

George Brown

Portretet e Jezusit

Botues dhe e drejta për ribotim 2017-12-19  
Kisha Adventiste në Shqipëri  
Albanian Mission of SDAs (ALM)

Përkthyes: *Sanda Veidemane-Thomollari*  
Redaktimi: *Armanda Barmeta, Adriana Nunka-Borges, Blerina Hasani,  
Rajna Hoxholli, Diljana Kollarja, Ermira Kollarja, Blerta Mano*  
Përgjegjës për botimin: *Gentian Thomollari, ALM Publishing Service*

Titulli në origjinal: Portraits of Jesus, George Brown

Do të donim të dëgjonim nga ju. Ju lutemi të na dërgoni komentet tuaja rreth  
këtij libri në adresën e mëposhtme:

Botus për Shqipërinë  
Kisha Adventiste në Shqipëri  
K.P. 2937, Tiranë, Shqipëri

Email: [eksploroj@gmail.com](mailto:eksploroj@gmail.com)

[www.adventist.al](http://www.adventist.al)

Dizenjuar dhe shtypur nga Shtypshkronja Emal,  
Tiranë, Shqipëri 2018  
Tirazhi ...

“Do të ishte mirë për ne të kalonim një orë çdo ditë duke soditur jetën e Krishtit. Ne duhet ta marrim atë pikë për pikë dhe ta lemë imagjinatën tonë të mbërthejë çdo skenë, sidomos skenat e mbylljes. Në këtë mënyrë nëse flasim me hollësi për sakrificën e Tij të madhe për ne, besimi ynë do të rritet, dashuria jonë do të gjallërohet dhe ne do të jemi thellësisht të frymëzuar nga Fryma e Tij.”  
– Ellen G.White, *Biografia e Dashurisë*, fq.56

## ALFA DHE OMEGA

**“Unë jam Alfa dhe Omega, fillimi dhe mbarimi,” thotë Zoti “që është, që ishte dhe që vjen, i Plotfuqishmi” (Zbulesa 1:8)**

Ju sugjeroj ta nisim këtë vit me vargun nga Shkrimet e Shenjta që na zbulon Zotin mjaft qartë si në kohë ashtu edhe në hapësirë. Këtë portret tërheqës të Krishtit e gjejmë në Bibël katër herë dhe vetëm te libri i Zbulesës! Alfa dhe Omega janë shkronjat e para dhe të fundit të alfabetit grek. Si Alfa Krishti është Burimi dhe Mbajtësi i jetës. Ai është Burimi i lumit të hirit dhe të së vërtetës. Si Omega Krishti është Përmbushja e të gjithë shpresave dhe dëshirave tona. Të gjithë pyetjet e jetës gjejnë përgjigje në Jezus Krishtin, i cili është i Pari dhe i Fundit. Duke e quajtur veten me këtë titull, Krishti na tregon shumë qartë që Ai është Më i Larti “UNË JAM”. Në këtë titull që nuk ka fillim as mbarim, Krishti inkurajon njerëzit e Tij si një Shpëtimtar i përkryer, gjithmonë i pranishëm dhe i disponueshëm për të gjithë.

Në këtë portret indirekt përfshihet edhe kuptimi që Jezusi është më shumë se Alfa dhe Omega. Ai është gjithashtu të gjitha shkronjat e tjera të alfabetit! Jezusi është qendra dhe qarku i të gjitha gjërave; e kaluara, e tashmja dhe e ardhmja janë në duart e Tij! Sa e rëndësishme ta nisim vitin e ri me një shpallje të sigurt – e gjithë historia përqëndrohet në Një “që është, që ishte dhe që vjen, i Plotfuqishmi.” (Zbulesa 1:8) Këto fjalë na kujtojnë rreth ndërhyrjes radikale të Krishtit në historinë e njerëzimit, shpëtimin e Tij të përkryer dhe përfundimtar, praninë e Jezusit në jetën tonë sot dhe sigurinë e bekuar që Ai do të kthehet sërish si Mbreti i padiskutueshëm i Universit.

Duke medituar rreth këtij portreti të Zotit tonë, le ti vëmë veshin këtyre fjalëve: “Prej Tij (Krishtit) ka ardhur çdo rreze drite e lavdisë qiellore që ka rënë mbi banorët e planetit tonë. Në planin e shpëtimit Krishti është Alfa dhe Omega – i Pari dhe i Fundit.” (Patriarkë dhe Profetë, fq.279)

*Lutja ime sot: “O Zot, qoftë Alfa dhe Omega me mua duke nisur këtë vit të ri! Amen.”*

## VEPRONJËSI I SHPËTIMIT TË AMSHUAR

**“Dhe, si u bë i përkryer, u bë vepronjësi i shpëtimit të amshuar për të gjithë ata që i binden.” (Hebrenjve 5:9)**

Ky portret na tregon që Jezusi është burimi dhe bazamenti i sigurt i shpëtimit. Tek Ai u krye plani i shpëtimit, i cili u zhvillua madje para krijimit të botës sonë. Me anë të fuqisë

së mishërimit, jetës së pamëkat, vdekjes, ringjalljes së Tij, Jezusi u bë burimi i shpëtimit. Shpëtimi i përjetshëm gjendet vetëm te Krishti, i cili është një me Atin. Nuk ka shpëtim pa Jezusin. Të njëjtën gjë pohoi Pjetri gjatë fjalës së tij para Sinedrit pas arrestimit të tij. Ja, çfarë tha ai për Jezusin: “Dhe në asnjë tjetër nuk ka shpëtim, sepse nuk ka asnjë emër tjetër nën qiell që u është dhënë njerëzve dhe me anë të të cilit duhet të shpëtohem.” (Veprat 4:12)

Titulli madhështor “Vepronjës i shpëtimit të amshuar” na drejton te burimi origjinal i shpëtimit dhe thekson thelbin dhe pandryshueshmërinë e Tij. Pikërisht në Krishtin gjejmë shpëtimin. Shpëtimi qëndron konstant nëpër shekuj. Atë e merr çdokush që pranon shpëtimin me anë të besimit si një dhuratë të pamerituar. Në këtë portret të Shpëtimtarit tonë të çmuar është përfshirë bindja që shpëtimi ynë është i përkryer, falas, konstant dhe i kryer. Jezusi na fton sot ta shohim Atë sërish si Burimin dhe Dhuruesin e shpëtimit. Falë meritës së Zotit tonë Jezus Krisht i cili u kryqëzua, u ringjall dhe është ulur pranë Atit Qiellor, Ne mund të kapemi te premtimi i shpëtimit të amshuar me një siguri të patundshme.

Faktin që shpëtimi është i vërtetë dhe i mjaftueshëm e vërteton ky pohim i thjeshtë por shumë i qartë: “Krishti erdhi për t’i mësuar familjes njerëzore rrugën e shpëtimit. Ai na zbuloi këtë rrugë aq qartë sa madje një fëmijë i vogël mund të eci në të.” (Mesazh për të Rinjtë, fq.15). Duke medituar rreth portretit të autorit të shpëtimit të amshuar do të marrim sërish fuqinë e Tij, i cili mund të shpëtoj të gjithë ata që vijnë te Jezusi me një besim të gjallë dhe i dorëzojnë jetët e tyre Shpëtimtarit.

*Lutja ime sot: “O Zot, jam i/e sigurt që shpëtimi im është i kryer në Jezus Krishtin. Amen.”*

3 Janar

## AVOKAT I SHKËLQYER

**“Djema të mi, ju shkruaj këto gjëra që të mos mëkatoni; dhe në qoftë se ndokush mëkatoi, kemi një Avokat te Ati, Jezu Krishtin të drejtin.” (1 Gjoni 2:1)**

Apostulli Gjon këtu na pikturon Jezusin si një avokat të sigurt të një besimtari dhe si një ndërmjetësues të gjithëpranishëm. I emocionuar ai inkurajon të krishterët të përdorin këtë fuqi hyjnore për të mundur mëkatin në jetët e tyre. Ai fton lexuesit e tij të jetojnë

një jetë fitimtare dhe na kujton që ideali i Zotit është liria absolute nga mëkati. (Shih 1 Gjoni 3:6)

Por në të njëjtën kohë Ai na jep një mesazh bindës që madje nëse të krishterit i rrëshqet këmba dhe ai bie në grackën e mëkatit, ai ka falje dhe ripërtërtje të sigurt. Me një bindje të patundur Gjoni shpall që “kemi një Avokat të Ati.” Ky është një detaj shumë i rëndësishëm i planit të shpëtimit. Ne jemi të siguruar me një Avokat i cili është i disponueshëm për të gjithë, të cilët pranojnë nevojën e tyre për këtë Mbrojtës hyjnor.

Në kohën kur u shkrua Bibla, avokati zbatonte jo vetëm rolin e mbrojtësit por edhe vepronte si këshillues dhe ngushëllues për të pandehurit. Avokati ynë Qiellor jo vetëm është në dispozicionin tonë falas, por madje dëshiron vet të qëndrojë pranë nesh kur kemi nevojë për Atë. Ai është një Avokat i shkëlqyer, i cili “nuk ka humbur kurrë asnjë çështje që i është dorëzuar Atij.” (*Our High Calling*, fq.49) Krishti na mbron para fronit të Atit me sukses kundër “paditësit të vëllezërve tanë”. (Zbulesa 12:10) Në qoftë se dikush mëkaton, Avokati ynë i referohet gjakut të Tij të çmuar që Ai derdhi për ne.

Me anë të vdekjes së Tij, Krishti na ka pajtuar me ligjin (Shih Galatasve 3:13), duke zbatuar ligjin me bindjen e Tij të përkryer. (Shih Romakëve 5:19) Tani Ai na ofron një mbrojtje të parreshtur në gjyqin Qiellor. Pikërisht për këtë shkak ne nuk kemi frikë nga gjykimi. “Ne mund të kemi besim te Avokati ynë, sepse Ai parashton meritat e Tij sikur të ishin tonat.” (*Po aty.*)

*Lutja ime sot: “O Zot, bëje që portreti i Avokatit tim të fuqishëm t’me japi një siguri të re që kam paqe me Ty. Amen.”*

4 Janar

## **TËRHEQËS NË ÇDO PIKËPAMJE**

**“... Po, ai është tërheqës në çdo pikëpamje. Ky është i dashuri im, ky është miku im...”**  
(Kantiku i kantikave 5:16)

Në këtë portret të veçantë të Jezusit ka diçka vërtetë tërheqëse dhe joshëse. Çdokush që ka kuptuar bukurinë e hirit të Tij shpëtues nuk mund të rri pa thirrur: “Jezus Krishti është tërheqës në çdo pikëpamje!” Elen White shkruan: “Te Ai, i cili është “tërheqës në çdo pikëpamje” ne shohim Atë në krahasim me të cilin e gjitha bukuria e dheut dhe qiellit është vetëm një hije.” (Education, fq.192) Në këtë pohim të fuqishëm është bashkuar tërheqja e parezistueshme për Shpëtimtarin hirplotë të botës.

Në Jezusin gjithçka ka bukuri të pashoqe. Emri i Tij i mrekullueshëm është i bukur. Karakteri i Jezusit dhe veprat e Tij janë të bukura. Premtimet e çmuara të Jezusit janë plot bukuri. Përveç kësaj, bukuria e Jezusit bën për vete edhe të tjerët. Të gjithë ata që preken nga fuqia e hirit shpëtues ndryshohen sipas karakterit hyjnor të Shpëtimtarit. “Edhe më të mirët dhe më fisnikët nga njerëzit, janë veç pasqyrim i turbullt i bukurisë hyjnore dhe karakterit të Krishtit, për të cilën Mbreti Solomon i frymëzuar nga Fryma e Shenjtë thotë: “Ai është tërheqës në çdo pikëpamje.” (Thoughts from the Mount of Blessing, fq.49)

Në sytë e atyre që janë shndërruar me anë të fuqisë së bukurisë joshëse të Jezusit, mëkati duket i shëmtuar dhe i neveritshëm. Elen White e ka ilustruar atë me këto fjalë: “Kur mëkatari shikon bukurinë e pashoqe të Jezusit, ai nuk tërhiqet më pas mëkatit; njeriu atëherë lavdëron më të Ngriturin mbi mijëra, Atë i cili është tërheqës në çdo pikëpamje.” (Faith and Works, fq. 107)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë lutem që Ai i cili është tërheqës në çdo pikëpamje të zbukuroj edhe jetën time sot. Amen.”*

5 Janar

## **BUKA E JETËS**

**“Dhe Jezusi u tha atyre: “UNË JAM buka e jetës; kush vjen tek unë nuk do të ketë më kurrë uri ...” (Gjoni 6:35)**

Nga të gjithë titujt e tjerë që Krishti i ka adresuar vetës “Buka e Jetës” është një simbol veçanërisht i rëndësishëm. Dëgjuesit e Tij e dinin shumë mirë këtë krahasim të shkëlqyer.

Megjithatë njerëzit u habitën që Krishti e adreson atë tek vetja. Simboli i bukës vjen nga festat e Pashkës së Judenjve dhe festës së bukës pa maja, si dhe nga mrekullia mbresëlënëse kur Krishti ushqe një turmë të madhe vetëm me pesë bukë dhe dy peshq. (Shih Gjoni 6:1-14) Jezusi i tregon këtyre njerëzve haptas që buka dhe peshqit me të cilët Ai i ushqeu do të shuante urinë e tyre vetëm për pak kohë. Pas pak ata do të jenë sërish të uritur. Kurse të hash Bukën e Jetës – kjo është krejt tjetër gjë! Ajo të jep kënaqësi të plotë. Buka e Jetës përmban të gjithë ingredientët e nevojshëm për një jetë dhe shëndet shpirtëror.

Ungjilli sipas Gjoni thekson veçanërisht bukën si metaforë për të simbolizuar Jezusin. Gjoni e quan Krishtin Buka e Jetës dhjetë herë. Në një kuptim të veçantë apostulli na ilustron Jezusin si një Bukë që ka ardhur nga Qielli për të shuar urinë tonë shpirtërore. Krishti është jo vetëm buka që shuan urinë por “Buka e Jetës”. Duke folur rreth vetes Jezusi thekson që Biri ka “jetë në vetvetë”. (Gjoni 5:26) Shpëtimtari ynë ka një karakteristikë që Ai është i aftë për të dhuruar jetën çdokujt që vjen tek Ai me besim.

Ne përfitojmë nga buka vetëm kur e hamë atë dhe e tretim atë dhe e thithim në organizëm. Ashtu është edhe me Krishtin. Ai si Buka e Jetës që ka ardhur nga Qielli duhet ngrënë, tretur dhe asimiluar në karakterin tonë. Ndjekësit e Krishtit duhet të ushqehen shpirtërisht çdo ditë me anë të Krishtit që është Buka e Jetës. “Shpëtimtari ynë është Buka e Jetës dhe ne, duke vëzhguar e duke pranuar dashurinë e Tij, hamë Bukën që ka ardhur nga Qielli.” (Thoughts from the Mount of Blessing, fq.112.)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë të lutem me një besim të çiltër: “Buka Qiellore, më ushqe mua që të mos jem më uritur.” Amen.”*

6 Janar

## YLLI I NDRITSHËM I MËNGJESIT

**“Unë, Jezusi, dërgova engjëllin tim për t’ju dëshmuar për këto gjëra nëpër kisha. Unë jam... Ylli i ndritshëm i Mëngjesit.” (Zbulesa 22:16)**

Mesazhi përfundimtar i librit të Zbulesës na pikturon bukuritë dhe mrekullitë e Tokës së Re që do të dëshmojnë kur Krishti do të rikrijoj çdo gjë. Në këtë vend të mahnitshëm të veprimtarisë Jezusi i shpall njerëzve të Tij disa herë që Ai është “Ylli i

ndritshëm i Mëngjesit” të Edenit të ri. Kjo shpallje është veçanërisht e përshtatshme për shkakun që ylli i mëngjesit gjithmonë është më i ndritshëm pikërisht në errësirën para agimit.

Ylli i mëngjesit është lajmëtari qiellor që shpall: “Një ditë të re po agon!” Ai na jep shpresë, mendime pozitive dhe gëzim për një fillim të ri. Ylli i mëngjesit e çan errësirën e natës dhe shpall një agim të ri. Pas një nate të gjatë në pritje ylli i mëngjesit na dhuron një shpresë të re.

Kur koha ishte përmbushur Krishti erdhi si Mesia dhe Shpëtimtari i pritur i botës. Vendlindjen e Tij në Bethlehem e tregoi ylli udhëheqës. Ardhja e parë e Jezusit ishte përmbushja prekëse e profecisë mesianike rreth “Yllit të ndritshëm të Mëngjesit” që njerëzit kishin pritur për një kohë shumë të gjatë. Ardhja e Krishtit dhuron shpëtim për çdo njeri që beson dhe e pranon Atë si Zot.

Duke pritur agimin e ditës që na ka premtuar Zoti, le të inkurajohemi nga këto fjalë pozitive: “Ai [Krishti] është Ylli i ndritshëm i Mëngjesit që ndriçon edhe në errësirën e kësaj botë mëkatore dhe amorale. Ai është drita e botës dhe çdokush që i dorëzon zemrën e tij/saj Jezusit do të gjej paqe, prehje dhe gëzim.” (Mind, Character, and Personality, vëll.2, fq.804.)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë lutem që Ylli i ndritshëm i Mëngjesit të më dhurojë shpresë për një ditë të re. Amen.”*

7 Janar

## GURI THEMELOR

**“Ja, unë po vë në Sion një gur çipi [themelor, NKJV] të zgjedhur, dhe ai që beson në të nuk do të turpërohet aspak.” (1 Pjetri 2:6)**

Gur çipi ose gur qoshe është gjëja kryesore në gjithë ndërtesën. Ai është guri që e lidh gjithë murin dhe mbështet themelin dhe konstruksionin. Fortësia e gjithë ndërtesës

varet kryesisht nga guri i qoshes. Ai cakton si do jetë struktura, krijon rregullsinë, fortësinë dhe simetrinë. Krishti për kishën e Tij është gjithçka e përmendur dhe madje më tepër.

Pjetri e sheh Krishtin si gur i qoshes, themelor. Fjala “themelor” karakterizon titullin “gur çipi” dhe i jep një bukuri simetrike, forcë, rregullsi dhe aftësi për të lidhur. Çfarë portreti mbresëlënës i Jezus Krishtit! Pa dyshim, Pjetri e quan Krishtin Gur i Qoshes, Themelor duke kujtuar fjalët e paharrueshme të Mjeshtrit: “mbi këtë shkëmb unë do të ndërtoj kishën time dhe dyert e ferrit nuk do ta mundin atë.” (Mateu 16:18)

Duke përdorur metaforën e gurit të qoshes apostulli Pal flet rreth Krishtit si; gur i qoshes [themelor], mbi të cilin gjithë ndërtesa e lidhur mirë, rritet për të qenë një tempull i shenjtë në Zotin. (Efesianëve 2:20, 21) Në qëndër të vëmendjes këtu është aftësia e gurit të qoshës për të lidhur dhe për të mbajtur ndërtesën së bashku. Krishti është jo vetëm guri i qoshës themelor i cili forcon, bashkon dhe zbukuron kishën; Ai gjithashtu dëshiron të bëhet gur i qoshës themelor në jetën dhe shtëpinë e çdo besimtari. Kështu që edhe ne të pasqyrojmë fuqinë dhe unitetin e Krishtit si gurë të gjallë që janë ndërtuar sipër gurit të qoshës themelor!

Ja, çfarë ide e çmuar mbi të cilën duhet të meditojmë sot: Na është zbuluar që Krishti banon te njerëzit e Tij. Besimtarët janë si ndërtesa e ndërtuar mbi themelin e apostujve dhe të profetëve, guri i qoshes themelor i së cilës është Krishti Jezus.” (Testimonies for the Church, tom.5, fq.291.)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj për Krishtin, gurin e qoshes themelor. Më ndihmo të ndërtoj jetën time duke themeluar atë mbi këtë bazament të fortë dhe të sigurt. Amen.”*

8 Janar

## DERA

**“UNË JAM dera; nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet; do të hyjë, do të dalë dhe do të gjejë kullotë.” (Gjoni 10:9)**

Shpallja e Jezusit “UNË JAM dera” është një vërtetim i fortë i faktit që Ai është e vetmja hyrje për ne te Perëndia. “Krishti është dera e vathës së Perëndisë. Te kjo derë të gjithë fëmijët e Tij, që nga kohët e lashta, kanë gjetur hyrjen.” (Biografia e Dashurisë, fq.399)

Dera simbolizon mirëpritjen dhe pranimin. Krishti pikturon veten si një derë të hapur nëpërmjet së cilës mëkatari mund të hyj me kërkesën për falje dhe çlirim. Jezusi është dera e gjerë e hapur për në liri të vërtetë, falje dhe një jetë fitimtare. Jezusi është një derë e hapur drejt hyrjes së papenguar te Zoti dhe të gjitha privilegjet dhe bekimet e shpëtimit. Shpëtimtari ynë na ka premtuar që çdokush që hyn nëpërmjet kësaj dere të hapur do të gjejë liri, siguri dhe strehim. Ky premtim është i vërtetuar me fjalët: “Nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet.” (Gjoni 10:9) Ç’premtim të çmuar në këto fjala të fuqishme!

Si një derë e hapur Jezusi është gati për të mirëpritur çdo njeri që vjen me besim te Ai. Me dashuri dhe keqardhje të përzemërt Ai fton: “Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t’ju jap çlodhje.” (Mateu 11:28) Ata që do të hyjnë nëpërmjet derës së misionit të kryer nga Krishti, do të shijojnë paqe dhe marrëdhënie të shëndetshme me Zotin. Dera e hapur e çon besimtarin te një jetë e re fitimtare ku sundon paqja me Zotin dhe një siguri rreth hirit fuqizues të Krishtit. Ata që hyjnë nëpërmjet derës së hapur e marrin ushqim të mjaftueshëm shpirtëror nga dora e Bariut të Mirë.

Kjo dera është hapur edhe sot për të ftuar çdo njeri që dëshiron të hyj dhe të shpëtohet. Let të lavdërojmë Zotin që Krishti është dera e hapur për në bekime dhe privilegje e një jetë të plotë. “Krishti është dera e vathës së Perëndisë. Te kjo derë të gjithë fëmijët e Tij, që nga kohët të lashta, kanë gjetur hyrjen.” (Biografia e Dashurisë, fq.399)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë të falenderoj për Jezus Krishtin, për derën e hapur drejt jetës së përhjetshme. Amen.”*

9 Janar

## **SHPRESË LAVDIE**

**“...të cilëve Perëndia deshi t’ua bëjë të njohur cilat ishin pasuritë e lavdisë së këtij misteri ndër johebrenjtë, që është Krishti në ju, shpresë lavdie.” (Kolosianëve 1:27)**

“Shpresa” është një fjalë e veçantë me prejardhje të krishterë. Ajo është pjesa e trekendëshit të famshëm të krishterë – besimi, shpresa dhe dashuria. Në Dhiatën e Re ne takojmë fjalën “shpresë” më shumë se 54 herë. Këtu përmendet shpresa e ringjalljes (shih 2 Korintasve 3:12), shpresa e drejtësisë (shih Galatasve 5:5), shpresa e shpëtimit (shih 2 Korintasve 1:10) dhe shpresa e jetës së përjetshme (Shih Titit 1:2, 3). Shpresa është lindur nga hiri hyjnor. (Shih Romakëve 12:12) Ne jemi të shpëtuar në shpresë. (Shih Romakëve 8:24) Shpresa na drejton te Perëndia. (Shih Veprat 24:15) Ne gjejmë shpresën në Krisht. (Shih 1 Thesalonikasve 1:3)

Fjala “shpresë” ndriçon Jezus Krishtin si burim dhe fillim të një shprese të vërtetë. Pa Krishtin nuk ka shpresë. Falë Krishtit, shpresë lavdie, të krishterët mund të shohin të ardhmen plot siguri, paqe dhe besim.

Që nga premtimi i parë i Zotit te Zanafilla 3:15 Krishti është shpresë lavdie e çdo besimtari të vërtetë. Përshkrimi i apostullit, Pal “Krishti në ju, shpresë lavdie” (Kolosianëve 1:27) lidh lavdinë e përjetësisë me realitetin e sotshëm kur Krishti banon në jetën e të krishterëve. Banimi i Krishtit te njeriu është një provë pozitive që fuqia e hirit hyjnor vepron duke ndryshuar karakterin e tij në ngjashmërinë e Krishtit. Kjo prania e vazhdueshme e Krishtit jep një shpresë reale që një ditë çdo gjë do të bëhet e re.

Falë banimit të Krishtit në zemrat tona, ndjekësi i Tij tashmë jeton në mbretërinë e hirit të Perëndisë dhe kështu është i fuqizuar të hyj në mbretëri, kur të vij ajo. Nëse ne e lejojmë Krishtin të banoj vazhdimisht në zemrat tona, mbretëria e lavdisë bëhet realitet dhe një shpresë ngazëlluese. “Kur kuptojmë që shpresa është në Krisht, që jemi të përkryer në Atë, ne mund të ngazëllohemi me një gëzim të papërshkrueshëm plot lavdie.” (Review and Herald, 1893, 4 prill)

*Lutja ime sot: “O Zot, duke jetuar në këtë botë të pasigurt unë ngazëllohem që më pret një të ardhme e shkëlqyer sepse Krishti është shpresë lavdie. Amen.”*

10 Janar

## **DËSHIRA E GJITHË KOMBEVE**

**“Do t’i bëj të levizin gjithë kombet; dhe ata do të vijnë te dëshira e gjithë kombeve dhe unë do ta mbush këtë tempull me lavdi,” thotë Zoti i ushtrive. (Hagai 2:7, NKJV)**

Si fije të arta në një pëlhurë të purpurt Krishti është qëndisur në Shkrimet e Shenjta si “Dëshira e Gjithë Kombeve”. Asnjë portret tjetër i Jezusit nuk e pikturon faktin që Shpëtimtari tonë erdhi për të gjithë botën.

Edhe pse kjo profeci mesianike fillimisht tregonte rreth ardhjes së Tij të parë, në një pikëpamje më të gjërë ajo ka të bëjë me të gjitha epokat. Dhe ajo do të përmbushet vetëm kur Zoti do të rinovoj çdo gjë dhe do të themeloj Mbretërinë e Tij Lavdie. Apostulli Gjon shkruan: “Mbretëritë e botës u bënë mbretëri të Zotit tonë dhe të Krishtit të tij, dhe ai do të mbretërojë në shekuj të shekujve.” (Zbulesa 11:15)

Nëpër shekuj Krishti na ka kujtuar të vërtetën e padiskutueshme – Unë jam “Dëshira e Gjithë Kombeve”. Edhe pse Ai u refuzua, u përçmua dhe u kryqëzua me duart e popullit të Tij të zgjedhur, edhe pse Atë ndonjëherë e mohojnë dhe e tradhëtojnë njerëzit që predikojnë Fjalën e Tij, Jezusi është dhe gjithmonë do të mbetet “Dëshira e Gjithë Kombeve”.

Prova më e fuqishme që thirrja e Krishtit ju adresua gjithë njerëzimit, është tufa e madhe e besimtarëve që formojnë kishën mbarë botërore. Miliona njerëz nga çdo fis, racë dhe komb, nga zona të ndryshe klimatike shpallin Jezusin si “Dëshira e Gjithë Kombeve”. Kisha e shpërndarë nëpër gjithë kombet mezi presin ardhjen e “Dëshirës së Gjithë Kombeve”. Apostulli Pal shkruan rreth këtyre njerëzve që presin me mall Ardhjen e Dytë të Krishtit që ata janë: “duke pritur shpresën e lume dhe të shfaqurit e lavdisë të të madhit Perëndi dhe të Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht.” (Titit 2:13)

Ellen White vazhdon këtë mendim me fjalët: “Kudo njerëzit janë të pakënaqur. Ata dëshirojnë diçka që t’i plotësojë nevojën e shpirtit. Vetëm Njëri mund ta plotësojë atë nevojë. Nevoja e botës, “Dëshira e gjithë kombeve” është Krishti. Hiri hyjnor që vetëm Ai mund të japë, është si uji që pastron, rifreskon dhe gjallëron shpirtin.” (Biografia e Dashurisë, fq.141)

*Lutja ime sot: “O Zot, le të më frymëzojë sot “Dëshira e gjithë kombeve” me një shpresë të re. Amen.”*

11 Janar

## KAPITENI I SHPËTIMIT

**“Sepse i duhej atij, për të cilin dhe nëpërmjet të cilit janë të gjitha, duke çuar shumë bij në lavdi, ta bënte të përsosur me anë të vuajtjeve realizuesin (kapitenin) e shpëtimit të tyre.” (Hebrenjve 2:10)**

Krahasim metaforik “Kapiteni i shpëtimit” na zbulon Krishtin si themelin dhe burimin e shpëtimit. Ai është realizuesi aktiv dhe energjik i shpëtimit, burimi i të cilit është Ai vet. Jezus Krishti është kapiteni i cili vazhdimisht drejton ndjekësit e Tij gjatë gjithë rrugës së shpëtimit – nga shfajsimi deri në përlëvdim.

Krishti si kapiteni ynë i shpëtimit hap pas hapi drejton bijtë e Tij të shpëtuar në procesin e shpëtimit. Falë sakrificës së Tij fitimtare Jezusi jo vetëm na shpëton nga ndjenja e fajit dhe pushteti i mëkatit, por gjithashtu na drejton deri në shpëtim të plotë. Kapiteni ynë i shpëtimit drejton me sukses njerëzit e Tij nëpër fushat e armikut plot me gracka dhe mina të maskuara. Ai e njeh mirë fushën e betejës së armikut dhe strategjinë e tij. Si kapiteni i shpëtimit Krishti na çon drejt fitores duke na inkurajuar, thirrur, shtyrë dhe fuqizuar.

Teksti i sotshëm na kujton që Zoti Perëndia vet ka caktuar Krishtin si kapitenin tonë të shpëtimit. Kapiteni ynë ka bërë gjithë rrugën nga grazhdi deri në kthimin e Tij në Qiell. Tashmë gjithçka është e kryer. Krishti ka kryer misionin e shpëtimit tonë me një saktësi dhe kujdesje të patëmetë.

Të gjithë që pranojnë Krishtin bëhen ushtarë në ushtrinë e Zotit. Kjo ushtri udhëhiqet nga Kapiteni ynë i aftë i shpëtimit, i cili ka kaluar sprova serioze në fushë betejë dhe është kthyer si fitimtar. Falë Jezusit edhe ne mund të bëhemi “më shumë se fitimtarë”. (Romakëve 8:37) Ndërsa jemi duke ndjekur Kapitenin e shpëtimit, le të inkurajohemi me këto fjalë: “Duke punuar nën drejtimin e Kapitenit të shpëtimit dhe duke zbatuar besnikërisht urdhërimet e Tij, zhvillohet karakteri ynë. Falë meritave të Krisht ne mund të punojmë në përputhje me planin e madh të Zotit.” (*Review and Herald, 12 prill, 1898*)

*Lutja ime sot: “O Zot, le të më udhëheqi Kapiteni i shpëtimit drejt fitores! Amen.”*

12 Janar

## **DHËNDRI**

**“Ai që e ka nusen është dhëndri, por miku i dhëndrit, që është i pranishëm dhe e dëgjon, gëzohet shumë për zërin e dhëndrit; prandaj gëzimi im është i plotësuar!” (Gjoni 3:29)**

Në kohën kur u shkrua Bibla, dhëndri gjithmonë ishte figura qendrore e ceremonisë së dasmës. Kjo shfaqet gjithashtu te shembëlltyra e dhjetë virgjërëshave.

Në Dhiatën e Vjetër dhëndri është simboli i përhapur i lumturisë dhe madhërisë. Në këtë kontekst Perëndia shpesh herë ilustron si burri ose dhëndri i Izraelit. Me këto metafora shpjegohet marrëdhënia e besëlidhjes së Zotit me popullin e Tij. (Shih Isaia 54:5, 6; Jeremia 31:22, 31, 32) Fakti që Krishti e lidh këtë titull me veten, na dëshmon qartë që Ai është Mesia i pritur. Këtu Krishti shfaqet si një dhëndër i kujdesshëm i cili me një dashuri të pashtershme e do nusen e Tij – kishën. Ne e gjejmë krahasimin e marrëdhënies së Krishtit me kishën me atë të martesës 14 herë. Tre prej katër ungjijve e quajnë Krishtin dhëndër. Marrëdhënia plot dashuri midis Krishtit dhe nuses së Tij të shtrenjtë – kishës – është e përshkruar në mënyrë të mrekullueshme te letra e drejtuar Efesianëve 5:27.

Krishti si një dhëndër e do, mbron dhe kujdeset për nusen e Tij. Për ta shpëtuar atë, Shpëtimtari jo vetëm dha jetën e Tij por akoma nuk ndalon së kujdesuri për të dhe e sheh si veçanërisht e shtrenjtë. Qëllimi më i lartë i Krishtit është “që ta nxjerrë atë përpara vetes të lavdishme, pa njolla a rrudha a ndonjë gjë të tillë, por që të jetë e shenjtë dhe e paqortueshme.” (Efesianëve 5:27) Ndërsa kisha është në pritje për ardhjen e Dhëndrit për të festuar dasmën e Qengjit, marrëdhënia e thellë dhe e ngushtë me Të jep forcë, shpresë dhe siguri. Ah, ç’gëzim i madh do të jetë të shohim Dhëndrin tonë në fytyrë! „Krishti si dhëndër ka vendin e parë në zemrat e njerëzve të Tij.” (Testimonies for the Church, tomi 5, fq.224) Të na gjejë Zoti duke pritur me vigjilencë ardhjen e Dhëndrit!

*Lutja ime sot: „O Zot, më ka pushtuar dashuria për Dhëndrin. Bëmë gati për të marrë pjesë në dasmën e Tij! Amen!*

13 Janar

#### **NGUSHËLLUESI I IZRAELIT**

**“Dhe ja, në Jeruzalem ishte një njeri që quhej Simeon; Ky njeri ishte i drejtë dhe i përshpirtshëm dhe priste ngushëllimin e Izraelit; dhe Fryma e Shenjtë ishte mbi të.” (Luka 2:25)**

Mjeku Luka në përshkrimin e tij historik rreth lindjes së Krishtit na tregon rreth një fare Simeoni, një njeri i perëndishëm i cili kishte studiuar me zell profecitë mesianike. Duke shërbyer në tempullin e Jerusalemit ai sheh një familje të re që sjellin djalë të tyre të paralindur për t'ia dedikuar atë Zotit. Simeoni, i frymëzuar nga Fryma e Shenjtë, “u befasua që foshnja që po i prezantohej Zotit ishte Ngushëllimi i Izraelit, Ai, të cilin kishte dashur aq shumë ta shihte.” (Biografia e Dashurisë, fq.32) I ngazëlluar nga kjo zbulesë Simeoni bëhet besimtar i parë që e njeh dhe e quan Krishtin Ngushëlluesin e Izraelit.

Plotësisht i bindur që më në fund ka parë Ngushëlluesin e shumëpritur të Izraelit, Simenoni “e mori në krahë foshnjën dhe ja prezantoi atë Perëndisë, ndërkaq një gëzim që s’e kishte provuar kurrë më parë e përshkoi të gjithin.” (po aty) Në një vegim të papritur Simeoni sheh foshnjën Krishtin, që erdhi si dritë “për të ndriçuar kombet dhe lavdinë e popullit të Zotit, Izraelin.” (Luka 2:32) Për Simeonin Krishti është Ai i cili do të sjell ngushëllim dhe “të lidh plagën e atyre që e kanë zemrën të thyer.” (Isaia 61:1)

Ashtu si të gjithë portretet e tjerë të mrekullueshëm të Jezusit, edhe ky ka një kuptim të veçantë midis besimtarëve gjatë çdo epokë të njerëzimit. Sot ashtu si në ditët e Simeonit Jezus Krishti është dhe mbetet Ngushëlluesi i Izraelit shpirtëror. Pali e ka shprehur këtë shumë saktë duke thënë që Krishti për ne është “Ngushëllues i fortë” (Hebrenjve 6:18) Në çdo problem të jetës dhe në çdo vështirësi Jezus Krishti është Ngushëlluesi ynë i fortë. A mund të kemi një inkurajim më të madh sesa premtimi i Jezusit: “Nuk do të të lë, nuk do të të braktis”? (Hebrenjve 13:5) Krishti, Ngushëlluesi i Izraelit, erdhi te populli i vet, por ata nuk e pranuan. Krishti tani duhet të gjejë enë të reja për t’i mbushur me verën e Tij të re.” (Signs of the Times, 19 shtator, 1892.) Çfarë paqe na jep fakti që Krishti është Ngushëlluesi ynë i fortë!

*Lutja ime sot: “O Zot, më inkurajon fakti që Jezusi është Ngushëlluesi im! Amen.”*

14 Janar

## **VËLLAI YNË I MADH**

**“Sepse ai që shenjtëron dhe ata që shenjtërohen janë të gjithë nga e njëjta familje; prandaj as nuk turpërohet t’i quajë vëllezër.” (Hebrenjve 2:11)**

Ka njerëz që kanë turp rreth prejardhjes së tyre të thjeshtë, pasi janë ngjitur shkallëve të suksesit. Për të mbajtur pozitën e fituar ata refuzojnë rrënjët e tyre. Sa ndryshe vepron Ai, i cili e la lavdinë Qiellore për t'u bërë vëllai ynë i madh!

Ky portret i Jezusit është një shembull befasues i faktit që Ai e dorëzoi vetën plotësisht për të mirën e njerëzimit. Kur ne akoma ishim të ndarë nga Krishti, pa shpresë dhe larg Perëndisë, vet Mbreti i Lavdisë erdhi në këtë botë në pamjen njerëzore. (Shih Efesianëve 2:12) Ai jo vetëm vuajti dhe vdiq për të pabesët, por me veprimin e Tij shpalli qartë dhe pa asnjë pikë turpi që Ai është një prej nesh. “Prandaj as nuk turpërohet t'i quajë vëllezër.” (Hebrenjve 2:11) Shpëtimtari ynë deshi që i gjithë Universi të marri vesh që Ai është vëllai ynë i madh.

Jezusi si vëllai ynë i madh Jezusi “paraqitet në trajta njerëzore përpara fronit të Atit dhe e ka identifikuar veten, në jetë të jetëve, me njerëzimin që Ai shpëtoi.” (Kuptimi i lumturisë, fq.5) Ç'privilegj të mrekullueshëm – të jemi pranuar si vëllezër dhe motra të Mbretit të Universit! Falë sakrificës pajtuese të Krishtit, Ai u bë Shpëtimtari ynë dhe vëllai ynë i madh i dhembshur në jetë të jetëve. Duke u bërë vëllai ynë, Krishti na ka pranuar si bijtë në familjen e Perëndisë. Prandaj ne mund të këndojmë tërë gëzim: “Sa e mrekullueshme është që jemi një familje, një familje në Krishtin Jezus. Një familje së bashku, një familje reale, një familje që do, një familje qiellore.”

Ellen White na tregon shumë e emocionuar rreth vëllait tonë të dhembshur: “Vëllai i Madh të fisit tonë qëndron para fronit të përjetshëm. Ai vështron çdo njeri i cili kthehet të Ai si Shpëtimtar. Jezusi nga përvoja e di dobësitë dhe nevojat njerëzore, si edhe ajo ku fshihet fuqia e tundimeve; sepse Ai gjithashtu “u tundua në të gjitha ashtu si ne, por pa mëkatuar”. Jezusi dëshiron që ne të dimë që Ai është kthyer në Qiell si Vëllai ynë i madh dhe që fuqia e Tij e pakufizuar është gjithmonë në disponimin tonë.” (My Life Today, fq.297)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj për Jezusin, Vëllain tim të madh të dashur. Më ndihmo të jetoj një jetë të denjë e këtij nderi të madh. Amen.”*

15 Janar

## **MBAJTËSI I BARRAVE TONA**

**“I bekuar qoftë Zoti, që për ditë mban barrat tona.” (Psalmi 68:19)**

Autori i Psalmeve me këtë ilustrim lavdëron Jezusin nga gjithë zemër sepse Ai “përditë mbart barrat tona”. Ai përshkruan çlodhjen që fitojnë ata të cilët vijnë plot besim te Krishti si te Mbartësi i vetëm i barrave. Ja, mesazhi i ri freskues – asnjëri nuk ka pse të vazhdojë të luftojë me barrën e rëndë të mëkatit dhe pasojat e tij shkatërruese. Me anë të vdekjes së Tij në kryq, Krishti u bë Mbartësi i barrave të gjithë botës.

Ka një barcaletë rreth një plaku i cili po ecte për në treg me një shportë të rëndë plot me mall. Një fermer i dhembshur ndaloi karrocën e tij dhe e ftoj burrin të hipi brenda. Për habinë e fermerit, njeriu u ul në karrocë por shportën e rëndë vazhdoi ta mbante në prehër. “Pse nuk e vendos shportën në karrocë?” e pyeti fermeri.

Burri i moshur ju përgjigj me siklet: “O zotëri, po e mbaj unë se gjynah ta ngarkoj kalin tuaj edhe me shportën time.”

Kjo barcaletë mund të jetë e trilluar, megjithatë e përmban një mësim për ne. Ne nuk mund të bëjmë gjë për të merituar jetën e përjetshme. Jezusi është i vetmi Mbajtës i barrave. “Ti nuk mund ta ngarkosh Atë tepër shumë, as ta lodhësh... Trishtimi ynë prek zemrën e dashur të Shpëtimtarit... Sille te Jezusi çdo gjë që ngarkon mendjen tënde. Asgjë nuk është tepër e vështirë për Atë për ta mbajtur, sepse Ai e mban botën të ndryshme dhe e mbretëron Universin... Nuk ka asnjë problem tepër të ndërlikuar që Jezusi nuk mund të zgjidhi.” (“Mind, Character, and Personality”, vëll.2, fq.480, 481)

Nuk ka pse të ecim nëpër jetë duke u lëkundur nën barrën e rëndë të mëkatit dhe fajit sepse Krishti e ka marrë atë në Golgoth. Kur do të hipësh në karrocën e shpëtimit, vendos atje barrën tënde dhe mos e ngri më. “Shumë veta vijnë te Zoti... por kurrë nuk ja lënë vërtetë barrën e tyre Zotit. ... Mos vepro kështu, lërja barrën tënde Mbartësit të barrave sepse Ai ka premtuar të mbaj atë.” (“Review and Herald”, 19 prill, 1870)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që je Mbartësi i plotfuqishëm i barrave. Unë po lë gjithë barrën time të rëndë në shpatullat e Tua të forta. Amen.”*

16 Janar

## KREU DHE PLOTËSONJËSI I BESIMIT

**“...duke i drejtuar sytë te Jezusi, kreu dhe plotësonjësi i besimit.” (Hebrenjve 12:2)**

Titulli i dyfishtë “Kreu dhe Plotësonjësi i besimit” karakterizon Jezusin si filluesin dhe përfunduesin e planit të shpëtimit. Plan i Zotit të shpëtimit fillon dhe përfundon me Krishtin. Fjala greke, e përkthyer si “kreu” ka gjithashtu këto kuptime: udhëheqësi, krijuesi, iniciatori, themeluesi dhe pioneri. Në planin e shpëtimit Krishti përmban të gjitha këto kuptime.

Në këtë kontekst fjala “kreu” ka dy kuptime: iniciator dhe udhëheqës. Parimi i një besimi aktiv jo vetëm origjinohet në Krisht por gjithashtu shfaqet në jetën e besimtarit dhe mundësohet vetëm falë Atij. Jezus Krishti është bërë kreu i pashoq dhe i vërtetë i të

gjithë besimtarëve. (Shih 1 Gjoni 5:13) Shpëtimi gjithmonë është iniciativa e Zotit. Si i vetmi burim i hirit, Krishti na drejton te shpresa dhe jeta e përjetshme.

Nuk mjafton vetëm të nisim një udhëtim; vetëm arritja e sigurt tek destinacioni i jep atij kuptimin e vërtetë. Qëllimi i garës është arritur kur sportisti kalon vijën e finishit. Pikërisht për këtë shkak Krishti ilustron si “kreu dhe plotësonjësi i besimit”. Fjala “plotësonjësi” vjen nga fjala greke “teleiotes”. Pra, Jezus Krishti jo vetëm nis shpëtimin, por Ai gjithashtu e përfundon atë. “Ne nuk mund të bëjmë gjë që të krijojmë besim, sepse ai është dhuratë nga Zoti. As nuk mund të bëjmë gjë për t’u rritur në besim, sepse Krishti është Plotësonjësi i besimit. Gjithçka vjen nga Krishti.” (Signs of Times, 16 maj, 1892)

Detyra më e madhe e jetës është arritja e përsosmërisë fillestare, e cila mundësohet falë punës së Krishtit në ne dhe për ne. Pali na siguron që “ai që nisi një punë të mirë në ju, do ta përfundojë deri në ditën e Jezu Krishtit.” (Filipianëve 1:6) Punën që Krishti nis te ne me shfajësim, e kryen me anë të shenjtërimit. Nga fillim deri në fund pikërisht Krishti “është Ai që vepron në ju vullnetin dhe veprimtarinë, sipas pëlqimit të Tij.” (Filipianëve 2:13)

*Lutja ime sot: “O Zot, Kreu dhe Plotësonjës i besimit, më rrit mua çdo ditë me ngjajshmërinë Tënde! Amen.”*

17 Janar

## KRAHU I ZOTIT

### **“Kush i ka besuar predikimit tonë dhe kujt iu shfaq krahu i Zotit?” (Isaia 53:1)**

Kjo profeci e paharrueshme mesianike e profetit Isaia na ofron një simbol shumë të rëndësishëm të Jezus Krishtit. Ai është ilustruar këtu si krahu i Zotit. Krahu është simboli i fuqisë fizike për boksierët, peshëngritësit dhe farkëtarët. Krahu përdoret si simboli i fuqisë, pushtetit dhe sigurisë. Frazën “Krahu i Zotit” e gjejmë në Dhjatën e Vjetër 36 herë (në përkthimin anglez). Kjo metaforë përdoret për të përshkruar energji aktive, krijuese dhe shpëtuese të Zotit. (Shih Psalmi 98:1; Jeremia 27:5)

Duke përdorur këtë simbol të fuqishëm në përshkrimin e Mesisë së ardhshëm, Isaia pyet: “Kujt iu shfaq krahu i Zotit?” Meqenëse krahu zakonisht përfaqëson simbolin e fuqisë, Krishti na është ilustruar si instrumenti i Zotit për të shpëtuar njerëzimin. Jezusi, Krahu i Zotit, na mbron në betejë, na mbështet në momente dobësie dhe na ofron siguri në stuhitë e jetës. Kjo shprehet shumë bukur tek një këngë e mrekullueshme lavdie të Isak Uat, e cila është frymëzuar nga Psalmi 90: “Na mjafton veç krahu Yt, ai është siguri për ne.” Kur stuhitë e jetës ulërasin rreth nesh, gjithçka që na nevojitet është Krishti. Ai është jo vetëm krahu i fuqishëm mbrojtës për ne, por gjithashtu krahu besnik që na siguron. Me një krah të fuqishëm Jezusi i përqafton fort njerëzit e Tij me dashuri të pashtershme. E vërteta bekuese rreth sigurisë të së ardhmes së besimtarit në Krisht theksohet tek premtimi i Jezusit: “Askush nuk do t’i rrëmbejë nga dora ime.” (Gjoni 10:28) Pikërisht prandaj ne jemi të sigurt në duart e Jezusit.

Për të na ndihmuar të vlersojmë sigurinë dhe mbrojtjen që na ofron krahu i Zotit, Ellen White na ka shkruar këtë koment: “Nëse do të mbështetemi te krahu i Fuqisë së

Pashtershme, ai do na forcojë në çdo ndërlikim të jetës dhe në çastet kur jemi pa kurajo. Dhe në fund Ai do vendosë tek kokat tona kurorën e lavdisë dhe do të na çojë në mbretërinë ku mund të shijojmë shpërblimin e përjetshëm të të drejtëve.

*Lutja ime sot: “O Zot, mos më lësho kurrë nga krahu Yt i fuqishëm. Amen.”*

18 Janar

## TRËNDAFILI I SHARONIT

### **“Unë jam trëndafili i Sharonit.” (Kantiku i Kantikëve2:1)**

Trëndafili është lulja më e dashur dhe më popullore e botës. Që nga lashtësia ngjyra, bukuria dhe aroma e trëndafilit i ka bërë të gjithë njerëzit për vete. Tek Isaia 35:1 është pikturuar një shkretëtirë e cila çelej si një trëndafil. Kurse te Kantiku i Kantikëve 2:1 përmendet trëndafili i Sharonit. Besohet që Sharoni ka qënë një vend midis Jopës dhe malit Karmel në Izrael. Ky rajon u bë shumë i famshëm për shkak të fushave të mahnitshme të trëndafilëve të Sharonit.

Edhe pse Bibla nuk e thekson trëndafilin i Sharonit si një prej titujve të Krishtit, kjo metaforë është lidhur me Jezusin. Krahasimi i Krishtit me trëndafilin e Sharonit nëpër shekuj ka frymëzuar shumë poetë e kompozitorë të krishterë. Simetria, bukuria dhe aroma e trëndafilit simbolizon Jezusin, bukurinë e përkryer të trëndafilit të Sharonit.

Ashtu si trëndafili fton njerëzit të gëzohen me bukurinë dhe aromën e tij, ashtu edhe Krishti si trëndafili i Sharonit na tërheq pranë zemrës së Tij të dashur. “Të kam dashur me një dashuri të përjetshme, prandaj të kam tërhequr me dashamirësi.” (Jeremia 31:3) Jezusi është trëndafili i Sharonit që lulëzon përherë. Ai është gjithmonë në disponim për të na shpëtuar, rinovuar dhe ndryshuar në kohën e duhur, nën dritën e mrekullueshme të premtimit të Tij: “Nuk do të të lë, nuk do të të braktis.” (Hebrenjve 13:5)

Trëndafili i Sharonit dëshiron të lulëzojë në zemrat tona. Jezusi mundohet të shpërndajë aromën e dashurisë së Tij në jetën e çdo njeriu. Ellen White thotë: “Ne kemi nevojë për Jezusin, Trëndafilin e Sharonit, për të zbukuruar karakterin tonë, që veprat emira të përhapin aromë të mirë në jetën tonë, që të jemi si aroma e Krishtit për Zotin tonë.” (Review and Herald, 14 gusht, 1894)

*Lutja ime sot: “O Trëndafili i Sharonit, mbushe jetën time sot me bukurinë e karakterit Tënd dhe me aromën e dashurisë Tënde të pashoq. Amen.”*

19 Janar

## ZAMBAKU I LUGINAVE

### **“Unë jam ... zambaku i luginave.” (Kantiku i Kantikëve2:1)**

Falë pamjes së tij të hijshme dhe elegancës së tij të thjeshtë zambaku njihet si “mbretëresha e luleve”. Zambaku përmban diçka të mrekullueshme dhe të butë. Ai është më i bukuri dhe më i këndshmi midis luleve tërheqëse. Ka qindra dhe mijëra lloj zambakësh; dhe secili prej tyre ka bukurinë e tij të veçantë. Zambaku përdoret për të

ilustruar bukurinë e karakterit, pastërtinë e jetës dhe të dritës së shpirtit të njeriut. Për shembull, zambaku i bardhë njihet si simboli i çiltërsisë së moralshme, pafajësisë dhe të dashurisë. Për shekuj të tërë zambaku është përdorur si shenja e ringjalljes dhe ka nisur kultivimin e zambakut të Pashkëve.

Portreti poetik i Krishtit, ku Ai ilustron si zambak, është shumë domethënëse. Ky është portreti shumë tërheqës i çiltërsisë, butësisë dhe bindjes së këndshme të Krishtit ndaj Zotit. Titulli “zambaku i luginës” është pasqyrimi i mahnitshëm i natyrës hyjnore të Jezusit, karakterit të Tij të përkryer dhe bukurisë së Tij të pashoqe.

Zambaku është një dhuratë e përshtatshme në çdo stinë dhe në çdo rast. Ai dhurohet si në raste të gëzuara ashtu edhe në trishtime. Kështu edhe prania e Krishtit është e përshtatshme në çdo rast dhe çdo nevojë të njerëzve. Në çdo kthesë së jetës, si në gëzime ashtu dhe në trishtime, Zambaku i Luginës do përmbushë shpresat dhe dëshirat tona. Vetëm Ai mund të japë shenjtërim dhe përkryerje në shoqërinë e shtypur nga ligësia, e sunduar nga zakone të çuditshme dhe absurde.

Jezus Krishti si Zambaku i Luginës është i çmuar dhe besnik. Ellen White na paralajmëron: “Ne duhet të kthejme kokën nga gjëra të pakëndshme dhe të vështrojmë Jezusin. Ne duhet të biem akoma më shumë në dashuri me Të dhe të përvetësojmë sa më shumë nga hiri dhe bukuria e karakterit të Tij tërheqës.

*Lutja ime sot: “O Zot, le të pasuroj jetën time bukuria e Zambakut të Luginës! Amen!”*

20 Janar

## BIRI I DASHUR

**“Ky është Biri im i dashur, në të jam kënaqur: dëgjojeni!” (Mateu 17:5)**

Kjo shpallje e dashurisë na zbulon marrëdhënien e pathyeshme që ka ekzistuar përherë midis Atit dhe Birit. Shprehja “Biri im i dashur” është shfaqja e gëzimit të Zotit rreth përsosmërisë së të Birit. Ajo dëgjohej qartë, një pohim publik rreth superioritetit të Krishtit mbi Universin.

Zoti shprehu kënaqësinë e Tij të plotë ndaj Birit të Tij madje para sprovës së rëndë të Gjetsemanisë, vuajteve në Golgothë dhe triumfit të ringjalljes. Zoti që më përpara mundi të shpalli me siguri që Ai ishte i kënaqur me Birin e Tij të dashur. Në malin e transfigurimit Zoti jo vetëm shpalli me zë të lartë kënaqësinë e Tij ndaj Jezusit, por gjithashtu shtoi: “Dëgjojeni!” (Mateu 17:5) Ky është mesazhi nga vet Zoti: “Biri im i dashur me të cilin jam i kënaqur është folësi i vërtetë i Qiellit.” Me këtë shpallje Zoti e vërtetoi përgjithmonë meritën e shpëtimit të Shpëtimtarit tonë të pashoq Jezus Krisht. Shpallja e vlerësimit të Zotit ndaj Birit ishte përgjigjja ndaj lutjes së Jezusit. Shpëtimtari u lut si zëvendësuesi dhe garanti ynë. Dhe tani gjithashtu falë meritës së Birit të dashur të Zotit, edhe familja e Tij njerëzore ka një hyrje të lirë tek froni i Atit Qiellor.

Ata që pranojnë hirin shpëtues të Krishtit, bëhen bijtë e Atit Qiellor dhe kanë një lidhje të fortë me Atë. Apostulli Pal, duke folur rreth lidhjes midis Shpëtimtarit dhe të shpëtuarit, shkruan që Zoti na ka zgjedhur para se të themelohej kjo botë dhe “na ka pranuar në të dashurin Birin e tij.” (Efesianëve 1:6, NKJV) Çfarë privilegji fisnik! Në një tjetër letër Apostulli Pal shpall: “Ai na nxori nga pushteti i errësirës dhe na çoi në mbretërinë e Birit të Tij të dashur.” (Kolosianëve 1:13) Kur Jezusi vjen për të përhapur mbretërinë e Tij, Ai vjen si “i barabartë me Perëndinë, si Biri i Tij i dashur, mbreti i Qiellit dhe i tokës. Jezusi është gjithashtu Shpëtimtari dhe Burimi i jetës së popullit të Tij.” (“In Heavenly Places”, fq.357)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që Biri yt i dashur u bë Shpëtimtari im. Amen.”*

21 Janar

## LUANI I FISIT TË JUDËS

**“Mos qaj; ja, Luani i fisit të Judës, Rrënja e Davidit, fitoi të hapë librin dhe të zgjidhë të shtatë vulat e tij. (Zbulesa 5:5)**

Një nga titujt më të habitshëm të Mesiës është “Luani i fisit të Judës”. Rrënjët e këtij titulli janë tek Zanafilla 49:8-10. Në këtë portret përfshihet respekti dhe fuqia, madhëria dhe pushteti, zgjuarsia, trimëria dhe fitorja. Në botën e kafshëve luani është parë si një mbret i padiskutueshëm. Jezusi si Luani i fisit të Judës është Mbreti më i lartë i Universit.

Apostulli Gjon na pikturon Jezusin si Luan të fisit të Judës i cili ka mundur fuqitë e ligësisë. Meqenëse Krishti ka fituar, Ai është bërë i vetmi Person në Univers i cili ka të drejta të hapë rrotullat e dorëshkrimit të Zbulesës. (Shih Zbulesa 5:7) Asnjë tjetër nuk është i denjë për këtë. “Ja, Luani i fisit të Judës... fitoi të hapë librin dhe të zgjidhë të shtatë vulat e tij.” (Zbulesa 5:5) Ky është lajm i mirë për njerëzimin. “Ja, Luani i fisit të Judës fitoi” sepse Ai është i aftë. Kjo na jep sigurinë rreth rezultatit të planit të shpëtimit. Krishti, në rolin e Tij si Luani i fisit të Judës, mund të mbrojë me sukses njerëzit e Tij, të na zbulojë karakterin e vërtetë të Zotit, të sigurojë shpëtimin për të gjithë ata që e pranojnë Atë, dhe së fundi – të rinovojë përgjithmonë mbretërinë e humbur.

Meqenëse Krishti është i plotfuqishëm, rezultati i planit të shpëtimit është tashmë i qartë. Mesazhi i apostullit Gjon nuk na lë asnjë dyshim: “Ja, Luani i fisit të Judës fitoi.” (Zbulesa 5:5) Kjo fitore është marrë për jetë të jetëve. Por ka edhe një tjetër lajm të mirë. Krishti jo vetëm ka fituar betejën vendimtare mbi mëkatën dhe vdekjen, por Ai gjithashtu “na jep fitoren me anë të Zotit tonë Jezu Krisht.” (1 Korintasve 15:57) Ellen White e pohon këtë: “Krishti si Luani i fisit të Judës do të mbrojë të zgjedhurit e Tij dhe do të shpëtojë ata me sukses.” (“The Home Missionary”, 1 nëntor, 1893)

*Lutja ime sot: “O Zot, për shkakun të fitores së Luanit të fisit të Judës, jam më shumë se veç një luftëtar. Amen.”*

22 Janar

## THEMELI I SIGURT

**“...sepse askush nuk mund të hedhë themel tjetër përveç atij që është hedhur, i cili është Jezus Krishti.” (1 Korintasve 3:11)**

Asnjë pjesë e ndërtesës nuk ka më shumë rëndësi në qëndrueshmërinë e saj sa themeli. Stabiliteti dhe i gjithë ndërtimi varet nga cilësia e themelit. Pa një themel të fortë ndërtesa është pa vlerë dhe madje e rrezikshme.

Duke shkruar rreth vendit të Krishtit në kishë, Pali me mençuri përdor këtë metaforë të arkitekturës. Krishti është jo vetëm themeli i sigurt por gjithashtu i vetmi themel i kishës. Poeti i këngëve lavdie ka shkruar: “Ka veç një themel kisha – Jezus Krishtin, Zot!” Qëndrueshmëria dhe palëkundshmëria e kishës varet nga forca e themelit të saj. Mesazhi, misioni dhe qëllimi i kishës janë të sigurt dhe të palëkundshëm për shkak sepse ata janë themeluar tek Shkëmbi i fortë – Krishti.

“Për ata që besojnë se Krishti është themeli i fortë. ... Ai është i vetmi themel ku mund të ndërtojmë pa rrezik. Ai ka vend për të gjithë dhe është mjaft i fortë për të mbartur të gjithë barrat dhe ngarkesat e botës.” (“Review and Herald”, 25 maj, 1911) Ungjilli i krishterë nuk mund të zhgënjejë as të shembet. Shkrimet e Shenjta na shpallin me siguri: “Megjithatë themeli i fortë i Perëndisë qëndron i patundur.” (2 Timoteut 2:19) Ai është aq i fortë dhe i sigurt sa “dyert e ferrit nuk do ta mundin atë.” (Mateu 16:18)

Në çdo aspekt të jetës së krishterit – si në jetën praktike ashtu në shpirtërore, si në jetën private ashtu edhe shoqërore – Krishti është themeli ynë i sigurt. Ja, fjalët që ia vlejné për meditim: “Duke zhvilluar karakterin tonë ne duhet të ndërtojmë atë mbi Krishtin. Ai është themeli ynë i fortë të cilin asgjë nuk mund ta lëkundë kurrë. Stuhitë e tundimeve dhe sprovave nuk mund të lëvizin ndërtesën që është themeluar mbi Shkëmbin e Përjetshëm.” (“Sons and Daughters of God”, fq.155)

*Lutja ime sot: “O Zot, meqenëse Krishti është themeli i fortë, do të ndërtoj me besim jetën time mbi Të. Amen.”*

23 Janar

## SUNDUESI I GJITHÇKAJËS

**“Sepse Perëndia i vuri të gjitha nën këmbët e tij. Por, kur thotë se çdo gjë i është nënshtruar, është e qartë se përjashtohet Ai [Zot] që ia ka nënshtruar çdo gjë.” (1 Korintasve 15:27)**

Kryqëzimi i Jezus Krishtit në Golgothë ishte fitorja e Zotit në luftën kozmike. Me anë të vdekjes dhe ringjalljes së Tij, Krishti ka siguruar fitoren absolute dhe përfundimtare mbi satanin. Falë saj, Zoti “i vuri të gjitha nën këmbët e Tij (e Krishtit).

Sipas planit të shpëtimit (shih Mateu 28:19) Krishti duhet të sundojë deri në atë çast kur Ai do të vijë sërish dhe të gjithë armiqtë e Zotit do të nënshtrohen përfundimisht. Gjatë kësaj ngjarje triumfante mëkati, satani dhe vdekja, të cilën apostulli Pal i quan “armiku i fundit”, do të shkatërrohen dhe asgjësohen nga faqja e dheut për jetë të jetëve. (Shih 1 Korintasve 15:54-57)

Sundimi i tanishëm i Krishtit mbi çdo gjë është vetëm hyrja e pushtetit të përjetshëm të Shpëtimtarit tonë mbi gjithë Universin në të ardhmen. Krishti si Adami i dytë me fitoren e Tij në Golgothë e rifitoi mbretërinë e humbur. Në ardhjen e dytë të Krishtit, pushteti i Tij do të ripërtëritet përfundimisht. Në atë ditë të lavdishme armiku i fundit – vdekja – do të përpihet në fitore”. (Shih 1 Korintasve 15:54) Ne si qytetarët e Mbretërisë Qiellore kemi siguri që gjithçka udhëhiqet nga Zoti ynë Fitimtar i cili do të kthehet së shpejti për të bërë punën e Tij përfundimtare të pastrimit.

Ja, një portret emocionues i Mbretit tonë Jezus Krisht gjatë ripërtëritjes së Tokës: “Universi i Zotit u pastrua, beteja e madhe – u përfundua përgjithmonë. Kudo që vështruam çdo gjë ishte e bukur dhe e shenjtë. Turma e njerëzve të shpëtuar... la kurorat e tyre të shndritshëm te këmbët e Shpëtimtarit; ata u gjuhëzuan para Tij dhe me respekt të shenjtë e adhuruan Atë i cili jeton përjetë.” (“Spiritual Gifts”, vëll. 1, fq.218, 219)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë mezi e pres atë ditë kur Zoti im Fitimtar do të sundojë përjetë. Amen.”*

24 Janar

## MIKU I MËKATARËVE

**“Erdhi Biri i njeriut që ha dhe pi, dhe ju thoni: "Ja grykësi dhe pijaneci, miku i tagrambledhësve dhe i mëkatarëve".” (Luka 7:34)**

Epiteti “miku i mëkatarëve” me siguri nuk ishte një kompliment i drejtuar Jezusit! Kritikët fetarë me anë të atij komplimenti shprehën ndëshkim. Sipas mendimit të tyre, Jezusi shoqërohej me njerëzit e shtresave të padëshirueshme, të cilët ata me përçmim i quanin “tagrambledhës dhe mëkatarë”. Kritikët e Shpëtimtarit nuk kishin fare ide çfarë komplimenti në të vërtetë ata i kishin shprehur Atij pa dijeni.

Sigurisht që Jezusi është miku i mëkatarëve. Pikërisht për këtë shkak Ai erdhi në planetin tonë i mishëruar si njeri. (Shih Galatasve 4:4) Jezusi erdhi “të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur”. (Luka 19:10) Për të kryer misionin e Tij të shpëtimit Krishti shoqërohej me çdo lloj njerëzish, pavarësisht nga ngjyra e tyre e lëkurës, besimi apo shtresa shoqërore. Duke u bërë miku i mëkatarëve, Jezusi u dhuroi shpresë dhe falje, dhe u mësoi atyre të kuptonin vlerën e tyre.

Miqësia shpëtuese e Krishtit tregohet më qartë tek tre persona të njohur: Zakeu, taksambledhësi i pasur dhe mizor (shih Luka 19:2), gruaja e kapur në flagrancë përshkelje të kurorës (shih Gjoni 8:3) dhe Maria Magdalena, gruaja me një nam të keq (shih Luka 8:2) Edhe pse që të tre u sulmuan dhe u përçmuan si mëkatarë, Krishti u bë Miku i tyre dhe u dhuroi falje. Duke u përkulur tek këta njerëz me një miqësi shpëtuese, Jezusi ndryshoi jetën e tyre në një mënyrë të mrekullueshme.

Çdo njeri që ka përjetuar hirin shpëtues të Jezusit, mund të vërtetojë që Ai është Miku i mëkatarëve. Apostulli Pal na kujton që “Nuk ka asnjëri të drejtë, as edhe një.” (Romakëve 3:10) Dhe pas kësaj shpallje vijon e vërteta më e thellë: “Kur ende ishim mëkatarë, Krishti vdiq për ne.” (Romakëve 5:8) Fjala kyq këtu është “ende”. “Mbreti i Lavdishëm e la fronin e Tij për t’u bërë miku i mëkatarëve. Ai vdiq për të shpëtuar botën.” (“Review and Herald”, 14 qershor, 1892) Ç’mik e kemi në Jezusin!

*Lutja ime sot: “O Zot, unë pranoj sot që Jezusi është Miku im më i mirë i mundshëm. Amen.”*

25 Janar

## KREU I KISHËS

**“Ai vetë është kreu i trupit, pra i kishës... përderisa të ketë parësinë në çdo gjë.”  
(Kolosianëve 1:18)**

Portreti i sotshëm i Jezusit është marrë nga fusha e anatomisë njerëzore. Koka është qendra e kontrollit të gjithë trupit. Ajo për trupin është si mikropoçesor për kompjuterin. Koka kontrollon, mbikqyr dhe rregullon të gjitha funksionet dhe veprimet e organizmit. Pa kokë ndalohej jeta dhe aktivitetet e saj.

Në pikturimin e Krishtit, kreu është metafora e preferuar e apostullit Pal. Ai e përdor atë herë pas here për të nënvizuar pozitën udhëheqëse të Krishtit te krijesat e Tij (shih Kolosianëve 1:15, 16), te qeveritë dhe pushtetet (shih Kolosianëve 2:10) dhe në çdo gjë (shih Kolosianëve 1:16). Krishti si kreu i gjithçkajës me siguri është gjithashtu kreu i kishës. (Shih Efesianëve 1:22; 5:23; Kolosianëve 1:18-22)

Krishti ka një pozitë të dyfishtë udhëheqëse në kishë. Së pari, Ai si kreu i kishës zotëron pushtetin më të madh dhe më të lartë. Meqenëse Krishti është kreu autoritativ i kishës, të gjitha planet, mbledhjet, veprimet dhe vendimet e kishës i janë nënshtruar administrimit të Tij.

Së dyti, kreu është unitet organik. Siç përmenda, Krishti si kreu i kishës ka pushtetin më të madh dhe më të lartë në kishë. Dhe kisha si një organizëm shpirtëror është e lidhur me kreun e saj. Pikërisht falë Krishtit, kisha është parë si një organizëm tërësor dhe i pandarë. Gjithçka që bën kisha është e nënshtruar dhe plotësisht e varur ndaj Krishtit, kreut të kishës. Në Krisht kisha mbetet e bashkuar në besim, mision, mesazh dhe qëllim. Kjo njësi organike gjithashtu siguron rritjen shpirtërore. “Zoti Jezus Krisht është Kreu ynë shpirtëror dhe ne jemi pjesët e trupit të Tij. Kisha është ilustruar në rritje “në çdo gjë drejt atij që është kreu, Krishti.(Ef.4:15).”” (“Review and Herald”, 19 mars, 1895)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti që je kreu i kishës, ndihmomë të jetojë gjithmonë në unitet me Ty. Amen.”*

26 Janar

## I SHENJTI DHE I DREJTI

**“Por ju e mohuat të Shenjtin, të Drejtin, dhe kërkuat që t’ju jepej një vrasës!” (Veprat 3:14)**

Pas shërimit të burrit sakat tek dyert e bukura të Tempullit, Pjetri në bisedën e tij me njerëzit e quan haptas Jezusin si “i Shenjti dhe i Drejti”. Ky titull veçon Zotin tonë si të veçantë në shenjtërim. Jezusi është Ai rreth të cilit profeti Isaia ka shkruar: “Nuk ka Perëndi tjetër veç meje, një Perëndi i drejtë, një Shpëtimtar; nuk ka asnjë veç meje.” (Isaia 45:21)

Ky titull tërheq vëmendjen tek vlera e Krishtit. Cilësitë e Tij e kurorëzojnë Atë si i vetmi Shpëtimtar i përshtatshëm për ne dhe i vetmi shembull i përkryer. I Shenjti dhe i Drejti

ka qënë,në mënyrë të qartë, një nga titujt e preferuar të Pjetrit për Jezusin. Në Dhjatën e Re ai është i pari i cili e quan Jezusin me këtë titull. (Shih Gjoni 6:69, NIV) Ai e bën këtë edhe dy herë të tjera. (Shih Veprat 2:27; 7:52) Madje njeriu i pushtuar nga frymë të liga në Kapernaum shpalli me zë të lartë Jezusin si i Shenjti dhe i Drejti. (Marku 1:24)

Ky titull pikturon Jezusin si një Shpëtimtar të pastër dhe pa mëkat. Ai e thekson shenjtërinë dhe mirësinë karakteristike të Krishtit. Edhe pse Ai e mori natyrën njerëzore, Ai mbeti “ i shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga mëkatarët”. (Hebrenjve 7:26) Jezusi si në natyrën e tij njerëzore ashtu edhe në atë hyjnore ishte i Shenjtë dhe i Drejtë.

Plani i shpëtimit ka një prejardhje hyjnore dhe ai u krijua me qëllim që njerëzimi të bëhet i ngjashëm me të Shenjtin dhe të Drejtin. Pikërisht për këtë punë nevojitej kryqëzimi i Krishtit në Golgothë. Falë vdekjes së Njeriut pa mëkat, njerëzit e mëkatshëm mund të bëhen të shenjtë. Shpëtimi është mrekullia e Zotit me anë të cilit mëkatarët e humbur dhe pa shpresë shndërrohen në shenjtorë. Jezusi vdiq për të bërë njerëzit e drejtë. Ja një formulë e thjeshtë por e fuqishme: “Në besim ai (njeriu) mund t’i paraqesë Zotit meritat e Krishtit, dhe Zoti llogarit bindjen e të Birit si të ishte bindja e mëkatarit. Drejtësia e Krishtit pranohet në vend të metave të njeriut dhe Zoti ... trajton njeriun sikur ai të ishte i drejtë dhe e do atë siç Ai do Birin e Tij.” (“Selected Messages”, v.1., fq.367)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që i Shenjti dhe i Drejti më shndërron në ngjashmërinë Tënde. Amen.”*

27 Janar

## **I FUQISHËM NË VEPRA DHE NË FJALË**

**“Ata i thanë: “Çështjen e Jezusit nga Nazareti, që ishte një profet i fuqishëm në vepra dhe në fjalë përpara Perëndisë dhe përpara gjithë popullit.(Luka24:19)**

Dy dishepuj dhe Zoti i tyre i ringjallur ishin rrugës për në Emaus. Gjatë rrugës dishepujt bisedonin rreth Mjeshtrit të tyre, i cili “ishte një profet i fuqishëm në vepra dhe në fjalë përpara Perëndisë dhe përpara gjithë popullit.” (Luka 24:19) Ç’portret i përpiktë të Jezusit!

Këtu Ai na zbulohet si Personi i aftë të ndikojë tek Zoti dhe gjithë popujt me anë të veprave dhe fjalëve të Tij të fuqishme. Asnjëri nuk mund të shmangë ndikimin e Tij sepse Ai është Shpëtimtari i botës. Veprat e Shpëtimtarit flasin po aq qartë dhe fuqishëm.

Jezusi dilte tek populli duke predikuar, mësuar, shëruar dhe duke ndihmuar sepse Zoti ishte me Të. (Shih Veprat 10:38)

Sepse Krishti jetoi në përputhje me fjalët që predikoi, Ai u bë i fuqishëm në sytë e Zotit dhe të popullit. Shëmbëlltyrat, mrekullitë, predikimet, mësimet dhe profecitë e pashoqen të Shpëtimtarit mbeten të pandryshuara dhe janë të patundshme. Jezusi ende është “i fuqishëm në vepra dhe në fjalë përpara Perëndisë dhe përpara gjithë popullit.” (Luka 24:19) Kontributi i pazakontë i Shpëtimtarit tonë në të mirën e njerëzimit është përshkruar qartë me këto fjalë nga një autor anonim: “Unë mund të pohoj me siguri që as të gjitha ushtritë që kanë marshuar mbi tokë, të gjitha flotat e formuara ndonjëherë, të gjithë parlamentet e mbledhura dhe të gjithë mbretërit që kanë sunduar dikur, as të mbledhur së bashku nuk kanë ndikuar njerëzit mbi këtë tokë aq shumë sa kjo jetë e vetme.”

Ellen White ka shkruar rreth Atij i cili është “i fuqishëm në vepra dhe në fjalë” si vijon: “Dobësia dhe vdekshmëria jonë na bënë të përkulemi para Tij i cili është i fuqishëm të na shpëtojë, i cili gëzohet që mund të forcojë dhe inkurajojë të përlulurit.” (“Review and Herald”, 10 janar, 1856)

*Lutja ime sot: “O Zot, fjalët dhe veprat e Tua të fuqishme nuk ndalin së habituri të gjithë brezat. Të lutem ndihmomë që ato të më ndryshojnë mua. Amen.”*

28 Janar

## DIELLI I DREJTËSISË

**“Por për ju që keni frikë nga emri im, do të lindë dielli i drejtësisë me shërimin në krahët e tij.” (Malakia 4:2)**

Dielli si qendra e Sistemit Diellor kontrollon lëvizjen e planeteve nëpër orbitat e tyre. Çdo krijesë mund të falenderojë diellin për jetën në planetin Tokë. Çdo minutë të ditës Dielli e kthen në dritë, ngrohtësi dhe energji 60 miliona tonë oksigjeni. Ç’fuqi e mahnitshme! Asnjëri nuk mund të shmangë ndikimin e fuqishëm të Diellit.

Bibla përmend diellin 162 herë. Si në prozë ashtu edhe në poezi flitet rreth fuqisë, madhësisë, ngrohtësisë, qëndrueshmërisë, besueshmërisë dhe madje besnikërisë së diellit. Pikërisht për këtë shkak dielli është metafora më e përshtatshme për Krishtin, i cili

është “Drita e botës”. (Gjoni 8:12) Titulli “Dielli i drejtësisë” ilustron me përpikmëri pushtetin superior, vendin qëndror dhe fuqinë e Krishtit që përhapet kudo. Krishti si Dielli i drejtësisë është burimi i drejtësisë (shih Jeremia 23:6; 2 Korintasve 5:21), dritës shpirtërore (shih Gjoni 1:9), së vërtetës (shih 1 Timoteu 2:4) dhe të gjithë fuqisë (shih Mateu 28:18).

Krishti si Dielli i drejtësisë përzen errësirën e mëkatit dhe na mbush me ngrohtësinë e hirit të Tij, me energji hyjnore dhe bukurinë e pranisë së Tij. “Si luledielli e kthen vazhdimisht lulen e tij në drejtimin e diellit, le të kthehet gjithmonë edhe zemra e mendimet tona tek Jezusi, Dielli i drejtësisë.” (“Sons and Daughters of God”, fq.151)

Ellen White përfundon: “Nëse ne vëzhgojmë diellin e fortë vetëm për një çast, ne do të shohim diellin në çdo gjë që do të shohim më pas. Kështu ndodh gjithashtu kur ne veshtojmë Jezusin; çdo gjë që do shohim do të pasqyrojë hijen e Shpëtimtarit tonë, Diellin e drejtësisë.” (“The Faith I Live By”, fq.150)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që më ke dhuruar Diellin e drejtësisë. Le të më ndriçojë sot lavdia e Tij. Amen.”*

29 Janar

## **HARDHIA E VËRTETË**

**“Unë jam hardhia, ju jeni shermendet; kush qëndron në mua dhe unë në të, jep shumë fryt, sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë.”(Gjoni 15:5)**

Hardhia në të gjithë Biblën dhe gjithashtu në letërsinë jude është simboli i mirënjohur i unitetit dhe frytëzimit. (Gjoni 15:1-17) Nga pikëpamja e judenjve hardhia ishte bima më fisnike. Ajo përfaqësonte madhështinë, superioritetin, pjellorinë dhe gëzimin.

Jezusi këtu e ka krahasuar veten me hardhinë. Ai është më shumë se kaq. Shpëtimtari ynë është hardhia e vërtetë (në përkthimin anglez). Ky titull tregon që unitet me Zotin mund të arrijmë vetëm nëpërmjet Jezus Krishtit, hardhisë së vetme të vërtetë. Vetëm me anë të bashkimit organik me hardhinë mund të marrim shpëtimin, unitetin me Zotin

dhe të japim fryte. Ndjekësit e Krishtit janë shërmendet, harmonia dhe frytëzimi varet nga bashkimi i tyre me hardhinë e vërtetë.

Falë këtij uniteti shpirtëror, besimtari mund të mbajë gjallëri shpirtërore, të vazhdojë të rritet në mënyrë energjike dhe të japi shumë fryte. (Shih Gjoni 15:4, 5) Të gjitha bekimet, privilegjet dhe çdo gjë e vlefshme në jetën e të krishterit është rezultat i drejtpërdrejtë i unitetit të tij/saj të vazhdueshëm me Krishtin, hardhinë e vërtetë. Uniteti me Krishtin na siguron gjithashtu harmoninë me njëri-tjetrin. “Duke përdorur metaforën e hardhisë dhe të shermendeve, Krishti ilustron jo vetëm marrëdhënie të nevojshme midis Atij dhe ndjekësit të Tij, por gjithashtu unitetin midis besimtarëve. Të gjithë duhet të jenë njëlloj të varur nga hardhia dhe të bashkuar me kërcellin.” (“Manuscript Releases”, v.20, fq.362)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë si shërmend i krijuar nga Ty, dua të jem vazhdimisht i bashkuar me hardhinë e vërtetë. Amen.”*

30 Janar

## DRITA E VËRTETË

**“Ai (fjala) ishte drita e vërtetë, që ndriçon çdo njeri që vjen në botë.” (Gjoni 1:9)**

Ky portret i Krishtit është sa i ndritshëm po aq i bukur. Si një tufë drite nga një projektor i fuqishëm, Krishti, drita e botës, kalon dhe lë në hije çdo mjet tjetër ndriçimi. Si Ylli Polar në një natë të errët, Jezusi ndriçon me një shkëlqim të pazakontë.

Apostulli Gjon në ilustrimin e veçantë të Krishtit si dritë e botës, përdor simbolikën e dritës më shumë se 23 herë. Duke vazhduar motivin e dritës, ai citon fjalët e Jezusit: “UNË JAM drita e botës.” (Gjoni 8:12) Megjithatë, Gjoni sheh në Krishtin më shumë se kaq. Apostulli thekson që Shpëtimtari është *drita e vërtetë*. (Shih Gjoni 1:9) Krishti është burimi i dritës dhe rrezatuesi i saj. Shpëtimtari ynë vetë është drita e botës.

Si Drita e vërtetë, Jezusi është burimi i jetës dhe dritës. Gjoni na zbulon këtë të vërtetë shumë qartë: “Në atë ishte jeta, dhe jeta ishte drita e njerëzve.” (Gjoni 1:4) Drita e vërtetë ndriçon të gjithë njerëzit në atë kuptim që Jezusi vdiq në kryq për të gjithë njerëzimin. Shpëtimi është i disponueshëm vetëm falë dritës shpëtuese të Krishtit, falë dritës së vërtetë. Njohuria shpëtuese rreth Jezus Krishtit është si drita që e çan errësirën dhe ndriçon mbi njerëzimin. Asgjë nuk mund të zëvendësojë këtë dritë gjallëruese që rrezaton nga Jezus Krishti. (Shih Romakëve 1:19, 20)

Vetëm falë Jezusit, dritës së vërtetë, mund të zbulohet dhe kuptohet karakteri i Perëndisë. (Shih Gjoni 17:6) Çdo fe, teori dhe filozofi tjetër është e kotë dhe e padobishme për të zbuluar rrugën për lumturinë e vërtetë dhe lirinë e fitoren mbi mëkatin. “Vetëm Krishti është drita e vërtetë. Ai është i vetmi burim i dritës dhe jetës për mëkatarët.” (“Manuscript Releases, v.20, fq.89)

*Lutja ime sot: “O Zot, të lutem forco vendosmërinë time për të ecur në dritën Tënde shpëtuese. Amen.”*

31 Janar

## ADAMI I FUNDIT

**“Kështu edhe është shkruar: “Njeriu i parë, Adami, u bë shpirt i gjallë; por Adami i fundit është Frymë që jep jetë. ... Njeriu i parë i bërë prej dheu, është tokësor; njeriu i dytë është Zoti nga qielli.”(1 Korintasve 15:45, 47)**

Titulli “Adami i fundit” shfaqet në Bibël vetëm një herë. Vetëm apostulli Pal ilustron Krishtin si “Adamin i fundit... Zoti nga qielli”. Duke krahasuar trupin fizik me atë të shpirtëror, Pali e lidh krijimin me shpëtimin. Apostulli na mëson që Adami i parë u krijua në shëmbëlltyrën e Zotit, i shenjtë dhe pa faj, por për shkakun e rebelimit të tij të gjithë pasardhësit e Adamit janë lindur mëkatarë. (Shih Psalm 51:7) Adami i rënë u bë kreu i racës njerëzore mëkatore. Për shkakun e shkeljes së Adamit të parë, “mëkati hyri në botë ... sepse të gjithë mëkatuan.” (Romakëve 5:12)

Me anë të planit të shpëtimit Zoti siguroi shpengimin dhe rinovimin e njerëzimit. Prandaj, “kur u mbush koha, Perëndia dërgoi Birin e tij, ... që të shpengonte ata që ishin nën ligj.” (Galatasve 4:4, 5) Pali e quan Birin e Perëndisë “Adami i fundit”, i cili lindi i shenjtë, jetoi një jetë patëmetë, vdiq si zëvendësuesi ynë për të gjithë mëkatet e botës, u ngrit nga varri me triumf dhe u pranua sërish në lavdinë qiellore.

Kur Adami i parë ra në mëkat, njerëzimi e humbi shtëpinë në Kopshtin e Edenit, shenjtërinë e karakterit, komunikimin e drejtpërdrejtë me Perëndinë dhe jetën e përjetshme. Falë Adamit të fundit, të gjitha këto bekime dhe privilegje do të rinovohen plotësisht dhe përgjithmonë. Duke mundur armikun, Adami i fundit u bë kreu i njerëzimit. Ja pohimi i sigurt nga Shkrimet e Shenjta: “Sepse, ashtu sikur të gjithë vdesin në Adamin, kështu të gjithë do të ngjallen në Krishtin [Adamin i fundit].” (1 Korintasve 15:22) Të gjithë ata që kishin humbur për shkakun e gabimit të Adamit të parë, tani, falë Adamit të fundit, do të rinovohen në mënyrë të plotë. (Shih Efesianëve 1:14) “Krishti, i cili me sakrificën e Tij pagoi për mëkatet tona, jo vetëm do të shpëtojë njeriun por gjithashtu do të ripërtërijë mbretërinë e tij të humbur. Të gjithë ata që ishin të humbur falë Adamit të parë, tani do të rinovohen falë Adamit të fundit.” (“Review and Herald”, 22 tetor, 1908)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që më dhurove Jezusin, Adamin e fundit, me anë të cilit më sigurove një ripërtëritje të plotë. Amen.”*

1 Shkurt

## BRIRI I SHPËTIMIT

**“Dhe ngriti një bri shpëtimi për ne në shtëpinë e Davidit, shërbëtorit të vet.”**(perkthim fjale per fjale) (perkthyer ne Bibël si “**dhe na ngriti një shpëtim të pushtetshëm në shtëpinë e Davidit, shërbëtorit të vet**”(Luka 1:69, NIV)

Në këngën e paharrueshme të Zakarias në ditën e lindjes së djalit të tij, Gjon Pagëzorit, ai e quan Krishtin “briri i shpëtimit”. Në Dhiatën e Vjetër shpesh herë përdoret metafora e bririt për të ilustruar një fuqi të madhe. (Shih përktimet angleze të Psalmi 18:2; 132:17, kurse përktimi shqip përdor direkt fjalën “i pushtetshëm”.) Prejardhja e këtij simbolit vjen nga kafshët, të cilët e kanë bririn si burim të fuqisë dhe të pushtetit. Në gjuhën profetike briri është gjithashtu simboli e pushtetit politik dhe kombëtar. (Shih Danieli 8:3-6; Zakaria 2:1)

Briri i shpëtimit është një simbol i përshtatshëm për Jezusin si një Shpëtimtar i plotfuqishëm. Ai është briri i fuqishëm i shpëtimit, Shpëtimtari i pashoq, i cili erdhi për të shpenguar dhe çliruar njerëzimin. Zakaria, tërësisht i bindur rreth fuqisë shpëtuese të

Krishtit, këndoi: “Zoti i Izraelit ... na ngriti një bri shpëtimi.” (Luka 1:68, 69, NIV)  
Krahasimi figurativ i bririt përdoret si simboli i lartësimit dhe të fuqisë. (Shih 1 Samuelit 2:10) Respekti i thellë ndaj Krishtit si briri shpëtimit shprehet më bukur nga apostulli Pal: “Prandaj edhe Perëndia e lartësoi madhërisht dhe i dha një emër që është përmbi çdo emër”. (Filipianëve 2:9)

Në lashtësi brirët ngjiteshin te altari për të siguruar mbrojtje dhe siguri atyre që ishin në rrezik vdekje. Çdo njeri i persekutuar nga armiku mund të prekte bririn e altarit dhe të shpëtonte jetën e vet. Ky veprim i dha viktimës imunitet. Jezusi si briri ynë i shpëtimit u siguron mbrojtje të plotë atyre që e kërkojnë Atë. Krishti si briri i shpëtimit ka pushtet dhe fuqi të na shpëtojë, mbrojë dhe të frenojë rënien tonë. (Shih Juda 24) Ashtu si në rastin e Natanaelit i cili u lut për Mesinë e shumëpritur, Zoti ka vizituar popullin e vet dhe ka ngritur Bririn e shpëtimit. (Shih “Lift Him Up”, fq.81) Le të falenderojmë Zotin për fuqinë e mahnitshme dhe mbrojtjen që kemi në Krishtin, Bririn e shpëtimit.  
*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që ke ngritur bririn e shpëtimit. Po kapem sot tek Ai që të jem në siguri. Amen.”*

2 Shkurt

## ZDRUKTHËTAR

**“A s’është ky zdrukthëtar i biri i Marisë, vëllai i Jakobit, i Joses, i Judës dhe i Simonit?”  
(Marku6:3)**

Titulli “Zdrukthëtar” është një tjetër kujtim rreth Perëndisë i cili u bë njeri. Duke u bërë një zdrukthëtar i thjeshtë, Krishti e identifikoi veten si një punëtor.  
Kur Krishti u bë njeri, rruga e jetës së Tij kaloi si ajo e shumë djemve të Nazaretit. Në udhëheqjen e babait të Tij tokësor, Jezusi mësoi zanatin e zdrukthëtarit. Me këtë veprim Shpëtimtari tregoi që Ai ka respekt për punën. Te tavolina e punës së zdrukthëtarit Shpëtimtari ynë e përsosi aftësitë e këtij zanatit. Pa dyshim dyqani i Jozefit u bë i famshëm në të gjithë qytet sepse puna e Jezusit gjithmonë ishte cilësore dhe pa hile. Si një zdrukthëtar i pashoq Ai nuk e la vend as idesë që puna mund të bëhej shkeleshko. Edhe pse Jezusi ishte pasardhësi i fisit të nderuar e mbretit David, si zdrukthëtar Ai punoi me respekt, cilësi dhe patemetë. Ai la një shembull për çdo të krishterë. Edhe ne duhet të jemi të tillë në punën tonë dhe në veprime financiare. Punë zdrukthëtarie apo shpëtimi i botës, Jezusi e kreu çdo gjë në mënyrë të shkëlqyer. Ai ishte një Shpëtimtar i përkryer dhe një zdrukthëtar i përkryer gjithashtu. Zdrukthëtar i thjeshtë të Nazaretit dëshiron shumë të ndryshojë jetën tonë në një kryevepër. “Jezusi e mësoi zanatin e zdrukthëtarit për të na treguar që puna e ndershme nderon çdo njeri dhe i bën më fisnik ata që punojnë për të lavdëruar Zotin. Engjëjt ishin shoqëruesit e Jezusit. Krishti kreu veprat e të Atit si duke punuar te tavolina e zdrukthëtarit, po ashtu duke kryer mrekullira në jetët e njerëzve të shumtë.” (“The Bible Echo”, 21 tetor, 1898)  
*Lutja ime sot: “O Zot, le të më kthejë Mjeshtri-Zdrukthëtar në një kryevepër të Tij, i shpenguar për përjetësi. Amen.”*

## DEGË

**“Ja, burri emri i të cilit është DEGË! Ai do të filizoj (mbijë) në vendin e tij dhe do të ndërtojë tempullin e Zotit(Zakaria6:12, NKJV)**

Metafora profetike “DEGË” (në përkthimin anglez) është një nga titujt më të habitshëm mesianike të Jezusit. Në Dhiatën e Vjetër mund të gjejmë atë gjashtë herë. Ky titull thekson katër detyra të veçanta të Mesisë. Sipas prejardhjes së Tij hyjnore Jezusi është “Dega e Zotit”. (Shih Isaia 4:2, NKJV) Si i tillë, Jezusi është i bashkuar me një lidhje e pathyeshme me të Atin. Megjithatë, Shpëtimatri ynë e uli veten dhe u bë njeri për të shpenguar dhe rinovuar njerëzimin. (Shih Isaia 7:14)

Pastaj Jezusi është ilustruar si “Shërbëtori im, Degë”. (Zakaria 3:8, NKJV) Në këtë rol Jezusi është shërbëtor – viktimë; falë bindjes, vuajtjeve dhe vdekjes së Tij, ne jemi të shpëtuar nga mëkati dhe pasojat e tij. (Shih Isaia 52:13-15; Filipianëve 2:5-8) Jezusi gjithashtu quhet “burri emri i të cilit është DEGË”. (Zakaria 6:12, NKJV) Ky portret thekson natyrën njerëzore e Shpëtimtarit tonë.

Dhe së fundi, Krishti është pikturuar si “Degëz ... nga trangu i Isaia”. (Isaia 11:1) Ky është një portret madhështor i Jezusit, sepse prejardhje e Tij është nga trangu mbretëror i mbretit David. Kjo do të thotë që Jezusi është Mbret i mbretërve dhe Zot i zotërve, i cili në fund do të themelojë Mbretërinë e pashkatërrueshme, qëdo të rrojë për jetë të jetëve.

Si Degë Jezusi është Perëndi-njeri; shërbëtori i cili mbart vuajtje dhe sunduesi mbretëror. Ellen White shkruan rreth Shpëtimtarit tonë: “Krishti ishte Degë, dega më e lartë e kedrit (lloj bredhi) më të lartë. Ai ishte filiz i formuar në mënyrë mbretërore.” (“Signs of Times”, 12 korrik, 1899)

Në këtë Degë mbretërore fshihen të gjithë shpresat dhe dëshirate popullit të Zotit. Po aq e sigurt sa ishte ardhja e Krishtit si Shpëtimtar kur u mbushkoha, aq e sigurt është fakti që Ai do të kthehet së shpejti si Mbreti i përjetshëm.

*Lutja ime sot: “O Zot, Krishti si Degë është gjithçka për mua. Unë dua të jetoj gjithmonë duke iu bindur udhëheqjessë Tij hyjnore. Amen.”*

## KRISHTI

**“Dhe Simon Pjetri duke u përgjigjur tha: “Ti je Krishti, Biri i Perëndisë të gjallë.””  
(Mateu 16:16)**

Titulli “Krishti” ndoshta është më i përhapuri, më i njohuri dhe më i shenjti nga të gjithë titujt mesianike të Jezusit, nga greqishtja “Hristos”, i cili do të thotë “i vajosuri” dhe nga

Hebraishtja “Mashiah”. Për Pjetrin Jezusi pa dyshim ishte Krishti i profetizuar në Shkrimet e Shenjta. Jezusi, Mesia i shumëpritur, u bë qendra e të gjithë profecive, “antitipi” (diçka ose dikush i cili ka ilustruar një simbol) i rendit të priftërinjve, autori i shpëtimit dhe mbreti i padiskutueshëm i Universit. Si një profet Ai u zbuloi njerëzve Perëndinë. (Shih Gjoni 1:18) Si një prift Shpëtimtari na mbron para Atit Qiellor. (Shih Hebrenjve 7:25) Si një mbret Jezusi çliron çdokënd që e pranon Atë si Zot dhe Shpëtimtar.

Fjala “Krisht” në Dhiatën e Re u bë titulli zyrtar i Jezusit nga Nazareti. Ky titulli dëshmon rreth misionit të Tij të shpëtimit. Në katër ungjijtë ne e gjejmë këtë titull më shumë se 50 herë, kurse në pjesën tjetër të Dhiatës së Re – më shumë se 320 herë. Rreth përshtatjes së Jezusit ndaj titullit “Krisht” na tregon Pjetri në fjalimin e tij gjatë festës së Rrëshajëve: “Ta dijë, pra, me siguri, gjithë shtëpia e Izraelit se atë Jezus që ju e keni kryqëzuar, Perëndia e ka bërë Zot e Krisht.” (Veprat 2:36) Zoti vajosi Jezusin. Kjo vajosje hyjnore vërteton fuqinë shpëtuese së Jezusit, pozitën e tij të priftërisë dhe pushtetin e Tij mbretëror.

Ja, një koment i frymëzuar i cili flet rreth punës së Krishtit, Mesisë, në zemrën e njeriut: “Veprat e Krishtit jo vetëm vërtetuan që Ai ishte Mesia, por gjithashtu zbuluan mënyrën e themelimit të Mbretërisë së Tij. ... Ajo krijohet falënderimit të butë të frymëzimit të Fjalës së Tij, faël veprimit të brendshëm të Frymës së Shenjtë dhe falë miqësisë së shpirtit me Shpëtimtarin i cili është burimi i jetës.” (“God’s Amazing Grace”, fq.16)  
*Lutja ime sot: “O Zot, le të mbushë hiri Yt shpëtues sërish jetën time. Amen.”*

5 Shkurt

## NDËRTUESI I SHTËPISË

**“Sepse Jezusi është i denjë për më shumë lavdi se Moisiu, meqenëse ai që ndërton shtëpinë ka më shumë nder se shtëpia.” (Hebrenjve3:3)**

Në këtë krahasim Jezus Krishti lavdërohet si një ndërtues i aftë, të cilit i takon respekt më i madh. Gjatë gjithë letrës së drejtuar hebrenjve, autori i saj nënvizon superioritetin e Jezusit. Ai shkruan që Jezusi është më i lartë se engjëjt (shih Hebrenjve 1:4), më i madh se Abrahami (Hebrenjve 7:2, 3) dhe më i lartë se Aaroni (Hebrenjve 7:11). Autori gjithashtu thekson kontrastin e qartë midis Krishtit dhe Moisiut, duke krahasuar Krishtin me ndërtuesin e shtëpisë, ndërsa Moisiun – me kujdestarin e shtëpisë.

Kujdestari i një ndërtese të madhe mund të presë vlerësim për punën e tij, por nderi më i madh takon arkitektin i cili e ka projektuar dhe ndërtuesit i cili e ka ndërtuar. Kështu Jezus Krishti i takon një nder shumë herë më të madh sesa Moisiut. Edhe pse Moisiu ishte kujdestari i shtëpisë së Izraelit, Jezusi ishte projektuesi dhe ndërtuesi kryesor të saj. (Shih Hebrenjve 8:8)

Nëse flasim rreth kishës së krishterë, Jezusi është jo vetëm ndërtuesi kryesor të shtëpisë shpirtërore të Perëndisë, por edhe e udhëheq kishën si Drejtori më i lartë. (Shih Efesianëve 2:19-22) Shtëpia e ndërtuar nga Krishti është krijuar prej gurësh të gjallë –

pra, besimtarët – të cilët Zoti, pors i një mjeshtër i vërtetë ka restauruar ilustruar deri në përkryerje. Çdo gur dëshmon rreth karakterit dhe thelbit të Ndërtuesit të pashoq. Krishti është ndërtuesi dhe gjithashtu themeli i kishës së Tij. “Me flijimin e vet dhe me ndërmjetësimin që bën, Krishti bëhet themel dhe arkitekt i tempullit të Zotit.” (“Beteja e Madhe”, fq.395) “Nëse ndërtojmë së bashku me Atë, ndërtesa jonë nën udhëheqjen e Arkitektit kryesor do të bëhet ditë pas dite akoma më e bukur dhe më simetrike.” (“Heavenly Places”, fq.31)

*Lutja ime sot: “O Ati Qiellor hirplotë, të lavdëroj sot që jam pjesa e tempullit tënd shpirtëror, të cilin e ka projektuar dhe ndërtuar Jezusi, Ndërtuesi kryesor i kësaj ndërtese të gjallë. Amen.”*

6 Shkurt

## APOSTULLI

**“Prandaj, o vëllezër të shenjtë, pjestarë të thirrjes qiellore, vështroni apostullin dhe kryepiftin e rrëfimit të besimit tonë, Jezu Krishtin.” (Hebrenjve3:1)**

Titulli “Apostulli” na zbulon edhe një tjetër nga detyrat e shumta të Jezusit. Apostulli është njëperson i dërguar për të kryer një mision. Kjo fjalë vjen nga greqishtja e vjetër “apostollos” – “ambasador”, “delegat” ose “lajmëtar”. Jezusi erdhi në Tokë si apostulli i të Atit. (Shih Gjoni 6:29) Dishepulli Gjoni i vërtetoi meritat apostolike të Krishtit me këto fjalë: “Dhe ne pamë dhe dëshmojmë se Ati e dërgoi Birin për të qënë Shpëtimtar i botës.” (1 Gjoni 4:14) Jezusi ishte ambasadori i veçantë i dërguar nga qeveria Qiellore. Duke ardhur në Tokë me prokurë më të larta të Mbretërisë së Tij, Jezusi ndriçoi planin e veçantë të Zotit për të restauruar familjen njerëzore. Ai ishte përfaqësuesi besnik dhe i sigurt i Atit. Duke folur rreth misionit të tij apostolik, Jezusi tha: “Unë kam zbritur nga qielli jo për të bërë vullnetin tim, por vullnetin e atij që më ka dërguar.” (Gjoni 6:38) Mesazhi i apostullit Krisht ishte për të gjithë familjen e Perëndisë. Ajo na bind të kthejmë sytë nga Jezusi. Si apostull, Jezusi erdhi dhe kreu misionin e Tij në mënyrë të përsosur. Ai erdhi për t’u bërë zëvendësuesi ynë dhe Shpëtimtari, përfaqësuesi më i lartë i Zotit – Shpëtimtar, çlirues dhe ambasadori i qeverisjes së Zotit.

Apostulli i madh, Krishti, na thërret: “Sikurse më ka dërguar mua Ati, ashtu unë po ju dërgoj ju.” (Gjoni 20:21) Ata që do të shohin Jezusin si apostullin që ka sjellë shpëtimin për planetin tonë të humbur, do të ndjekin shembullin e Tij dhe do të shpallin lajmin i mirë rreth Mbretërisë Qiellore.

*Lutja ime sot: “O Atë Qiellor, sot do të kthej mendimet e mia te Jezusi, Apostulli i madh. Amen.”*

7 Shkurt

## HYRJA PËR TEK ZOTI

**“Të shfajësuar, pra, me anë të besimit, kemi paqe me Perëndinë nëpërmjet Jezu Krishtit, Zotit tonë, me anë të të cilit edhe patëm, nëpërmjet besimit, hyrjen në këtë hir në të cilin qëndrojmë.” (Romakëve5:1, 2)**

Ky portret ilustron Jezusin si e vetmja rrugë për tek Zoti. Fjala që përkthehet si “hyrja” gjendet në Dhiatën e Re vetëm tri herë dhe përdoret vetëm nga apostulli Pal. Kjo metaforë na bën të imagjinojmë sallën e pritjes në pallatin mbretëror, ku nuk mund të hyjë njeri pa një shoqërues zyrtar. Pa një eskort të tillë salla e pritjes është e mbyllur. Në kuptimin shpirtëror Jezusi është shoqëruesi ynë mbretëror, i cili na përcjell në sallën qiellore të pritjes dhe na paraqet para Zotit. Asnjëri prej nesh nuk mund të hyjë atje, pasi mëkatet tona na ndajnë nga Perëndia. (Shih Isaia 59:2) Por, falë vdekjes në kryq të qengjit të sakrificës që u flijua një herë për të gjithë, Jezusi mund të na shoqërojë te froni i Perëndisë. Shpëtimtari ynë ka shpallur: “Askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje.” (Gjoni 14:6)

Jezusi si shoqëruesi ynë na çon tek Perëndia (shih 1 Pjetrit 3:18), jo vetëm për një vizitë të vetme. Prezantimi i Krishtit na siguron një status të qëndrueshëm miqësor me Perëndinë. Si të tillë kemi paqe me Zotin dhe mund të afrohem i lirisht dhe me guxim si bijtë e Atit. Kjo siguri është e mundur vetëm nëpërmjet një besimi që rritet në Krisht. (Shih Gjoni 14:6)

Këto janë fjalë të mrekullueshme të cilët përshkruajnë veprën e Krishtit duke na siguruar hyrjen te Perëndia: “Ati pranon Krishtin në vend të njeriut dhe kjo na jep siguri që falë meritës së Birit të Perëndisë mund të afrohem tek Zoti dhe Ai na pranon dhe na do. Jezusi, Shpëtimtari i botës, ka hapur rrugën, kështu që njeriu më mëkatar, më i varfër, më i shtypur dhe më i përçmuar mund të gjejë hyrje te Perëndia.” (“The Messenger”, 15 dhjetor, 1892)

*Lutja ime sot: “O Zot, të lavdëroj që Krishti më shoqëron dhe tani mund të kem hyrje të lirshme për tek froni Yt. Amen.”*

8 Shkurt

## PARARENDES

**“Ku ka hyrë Krishti, si pararendës për ne, pasi u bë kryepriфт në amshim sipas rendit të Melkisedekut.” (Hebrenjve6:20)**

Këtë titull origjinal e ka krijuar apostulli Pal. Ai nuk gjendet në asnjë vend tjetër në Bibël. Ky titull na përshkruan dikë i cili ecën përpara, një eksplorues i cili nis para të tjerëve për të përgatitur ekspeditën. (Shih Isaia 40:3)

Titulli “pararendës” pikturon Jezusin si një paraardhës i madh i popullit të Tij të shpëtuar. Si paraardhës Jezusi është ngritur në lavdi me një qëllim të caktuar – të kryejëveprime të fundit të përgatitjes për themelimin e mbretërisë së Tij të lavdërishme. Në fjalinë e Tij të lamtumirës, Jezusi u shpalli dishepujve të Tij që Ai po shkon në Qiell për të përgatitur një vend për ta. (Shih Gjoni 14:3) Jezusi si pararendësi ynë tani është “në brendësinë e velit” (Hebrenjve 6:19) dhe me gjakun e Tij pajtues dhe shërbesën si Kryepriifti i Madh është duke na përgatitur rrugën.

Premtimi i çmuar i pararendësit është i palëkundshëm. (Shih Hebrenjve 6:17) Premtimi i Jezusit është plot shpresë dhe siguri. Ai ka thënë: “Dhe kur të shkoj e t’ju përgatis vendin, do të kthehem dhe do t’ju marr pranë meje, që aty ku jam unë, të jeni edhe ju.” (Gjoni 14:3) Hyrja triumfiale e Pararendësit tonë në Shenjtoren Qiellore, e cila ka lidhje me premtimin e Tij të palëkundshëm është si garanci për atdheun tonë të premtuar. Duke shkruar rreth Krishtit si Pararendësi ynë, Ellen White ka arritur në konkluzionin: “Ne duhet të shkojme me besim në brendësinë e velit ku “hyri Krishti si pararendës për ne”. (Hebrenjve 6:20) Atje shkelqen drita nga kryqi i Golgothës. Atje mund të shikojmë më thellë në sekretete shpëtimit. ... Jezusi ka hapur rrugën për në fronin e Atit dhe falë ndërmjetësimit të Tij të gjithë lutjet e përzemërta të njerëzve, të cilët vijnë me besim te Shpëtimtari, mund të prezantohen para Atit.” (“Lift Him Up”, fq.329)  
*Lutja ime sot: “O Zot, unë sërish po kapem te premtimi i palëkundshëm i pararendësit tim. Ah, ta shikoj sa më shpejt Jezusin duke ardhur në lavdi! Amen.”*

9 Shkurt

## KRIJUESI I GJITHÇKAJE

**“Sepse në Të u krijuan të gjitha gjërat, ato që janë në qiejt dhe ato mbi dhe, gjërat që duken dhe ato që nuk duken; të gjitha gjërat janë krijuar me anë të tij dhe në lidhje me të.” (Kolozianëve 1:16)**

Ky titull fisnik tregon rreth pjesëmarrjes së Jezusit në krijimin dhe që në këtë punë Ai ka qenë një me Atin. Çdo gjë u thirr në ekzistencë jo vetëm nëpërmjet Jezusit por gjithashtu në lidhje me Të. (Shih Kolozianëve 1:16) Gjoni na jep më shumë detaje rreth rolit të Jezusit në krijim: “Të gjitha gjërat u bënë me anë të tij, dhe pa atë nuk u bë asnjë nga ato që u bënë.” (Gjoni 1:3)  
 Krijimi në gjithë madhësinë e tij është si një kujtim i vazhdueshëm i fuqisë krijuese së Jezusit. Gjithë krijesa lavdëron Zotin (Shih Psalmi 19). Madhështia e maleve, shndritshmëria e yjeve, bukuria e ujrave, ngjyrat e zogjve, perëndimet e mahnitshme të diellit, aroma e luleve – të gjitha këto dëshmojnë rreth fuqisë krijuese të Krishtit. Jezusi, i cili në fillim krijoi çdo gjë, kur u mbush koha erdhi për të rikrijuar njeriun dhe për të restauruar pozitën e tij të mëparshme. Krijuesi, i Cili thirri në ekzistencë çdo gjë, vdiq në kryq për të na siguruar ditën e lumtur kur Ai do të “bëjë çdo gjë të re”. (Zbulesa 21:5)  
 Fuqia krijuese dhe shpëtuese e Krishtit është shprehur bukur në këto fjalë të frymëzuara: “Krishti në punën e krijimit ishte së bashku me Perëndinë. Ai ishte një me Perëndinë, i barabartë me Të. ... Vetëm Krishti, Krijuesi i njeriut, mund të bëhej Shpëtimtari i tij.” (“That I May Know Him”, fq.18)  
*Lutja ime sot: “O Zot, unë do të lavdëroj Ty sot për shpëtimin tënd të mrekullueshëm sepse ti je Krijuesi dhe Shpëtimtari im. Amen.”*

10 Shkurt

## I PLOTFUQISHMI

**“Unë jam Alfa dhe Omega, fillimi dhe mbarimi,” thotë Zoti “që është dhe që ishte dhe që vjen, i Plotfuqishmi.” (Zbulesa 1:8)**

Fjala “i Plotfuqishmi” është një titull i shumëpërdorur i Perëndisë Atë në Dhiatën e Vjetër. Ky titull i përket vetëm Zotit. Gjatë gjithë Dhiatës së Vjetër ky titull përmendet 48 herë; veç në librin i Jobit e gjejmë atë 31 herë. “I Plotfuqishmi” është një prej titujve më të preferuar të apostullit Gjon duke përshkruar Krishtin në librin e Zbulesës. Ai e përdor atë 8 herë.

Kur ky titull lidhet me Jezusin, kjo është bërë për të theksuar prejardhjen e Tij hyjnore. Krishti si i Plotfuqishmi është mjaft i fuqishëm për të na shpëtuar. Ky titull i mahnitshëm përshkruan Jezus Krishtin si një Shpëtimtar të fuqishëm dhe një Zot i pavarur i universit. E gjithë energjia, fuqia dhe autoritetet i është nënshtuar Atij. Duke qenë se Shpëtimtari ynë ka një fuqi kaq të habitshme, nuk ka pse të çuditemi rreth fjalëvetë Tij: “Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell e në tokë.” (Mateu 28:18) Me një Zot aq të plotfuqishëm dhe i gjithëpranishëm ne mund të kemi një siguri rreth fitores. Kur apostulli Pal kuptoi plotfuqishmërinë shpëtuese, klithi: “Falenderoj Zotin i cili na drejton në procesion triumfal të Krishtit.” (2 Korintasve 2:14, NKJV)

“I Plotfuqishmi” është titulli i cili përfshin shpresa dhe premtime të sigurta. Ai është titulli i cili flet rreth hirit fuqizues së Zotit dhe fuqisë të mahnitshme të Tij. I Plotfuqishmi kurrë nuk ka reshtur së mbajturi dhe së forcuari njerëzit të Tij të shpenguar. Madje, vdekja e Krishtit në kryq ishte prova e plotfuqishmërisë së Tij shpëtuese. Duke folur rreth Jezusit si i Plotfuqishmi, Ellen White ka shkruar: “Jezusi është Avokati dhe Miku ynë në Gjyqine Fundit. Le të kemi besim te dora e Krishtit, iPlotfuqishmi. ... Në Të banon e gjithë përsosmëria e Zotit. Ju keni një Shpëtimtar të përkryer, i cili gjendet afër, pranë jush. Së bashku me Jezusin dhe me anë të ndërmjetësisë së Tij mund të kryeni gjëra të mëdha.” (“Manuscript Releases”, v.5, fq.13)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj për Jezusin, Shpëtimtarin tim, i cili është i plotfuqishëm të më shpëtojë. Amen.”*

11 Shkurt

## I PARËLINDURI

**“Sepse ata që ai i ka njohur që më parë, edhe i ka paracaktuar që të jenë të ngjashëm me shëmbëlltyrën e Birit të tij, kështu që ai të jetë i parëlinduri në mes të shumë vëllezërve.” (Romakëve8:29)**

Titulli “i parëlinduri” në Dhiatën e Re referohet disa herë Jezus Krishtit. Ai është quajtur në mënyra të ndryshme: “i parëlinduri prej së vdekurish” (Zbulesa 1:5), “i parëlinduri në mes të shumë vëllezërve” (Romakëve 8:29) dhe thjesht “i parëlinduri” (Hebrenjve 1:6). Titulli “i parëlinduri” nuk e mban kuptimin e lindjes fizike së Jezusit. Ai përdoret në kuptim figurativ, për të përshkruar pozitën e Jezusit dhe respektin përkatës. Kjo metaforë lindi nga zakoni në familje mbretërore, sipas të cilit i jepet nder i veçantë birit të paralindur.

Përdorimi i këtij titullit në lidhje me Jezusin na tregon qartë prioritetin në kohë, siç edhe superioritetin e Tij në privilegje dhe autoritet. Ai na ilustron Krishtin si autoritetin e pashoq si Krijues, Shpëtues dhe Zot. Në sajë të fuqisë së Tij krijuese Jezusi është në nivelin më të lartë midis krijesave. Në sajë të fuqisë së ringjalljes, Ai është i pari i ringjallur me anë të kësaj fuqisë brenda vetes.

Falë mrekullisë së mishërimit, Krishti na ka bërë motra dhe vëllezër dhe vërtetë është “duke çuar shumë bij në lavdi”. (Hebrenjve 2:10) Pikërisht për arsyen që Krishti e ngjashmëroi veten me njerëz, Ai na ka bërë anëtarët të familjes së Perëndisë, duke na përfshirë në “kishëne të parëlindurve” (Hebrenjve 12:23) dhe ka shkruar emrat tanë në Librin e Jetës. Ç’privilegj i shenjtë!

Ellen White duke shkruar rreth Jezusit si i paralinduri, shënon: “Zoti Jezus është mishërimi i lavdisë së Perëndisë. Në fytyrën e Jezus Krishtit mund të shohim dritën e njohurisë së lavdisë së Perëndisë. Zoti ka zbuluar veten njerëzimit. Ai e uli veten duke marrë natyrën tonë, dhe në Birin e Perëndisë ne shohim lavdinë e cilësive hyjnore.” (“Signs of the Times”, 12 dhjetor, 1895)

*Lutja ime sot: “Ati Qiellor, unë pranoj Jezus Krishtin si Personin më të lartë të Universit. Më ndryshoftë fuqia e Tij në ngjashmërinë Tënde! Amen.”*

12 Shkurt

## SHKËLQIMI I LAVDISË

**“Ai [Biri i Perëndisë], duke qenë shkëlqimi i lavdisë së tij dhe vula e qenies së tij dhe duke i mbajtur të gjitha me fjalën e fuqisë së tij.” (Hebrenjve 1:3)**

Ç’titull i shkëlqyer, plot lavdi qiellore! Titulli që e quan Krishtin shkëlqimi (në anglisht – pasqyrimi) i lavdisë së Perëndisë, na zbulon edhe një tjetër aspekt të rolit të pashoq të Krishtit në planin e shpëtimit.

Lavdia e Perëndisë është më shumë se veç drita dhe madhëria qiellore. Lavdia që Krishti erdhi për të zbuluar është karakteri i Zotit. Kur Moisiu kërkoi Zotin: “Tregomë lavdinë tënde!” (Eksodi 33:18), ai dëgjoi shpalljen e cilësive hyjnore të Zotit. Zoti tregoi që Ai është “Zoti, Perëndia i përjetshëm, i mëshirshëm dhe i dhembshur, i ngadalshëm në zemërim, i pasur në mirësi dhe në besnikëri.” (Eksodi 34:6) Pikërisht këtë dimension të lavdisë së Tij Zoti ia zbuloi njerëzimit nëpërmjet Krishtit. Me më shumë përpikmëri këtë ka e përshkruar apostulli Pal: “Sepse Perëndia ... shkëlqeu në zemrat tona për t’na ndriçuar në njohurinë e lavdisë së Perëndisë, në fytyrën e Jezu Krishtit.” (2 Korintasve 4:6)

Jezusi është zbuluesi më i ndritshëm i karakteristikave, virtyteve dhe cilësive të karakterit e të Atit Qiellor. Duke parë Krishtin ne do të shndërrohemi në shkëlqimin e lavdisë së Tij. (Shih 2 Korintasve 3:10, 11) Në procesin i fundit të transformimit, të shpëtuarit do të jenë të aftë jo vetëm të marrin lavdinë e karakterit e Jezusit, por gjithashtu të shikojnë madhërinë dhe shkëlqimin e Tij. (Shih Kolosianëve 3:4) Atëherë ne do të shohim Jezusin sy për sy dhe në gjithë lavdinë e Tij.

Ellen White ka shkruar rreth këtij titulli si vijon: “Shkëlqimi i lavdisë së Atit, njëpjesë nga vetë Ai, erdhi në këtë botë ..., dhe me karakterin e Tij hyjnor krijoi një urë sipër humnerit të thellë, duke hapur kanalën e komunikimit midis Perëndisë dhe njeriut. Dritaret qiellore u hapën dhe rrebeshet e hirit qiellor ... u derdhën mbi botën tonë të errët.” (EGW 1888 Materials, fq.712)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë dua të pasqyroj karakterin Tënd nëpërmjet Krishtit, i cili më ka zbuluar lavdinë Tëndë. Amen.”*

13 Shkurt

## **RUAJTËSI I SHPIRTRAVE TANË**

**“Sepse ju ishit si dele endacake por tani ju u kthyet te bariu dhe ruajtësi i shpirtrave tuaj.” (1 Pjetrit2:25)**

Duke marrë parasysh përjetime të thella të Pjetrit dhe dashurinë e tij ndaj Jezusit, ne mund të kuptojmë pse ai ka dhënë Mjeshtrit e tij titujt kaq të domethënës. Këtu Pjetri flet rreth Krishtit si “Bariu dhe Ruajtësi”. Meqenëse kemi folur më përpara rreth rolit të Krishtit si Bari, sot le të përqendrohemi te titulli “Ruajtësi”.

Në lashtësi kështu u quante dikush i cili ishte mjaft i besueshëm të kontrollonte dhe mbikqyrte punën shoqërore ose ngjarje të tjera. Në Dhiatën e Re ky titull jepet atyre që kanë si detyrë të mbrojnë interesat e kishës. Për Pjetrin Krishti është Ruajtësi më i lartë i kishës. Apostulli e sheh Jezus Krishtin si padronin dhe peshkopin më të lartë të kishës së Zotit. Me kujdesje të përzemërt Jezusi mbikqyr kishën e Tij, të cilën Ai ka shpenguar me gjakun e Tij të shtrenjtë. (Zbulesa 5:9) Krishti si Ruajtësi i jetës sonë, na ruan me një vigjilencë të përhershme dhe merak të singertë. Me anë të ndërmjetësimit të Frymës së Shenjtë, Jezusi është i gjithëpranishëm për të na këshilluar, drejtuar, mbrojtur dhe ruajtur.

Sot mund të kemi besim të plotë te Jezus Krisht si themeluesi i kishës, themeli dhe ruajtësi që nuk ndalon kurrë së kujdesuri për njerëzit e Tij. Jezusi do të jetë gjithmonë Ruajtësi i kishës sonë “që ta nxjerrë atë përpara vetes të lavdishme, pa njolla a rrudha a ndonjë gjë të tillë, por që të jetë e shenjtë dhe e paqortueshme.” (Efesianëve 5:27) Duke folur rreth atyre që janë në qendër të vemendjes së vazhdueshme të Krishtit, ne kemi një këshillë: “Ata duhet të ndjejnë dashurinë, aftësitë, kujdesjet dhe përzemërsinë e pafund të Shpëtimtarit. Ata duhet të shohin Jezusin si bariun dhe ruajtësin e shpirtrave. ... Krishti do të jetë gëzimi dhe kurora e lavdisë së tyre.” (“Counsels To Teachers”, fq.284) *Lutja ime sot: “O Zot, jam në paqe sepse Jezusi është Ruajtësi i shpirtit tim. Në falenderim unë sërish pohoj besimin tim tek Ai. Amen.”*

14 Shkurt

## **SHPËTIMTARI I BOTËS**

**“Dhe ne pamë dhe dëshmojmë se Ati e dërgoi Birin për të qënë Shpëtimtar i botës.” (1 Gjoni 4:14)**

Mesazhi i Krishtit drejtuar gruas nga Zihar-i u la kaq shumë përshtypje njerëzve në Samari, sa që ata pranuan haptas besimin shpëtues të Tij si Shpëtimtari i botës. Në fillimin e bisedës gruaja samaritane pa në Krishtin vetëm një jude (shih Gjoni 4:9), por pas pak ajo pa Shpëtimtarin nën një tjetër dritë. Ai nuk ishte më thjesht një jude, por Krishti, Shpëtimtari i botës. Banorët e këtij fshati të Samarisë nuk menduan më që Mesia do vinte vetëm për judenjtë ose vetëm për samaritanët, por për të gjithë botën. Mesazhi i tyre i ri ishte i qartë: “Sepse ne vetë e kemi dëgjuar dhe dimë se ai është me të vërtetë Krishti, Shpëtimtari i botës.” (Gjoni 4:42)

Ky është lajmi i mirë i Ungjillit! Të gjithë mund të marrin shpëtimin sepse “të gjithë mëkatuan”. (Romakëve 3:23) Ja, mesazhi i Shkrimeve të Shenjta: “Krishti Jezus erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët.” (1 Timoteut 1:15) Meqenëse mëkati është një problem i përgjithshëm, Zoti në planin e Tij të veçantë parashikoi ardhjen e Shpëtimtarit të botës. Të gjithë ata që vijnë tek Ai me besim, kanë premtimin e sigurt që do të marrin jetë të përjetshme. (Shih Gjoni 3:16) Veç kësaj, Jezusi është i aftë të “shpëtojë plotësisht ata që me anë të Tij i afrohen Perëndisë.” (Hebrenjve 7:25)

Krishti është Shpëtimtari i gjithë botës dhe Shpëtimtari personal i secilit njeri. Ai shpëton përgjithmonë. Jezusi lindi si Shpëtimtar (shih Luka 2:11); Ai vdiq si Shpëtimtari i botës; dhe si një Shpëtimtar dhe Avokat i plotfuqishëm Ai tani na mbron. (shih Hebrenjve 7:25) Shpëtimtari ynë do vijë sërish për të gjithë ata besimtarë që e kanë pritur. (Shih Hebrenjve 9:28) U bëftë Shpëtimtari i botës sot edhe Shpëtimtari personal i secilit prej nesh! “Si Shpëtimtari i çdo njeriu Ai (Jezusi) na mbron sot në gjyqin qiellor.” (“Education”, fq.132)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë shpall sërish besimin tim në Krisht, Shpëtimtarin e botës. Le të jetë Ai gjithmonë Shpëtimtari im! Amen.”*

15 Shkurt

**FILIZ I DREJTË**

**"Ja, ditët po vijnë," thotë Zoti, "në të cilat do të shkaktoj që të dalë nga Davidi një filiz i drejtë, që do të mbretërojë si mbret, do të ketë mbarësi dhe do të ushtrojë gjykimin dhe drejtësinë në vend." (Jeremia 23:5)**

Simboli i Krishtit si “filiz i drejtë” përsëritet vazhdimisht te profecitë mesianike të Isaias dhe Jeremisë. Titulli tregon qartë Jezusin, Mesinë e vërtetë, sundimi i të cilit do të jetë i drejtë. Krishti erdhi si filiz i drejtë për të na zbuluar dhe vërtetuar premtimin e besëlidhjes së Zotit për të restauruar çdo gjë dhe sunduar me drejtësi.

Gjatë shërbesës së Tij tokësore, Krishti u paraqiti njerëzve mbretërinë e Tij të hirit, si paraardhëse e mbretërisë së Tij të lavdishme. Sundimi i drejtësisë në zemrat e njerëzve është fillimi i restaurimit të drejtësisë dhe çdo gjëje në mbretërinë e lavdisë. Që të dy mbretëritë – ajo e hirit dhe ajo e lavdisë – janë të themeluara në drejtësinë e Krishtit. (Shih Romakëve 5:21)

Krishti, filizi i drejtë, erdhi për të ofruar dhe llogaritur drejtësinë e Tij të gjithë atyre që e pranojnë Atë si Zot dhe Shpëtimtar. Falë Shpëtimtarit tonë “hiri u shtri mbi gjithë njerëzit për shfaqësimin e jetës.” (Romakëve 5:18) Falë drejtësisë së Krishtit, ne jemi parë si qytetarët e përhershëm të mbretërisë së drejtësisë, në të cilën Jezus Krishti do të sundojë si Mbret në përjetësi.

Duke u përgatitur për mbretërinë e ardhshme ku do sundojë drejtësia, “ne duhet të marrim drejtësinë e Krishtit si një shkresë akreditimi. ... Për të marrë drejtësinë e Krishtit dhe për të përvetësuar natyrën hyjnore, ne duhet të transformohemi çdo ditë me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë.” (“Review and Herald”, 1 nëntor, 1892)

*Lutja ime sot: “O Zot, po të kërkoj me besim, më mbulo me drejtësinë e Krishtit. Amen.”*

16 Shkurt

### FILIZI GJITHË SHKËLQIM DHE LAVDI

**“Po atë ditë filizi i Zotit do të jetë gjithë shkëlqim dhe lavdi, dhe fryti i tokës do të jetë krenaria dhe zbukurimi i të shpëtuarve të Izraelit.” (Isaia4:2)**

Duke vazhduar krahasimin e Mesisë me filizin, profeti Isaia na pikturon Krishtin si një filiz gjithë shkëlqim dhe lavdi. Në kontekstin e eskatologjisë (eskatologjia – mësimi rreth ngjarjeve e kohëve të fundit të botës) së Israelit shpirtëror Krishti është ky filiz i bukur i cili më në fund do t’i sjellë lavdi popullit të Zotit. Krishti si Dega e bukur dhe e mrekullueshme do të bëjë tokën e re të çelë dhe lulëzojë në paqe, mirëqenie dhe drejtësi. Kjo dëshirë do të plotësohet përfundimisht me ardhjen e dytë të Krishtit. Perëndia ka premtuar që pas kohës së gjatë dhe të pakëndshme të sundimit të mëkatit, degradimit dhe vdekjes: “Ja, unë i bëj të gjitha gjërat të reja.” (Zbulesa 21:5) Toka e dëmtuar nga mëkati do të pastrohet dhe restaurohet. Falë filizit gjithë shkëlqim dhe lavdi Perëndia do të shpëtoj planetin tonë dhe do të përtërij deri në shkëlqimin e kopshtit të Edenit dhe një mirëqenie të pafund. Filiz i bukur dhe i lavdërishëm na ka premtuar një tokë të re, shumë herë më të bukur dhe më të mirë. (Shih Zbulesa kap. 21, 22) Ajo do të jetë toka ku do sundojë përjetësisht drejtësia, paqja dhe dashuria. Ai do të jetë vendi ku Krishti si Mbret do të sundojë për jetë të jetëve dhe të gjithë njerëzit do të jenë të shëndetshëm, të lumtur dhe të shenjtë përjetë. Asnjë gjuhë, asnjë penë nuk mund të përshkruajë bukurinë dhe përsosmërinë e asaj bote që Perëndia ka përgatitur për njerëzit e Tij. Por akoma më e mirë është fakti që “atë ditë filizi i Zotit do të jetë gjithë shkëlqim dhe lavdi.” (Isaia 4:2)

Ai është çasti i shumëpritur nga të gjithë të shpëtuarit. “Krishti është zbuluar si Shpëtimtari dhe Shpenguesi e njerëzve të Tij. Tani ‘mbetja’ e njerëzvetëvërtetë është “një shenjë mrekullie” (Zakaria 3:8, NKJV) sepse në vend të lotëve dhe poshtërimeve të udhëtimit të gjatë tani sundon gëzimi dhe lavdia në praninë e Perëndisë dhe të Qengjit.” (“Prophets and Kings”, fq.592)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të jem pjesa nga ajo botë e re kur filizi gjithë shkëlqim dhe lavdi do t’i bëjë të gjitha gjërat të reja. Amen.”*

17 Shkurt

## MË I LARTI NDËR 10 000 VETA

**“I dashuri im ... dallon [në përkthim KJV - është më i larti] ndër dhjetë mijë veta.”  
(Kantiku i kantikëve 5:10)**

Shekuj të tërë të krishterët e lidhin këtë titull të bukur me Jezusin. Ai është një prej titujt më të përshtatshëm të Shpëtimtarit tonë. Duke përdorur motivin e burrit dhe gruas, Mbreti Solomon në Kantikun e kantikëve lavdëron Krishtin si dhëndrin e kishës. Jezusi në këtë status është “më i larti ndër 10.000 veta” dhe “jashtzakonisht tërheqës”. (Kantiku i kantikëve 5:10, 16) Metafora biblike “më i larti ndër 10 000 veta” tregon superioritetin e Krishtit. Gratë izraelite duke lavdëruar Davidin si heroin e luftës këndonin: “Sauli vrau mijëshn e tij dhe Davidi dhjetëmijëshn e tij.” (1 Samuelit 18:7) Fraza “dhjetë mijë” në kohën e Biblës u përdor si një metaforë për të përshkruar nivelin më të lartë. Në gjithë Universin Krishti me siguri është më i larti ndër dhjetë mijë veta. Shpëtimtari ynë nuk krahasohet me asnjë tjetër. Ai është një Avokat i pashoq. Edhe si Bari Ai është i paparë. Nuk ka asnjë që mund të krahasohet me Mjekun e madh. Si Mësues që ka ardhur nga Perëndia, Jezusi është i pashoq. Si personalitet, Shpëtimtari ynë është i mirë dhe i shenjtë deri në maksimum. Ai është jashtzakonisht tërheqës. Në karakterin, profesionin dhe veprimin e Tij Jezusi ia kalon çdo personi tjetër.

Apostuli Pal i frymëzuar nga lart e ka përshkruar Shpëtimarin tonë “jashtzakonisht tërheqës”, si një që është “përmbi çdo principatë, pushtet, fuqi, zotërim dhe çdo emër që përmendet jo vetëm në këtë epokë, por edhe në atë të ardhme.” (Efesianëve 1:21)

Ja mënyra se si mud të mbushemi me bukurinë e Jezusit: “Duke e njohur Krishtin – fjalët, zakonet dhe mësimet e Tij – ne përvetësojmë cilësitë e Tij të mira që kemi studiuar me kaq kujdes, dhe mbushemi me Frymën që kemi admiruar kaq shumë. Jezusi për ne bëhet “më i larti ndër dhjetë mijë veta”, një që është “jashtzakonisht tërheqës.” (“Our High Calling”, fq.58)

*Lutja ime sot: “O Zot, u bëftë Jezusi për mua më i larti ndër dhjetë mijë veta. Amen.”*

18 Shkurt

## SHËRBËTORI I ZGJEDHUR

**“Ja shërbëtori im, që unë përkrah, i zgjedhuri im që më kënaq shpirtin. Kam vënë Frymën time mbi të; ai do t’ju sjellë drejtësinë kombeve.” (Isaia 42:1)**

Kjo metaforë e profetit Isaia na pikturon Krishtin si Mesian-Shërbëtor. Në kundërshtim me besimet e përhapura rreth Mesisë mbretëror me shpurën e veshur me rroba të shtrenjta, Krishti erdhi në këtë botë si një shërbëtor i përulur. (Shih Filipianëve 2:6, 8) Madje dishepujt e kishin të vështirë për të kapur idenë rreth Mesisë-Shërbëtorit. Në fakt, asnjë titull mesianik nuk është më i ndërlikuar sa aii Shërbëtorit-Mesisë, i cili na tregon rreth kryerjes së qëllimit dhe planit të veçantë hyjnor të shpëtimit. Zoti e zgjodhi Jezusin në gjithë Universin si të vetmin të aftë të kryejë rolin e Shërbëtorit-Mesisë. Jezusi u përul, erdhi në tokë për t’u bërë një shërbëtor në mishin njerëzor, dhe për të dhënë jetën e tij për njerëzimin e humbur. Duke braktisur madhërinë qiellore për të vuajtur si shërbëtor, Krishti siguroi shpëtimin për të gjithë ata që besojnë

në Të. (Shih Filipianëve 2:8-10) Ai erdhi si përfaqësuesi i të Atit për të zbuluar thelbin e vërtetë të shërbimit. Shërbëtori më i lartë shpalli një herë që ai “nuk erdhi që t’i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë vetëve.” (Mateu 20:28) Parimi i vetmohimit u shfaq qartë në ritualin e fundit të larjes së këmbëve gjatë Darkës së Zotit. (Shih Gjoni 13:5-12) Si shembull ishte shërbesa vetmohuese e Jezusit dhe në fund – vdekja e Tij në kryq.

Ellen White shkruan rreth shërbesës së Krishtit kështu: “Ai e la oborrin e Tij qiellor dhe u përul duke veshur hyjninë e Tij me mishin njerëzor, kështu që falë shembullit të Tij të përlusës dhe vetmohimit ne mund të mësojmë se si mund të ngrihemi në nivelin e bijve të Mbretit Qiellor.” (“Testimonies for the Church”, v.3, fq.566)

*Lutja ime sot: “O Zot, edhe pse unë nuk e kuptoj deri në fund thellësinë e shërbesës së Krishtit, më ndihmo t’i ngjaj më shumë Shpëtimtarit tim. Amen.”*

19 Shkurt

## SHOQËRUES I GJITHËPRANISHËM

**“Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës.” (Mateu28:20)**

Shumë nga titujt e Jezusit janë krijuar falë premtimeve, shpalljeve dhe shprehjeve të Tij. Një prej tyre është “Shoqëruesi i gjithëpranishëm”. Mesazhi i lamtumirës së Jezusit: “Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës” (Mateu 28:20) është një premtim i madh, i cili është bërë një garanci e shoqërimit hyjnor me njerëzit e Tij.

Kur Deivid Livingston (David Livingstone), eksploruesi dhe misionari i famshëm Britanik u kthye nga Afrika në universitetin e Glasgow-it, mori gradën e doktorit të teologjisë. Gjatë fjalimit të tij, Livingston kishte një pamje të zbehur për shkakun emalarjes që sapo kish kaluar; një krah u lëvizte nga një luan, nuk funksiononte. Fjalimi i misionarit ishte aq i këndshëm dhe prekës sa dëgjuesit u ngritën në këmbë për të duartrokitur. Pas nderimeve të gjata dikush e pyeti Livingstonin: “Çfarë ju ndihmoi në përballjen e vështirësive të tmerrshme fizike që ju ka mundur në Afrikë?” Përgjigjja e tij ishte: “Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës.” Pataj ai shtoi: “Këto janë fjalët e xhentëllmenit më të përpiktë në botë. Ai kurrë nuk e ka thyer premtimin e Tij.”

Sa të vërteta janë fjalët e këtij misionari të madh! Si në ditët e mira ashtu në ato të zeza, në mirëqenie dhe në varfëri, në majën e malit dhe në lëndinat më të thella mund të kemi besim te premtimi i Shoqëruesit tonë të gjithëpranishëm: “Nuk do të të lë, as nuk do të të braktis.” (Jozueu 1:5)

Ellen White vazhdon këtë mendim: “Na shoqëron prania hyjnore; kur e kuptojmë këtë, mendimet tona i përkasin Jezu Krishtit, jeta jonë shpirtërore kalon në harmoni me të. Sa fort e ndiejmë këtë prani” (“Messages to Young People”, fq.159)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj për Shoqëruesin tim të gjithëpranishëm. Në prezencën e një shoqëruesi të tillë unë kurrë nuk do të kem frikë. Amen.”*

20 Shkurt

## KRISHTI I PANDRYSHUESHËM

### **“Krishti është i njëjtë dje, sot e përjetë.” (Hebrenjve 13:8)**

Ideja që Krishti nuk ndryshon kurrë është shumë e rëndësishme dhe rifreskuese. Jezusi po ashtu si Perëndia është i pandryshueshëm. Autori i Psalmëve e ka shprehur këtë me fjalët: “Nga mot dhe përjetë ti je Perëndi.” (Psalmi 90:2) Jezusi si Perëndi është absolutisht i përkryer. Kjo përsosmëri nuk ka vend për përmirësime. Zoti, siç është sot, ka qenë gjithmonë dhe gjithmonë do të jetë. Tek Ai nuk ka “nuk ka ndërrim dhe as hije ndryshimi.” (Jakobit 1:17)

Edhe mesazhi rreth Krishtit si i pandryshueshëm është konstant. Pjesa e lajmit të mirë është e vërteta që jo vetëm Krishti është i përjetshëm dhe i pandryshueshëm, por gjithashtu Ungjilli është i tillë. Çdo gjë në lidhje me Shpëtimarin tonë është e sigurt dhe e besueshme. Ai është “i njëjtë dje, sot e përjetë”. (Hebrenjve 13:8) Dashuria e pakushtëzuar e Shpëtimtarit tonë, hiri i Tij mahnites, mirësia e pafund, gjykimi i drejtë, urdhërimet e pandryshueshme dhe cilësitë të tjerë të Tij fisnike mbeten të njëjta përjetë. Në botën e vlerave gjithmonë të ndryshueshme, ku çdo gjë kalon dhe ndikohet nga ndryshime, kemi një Shpëtimtar të pandryshueshëm. Në njëshoqëri ku nuk ka standarde absolute të sjelljes dhe ku hyn në punë çdo gjë, kemi një Zot i cili gjithmonë është i besueshëm. Ai është “udha, e vërteta dhe jeta”. (Gjoni 14:6) Jezusi është rruga e vetme për te Perëndia dhe jeta e përjetshme.

Në temën e sotshme rreth Krishtit të pandryshueshëm, më duket shumë me vend kjo këshillë e frymëzuar: “Lejo dorën e Zotit të të formojë sipas ngjashmërisë së Tij hyjnore. ... Lejo që shpirti yt pa ndihmë të varet plotësisht tek Jezus Krishti! Ai është i pandryshueshëm, i njëjtë dje, sot dhe përjetë.” (EGW 1988 Materials, fq.143)

*Lutja ime sot: “O Zot, lutem që Krishti i pandryshueshëm të më japë forca të bëhem përditë e më i ngjashëm me Atë në besim dhe shërbim. Amen.”*

21 Shkurt

### **ORATORI I MADH**

#### **“Rojet u përgjigjen: “Askush nuk ka folur kurrë si ai njeri.”” (Gjoni 7:46)**

Demosteni, Ciceroni, Aristoteli dhe të tjerë kanë hyrë në faqet e historisë si oratorë të mrekullueshëm dhe bindës. Edhe Sër Uinston Çërçill (Sir Winston Churchill) gjatë Luftës II Botërore u përmend shpesh falë fjalimit të tij të veçantë dhe bindës. Gjithashtu presidenti Ronald Regan ka marrëepitetin “Oratori i madh”.

Por Jezus Krishti nga Nazareti është më i madh se gjithë oratorët e mëdhenj të së kaluarës dhe së tashmes. Në raportin e tyre, priftërinjtë, farisenjtë dhe rojat e tempullit rrëfyan: “Askush nuk ka folur kurrë si ai njeri.” Asnjë folës nuk krahasohet dot me Jezusin. Falë Tij, njerëzimit iu zbulua qartë dhe pa asnjë keqkuptim karakteri dhe cilësitë e Zotit. Në mënyrën e Tij tërheqëse, solemne, tëpërzemërt dhe mahnitëse Krishti foli me një autoritet shumë bindës. Mateu e shpreh këtë me pak fjalë: “Sepse Ai mësoi si një që ka autoritet.” (Mateu 7:29) Ellen White vazhdon: ““Askush nuk ka folur kurrë si ai njeri” sepse “askush nuk ka jetuar kurrë si ai njeri.”” (“Gospel Workers”, fq.244)

Pavarsisht me kë fliste Krishti – me njerëzit të arsimuar apo të paedukuar, me eliten e popullit ose me njerëzit të thjeshtë, me ajkën e shoqërisë ose me të shtypurit, mesazhi i Tij gjithmonë ishte bindës dhe ndikues. Jezusi gjithmonë ishte një folës i pashoq. Një komentari na jap një vështrim akoma më të thellë: “Fjalët dhe veprat e Mësuesit të përulur, të cilët u shënuan nga shokët e Tij të paarsimuar, i kanë dhuruar një fuqi gjallëruese mendjes njerëzore deri në këtë ditë. Jo vetëm njerëzit e paditur dhe të thjeshtë, por edhe ata të arsimuar, të zgjuar dhe të talentuar bërtasin së bashku me dëgjuesit të Tij të gëzuar të lashtësisë, duke thënë: “Askush nuk ka folur kurrë si ai njeri.” (“That I May Know Him”, fq.189)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti që je Oratori i madh, më ndihmo edhe mua të përhap në mënyrë efikase mesazhin Tënd shpëtues. Amen.”*

22 Shkurt

## MËSUES I MIRË

**“Dhe ja, iu afrua dikush dhe i tha: “Mësues i mirë, çfarë të mire duhet të bëj që të kem jetë të përjetshme?”.” (Mateu 19:16)**

Është e qartë që titullin “Mësues i mirë” e krijoi ky djalë pasanik, sepse, sipas kontekstit, nuk duket që kjo ishte një mënyrë e përhapur e adresimit të rabinëve (mësuesve) në ditët e Krishtit. Duke marrë parasysh pozitën e djalit pasanik dhe seriozitetin e pyetjes së tij, duket që ai kishte një arsye të mirë t’i bënte Jezusit pikërisht këtë kompliment. Çfarëdolloj arsyeja, djali foli me sinqeritet.

Nuk duhet të marrim reagimin e Krishtit si refuzim të prejardhjes së Tij hyjnore. Jeta, karakteri, mësimet dhe shërbesa e Jezusit dëshmuar qartë se Ai vërtetë ishte Mësuesi i Mirë. Jezusi si personi i dytë i Trinitetit është natyrshëm i mirë.. Si mësuesi i drejtësisë Ai ishte superior mbi të gjithë. Bibla na tregon që Krishti “e përshkoi vendin duke bërë mirë”. (Veprat 10:38) Zoti ynë pohoi vet: “UNË JAM bariu i mirë.” (Gjoni 10:38) Mospranimi i komplimentit “Mësues i Mirë” shërbente veç për të ndihmuar djalin pasanik të zbulonte që Mësuesi i Mirë ishte gjithashtu edhe Biri i Perëndisë.

Trashëgimtarët e hirit shpëtues së Krishtit do të pranojnë që Ai është Shpëtimtari, Zoti dhe Mësuesi i Mirë. Çdo gjë që bën Krishti është gjithmonë e mirë, thjesht ngaqë Ai vetë është i mirë. Ky është një lajm i mirë: falë hirit të Shpëtimtarit tonë edhe ne mund të bëhemi të mirë.

Botëkuptimi i djalit pasanik për Jezusin ishte përt’u lavdëruar dhe i saktë, por jo i mjaftueshëm. Ai duhej ta shihte Krishtin edhe si Birin e vetëmlindur të Perëndisë dhe si Shpëtimtarin e botës. Ellen White shton që “pikëpamja dhe dëshirat e këtij djalit nuk ishin ofenduese, madje inkurajonin rritjen shpirtërore. Duke parë Jezusin që bekonte fëmijët e vegjël, ai duhet të ketë qenë i bindur që Shpëtimtari me siguri është një njeri i mirë.” (“Review and Herald”, 11 shtator, 1900)

*Lutja ime sot: “O Zot, më mëso si Mësuesi i Mirë që je vullnetin Tënd dhe më bëj edhe mua të mirë. Amen.”*

## AGIMI

**“Për hir të thellësisë së mëshirës së Perëndisë sonë, për të cilën agimi nga lart na ka vizituar, për të ndriçuar ata që dergjeshin në errësirë dhe në hijen e vdekjes, për të udhëhequr hapat tona në udhën e paqes.” (Luka 1:78, 79)**

Kjo metaforë flet rreth diellit në agim. Njerëzit në lashtësi e panë lindjen si vendin e lavdishëm dhe kuptimplotë; agimin – si simbolin e shpresës dhe haresë. Në këtë varg përshkruhet Mesia i shumëpritur. Jezusi titullohet si “Agimi nga lart” sepse Ai është shpresa dhe drita e botës.

Plotësisht i sigurt që ka ardhur koha kur duhet të vijë Mesia i shumëpritur, prifti Zakaria shprehu këto fjalë të mahnitshme: “Agimi nga lart na ka vizituar.” (Luka 1:78) Për Zakarian, i mbushur me Frymën e Shenjtë, ardhja e Krishtit ishte si një agim të lavdishëm në mëngjes. Ai e pa në Krishtin Agim që, kur u mbush koha, erdhi për të zhdukur errësirën dhe për të themeluar Mbretërinë e Perëndisë. Nuk mund të gjejmë një titull më të përshtatshëm për Atë i cili ka thënë: “UNË JAM drita e botës.” (Gjoni 8:12) Ardhja e Krishtit historikisht ishte si një agim madhështor pas errësirës së natës.

Ardhja e “Agimit nga lart” në planetin tonë na solli shpëtim, shërim dhe jetën e përjetshme. Ellen White na shkruan rreth Agimit si dhuratë nga Zoti për ne: “Përujja e Perëndisë..., rreth së cilës Zakariatha që na ka ardhur shpëtimi ... dhe agimi nga Qielli na ka vizituar. ... Këtë shpëtim ne marrim jo si një shpërblim për veprat tona të mira..., por si një dhuratë.” (“Signs of Times”, 5 shtator, 1892)

*Lutja ime sot: “O Zot, si Agimi nga lart, Ti ke ardhur tek unë me dritën e shpëtimit. Drejtoftë kjo dritë hapat e mia për tek udha e paqes. Amen.”*

## GURI I ÇMUAR

**“Duke iu afruar atij, si te guri i gjallë, i flakur tej nga njerëzit, por i zgjedhur dhe i çmuar përpara Perëndisë.” (1 Pjetrit 2:4)**

Metafora e gurit pikturon Shpëtimtarin tonë gjallërisht në role të ndryshme. Çdo titull thekson një cilësi të caktuar të Jezusit. Kjo metaforë na zbulon rëndësinë, qëndrueshmërinë dhe durimin e Jezusit si ajo e gurit.

Apostulli Pjetër e quan Krishtin “gur” disa herë. Te teksti i sotshëm Jezusi është guri i çmuar dhe i zgjedhur. (Shih 1 Pjetrit 2:4) Për të shpëtuarit Jezusi me siguri është guri i gjallë, i çmuar dhe i zgjedhur. Vet Ati Qiellor e ka zgjedhur Krishtin si gur të veçantë midis gurëve të gjallë që formojnë tempullin shpirtëror të Zotit – kishën. Për një besimtar Krishti është një gur tej mase i çmuar. Jezusi është më i çmuar sesa të gjithë gurët e minjerave të botës. Shpëtimtari është një gur i çmuar, me vlerën më të madhe në botë, një gur mbreslënës, i bukur dhe i durueshëm.

Jezusi si guri i çmuar është tepër i shtrenjtë dhe i veçantë. Si i zgjedhuri i Zotit, Ai është më i miri dhe më i bukur. Çdo gjë është e çmuar në Jezusin. Gjaku i Tij shpëtues është i shtrenjtë. Hiri i Shpëtimtarit është i paçmuar. Premtimet e Tij janë të shtrenjtë. Edhe fjalët dhe miqësia e Jezusit është e çmuar. Jezusi është tej mase i çmuar për të shpëtuarit e Tij.

Ne si “gurë të gjallë” në tempullin e Zotit (1 Pjetrit 2:5) duhet të murohemi përditë në ndërtesën e pathyeshme shpirtërore të kishës. “Nga lidhja me Krishtin, gurin e gjallë, të gjithë që ndërtojnë mbi këtë themel, bëhen gurë të gjallë. ... Pa këtë lidhje, askush nuk mund të shpëtohet.” (Biografia e Dashurisë, fq.495, 496)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo mua, si gur i gjallë, të rritem në ngjashmërinë me Krishtin, gurin e çmuar. Amen.*

25 Shkurt

### **NJË GUR TË PROVUAR**

**“Ja, unë vendos si themel në Sion një gur, një gur të provuar, një kokë qosheje të çmuar, një themel të sigurt; ai që i beson atij nuk do të ngutet.” (Isaia 28:16)**

Duke vazhduar krahasimin figurativ të Krishtit me një gur, profeti Isaia na ilustron Krishtin si një gur të provuar. Ai është jo vetëm guri i çmuar (shih 1 Pjetrit 2:7), guri i gjallë (Shih 1 Pjetrit 2:4) dhe themel i sigurt (shih Isaia 28:16) por Jezusi është gjithashtu edhe guri i provuar. Si guri i provuar Krishti është i sigurt dhe plotësisht i besueshëm. Jezusi është guri i provuar dhe i miratuar mbi të cilin është ndërtuar kisha. Pikërisht për këtë shkak “dyert e ferrit nuk do ta mundin atë.” (Shih Mateu 16:18)

Me këtë titull fisnik Krishti pikturohet si gur ndërtimi i cili është plotësisht i provuar në fuqi, durim dhe forcë. Termi “guri i provuar” na zbulon që kisha ndërtohet mbi një themel që është i padëmtueshëm dhe i palëvizshëm. Themeli i provuar është hedhur thellë në planin e përjetshëm të Zotit (shih 1 Korintasve 3:11) prandaj ai do të rrojëpërjetë. Kisha e Zotit nuk ka për t’u rrënuar, thyer ose shembur kurrë. Gjithçka i ndërtuar nga ndërtuesi i madh është i qëndrueshëm. (Shih Fjalët e urta 3:14)

Ne si anëtarët e kishës së Zotit jemi “gurë të gjallë” (1 Pjetrit 2:5), pjesa e ndërtesës shpirtërore në të cilën Krishti është themeli i sigurt dhe i provuar. Ne kemi këtë siguri: “Shpëtimtari ynë është “Guri i Provuar”. Eksperimenti është i kryer dhe prova ka ndodhur me sukses të plotë. Te Ai është përmbushur gjithë plani i Zotit për të shpëtuar botën e humbur. Asnjë themel kurrë nuk ka rezistuar kaq vuajtje dhe prova serioze sa “Guri i Provuar”. (“Our High Calling”, fq.54)

*Lutja ime sot: “O Zot, si Guri i Provuar Ti ke siguruar të ardhmen e kishës Tënde. Të falenderoj që më ke bërë një gur të gjallë në tempullin Tënd! Amen.”*

26 Shkurt

### **SHENJTËRUES**

**“Që ta shenjtërojë, pasi e pastroi me larjen e ujit me anë të fjalës.” (Efesianëve 5:26)**

Portreti i Jezusit që përmban dashurinë më të madhe është ilustruar te letra drejtuar Efesianëve, kapitulli 5. Këtu dashuria e pashtershme e Shpëtimtarit ndaj kishës krahasohet me dashurinë midis burrit dhe gruas. Dashuria e Krishtit ndaj kishës është aq e thellë dhe e qëndrueshme sa Ai dha jetën e Tij për të. Dhurata e Shpëtimtarit është e qëndrueshme dhe vetmohuese. Jezusi te kryqi dha jetën e Tij që ne të shpëtohem, shenjtërohemi dhe ripërtërihem.

Pali shkruan rreth kësaj si vijon: “Të shfajësuar, pra, me anë të besimit, kemi paqe me Perëndinë nëpërmjet Jezu Krishtit, Zotit tonë.” (Romakëve 5:1) Ky status është fillimi i rilindjes dhe i një jete në rritje të vazhdueshme shpirtërore. Pikërisht falë këtij procesi të rëndësishëm, Krishti bëhet Shenjtëruesi i njerëzve të Tij. Në thelb kjo është puna e krijimit të karakterit deri sa të bëhemi të fortë dhe të përkryer në Krisht. Edhe pse i krishteri duhet të rritet në mënyrë të vetëdijshme drejt përsosmërisë, vetëm Krishti me anë të hirit të Tij fuqizues mund të përgatisë personin për Mbretërinë Qiellore. Krishti nëpërmjet Frymës së Shenjtë punon në ne dhe me ne, duke na përgatitur për Qiell. Qëllimi origjinal i Zotit në punën e shenjtërimit është të na aftësojë t’i ngjajmë Atij. (Shih 1 Gjonit 3:2) Krishti dha vetveten për të mirën e kishës, në mënyrë që ajo të bëhet e përsosur dhe e shenjtë, dhe që mund të rrojë me Të, përjetë. Krishti si Shenjtërues ka hequr lekat e pisëta të karakterit tonë mëkatar dhe na ka veshur me rrobat e drejtësisë së Tij. (Shih Mateu 22:11) Vetëm kështu mund të bëhemi një kishë e mrekullueshme, pa njollë dhe patëmetë. “Kur jeta e njeriut është lidhur me jetën e Krishtit, ajo shenjtërohet me të vërtetën dhe bëhet kështu përgjigjia e lutjes së Krishtit: “Shenjtëroji në të vërtetën tënde”. (Gjoni 17:17)” (“Signs of Times”, 10 maj, 1910)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj për premtimin Tënd dhe lutem të më afrosh pranë vetes pa ndonjë njollë osetëmetë. Amen.”*

27 Shkurt

## BURIMI I GËZIMIT

**“Këto gjëra jua kam thënë që gëzimi im të qëndrojë në ju dhe gëzimi juaj të jetë i plotë.” (Gjoni 15:11)**

Si një xhevahir i ndritshëm fjala “gëzim” zbukuron Biblën më shumë se 200 herë. Ky portret ilustron Jezusin si burimin dhe dhuruesin e një gëzimi të vërtetë.

Fjala “gëzim” ka një lidhje të fortë me krishtërimin. Ajo është ndjenja e një kënaqësie të thellë, të cilët të krishterët ndjejnë për mirëqënien e tyre shpirtërore dhe emocionale, pavarsisht nga rrethanat. Ata që zotërojnë këtë lloj gëzimi mund ta ndiejnë atë si në gëzime ashtu në trishtime, në dështime dhe në suksese, në mirëqënien dhe problemet e jetës, si në fitore ashtu edhe në sprova. Dikush ka thënë shumë bukur: “Gëzimi është flamuri i ngritur nëderën e këshjellës së zemrës, ku banon edhe Mbreti.”

Në lindjen e Krishtit engjëlli shpalli: “Po ju lajmëroj një gëzim të madh për të gjithë popullin.” Rreth qëndrueshmërisë së gëzimit hyjnor dëshmon fakti se si Jezusi vetë iu

qas vdekjes së tij mizore në kryq. Vetëm disa orë para vuarjes së Tij në Gjetsemani dhe Golgota, Jezusi u shprehur fjalë inkurajimi dishepujve të Tij: “Këto gjëra jua kam thënë që gëzimi im të qëndrojë në ju dhe gëzimi juaj të jetë i plotë.” (Gjoni 15:11) Gëzimi nga Jezusi është fryti i dytë në listën e fryteve të veçantë shpirtërore. (Shih Galatasve 5:22) Ky gëzim nuk është si një e qeshur e madhe ose një fiksion mendjelehtë që lind nga një kënaqësi e cekët në gjërat e kësaj bote. Ai është një gëzim i qëndrueshëm dhe gjallërues, i cili buron nga shërbesa vetmohuese ndaj njerëzve, nga fitoret e përditshme mbi egoizmin dhe dijeninë që mëkatet tona janë të falura. “Ky është gëzimi i Krishtit, dhe çdo shpirt që e ka marrë, e merr në mënyrë të plotë. Sërish e sërish mund të pijmë nga burimi i gëzimit dhe të ngazëllohemi në Të, duke ditur që asnjë gëzim tjetër nuk krahasohet me Të.” (“Review and Herald”, 13 shkurt, 1894)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që më ke dhuruar gëzimin e shpëtimit. Ti vërtetë je lajmi i mirë i gëzimit të madh. Amen.”*

28 Shkurt

## AMENI

**“Dhe engjëllit të kishës në Laodice shkruaji: këtë thotë Amen, Dëshmitari besnik dhe i vërtetë, Fillimi [në përkthimin NIV -Sunduesi] i krijesës së Perëndisë.” (Zbulesa 3:14)**

Te libri i Zbulesës ne gjejmë shumë nga titujt e Jezusit. Midis atyre ka edhe një të cilin apostulli Gjon e përdor vetëm një herë – Amen.

Fjala “Amen” në gjithë Biblën përdoret mbi 80 herë. Ajo shpesh herë përdoret si një pohim solemn me kuptimin “le të jetë ashtu”, duke rënë dakord me lutjen e dikujt tjetër ose si një përgjigje pohuese. Kisha e hershme përdorte këtë fjalë në fund të lutjeve të falenderimit dhe lavderimit të Zotit. (Shih Efesianëve 3:21) Vetëm Zbulesa 3:21 e përdor atë si një titull ose emër personi.

“Amen” për Gjonin është një titull i veçantë i cili i takon vetëm Jezus Krishtit. Këtu ky titull bëhet një pohim i fuqishëm rreth asaj që Krishti është i vërtetë dhe i besueshëm, ndërsa puna e Tij – vendimtare dhe bindëse. Titulli karakterizohet me fjalët: “Dëshmitari besnik dhe i vërtetë, Sunduesi i krijesës së Perëndisë.” (Zbulesa 3:14, NIV) Kështu Gjoni e quan Jezusin “E vërteta më e lartë” të cilën e ka vërtetuar vet Shpëtimtari. (Gjoni 14:6) Si “Ameni” Jezusi është Ai me anë të të cilit përmbushen dhe miratohen të gjithë planet e Zotit. (Shih 2 Korintasve 1:21) Çdo fjalë e Jezusit pranohet pa diskutime sepse Ai është “Ameni”.

Falë Krishtit, i cili është Amen, e gjithë e vërteta e Zotit dhe premtimet e Tij janë të siguruar. Në personin e Tij fisnik themelohet gjithë siguria e planit të shpëtimit. Si Amen, “Krishti u mësoi të tjerëve të vërtetën, pasi Ai ishte vetë e vërteta. Mendimet e Tij, karakteri dhe përvoja e Tij jetësore u mishëruan në mësimin e Tij.” (“Mësimet ndryshe nga Jezusi”, v.1, fq.25)

*Lutja ime sot: “O Zot, falë Krishtit, i cili është Amen, kam sigurinë që të gjithë premtimet e Tua janë të sigurta. Amen.”*

1 Mars

## PROFET I FUQISHËM

**“Dhe ai u tha atyre: “Cilat?.” Ata i thanë: “Çështjen e Jezusit nga Nazareti, që ishte një profet i fuqishëm në vepra dhe në fjalë përpara Perëndisë dhe përpara gjithë popullit.” (Luka 24:19)**

Ata që njihnin Jezusin më mirë e quajtën “profet i fuqishëm në vepra dhe fjalë përpara Perëndisë dhe përpara gjithë popullit.” (Luka 24:19) Si profet Jezusi ishte folësi kryesor i Zotit.

Zoti thërret, vajos dhe mëson të gjithë profetët për t’i aftësuar ata të kryejnë misionin e tyre. Ata flasin në emrin e Zotit dhe me autoritetin e Tij. Të frymëzuar nga Fryma e Shenjtë ata profetizojnë ngjarjet e ardhshme dhe japin mesazhin e Zotit për njerëzit në kohën e duhur. Gjatë misionit të Tij si profet, Jezusi përmbushi të gjitha shpresat që ishin te Ai dhe kreu detyrat e një profeti të vërtetë.

Jezusi ishte shumë ndryshe nga profetët e tjerë. Falë veprave të Tij të veçanta, karakterit të Tij të pashoq, fisnikërisë dhe lidhjes së vazhdueshme me Perëndinë, Ai si profet ishte i pakrahasueshëm. Ai më shumë se çdo profet tjetër na shfaq fuqinë e Perëndisë, shpalli planet e Tij, zbuloi parimet dhe praninë e Zotit. Dishepujt që e njihnin Jezusin më mirë nga të gjithë, pohuan që Ai është “profeti i fuqishëm në vepra dhe në fjalë”. (Luka 24:19) Kjo është një provë bindëse e misionit të Krishtit si profet.

Gjatë shërbesës së Tij tokësore Krishti përmbushi profecitë e lashta: “Bota e Përvetshme erdhi në tokën tonë për të fituar mirëbesimin e njerëzimit. Profeti i cili iu zbulua Moisiut u bë i ngjashëm me vëllezërit të cilët kishin për t’iu bindur atij në çdo gjë; Ai erdhi për t’u bërë Shpëtimtari i njeriut. ... Mësuesi i zgjedhur i njeriut ishte vet Biri i Perëndisë!” (“Signs of the Times”, 15 prill, 1897)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që Ti, si profet i fuqishëm, ke shpallur vullnetin e Perëndisë dhe na ke zbuluar karakterin e Tij. Amen.”*

2 Mars

## FLIJIM ERËMIRË

**“Edhe ecni në dashuri, sikurse edhe Krishti na deshi dhe e dha veten e tij për ne, si ofertë e flijim Perëndisë, si një parfum erëmirë.” (Efesianëve 5:2)**

Metafora e flijimit erëmirë është marrë nga sistemi i sherbesës në shenjtëroren e judenjve. Atje djegja e temjanit ishte një ceremoni e rëndësishme në Vendin e Shenjtë. (Shih Eksodi 30:1-9) Në ditën e Shlyerjes prifti hyri në vendin Më të Shenjtë dhe e vuri temjanin mbi zjarr kështu që tymi erëmirë mbuloi arkën e besëlidhjes. (Levitiku 16:12, 13) Parfumi i temjanit simbolizonte flijimin më të madh – vdekjen e Krishtit mbi kryq për të shpëtuar ata që besojnë në Atë. Ai simbolizonte meritat e Krishtit që është drejtësia jonë, dhe shërbesën e Tij ndërmjetësuese.

Krishti është flijimi erëmirë sepse Ai është flijimi i dashurisë i cili u flijua vullnetarisht për shpëtimin e njerëzimit. Ky flijim është erëmirë për Perëndinë sepse Ai e ofroi këtë me dashuri, dhe gjithashtu Jezusi erdhi me dashuri. (Shih Gjoni 3:16) Dashuria gjithmonë është erëmirë, e shtrenjtë dhe shumë e çmuar. Zoti në planin e Tij të shpëtimit dha, për të shpëtuar botën e humbur, dhuratën më të mirë, më të pastër dhe më erëmirë në gjithë Universin.

Dhurata më e madhe Qiellore për njerëzimin ishte flijimi erëmirë i dashurisë së Krishtit, Shpëtimtarit tonë. Vetë, falë kësaj dhurate të paçmuar ne mund të marrim jetën e përjetshme. Ellen White ka shprehur këtë mendim me këto fjalë të bukura: “Merita e drejtësisë së Krishtit është e vetmja bazë mbi të cilën mëkatari mund të ndërtojë shpresën e tij për një jetë të përjetshme, sepse Krishti ofroi veten në vendin tonë si një flijim erëmirë para Zotit. Shpëtimi i njerëzimit u pagua me një çmim tepër të lartë.”

(“Signs of the Times”, 18 qershor, 1894)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ka prekur flijimi erëmirë i Birit Tënd të dashur. Më mëso të dashuroj ashtu si më do Krishti. Amen.”*

3 Mars

## **FITIMTARI**

**“Jua kam thënë këto gjëra, që të keni paqen në mua; në botë do të keni mundime, por merrni zemër, unë e munda botën!” (Gjoni 16:33)**

Krishti, si një fitimtar i fuqishëm, shpalli që nga fillimi fitoren e Tij mbi kryq. Duke parë luftën e ardhshme në Golgotë, Ai ishte i sigurt që sundimtari i kësaj bote do të mundet plotësisht.

Gjatë shërbesës së Tij tokësore, Krishti pësoi vazhdimisht sulme vdekjeprurëse nga armiku. Por në të gjithë betejat e luftës së madhe Jezusi doli fitimtar i pamundshëm. Një nga betejat vendimtare ndodhi në shkretëtirë që në fillimin e shërbesës së Krishtit. Në këtë ballafaqim Shpëtimtari ynë e mori fitoren vendimtare. (Shih Mateu 4:1-11) Ajo ishte aq e përkryer sa që satani “u largua prej Tij, për një kohë”. (Luka 4:13)

Por shumë shpejt armiku u kthye plot inat. Që nga fëmijëria jeta e Krishtit ishte “një betejë e gjatë kundër fuqive të errësirës”. (Biografia e Dashurisë, fq.46) Fitorja vendimtare përfundimtare ndodhi në kryq kur Fitimtari klithi: “U krye!” (Gjoni 19:30) Ajo ishte përmbushja e profecisë së shkruar te Zanafilla 3:15. Krishti, fara e gruas, kishte

shtypur kokën e gjarpërit. Çdo hap në planin e shpëtimit u përmbush sipas vullnetit të Zotit. (Shih Luka 23:44-46) Krishti, Fitimtar i fuqishëm, triumfoi. Me këtë fitore Ai siguroi shpëtimin për të gjithë njerëzimin.

Meqenëse Krishti fitoi, Ai na ka dhënë një siguri të patundur që, falë fitorës së Tij, edhe ne me anë të hirit të Tij të mahnitshëm, mund të bëhemi fitimtarë. (Shih Zbulesa 3:21) Ja, çelsi i kësaj fitoreje: “Ai që duke bërë ballë tundimeve e mundi armikun e shpirtrave, kupton fuqinë e satanit mbi njerëzit dhe ka fituar tashme në vendin tonë. Si Fitimtar Ai na jep meritat e fitorës së Tij. ... Ne, në emrin e fuqishëm të Krishtit, mund të kundërshtojmë dhe të fitojmë ashtu si fitoi Ai.” (“In Heavenly Places”, fq.251)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ke dhënë kurajo që edhe unë mund të fitoj për shkakun që fitove Ti. Amen.”*

4 Mars

## FUQIA E PERËNDISË

**“Kurse për ata që janë të thirrur, qofshin Judenj ose Grekë, predikojmë Krishtin, fuqia e Perëndisë dhe diturinë e Perëndisë.” (1 Korintasve 1:24)**

Me anë të personifikimit apostulli Pal e quan Krishtin “Fuqia e Perëndisë dhe Dituria e Perëndisë”. Në këtë kontekst fuqia e Perëndisë nuk është një cilësi apo një fuqi abstrakte. Ajo është vet Jezusi, i cili përmban fuqinë hyjnore brenda vetes. Krishti është fuqia e Perëndisë me anë të cilit u krye krijimi dhe shpëtimi. Ai jo vetëm e krijoi botën por edhe e sundon dhe kujdeset për krijimin e Tij. (Shih Gjoni 1:3; Kolosianëve 1:17) Jezusi e heshti stuhinë dhe eci mbi detin e turbullt. (Shih Marku 4:39) Era dhe dallgët i binden Atij.

Krishti si Fuqia e Perëndisë shëroi të sëmurët, dhuroi shikim të verbërve, urdhëroi memecët të flasin, ushqeui turma të uritura dhe fali mëkatet. (Shih Marku 2:7; Gjoni 8:11) Me anë të fuqisë së Tij, Krishti dha jetën e Tij dhe e mori atë sërish. (Shih Gjoni 10:18) Gjatë shërbesës së Tij të mahnitshme Jezusi dhuroi jetën të vdekurve. (Shih Luka 7:15; Gjoni 11:44) Vetëm Jezusi kishte të drejtë të shpall: “UNË JAM ringjallja dhe jeta.” (Gjoni 11:25) Krishti, Fuqia e Perëndisë, është burimi i fuqisë transformuese, ringjallëse, fituese dhe fuqizuese.

Jezusi është Fuqia e Perëndisë, i cili na është premtuar dhe i cili vepron për të mirën tonë si Shpëtimtar dhe Zot. (Shih Efesianëve 3:20) Ai ka shpallur: “Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell e në tokë.” (Mateu 28:18) Kjo fuqi hyjnore është e disponueshme për çdokënd që vjen te Krishti me besim.

Ellen White përmbledh idenë e fuqisë së pafund të Krishtit me këto fjalë: “Krishti duhet të jetë drita juaj; Krishti duhet të jetë fuqia dhe forca juaj. Krishti është rrënja e cila me fuqinë e saj forcon çdo shermend.” (“The Home Missionary”, 1 shtator, 1896)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti më ke dhuruar Krishtin, Fuqinë e Perëndisë. Të lutem, më jep këtë fuqi që të fitoj në tundime përditë. Amen.”*

5 Mars

## ÇLIRUESI I MADH

**“Qëndroni, pra, të patundur në lirinë, me të cilën Krishti na liroi, dhe mos hyni përsëri nën zgjedhën e skllavërisë.**

**[Krishti na ka çliruar që të jemi njerëz të lirë. Qëndroni, pra, të patundur dhe mos lejoni që t’ju lidhin përsëri në zgjedhën e skllavërisë. Përkthimi anglez, NEB]”**  
**(Galatasve 5:1)**

Simon Bolivar nderohet në gjashtë vende të Amerikës Latine – Venezuel, Kolumbi, Panama, Ekuador, Peru dhe Bolivi – si “Çliruesi i Madh”. Monumente dhe statuja të mahnitshme, rrugë dhe qytete kujtojnë emrin e njeriut i cili liroi këto vende nga pushteti spanjoll. Edhe kombe të tjera kujtojnë çliruesit e tyre të mëdhenj.

Por Jezusi kalon të gjithë çliruesit e botës. Ai erdhi “për t’u dhënë një lajm të mirë të përlurur; ... t’u shpall çlirimin atyre në robëri.” (Isaia 61:1) Krishti është çliruesi i madh i njerëzimit. Miliona njerëz të çliruar falë sakrificës së madhe të Jezusit, e nderojnë Atë si Çliruesi i Madh dhe i vërtetë. Çlirimi i njerëzimit ndodhi në kryq. Pikërisht atje Kumbani i Lirisë dha shpalljen e çlirimit.

Çliruesi i madh shpalli: “Pra, nëse Biri do t’ju bëjë të lirë, do të jeni me të vërtetë të lirë.” (Gjoni 8:36) Krishti na ofron lirinë nga fuqia e mëkatit dhe vdekjes. (Shih Romakëve 8:2; 2 Timoteut 1:10) Bijtë të çliruar të Perëndisë e marrin seriozisht fjalët e apostullit Pal: “Qëndroni, pra, në lirinë, me të cilin Krishti na liroi, dhe mos hyni përsëri nën zgjedhën e skllavërisë.” (Galatasve 5:1) Le të gëzohemi në këtë liri dhe le të shpallim lajmin e mirë të gjithë botës!

Sa mirë të jetojmë në dijeni që “Krishti erdhi në këtë botë për të thyer fuqinë e satanit dhe për të dhënë njerëzimit lirinë e zgjedhjes. Ai erdhi “për të shpallur çlirimin atyre në robëri dhe hapjen e burgut të burgosurve.” (Isaia 61:1)” (“Signs of the Times, 19 nëntor, 1896)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të çmoj përditë lirinë që u pagua me gjakun Tënd të shtrenjtë. Amen.”*

6 Mars

## BURIMI I DRITËS

**“Prandaj Shkrimi thotë: “Zgjohu, ti që fle, dhe ringjallu prej së vdekurish, dhe Krishti do të shndrisë mbi ty.”” (Efesianëve 5:14)**

Në ishullin e Lirisë te porta e Nju Jorkut qëndron statuja gjigande e Lirisë. Në dorën e saj të djathtë ajo mban një pishtar masiv i ndriçuar nga llamba e avullit të zhivës. Gjatë natës ajo drejton anijet në siguri. Krishti, Burimi i madh i dritës, është për të gjithë botën si ajo statuja gjigande për portën e Nju Jorkut. Shpëtimtari ynë ka premtuar: “Dhe unë, kur të jem ngritur lart nga toka, do t’i tërheq të gjithë tek unë.” (Gjoni 12:32) Me një dritë të tillë hyrja jonë në portën e jetës është plotësisht e sigurtë.

Krishti, Shpëtimtari ynë, është burimi i dritës fizike dhe shpirtërore ose intelektuale. Nuk ka dritë pa Jezusin. Në fuqinë e Tij krijuese, Krijuesi ynë urdhëroi: “U bëftë drita!” Dhe drita u bë. (Zanafilla 1:3) Krishti është jo vetëm burimi i dritës por edhe shpërndarësi i dritës. Qëllimi i ardhjes së Tij në këtë planet ishte të eliminoj errësirën e mëkatit dhe të vdekjes me anë të dritës së Tij shpëtuese. (Shih Mateu 4:16; Efesianëve 5:8) Pikërisht për këtë Jezusi është “drita për popujt.” (Isaia 49:6)

Apostulli Pal shpesh herë përshkruan Jezusin si burimi i dritës. Ai apelon ata që flenë në errësirë: “Zgjohu ... dhe Krishti do të shndrisë mbi ty.” (Efesianëve 5:14) E vetmja gjë që kërkohet nga njeriu është të shtyp çelësin e centralit elektrik të Zotit. Ai ka energji për të gjithë. Ja fjalët e frymëzuara rreth gadishmërisë së Zotit për të na mbushur me dritën e Tij: “Ai që urdhëroi dritën të ndriçoj në errësirë, dëshiron dhe pret me mall të shndrisë në zemrën e çdo njeriu, për të dhënë dritën e cila çon në pranimin e Jezusit.” (“Review and Herald”, 25 tetor, 1898)

*Lutja ime sot: “O Zot, ndriçojë sot shtegun tim të udhëtimit drejt Shtëpisë Qiellore. Amen.”*

7 Mars

## **GJITHÇKA DHE NË TË GJITHË**

**“Këtu nuk ka më Grek e Jud, rrethprerje dhe parrethprerje, Barbar e Skithas, shërbëtor e i lirë, por Krishti është gjithçka dhe në të gjithë.” (Kolozianëve 3:11)**

Apostulli Pal mbyll diskutimin rreth unitetit të kishës me shpallje që Jezusi është “gjithçka dhe në të gjithë”. Ky portret gjithpërfshirës i Jezusit e pikturon Atë si Shpëtimtarin e botës dhe bashkuesin e kishës. Jezusi është jo vetëm “gjithçka” por gjithashtu “në të gjithë”.

Në Krishtin eliminohen të gjitha barrierat nacionale, shoqërore, raciste dhe kulturore. Në Mbretërinë ku Krishti është gjithçka, dallime të tilla artificiale nuk kanë kuptim. Në Krisht nuk ka asnjëlloj diskriminim as dallim sepse ne të gjithë jemi “një në Jezu Krishtin”. (Galatasve 3:28) Jezusi në kishën e Tij mbush çdo gjë në të gjithë. (Efesianëve 1:23)

Karakterit i Shpëtimtarit është në të gjithë njerëzit e Tij. Prandaj nuk ka vend për frymën e konkurrimit midis tyre. Jezusi është trashëgimia që bashkon popullin e Tij.

Ky titull fisnik shpreh pozitën e lartë dhe superioritetin e Jezus Krishtit. Ai është zgjuarsia, dashuria dhe fuqia. Jezusi është Krijuesi, Shpëtimtari, Pajtuesi dhe Shpresa. Krishti është

gjithçka që siguron pranimin tonë në Qiell. Ai është gjithçka që na nevojitet për shpëtim dhe ripërtërim. Shpëtimtari ynë plotëson të gjitha kërkesa dhe në të vërtetë është gjithçka që na nevojitet. Jezusi banon në të gjithë njerëzit e Tij duke siguruar “vullnetin dhe veprimtarinë, sipas pëlqimit të tij.” (Filipianëve 2:13)

Ellen White ka ilustruar me ngjyra të ndezura Shpëtimtarin tonë të plotfuqishëm: “Në sytë e një besimtari Krishti duhet të jetë gjithçka dhe në të gjithë. Asgjë nuk duhet të jetë nga vetvetja por gjithçka duhet të jetë në Krisht, të cilit i përkasim për shkakun që Ai na ka krijuar dhe shpëtuar.” (“The Publishing Ministry”, fq.220)

*Lutja ime sot: “O Zot, Meqenëse Krishti është gjithçka që më nevojitet, unë sot pohoj sërish besimin tim te Ai. Amen.”*

8 Mars

## I ÇMUARI

### **“Sepse për ju që besoni ai është i çmuar.” (1 Pjetrit 2:7)**

Ky titull i zgjedhur i Jezusit është për ata të cilët besojnë. “Sepse për ju që besoni Ai është i çmuar.” Në sytë e një besimtari Jezusi është jashtzakonisht i çmuar. Vlerën e Shpëtimtarit tonë nuk e kuptojnë vetëm ata që nuk besojnë. Arsyeja është shumë e thjeshtë: gjërat shpirtërore “gjykohen frymërisht”. (1 Korintasve 2:14) Vetëm ata që kanë ndier fuqinë e dashurisë së Krishtit, tërheqjen e hirit të Tij, gëzimin e faljes dhe ngazëllimin e pranisë së Tij, mund të vlersojnë në të vërtetë sa i çmuar është Jezusi.

Fjala “i çmuar” do të thotë një vlersim i jashtzakonshëm ndaj dikujt që ka një rëndësi të pashoq dhe ndaj të cilit kemi një respekt të thellë. Apostulli Pjetër u ndez aq shumë në dashurinë e tij ndaj Krishtit sa e ka quajtur Atë “i çmuar” disa herë. Ai e quan Krishtin gur të çmuar (shih 1 Pjetrit 2:4), i çmuar (shih 1 Pjetrit 2:7) dhe gur çipi i zgjedhur (në përkthim anglez – i çmuar; 1 Pjetrit 2:6). Pjetri çmon gjakun e Krishtit (shih 1 Pjetrit 1:19), besimin që vjen nga Krishti (shih 2 Pjetrit 1:1) dhe gjithashtu premtimet e Tij (shih 2 Pjetrit 1:4). Falë këtij roli të veçantë në planin e shpëtimit, Jezusi është veçanërisht i çmuar. Për besimtarin Ai është Shpëtimtari dhe Zoti i çmuar, miku dhe shoqëruesi i çmuar. Të njohësh Krishtin do të thotë të duash Atë.

Meditoni pak mbi këto fjalë të frymëzuara: “Jezusi, Shpëtimtari i çmuar! Siguria, ndihma, mbrojtje dhe paqe – gjithçka gjendet në Të! Ai është eliminuesi i çdo dyshimi dhe plotësuesi i çdo shprese. Çfarë mendim i çmuar – ne vërtetë bëhemi trashëgimtarët e natyrës hyjnore; ne mund të fitojmë ashtu siç ka fituar Krishti! Jezusi është përmbushja e dëshirave tona.” (“Reflecting Christ”, fq.21)

*Lutja ime sot: “O Zot, më mungojnë fjalët për të të treguar sa i çmuar je për mua! Amen.”*

9 Mars

## DËSHMITARI BESNIK

**“Hir për ju dhe paqe nga ... Jezu Krishti, dëshmitari besnik, i parëlinduri prej së vdekurish dhe Princ i mbretërve të dheut.” (Zbulesa 1:4, 5)**

Dishepulli më i dashur i Jezusit, Gjoni, është i shquar në krijimin e titujve të ndryshëm të cilët lavdërojnë besnikërinë e Jezusit. Sërisht e sërisht Gjoni ilustron Mjeshttrin e tij si “Dëshmitarin besnik” (Zbulesa 1:5), si “Besniku dhe i Vërteti” (Zbulesa 19:11) dhe “Dëshmitari besnik dhe i vërtetë” (Zbulesa 3:14). Asnjë autor tjetër i Biblës nuk ka aq shumë për të thënë rreth besnikërisë së Krishtit.

Krishti është mishërimi i besnikërisë. Ai është besnik ndaj së vërtetës dhe Zotit dhe i besueshëm në të gjitha premtimet e Tij. Ne mund të kemi besim të plotë te Jezusi sepse Ai është e vërteta. Krishti është dëshmitari besnik i cili jep prova të sigurta rreth Ungjillit. Çdo fjalë e Jezusit është e besueshme. (Shih Veprat 4:20) Prandaj duhet të dëgjojmë dhe të besojmë Shpëtimtarin tonë. (Shih Luka 10:22; Gjoni 1:18)

Fjala “dëshmitar” shfaqet në veprat e Gjonit jo më pak se 72 herë. Ajo fjalë vjen nga fjala greke “martus”, i cili është rrënja e fjalës “martir”. Pra, dëshmitari besnik është ai i cili dëshmon rreth së vërtetës duke rrezikuar me jetën e vet. Kjo e vërtetë u shfaq në mënyrë dramatike në kryq. Atje Krishti me anë të vdekjes së Tij dëshmoi rreth drejtësisë dhe dashurisë së Zotit. Vdekja e Krishtit është një dëshmi e pathyeshme rreth dashurisë së Perëndisë. Pikërisht besueshmëria i këtij Dëshmitari e hoqi një herë e mirë maskën e satanit duke zbuluar natyrën e tij të vërtetë, si edhe na zbuloi karakterin e Zotit.

Ellen White na tregon një sekret – si mund të gjejmë Krishtin – Dëshmitarin besnik: “Fjala që na ka zbuluar Zoti, ... duhet të bëhet baza e besimit tonë. Studioni ligjet e Zotit dhe dëshminë që na ka lënë Jezusi. Ai është Dëshmitari besnik dhe i vërtetë.” (“Review and Herald”, 22 tetor, 1903)

*Lutja ime sot: “O Zot, faleminderit që Ti si Dëshmitar besnik më ke dhuruar sigurinë e shpëtimit. Amen.”*

10 Mars

## **DËSHMITARI I SË VËRTETËS**

**“Për këtë unë kam lindur dhe për këtë kam ardhur në botë; që të dëshmoj për të vërtetën; kush është për të vërtetën, e dëgjon zërin tim.” (Gjoni 18:37)**

Në sistemin tonë të drejtësisë që është plot gabime dhe nganjëherë i korruptuar, jo gjithmonë mund të besojmë te dëshmitarët. Në kontrast me këtë, dëshmia e Krishtit është e besueshme, e padyshueshme dhe pa gabime. Gjatë marrjes në pyetje nga Pilati, Jezusi dëshmoi në mënyrë të palëkundshme që Ai ishte lindur për një qëllim të vetëm – të dëshmoj të vërtetën.

Gjithçka që ka thënë Jezusi është e vërtetë, e vërtetë e plotë dhe asgjë tjetër përveç të vërtetës. Gjatë shekujsh gënjeshtresh, manipulimesh dhe gjysëm të vërteta, satani ka dalë me sukses në mbulimin e së vërtetës rreth njeriut, Zotit dhe shpëtimit. Prandaj e vërteta duhej të mishërohej për të dhënë një dëshmi të pastër rreth karakterit të Zotit.

Krishti erdhi në këtë tokë me një qëllim superior – “të dëshmoj të vërtetën”. Në bisedën e paharrueshme me Nikodemin, Jezusi theksoi: “Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se ne flasim atë që dimë dhe dëshmojmë atë që pamë, por ju nuk e pranoni dëshminë tonë.” (Gjoni 3:11) Ai i shpalli farisenjve: “dëshmimi im është i vërtetë, sepse unë e di nga kam ardhur e ku po shkoj.” (Gjoni 8:14)

Çdo bisedë e Jezusit, çdo shëmbëlltyr e Tij, çdo mrekulli, çdo predikim ishte një dëshmi e pastër për të vërtetën rreth Perëndisë. Ndjekësit e Krishtit janë thirrur për t’u bërë dëshmitarët besnik të së vërtetës e cila na ka dhënë liri. “Krishti vërtetoi që vet fjala e Tij është çelsi që do të hap sekretin atyre të cilët do të jenë gati për ta pranuar atë. Fjala vet kishte një fuqi tërheqëse, dhe ajo ishte sekreti i përhapjes së mbretërisë e të vërtetës së Krishtit. Jezusi dëshiroi që Pilati të kuptonte që vetëm duke marrë dhe duke mbajtur të vërtetën mund të ripërtëritet natyra e dëmtuar njerëzore.” (“Signs of the Times”, 24 janar, 1900)

*Lutja ime sot: “O Zot, jam i lirë falë dëshmisë Tënde të pastër rreth të vërtetës. Më ndihmo të dëshmoj ashtu siç ke dëshmuar Ti. Amen.”*

11 Mars

## I ZGJEDHURI IM

**“Ja shërbëtori im, që unë përkrah, i zgjedhuri im që më kënaq shpirtin.” (Isaia 42:1)**

Është një nder i madh të marrësh titullin e kalorësit ose çmimin Nobel. Njerëzit për këto ceremoni zgjidhen sipas arritjeve të tyre të shkëlqyera.

Perëndia krijoi planin e shpëtimit madje para krijimit të botës sonë. (Shih 1 Pjetër 1:20) Realizimi i këtij plani kërkoi më të mirën e Qiellit. Shumë krijesa qiellore ishin gati të marrin përsipër zbatimin e planit të shpëtimit. Ama vetëm Një në të gjithë universin ishte i autorizuar të kryej këtë mision. Ai u bë vullnetar për të ardhur në planetin Tokë dhe e kreu planin e Zotit në mënyrë perfekte.

Si një vlersim hyjnor, Zoti i dha Birit të Tij titullin “i zgjedhuri im që më kënaq shpirtin”. (Isaia 42:1) Ky titull i cili shpreh dashurinë e përzemërt, ilustron rolin e veçantë të Krishtit në shpëtimin tonë. Si i Zgjedhuri i Zotit, ai ka disa funksione. Ai është gur çipi i kishës. (Shih 1 Pjetrit 2:4-7) Krishti është “i zgjedhuri” në pajtimin tonë me Zotin. Ai është shërbëtori i zgjedhur dhe ndërmjetësuesi midis Zotit dhe njeriut. Si i zgjedhuri i Zotit, Jezusi është Shpëtimtari ynë dhe ripërtëritësi i drejtësisë. (Shih Isaia 32:16, 17) Jezusi ripërtërin dhe pajton çdo gjë para Zotit. (Shih Isaia 42:2) Si i zgjedhur Ai përfundimisht do të sundoj në drejtësi përjetë. (Shih Isaia 32:1-2)

Profeti Isaia i rikujton popullit të Zotit që i zgjedhuri “nuk do të ligështohet dhe nuk do të dekurajohet” (shih Isaia 42:4) deri sa të themelohet mbretëria e Tij e paqes dhe drejtësisë në këtë tokë përgjithmonë. “Ishte dashuria për mëkatarët që e shtyu Krishtin të paguaj çmimin e shpëtimit tonë.” (“Prophets and Kings”, fq.692)

*Lutja ime sot: “O Zot, i zgjedhuri Yt që të kënaq shpirtin zbatoi planin e shpëtimit. Më ndihmo mua, birit Tënd, të kem gjithmonë besim te Krishti! Amen.”*

12 Mars

## FLAMURI PËR POPUJT

**“Atë ditë do të ndodhë që rrënja e Isaia do të ngrihet si një flamur për popujt; kombet do ta kërkojnë dhe vendi i prehjes së tij do të jetë i lavdishëm.” (Isaia 11:10)**

Flamuri është shenja me anë të cilës dallohen kombet. Kombi e trajton flamurin e tij kombëtar me një respekt të madh. Me një krenari të vërtetë ai vendoset në festa të veçanta kombëtare. Flamuri kombëtar është simboli i unitetit dhe besnikërisë.

Në këtë profeci mesianike Krishti është pikturuar si flamuri i mbretërisë së Perëndisë. Si një flamur edhe Krishti duhet të lavdërohet para gjithë njerëzve si i vetmi mjet shpëtimi. Golgotha është vendi ku u ngrit për herë të parë flamuri i popullit të Zotit lart para gjithë botës. Ajo ishte përmbushja e profecisë: “Dhe unë, kur të jem ngritur lart nga toka, do t’i tërheq të gjithë tek unë.” (Gjoni 12:32) Predikimi i ungjillit nëpër gjithë botën e bën këtë flamur më të qartë dhe më të dukshëm për planetin tonë.

Ka një premtim: “Vendi i prehjes së tij do të jetë i lavdishëm.” (Isaia 11:10) Kulmi i shpalljes globale i ungjillit do të jetë themelimi i Mbretërisë së Perëndisë në gjithë botën. Atëherë flamuri i Zotit do të ngrihet sipër tokës në të cilën do të sundoj paqja, uniteti dhe drejtësia përherë. Profeti ka thënë: “atij do t’i binden popujt.” (Zanafilla 49:10)

Ja, sa bukur shkruan rreth kësaj pena e frymëzuar: “Harmonia e plotë dhe gëzimi mbretërojnë në tërë kozmosin e paskajshëm. Prej Atij që ka krijuar çdo gjë rrjedhë jeta, drita dhe gëzimi nëpër të gjithë botërat e hapësirës së paskajshme. Prej atomit më të vogël e deri te bota më e madhe, të gjitha gjërat, natyra e gjallë dhe jo e gjallë në bukurinë e saj të patrazuar dhe në gëzimin e përsosur, thonë se Zoti është dashuri.” (“Beteja e Madhe”, fq.641)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë dua të ripërtërij sërish besnikërinë time ndaj Teje si flamuri kombëtar i popullit Tënd. Amen.”*

13 Mars

## SHEMBULLI I MADH

**"Sepse për këtë ju u thirrët, sepse edhe Krishti vuajti për ne, duke ju lënë një shembull, që të ecni pas gjurmës së tij." (1 Pjetrit 2:21)**

Në këtë portret shohim që Jezusi është shembulli i madh. Ai është një shembull i pashoq. Ne duhet ta pranojmë Krishtin si Shpëtimtar, ta adhurojmë Atë si Zot dhe ta marrim Atë si shembullin tonë.

Pjetri i cili e njihte Krishtin dhe e admironte, e pikturon Atë si shembullin e tërë botës. Pastaj apostulli nxit të krishterët të ndjekin hap pas hapi gjurmët e Krishtit. Fjala “shembull” është përkthyer nga fjala greke “hupogramnos”. Kjo fjalë përdoret si shembull i kaligrafisë ose dorëshkrimit të cilin studentët duhet të kopjojnë në mënyrë të përpiktë.

Pjetri na ilustron Jezusin si një shembull të përsosur, të cilit duhet ti ngjajnë të gjithë të krishterët. Me anë të fuqisë së hirit të Krishtit, ne mund të ndjekim vazhdimisht me

këmbëngulje këtë shembull të madh. Si një student i cili me kujdes të madhe përpiqet të kopjoj dorëshkrimin e mësuesit të tij deri sa ia del me sukses, edhe ne mund ti ngajmë shembullit tonë të madh. Apostulli Gjon thërret të gjithë të krishterët “të ecë edhe vetë sikurse ka ecur Ai.” (1 Gjonit 2:6) Ndërsa kemi ngulur sytë te Krishti, ne ndryshohemi vazhdimisht në ngjashmëri me Të. Dëshira jonë më e madhe duhet të jetë të ecim në gjurmët e Krishtit.

Sfida jonë është ti ngajmë shembullit tonë të madh në falje, shërbim ndaj të tjerëve, keqardhje, vetmohim dhe dashuri. “Jeta e Krishtit është shembull për ne të gjithë. Ne duhet të ndjekim shembullin e Tij të vetmohimit dhe mirësisë së pastër. Gjithë jeta e Jezusit është zbulesa e pafund e dashurisë së Tij të madhe.” (“Testimonies for the Church”, v.3, fq.248)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo me anë të hirit Tënd të ngaj Ty si shembulli im më i madh. Amen.”*

14 Mars

## MIKU I VËRTETË

**“Ka miq që vetëm shtiren që janë të tillë, por ka një mik që është më i lidhur se një vëlla.” (Fjalët e urta 18:24, RSV)**

Ç’titull i përshtatshëm për Jezusin – Miku ynë i vërtetë dhe besnik, i cili kurrë nuk na lë në baltë. Shekuj të tërë të krishterët kanë thënë rreth Krishtit fjalët “më i lidhur se një vëlla”. Vet Shpëtimatri me dashuri na ka thënë: “Unë ju kam quajtur miq.” (Gjoni 15:15) Është një nder shumë i madh kur një person i ngritur të quan mik.

Ciceroni i madh ka thënë: “Miku është si vetvetja ynë e dytë.” Kurse me Krishtin, Mikun tonë të vërtetë, është ndryshe. Ai nuk është vetvetja ynë e dytë, por vet jeta jonë. Krishti si Miku ynë besnik është pranë nesh në mirëqenie dhe në varfëri, në sukses dhe dështime, në sëmundje dhe në shëndet. Ai është i pranishëm në çdo çast, kur na nevojitet më shumë. Jezusi nuk është një mik që “punon me kohë të pjesshme” dhe qëndron pranë vetëm kur jemi mirë. Ai është një Mik gjithmonë i pranishëm, i cili është “më i lidhur se një vëlla”. Jezusi është Miku i cili na “do në çdo kohë”. (Fjalët e Urta 17:17)

Prova më e madhe e miqësisë së Krishtit është shprehur shumë bukur me fjalët e Tij: “Askush s’ka dashuri më të madhe nga kjo: të japë jetën e vet për miqtë e tij.” (Gjoni 15:13) Mendoni pak rreth kësaj! Krishti jo vetëm na ka dashur dhe na ka quajtur miq, por Ai dha jetën e vet për ne me dëshirë dhe në mënyrë të vetëdijshme. Ç’Mik i mrekullueshëm dhe i pashoq është Jezusi për ne! Edhe në përjetësi nuk do të ndalojmë kurrë së admiruari këtë miqësi që kemi me Atë.

Sa të bukura janë këto fjalë: “Nuk mund të bësh asgjë pa Krishtin, kurse me Atë mund të bësh çdo gjë, sepse do të mjaftoj hiri i Tij.” (“Signs of Times”, 1 qërshor, 1891)

*Lutja ime sot: “O Zot, Jezusi është Miku më i mirë i mundshëm. Të falenderoj që je një Mik i tillë për mua. Amen.”*

15 Mars

## LUFTËTARI I PANJOHUR

**“Kështu Jakobi mbeti vetëm dhe një burrë luftoi me të deri në agim.” (Zanafilla 32:24)**

Titujt më tërheqës të Jezusit shfaqen në Bibël në vende më të papritura. Edhe ky është një rast i tillë. Këtë portret e gjejmë te historia breslënese rreth udhëtimit të Jakobit drejt atdheut të tij.

Tregimi na zbulon Jakobin si një burrë të pasur materialisht, por i falimentuar shpirtërisht. Gjatë rrugës për në shtëpi Jakobi druan takimin e tij me vëllain e vet Esau, ndaj të cilit ka bërë faj. Jakobi është thellësisht i frikësuar dhe ndihet shumë i pasigurt. Duke qënë vetëm me Zotin pranë një përroi në errësirë, papritur Jakobi ndijen se një luftëtar i panjohur e kap atë dhe nis një përleshje që zgjat gjithë natën. Duke besuar që sulmuesi duhet të jetë një prej armiqve më të këqinj, Jakobi lufton për jetën e tij deri në agim. Kur afrohet agimi, kundërshtari i Jakobit e prek zgavrën e ijës duke e bërë atë të paaftë të vazhdojë përleshjen .

Kjo prekje e bind Jakobin që sulmuesi i tij nuk është njeri. Tani dyluftimi i tij fizik kthehet në një ndeshje shpirtërore. “Nuk do të të lë të shkosh, në rast se nuk më bekon më parë!” këmbëngul Jakobi. (Zanafilla 32:26) Për herë të parë Jakobi kupton sa e papërshtatshme është zgjuarsia e tij dhe që falja fitohet vetëm duke u dorëzuar në besim.

Heroi i vërtetë i kësaj historie nuk është Jakobi por Krishti. Ai ishte luftëtar i panjohur. Ai është i vetmi në fuqinë e së cilit mund të fitojmë lirinë nga skllavëria dhe zinxhirët e mëkatit. Dhe nga kjo histori prekëse është krijuar edhe një tjetër titull i Shpëtimtarit tonë të mrekullueshëm Jezus. Edhe Ellen White pohon që mysafiri hyjnor me të cilën ndeshet Jakobi ishte vet Krishti: “Ishte vetë Krishti, që i ishte shfaqur Jakobit.” (“Patriarkë dhe Profetë”, fq.133)

*Lutja ime sot: “O Zot, edhe unë si Jakobi dëshroj ta marr fuqinë Tënde. Amen.”*

16 Mars

## KRISHTI FALËS

**“Dhe Jezusi tha: “O Atë, fali ata sepse nuk dinë ç’bëjnë.”” (Luka 23:34)**

Portreti i dhembshëm i Krishtit falës, është një prej atyre portreteve që na zbulojnë dashurinë e Shpëtimtarit ndaj mëkatarëve, të cilët nuk e meritojnë. Jezusi u bë si një prej nesh për të ndier me ne vuajtjet, tundimet dhe pafuqinë tonë. (Shih Hebrenjve 4:15) Karakteristika e shërbimit tokësor të Jezusit ishte që Ai “e përshkoi vendin duke bërë mirë”. (Veprat 10:38)

Pastaj erdhi çasti më i trishtuar i historisë, kur njerëzit tek të cilët kishte ardhur Shpëtimtari për t'i kërkuar dhe për t'i shpëtuar, e refuzuan dhe e mohuan Atë. Jezusi u trajtuar më keq se një kriminel i thjeshtë dhe u kryqëzua para turmës e cila e përbuzi dhe e përqeshi Shpëtimtarin e vet. Por kur vëmendja e të gjithëve iu kushtua çastit të fundit të Jezusit, para se të vdiste, Ai klithi: "O Atë, fali ata sepse nuk dinë ç'bëjnë." (Luka 23:34) Madje përpara vdekjes Jezusi jetoi në përputhje me fjalën që kishte predikuar. Me një dhembshuri të thellë Ai kishte mësuar. "Duani armiqtë tuaj, ... dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë dhe ju përndjekin." (Mateu 5:44)

Në lutjen e Krishtit për faljen e paditësit dhe vrasësit të Tij u përfshin të gjithë ata që kontribuan në kryqëzimin e Tij – si romakët ashtu edhe judenjtë. Por në kuptim më të gjërë kjo lutje përfshinë të gjithë mëkatarët e të gjithë kohërave. Ka një lajm shumë të mirë në lutjen e Krishtit falës. Ata që do të pranojnë faljen e Krishtit do të falen plotësisht dhe sinqerisht. Përballë emrave të tyre do të lexohet shënim – i falur – i vulosur me gjakun e shtrenjtë të Jezusit. (Shih 1 Gjonit 1:9) "Lutja e Krishtit për armiqtë e Tij përqafoi botën. Përfshiu çdo mëkatar që kishte jetuar ose që do të jetonte, nga fillimi i botës deri në fund. Falja u jepet të gjithëve falas." ("Biografia e Dashurisë", fq.619)

*Lutja ime sot: "O Zot, unë admiroj faljen e Krishtit që jepet falas për të gjithë. Të falendroj që në lutjen Tënde para vdekjes më përfshive edhe mua. Amen."*

17 Mars

## I NGRITURI

**"Këtë Jezus, Perëndia e ka ringjallur; dhe për këtë të gjithë ne jemi dëshmitarë! Ai, pra, duke qenë i ngritur në të djathtë të Perëndisë dhe duke marrë nga Ati premtimin e Frymës së Shenjtë, ka përhapur atë që ju tani shihni dhe dëgjoni." (Veprat 2:32, 33)**

Sot do të vështrojmë Jezusin, Zotin tonë të ngritur. Në këtë portret Ai ilustrohet si i ngrituri. Ç'titull i mrekullueshëm, i cili tërheq vëmendjen tonë te kthimi triumfal i Krishtit në Qiell.

Imagjinoni ovacionet në Qiell pas misionit të suksesshëm të shpëtimit në tokë! Jezusi, i mbuluar me trup njerëzor, jetoi një jetë pa mëkat, i shërbeu nevojave të njerëzimit, vuajti dhe vdiq në kryq në vendin tonë për mëkate tona, pastaj u ngrit nga varri dhe u kthye në Qiell me raport: "Misioni u krye me sukses!"

Ellen White na tregon që atëherë sakrifica e Jezusit ishte e përkryer. Ishin plotësuar të gjithë kushte e pajtimit. Misioni në planetin tonë u përmbush, kurse plani i shpëtimit u bë një fakt i kryer. (Shih "Acts of the Apostles", fq.29)

Si fitimatri që do kthehet sërish, Krishti na fton përzemërisht në shtëpinë Qiellore.

Perëndia Atë tani rikthen Birin e Tij në pozitën e Tij më të lartë, jo vetëm si Krijues dhe Zot i çdo gjëje, por edhe si Shpëtimtar. Në ceremoninë Qiellore të shugurimit të Krishtit, Ai është ngritur në fron pranë dorës së djathtë të Perëndisë: "përmbi çdo principatë,

pushtet, fuqi, zotërim dhe çdo emër që përmendet jo vetëm në këtë epokë, por edhe në atë të ardhme.” (Efesianëve 1:21) Kjo është ngritja më e lartë e mundshme.

Përpiku, nëse mundesh, të ndihesh emocionet që sundonin në çastin kur u ngrit Krishti. “Kur Krishti hyri në portat Qiellore, Ai u ngrit në fron dhe të gjithë engjëjt e adhuruan Atë. Sa u krye kjo ceremoni, dishepujt u mbuluan me rrebeshin e Frymës së Shenjtë, dhe Krishtit u shfaq në lavdi të madhe, një lavdi që e kishte patur Ai më parë, kur jetoi së bashku me të Atin që nga përjetësia.” (“Acts of the Apostles”, fq.38, 39)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që misioni Yt u krye me sukses dhe që jam përfshirë edhe unë ne atë. Amen.”*

18 Mars

### **DHURATA E PATREGUESHME**

**“Le të falenderojmë Perëndinë për dhuratën e tij të patregueshme.” (2 Korintasve 9:15)**

Çfarë titull i bukur për Shpëtimtarin tonë të mrekullueshëm! Ai vërtetë është një dhuratë e patregueshme!

Gjithmonë është e këndshme të marrim dhurata dhe urime të veçanta nga njerëzit tanë të dashur. Por asnjë dhuratë nuk krahasohet me dhuratën e Zotit – Birin e Tij të dashur. Asnjë penë, asnjë gjuhë, asnjë penel piktori nuk mund të na pikturoj plotësisht ato dimensione të dhuratës së mahnitshme të Zotit që kemi marrë në Jezusin. Ai është dhurata që tejkalon çdo çmim. As poetët nuk e përshkruajnë dot Jezusin. As teologët nuk mund ta shpjegojnë. As oratorët nuk mund të shprehin me fjalë, si është Shpëtimtari ynë. Kjo dhuratë është tepër e mrekullueshme për ta përshkruar atë dhe tepër e çmuar për ta vlerësuar.

Ungjilli është dhurata e papërshkrueshme e Zotit për njerëzimin. “Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindur.” Jezusi na deshi aq shumë sa dha veten për ne. (Galatasve 2:20) Së bashku me këtë dhuratë të patregueshme ne marrim gjithashtu hirin e mahnitshëm, faljen reale, fuqinë transformues dhe jetën e përjetshme. Këtë dhuratë të patregueshme nuk mund ta marrim me mundime njerëzore ose vepra të mira. Nuk mund ta blejmë me flori. Krishti është dhurata që mund të marrim falas dhe të jetojmë në atë. (Shih Kolosianëve 2:6) Me fjalë të tjera, nuk mund të përdorim këtë dhuratë para se të kemi marrë atë. Dhe këtë dhuratë të patregueshme mund ta marrë çdokush që e pranon Krishtin si Shpëtimtar. “Por të gjithë atyre që e pranian, Ai u dha pushtetin të bëhen bij të Perëndisë, atyre që besojnë në emrin e Tij.” (Gjoni 1:12) Meditoni mbi këto fjali: “Ne marrim çdo bekim vetëm falë kësaj dhurate – Krishti. Falë saj ne ditë për ditë shijojmë rrebeshin e pashtershëm të mirësisë së Perëndisë. ... Njeriu e merr çdo gjë falë Dhuratës së patregueshme – “Birit të vetëmlindur të Perëndisë”.” (“God’s Amazing Grace”, fq.178)

*Lutja ime sot: “O Zot, sot së bashku me apostullin Pal të falenderoj për Dhuratën Tënde të patregueshme! Amen.”*

19 Mars

## HIRPLOTË

**“Nëse e keni shijuar se Zoti është i mirë [hirplotë, NKJV].” (1 Pjetrit 2:3)**

Titujt më të përzemërt të Jezusit në Dhiatën e Re gjenden te të dy letrat e Apostullit Pjetër. Marrëdhënia e ngushtë e tij me Krishtin shfaqet në mënyrën sesi ai përshkruan Shpëtimtarin e Tij. Në tekstin e sotshëm Pjetri citon ata që kanë ndier sesa hirplotë është Zoti.

Në gjuhën greke fjala “hirplotë” do të thotë gjithashtu “bamiresh”, “i mirë” ose “i dashur”. Kjo fjalë karakterizon njeriun i cili trajton të tjerët pa interes, me dhembshuri dhe dashuri. Pikërisht këto veti karakterizojnë jetën private dhe shoqërore të Krishtit në tokë. Ashtu si Ati Qiellor edhe Jezusi është hirplotë. (Shih Eksodi 34:6) Prova e kësaj është mënyra sesi Shpëtimatri ynë trajtoi me dhembshuri njerëz të nivele të ndryshme shoqërore. Në veçanti kjo u shfaq në qëndrimin e Tij ndaj njerëzve të përçmuar, të sëmurë, pleq, të dëbuar, të urryer, ndaj taksambledhësve dhe mëkatarëve, dhe patjetër, ndaj fëmijëve të vegjël. Të gjithë këta njerëz e donin Jezusin dhe dëshironin të kalojnë kohë me Të, sepse Shpëtimtari ynë ishte i dashur dhe hirplotë. Krishti trajtoi me hir madje edhe ata që u përpoqën ta njollosin Atë.

Një prej kryeveprave në planin e shpëtimit ishte që në përjetësi gjithë universi mund të admirojë hirin dhe dashurinë e Krishtit duke parë njerëzit të shpëtuar. (Shih Efesianëve 2:7) Prandaj ne që kemi marrë këtë hir, duhet t’i zbatojmë fjalët e apostullit Pal: “Por jini të mirë dhe të mëshirshëm njeri me tjetrin, duke e falur njëri-tjetrin, sikurse edhe Perëndia ju ka falur në Krishtin.” (Efesianëve 4:32) Ellen White shton: “Jezusi na ka treguar shembullin që të ecim në gjurmët e Tij dhe tu shfaqim të gjithëve dhembshurinë, dashurinë dhe dashamirësinë. Le të krijojmë brenda vetes frymën e dashur dhe të dhembshur, të durueshme, dhe të mëshirshme.” (“Sons and Daughters of God”, fq.144) *Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të bëhem i mëshirshëm dhe i dashur, siç më ke mësuar Ti. Amen.”*

20 Mars

## PERËNDIA, I SHFAQUR NË MISH

**“Perëndia u shfaq në mish, u shfajesua në Frymë, u duk ndër engjëj, u predikua ndër johebrenj, u besua në botë, u ngrit në lavdi.” (1 Timoteut 3:16)**

Jezus Krishti është Perëndia, i shfaqur në mish. Kjo na tregon që Krishti është 100% Perëndi dhe 100% njeri. Jezusi është Perëndi në kuptimin absolut dhe më të drejtpërdrejtë të fjalës. Gjithashtu Ai është njeri si një prej nesh, përveç se Ai është pa mëkat. (Shih 2 Korintasve 5:21) Sekret i madh i krishtërit është që Jezus Krishti, tek i cilit “banon trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë”, refuzoi të gjitha privilegjet hyjnore dhe jetoi midis nesh duke marrë plotësisht trupin dhe natyrën njerëzore. (Shih Kolosianëve 2:9; Filipianëve 2:5-8) Edhe pse këto dy natyra ishin shumë të ndryshme, ato u bashkuan në mënyrë misterioze.

Krishti erdhi në trupin njerëzor për të na shfaqur se si është Zoti. Në këtë mënyrë Ai u bë një prej nesh dhe përjetoi gjërat që përjetojmë ne për të na zbuluar karakterin e Zotit. “Sepse, duke qenë se bijtë kanë marrë pjesë prej mishi dhe gjaku, po ashtu edhe ai u bë pjesëtar në po ato gjëra, që të shkatërronte, me anë të vdekjes, atë që ka pushtetin e vdekjes, domethënë djallin, edhe të çlironte të gjithë ata që nga frika e vdekjes i ishin nënshtruar robërisë për tërë jetën. ... Prandaj ai duhej t’u ngjante në çdo gjë vëllezërve, që të mund të ishte i mëshirshëm e kryepriest besnik në ato që i përkasin Perëndisë, për të t’u bërë pajtim për mëkatet e popullit.” (Hebrenjve 2:14-17)

Këtu është me vend të kujtojmë fjalët e Ellen White: “Me ardhjen e Tij, për të jetuar midis nesh, Jezusi donte që tu zbulonte Perëndinë si njerëzve ashtu edhe engjëjve. Ai ishte Fjala e Perëndisë, mendimi i Perëndisë, që u bë i dëgjueshëm për njerëzit. ... Jezusi e bëri këtë zbulues jo vetëm për njerëzit në tokë. Bota jonë e vogël shërben si një libër mësimi për të gjithë universin. Qëllimi i mrekullueshëm dhe i mëshirshëm i Perëndisë, misteri i dashurisë së Tij shpenguese është ajo që “engjëjt kërkojnë të shikojnë” dhe do të jetë tema e studimit të tyre përgjatë gjithë përjetësisë.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.6) *Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që në dashurinë dhe mëshirën Tënde të patregueshme u bë një prej nesh, për të më dhënë mundësi të bëhem siç je Ti. Amen.”*

21 Mars

## PLOTËSIA E HYJNISË

**“Sepse tek ai banon trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë.” (Kolosianëve 2:9)**

Ky është një prej titujve më të pazakontë të Krishtit në të gjithë Shkrimet e Shenjta. Në Shpëtimtarin zbulohet tërë fuqia, privilegji, vetitë dhe vlerat e Trinitetit. Në Krishtin u mishërua gjithë hyjnia. Ai zotëron fuqinë krijuese, dashurinë shpëtuese, jetën e pashtershme dhe begatinë. Të gjitha vetitë hyjnore – nder, autoritet, fuqi dhe përsosmëri – banojnë plotësisht në Krishtin.

Apostulli Pal e bazon shpalljen e tij që gjithë plotësia e Hyjnisë zbulohet në Krisht, te një fjalë e vetëm – “trupërisht”. Plotësia e Hyjnisë banon në trupin e lavdishëm të Krishtit, me të cilin Ai u ngrit sërish te Ati i Tij Qiellor. (Shih Filipianëve 3:21) Në këtë tekst e

shohim që të shpëtuarit bashkohen me Zotin falë Krishtit. Të shpëtuarit janë të plotësuar në Krisht, i cili është plotësia e Hyjnisë. (Shih Kolosianëve 2:10)

E vërteta më prekëse është ajo që Krishti ka mbushur boshllëkun tonë. Ne që jemi të shpëtuar, bashkohemi me Krishtin dhe bëhemi pjesëtarët e plotësisë së Tij. Apostulli Gjon e vërteton këtë në hyrjen e ungjillit të tij: “Dhe ne të gjithë morëm, prej mbushullisë së tij, hir mbi hir.” Ata që janë të shpëtuar me anë të hirit të Zotit, janë të plotësuar në Krisht. Boshllëku i tyre është mbushur me plotësinë e Jezusit.

Pa plotësinë e Krishtit jeta jonë është bosh dhe e pashpresë. Por të bashkuar me Shpëtimtarin dhe të mbuluar në Të, jemi të lidhur me Atë shpirtërisht. “Tek Ai është mbledhur gjithë lavdia e Atit, krejt plotësia e Perëndisë. ... Lavdia e veçorive të Perëndisë është shprehur në karakterin e Krishtit.” (“Mësime ndryshe nga Jezusi”, v.1, fq.95)

*Lutja ime sot: “O Shpëtimtari im, meqenëse Ti je plotësia e Hyjnisë, të lutem, mbush boshllëkun tim që të bëhem i plotë në Ty. Amen.”*

22 Mars

## MËSUES DHE ZOT

**“Ju më quani Mësues dhe Zot, dhe mirë thoni, sepse jam.” (Gjoni 13:13)**

Pas kryerjes së ritualit të përlësisë para Darkës së Zotit dhe pas shpalljes që ky ishte shembulli i shenjtë për t’u ndjekur nga dishepujt, Shpëtimtari ynë pohoi që titulli i dyfishtë – “Mësues dhe Zot” – vërtetë i takon Atij. Me këtë Jezusi shpalli qartë që Ai është Zot në kuptimin më të plotë të fjalës. Titujt “mësues” dhe “zot” përdorëshin në kohën e Krishtit për të shfaqur respekt dhe nder ndaj një personi të ngritur.

Jezusi e pranoi këtë titull për t’u sqaruar ndjekësve të Tij një të vërtetë të thjeshtë – edhe pse Ai u kishte larë këmbët atyre si një shërbëtor, Ai akoma ishte Mësuesi dhe Zoti i tyre. Kryerja e ritualit të përlësisë nuk e kishte pakësuar aspak autoritetin dhe nderin e Shpëtimtarit.

Fjala greke e përkthyer si “Mësues” në disa përkthime të tjera të Biblës është përkthyer si “Mjeshtër”. Krishti në kuptim më të plotë të fjalës është mjeshtri, mësuesi dhe Zoti ynë. Si mësuesi ynë i madh, Krishti tejkalon çdo mësues tjetër. Ai ishte “Mësuesi i ardhur nga Zoti”. Këtë pranoi edhe Nikodemi. (Gjoni 3:2) Si mësuesi më i madh, Jezusi i mësoi të vërtetën në mënyrë të thjeshtë, por gjithashtu të thellë dhe të qartë.

Pas ringjalljes së Tij, titulli “Zot” në kishë mori një kuptim akoma më të thellë. Ky titull u përdor për të ilustruar Krishtin si Zotin e krijimit, Zotin e çdo gjëje, Zotin e kishës dhe Zotin e jetës sonë. (Shih Veprat 10:36; Romakëve 14:8)

Shpesh herë kur bie fjala rreth Krishtit si Zot, citohet Shen Augustini: “Jezus Krishti do të jetë Zoti mbi çdo gjë ose nuk do të jetë Zoti fare.” Uejn Decler pohon: “Ne nuk mund të pranojmë Krishtin si Zot pjesërisht.” (“New Testament Words in Today’s Language”, fq.267) Ne si ndjekësit e Krishtit kemi privilegj të mësojmë nga Ai, Mësuesi ynë, dhe të adhurojmë Atë si Zot. “Ç’ mësues i madh ishte Zoti Jezus Krisht! Sa përzemërsisht

trajtonte Ai çdo kërkues të së vërtetës për të marr pëlqimin e tij dhe për të gjetur vendbanim në zemrën e tij.” (Manuscript 44, 1894)  
*Lutja ime sot: “O Zot, ndërsa të adhuroj Ty si Mësues dhe Zot, më mëso vullnetin Tënd. Amen.”*

23 Mars

## I PARI DHE I FUNDIT

**“Dhe ai vuri dorën e tij të djathtë mbi mua, duke më thënë: “Mos u tremb! Unë jam i pari dhe i fundit.” (Zbulesa 1:17)**

Libri i Zbulesës na zbulon qartë Jezusin si një Zot të përjetshëm dhe të gjithëpranishëm. Këtu Ai quhet “i Pari dhe i Fundit”, “Alfa dhe Omega”. (Zbulesa 1:8, 17)  
Apostulli Gjon takon për herë të parë Zotin, i përlevduar në një vegim, ku shikon Një të ngjashëm me Birin e Njeriut. Gjatë këtij takimi Gjoni bie pafuqi përtokë. Jezusi menjëherë e inkurajon dhe ripërtërin forcat e tij duke e quajtur veten “i Pari dhe i Fundit”. Në këtë tekst të famshëm ku Krishti i jep këtë titull vetes, Ai bind kishën që ajo nuk ka pse të friksohet nga asgjë sepse Jezusi si “i Pari dhe i Fundit” është i gjithëpranishëm dhe mjaft i fortë për të shpëtuar, siguruar dhe mbrojtur njerëzit e Tij. Ai është një Shpëtimtar i dashur dhe gjithmonë i disponueshëm.  
Pastaj Jezusi inkurajon Gjonin me fjalët: “Mos u tremb! Unë jam i pari dhe i fundit.” (Zbulesa 1:17) Të shpëtuarit që janë pjestarët e familjes së Zotit nuk kanë për t’u frikësuar nga asgjë sepse Jezusi është gjithmonë me ata. “I Pari dhe i Fundit” është gjithmonë pranë nesh për të prekur jetën tonë ashtu siç Ai preku Gjonin. Në betejat tona dhe çastet e pafuqisë, në çastet e nevojave më të mëdha, në dhembje dhe tragjeditë, zëri i Zotit të gjithëpranishëm na thotë: “Mos u tremb! Unë jam i Pari dhe i Fundit!” (Zbulesa 1:17)  
Në çdo gjë që ka lidhje me ekzistencën tonë – si tani ashtu edhe në përjetësi – Krishti është “i Pari dhe i Fundit”. Asnjëri në gjithë Universin nuk mund të jetë më madhështor se Jezusi. T.V.H.Majer e ka shprehur këtë shumë bukur: “Krishti është fundi sepse Krishti është fillimi; Krishti është fillimi sepse Krishti është fundi.” Ellen White shkruan: “Krishti është i pari dhe i fundit dhe i përjetshëm. Ai duhet të jetë me ne jo vetëm në fillimin e udhës sonë dhe në fund të asaj, por në çdo hap që bëjmë.” (“The Faith I Live By”, fq.125)  
*Lutja ime sot: “O Zot, më prek mua siç e preke shërbëtorin Tënd Gjonin. Dua të dëgjoj Ty duke thënë: “Mos u tremb! Unë jam i pari dhe i fundit.” Amen.”*

24 Mars

## I GJALLI

**“Unë jam... i gjalli; isha i vdekur, por ja, jam i gjallë në shekuj të shekujve, amen; dhe unë i kam çelësat e vdekjes e të Hadesit.” (Zbulesa 1:17, 18)**

Kjo shpallje shpresëplotë e Krishtit për profetin plak në ishullin Patmos është shprehur me një bindje të fortë. Pa dyshim, ky është portreti më i mahnitshëm nga të gjithë portretet “Unë jam,” i Jezusit. Kjo është shpallja me një rëndësi vendimtare për të gjithë Universin, që vdekja dhe Hadesi janë mundur përgjithmonë.

Ai që ka shpallur këtë mesazh prekës, ka çdo të drejt për të bërë këtë, sepse Ai është bërë mbajtësi i çelsave të vdekjes dhe të Hadesit. (Shih Zbulesa 1:18) Ç’pamje, kur shohim fitoren e Krishtit mbi vdekjen! Forma e foljes, e përdorur këtu, shpreh një kohë të vazhdueshme, të qëndrueshme dhe një jetë të përjetshme. I gjalli padyshim është Ai rreth së cilit Gjoni ka shkruar: “Në atë ishte jeta, dhe jeta ishte drita e njerëzve.” (Gjoni 1:4) I gjalli është vet Burimi i Dritës. “Tek Jezusi gjendet jeta origjinale, e pahuazuar, e pavarur.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.441)

Mesazhi “Unë jam i Gjalli” pohon qartë që pavarësisht nga ajo që Shpëtimtari vdiq për të na shpëtuar, Ai vazhdon të jetojë një jetë të përjetshme sepse Ai është Perëndia i Gjallë. Edhe një himn i krishter ka të njëjtin mesazh: “Ai jeton! Ai jeton! Jezus Krishti është i gjallë!” Jezusi jeton jo vetëm në zemrat tona, por edhe në krahun e djathtë e të Atit. Ndërmjetësuesi ynë është i gjallë. Ai që vdiq është i gjallë përjetësisht, kështuqë ne, që ishim të vdekur në mëkat mund të jetojmë së bashku me Atë në përjetësi.

Ja, një arsye e vërtetë për ngazëllim! Shpëtimtari ynë i mrekullueshëm është i Gjalli, i cili ka shkatërruar vdekjen dhe me anë të dritës së Ungjillit na ka sjellë jetën dhe pavdeksinë. (Shih 2 Timoteut 1:10) Ne do të jetojmë për shkakun që Jezus Krishti jeton. (Shih Gjoni 14:19) Ç’mrekulli është të dimë që “hyjnia e Krishtit është siguria e besimtarit për jetën e përjetshme”. (“Biografia e Dashurisë”, fq.441)

*Lutja ime sot: “O Zot, si të të jap lavdi që të takon për dhuratën Tënde, jetës së përjetshme? Unë mund të jetoj sepse Ti jeton. Amen.”*

25 Mars

## SHKALLA PËR NË QIELL

**“Dhe [Jakobi] pa në ëndërr një shkallë të mbështetur mbi tokë, maja e së cilës prekte qiellin; dhe ja engjëjt e Perëndisë hipnin e zbrisnin në të.” (Zanafilla 28:12)**

Pas dy ditë rrugë për në shtëpinë e dajës Labanos në Haran, Jakobi ka arritur në qytetin Luc. Po perëndon dielli dhe ai ndihet i rraskapitur, i vetmuar dhe e vret ndërgjegjja. Jakobi zgjedh të fle nën qiell të hapur me një gur për jastëk posht kokës. Në ëndërr ai shikon një shkallë që zgjatet deri në qiell; dhe engjëjt janë duke hipur dhe zbritur në të. Atë natë vet Perëndia i zbulohet Jakobit. Ai sërish e siguron udhëtarin rreth pranisë së Tij.

Kjo shkallë për në qiell është një pikturë shumë shprehëse e Jezusit. Ai erdhi në tokë për të lidhur njerëzit me Qiellin. “Shkalla, në këtë vegim, përfaqëson Jezusin, ndërmjetësin e caktuar për të risjellë komunikim. ... Krishti e lidh njeriun, në pozitën e tij të dobët e të pashpresë, me burimin e fuqisë së pashtershme hyjnore.” (“Patriarkë dhe Profetë”, fq.124) Në bisedën e Tij me Natanielin, Krishti përmendi shkallën e Jakobit, e cila simbolizonte Atë. Shpëtimtari tha: “Ju do të shihni qiellin e hapur dhe engjëjt e Perëndisë duke u ngjitur dhe duke zbritur mbi Birin e njeriut.” (Gjoni 1:51) Falë Krishtit, shkallës shpirtërore midis Qiellit dhe tokës, ne tani kemi një akses drejtpërdrejtë te Perëndia pa asnjë ndërmjetësues njerëzor. Kjo shkallë është mjaft e gjërë dhe mjaft e fortë për çdokënd që dëshiron të vij te Zoti. Si Jakobi, edhe ne mund të marrim inkurajim nga premtimi i Zotit: “Dhe ja, unë jam me ty dhe do të të mbroj kudo që të shkosh.” (Zanafilla 28:15) Meditoni pak mbi këto fjalë të frymëzuara: “Duke marrë natyrë njerëzore, Shpëtimtari ynë bashkoi interesat e Tij me ato të bijve dhe bijave të rëna të Adamit dhe Evës dhe në të njëjtën kohë nëpërmjet natyrës hyjnore Ai mori fronin e Perëndisë. Dhe kështu Jezusi është mjeti i komunikimit të njeriut me Perëndinë dhe të Perëndisë me njeriun.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.106) *Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo me anë të hirit Tënd të ngjitem vazhdimisht nëpër shkallën e Jakobit për në lavdi! Amen.”*

26 Mars

## ÇLIRIMTARI

**“Dhe kështu mbarë Izraeli do të shpëtohet, sikurse është shkruar: “Nga Sioni do të vijë Çlirimtari, dhe do të largojë pabesinë nga Jakobi.” (Romakëve 11:26)**

Apostulli Pal në apelimin e tij të zellët bërë Izraelit për të pranuar shpëtimin në Krisht, e quan atë Çlirimtar, të cilin e ka përmendur tashme mbreti David. (Shih Psalmi 14:7) Portreti i Jezusit-Çlirimtar zë një vend të rëndësishëm në historinë e shpëtimit. Ndoshta pikërisht Pali, më shumë se çdo autor tjetër të Dhiatës së Re, na ilustron Krishtin si Shpëtimtar dhe Çlirimtar. Kështu ai thekson tre dimensione të shpëtimit: Krishti na ka çliruar, vazhdon të na çlirojë dhe do të na çlirojë edhe në të ardhmen. (Shih 2 Korintasve 1:10) Ky çlirim tridimensional përfshin të kaluarën, të tashmen dhe të ardhmen. Ata që vijnë me besim te Krishti, çlirohet nga faji i mëkatëve të së kaluarës. (Shih 1 Gjoni 1:9) Në dimensionin e së tashmes Krishti na çliron përditë nga pushteti i mëkatit. Në betejat tona me mëkatin mund të shpallim me siguri: “Mëkati nuk do të jetë më zoti ynë.” (Shih Romakëve 6:14) Në një lidhje të gjallë me Çlirimtarin tonë të madh mund të bëhemi akoma më shumë se veç fitimtarë. (Shih Romakëve 8:37) Megjithatë, çlirimi përfundimtar akoma nuk ka ardhur. (Shih 1 Thesalonikasve 1:10) Ai do të jetë çlirimi nga ekzistenca e mëkatit dhe nga çdo shans që mëkati të lindi përsëri. Në mjedisin e sotshëm të fëlliqur nga mëkati, shpesh herë ndodh që biemi në mëkat. Por pas çlirimit përfundimtar, të shpëtuarit do të jetojnë në një Univers pa mëkat. (Shih

Zbulesa kap. 21, 22) Kur Krishti do vij në lavdi, njerëzit e Tij do të çlirohen nga mundësia për të mëkatuar. Sot Çlirimtari ynë i madh vazhdon të bëj çmos për të na siguruar shpëtimin. “Krishti si flijimi ynë vdes në kryqin e Kalvarit, Krishti na mbron si Kryepriфт, ... Krishti është Mbreti dhe Çlirimtari që erdhi për të shpëtuar bijtë e Tij. ... Këtë mesazh duhet t’ia përhapim botës mbarë.” (“The Home Missionary”, 1 nëntor, 1890)  
*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që më ke çliruar nga pushteti i mëkatit. Amen.”*

27 Mars

## ZOTI I LAVDISË

**“Të cilën asnjë nga pushtetarët e kësaj kohe nuk e ka njohur; sepse, po ta kishin njohur, nuk do të kishin kryqëzuar Zotin e lavdisë.” (1 Korintasve 2:8)**

Ç’portret madhështor i Jezusit! Gjithçka në të rrezaton bukuri. Ky titull iu dha Jezusit duke folur rreth kryqëzimit të Tij. Apostulli Pal e lidh kryqëzimin e turpshëm të Krishtit me indiferencën e pafalshme të personave të përfshirë. Ky titull zbulon kontrastin midis turpërimit në kryq dhe madhërishtisë së padyshimtë të sakrificës. (Shih Hebrenjve 12:2; Luka 22:69)

Titulli “Zoti i lavdisë” i jepet Krishtit në Dhiatën e Re dy herë. Kjo tregon që Shpëtimtari ynë ka të gjitha vetitë dhe avantazhet e Hyjnisë. Perëndia Atë quhet “Ati i lavdisë” (Efesianëve 1:17), kurse Biri adresohet si “Mbreti i lavdisë” (Psalmi 24:7) dhe “Zoti i lavdisë” (Jakobi 2:1) Ky titull vërteton superioritetin e Krishtit në Univers.

Fjala “lavdi” ka një kuptim të vëçantë. Ajo i referohet kryerjes së suksesshme të Krishtit në planin e shpëtimit. Apostulli Pjetër e quan atë “lavditë që do të pasonin”. (1 Pjetër 1:11) Pas natës së errët të vdekjes së turpshme të Jezusit erdhi agimi madhështor i ringjalljes së Tij dhe ngritja e lavdishme në Qiell në krahun e djathtë të Perëndisë. Meqenëse Krishti ka rolin kryesor në planin e shpëtimit, Ai është “Zoti i lavdisë”.

Për shkak se Krishti është “Zoti i lavdisë”, Ai duhet të jetë gjithashtu Zoti i jetës sonë. “Kush mund të hesht, pasi ka parë lavdinë e Shpëtimtarit tonë? Kush mund të rri pa lavdëruar Jezusin, pasi ka parë me sytë e besimit bukurinë e Tij? Kush mund të mos adhuroj Krishtin, pasi ka shijuar dashurinë e Tij?” (“The Gospel Herald”, 1 gusht, 1906)  
*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të bëhem qytetari i Mbretërisë Tënde, kur do kthehesh si “Zoti i lavdisë”. Amen.”*

28 Mars

## RRËFYESI

**“Kush fiton do të vishet me rroba të bardha dhe unë nuk do ta fshij emrin e tij nga libri i jetës, por do të rrëfej emrin e tij përpara Atit tim dhe para engjëjve të tij.” (Zbulesa 3:5)**

Këtu Jezusi ilustron si Personi i cili flet vazhdimisht para Perëndisë për të mirën e besimtarëve që rrëfejnë Atë në botë. Duke përshkruar këtë rol, Krishti vet ka thënë: “Prandaj kushdo që do të më rrëfejë përpara njerëzve, dhe unë do ta rrëfejë përpara Atit tim që është në qiej.” (Mateu 10:32) Kështu Jezusi përfaqëson interesat e besimtarëve para Atit Qiellor.

Jezusi ka çdo të drejtë për të rrëfyer emrin tonë sepse Ai ka dëshmuar të vërtetën në mënyrë të palëkundshme, madje në sprova më të rënda. Duke qëndruar para Pilatit, Jezusi shpalli: “Për këtë unë kam lindur dhe për këtë kam ardhur në botë; që të dëshmoj për të vërtetën.” (Gjoni 18:37) Pra, ky ishte qëllimi thelbësor i misionit të Krishtit.

Prandaj është premtuar për ata që rrëfejnë në mënyrë të palëkundshme besimin e tyre, që Krishti do t’i rrëfej përpara Atit dhe engjëjve në Qiell. (Shih Zbulesa 3:5)

Fjalët inkurajuese të Krishtit për kishën në Sardë përfshin tre premtime për fitimtarët:

(1) ata do të marrin rroba të bardha, që simbolizojnë drejtësinë e Krishtit; (2) emrat e tyre do të mbeten në librin e Jetës; (3) Jezusi do të rrëfejë emrat e tyre para Atit Qiellor.

Ellen White shton: “Kur do të hapet porta e shndritshme e qytetit të Perëndisë ... do na mirëpres vet Krishti, ... sepse ne do të kemi fituar. Jezusi do të na uroj përpara Atit dhe engjëjve. Duke hyrë në mbretërinë e Perëndisë ... çdo sfidë, vështirësi dhe shqetësim do të bëhet e pakuptimtë. Jeta jonë do të ngjaj asaj të Zotit.” (“GC Bulletin”, 6 prill, 1903)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të bëhem rrëfyes i sinqertë i Ungjillit Tënd shpëtues. Amen.”*

29 Mars

## BIRI I SHUMË TË LARTIT

**“Ai do të jetë i madh dhe do të quhet Biri i Shumë të Lartit; dhe Zoti Perëndi do t’i japë fronin e Davidit, atit të tij.” (Luka 1:32)**

Engjëlli Gabriel erdhi befaz te Maria dhe i shpalli asaj lajmin e habitshëm: së shpejti ajo do të bëhet nëna e Mesias të shumëpritur. Gjatë mesazhit të tij prekës jepen disa tituj për vizitorin e pritur. Midis tyre ka edhe një titull mbretëror “Biri i Shumë të Lartit”.

Fjala “Shumë i Larti” tregon superioritetin. Perëndia Atë zakonisht quhet “Shumë i Larti” dhe “Shumë i Larti Perëndi”. (Veprat 7:48; Zanafilla 14:18) Duke folur rreth Jezusit, titulli “Shumë i Larti” tregon statusin e Tij të lartë si Krijues dhe Shpëtimtar.

Gjatë gjithë shërbesës së Tij tokësore, Krishti me veprat e Tij vërtetoi shpalljen e engjëllit. Ironike që as djalli nuk kishte ç’të bënte veçse të pranonte Jezusin si Birin e Shumë të Lartit. (Shih Marku 5:7) Në mesazhin prekës të engjëllit Gabriel thuhet që Jezusi “do të jetë i madh”. (Luka 1:32) Çdo vepër e Jezusit përputhet me këtë shpallje. Ai ishte shumë i madh kur predikoi, shëroi, mësoi dhe kreu mrekullira të ndryshme. Ai ishte më i madhi nga të gjithë. Si Biri i Shumë të Lartit, Jezusi mbeti i pashoq në madhësi, në çdo gjë që bëri.

Në dashurinë e pashtershme të Perëndisë, Jezusi ka dhuruar privilegjin për të gjithë që kryejnë vullnetin e Tij, të quhen bijtë e Shumë të Lartit. (Shih Luka 6:35) Ç’nder i

pamerituar të jemi në një shoqëri aq të lartë dhe fisnike! Lavdi Zotit që falë hirit të Tij mund të quhemi bijtë e Shumë të Lartit! “Biri i Shumë të Lartit pranoi turpin e kryqit që mëkatarët të mos vuajnë nga ky turp dhe përçmim i përjetshëm, por të shpengohen dhe të kurorizohen për një lavdi të përjetshme.” (“Lift Him Up”, fq.98)

*Lutja ime sot: “O Biri i Shumë të Lartit, të falenderoj që më ke bërë dhe mua bir/bije e Shumë të Lartit! Amen.”*

30 Mars

## MARGARITAR ME VLERË TË MADHE

**“ Akoma mbretëria e qiejve i ngjan një tregtari që shkon të kërkojë margaritarë të bukur. Dhe, kur gjen një margaritar me vlerë të madhe, shkon dhe shet gjithçka që ka dhe e blen.” (Mateu 13:45, 46)**

Metafora e margaritarit me vlerë të madhe shkëlqen në madhështinë dhe bukurinë e saj. Këtë titull të mrekullueshëm e gjejmë në një prej shëmbëlltyrave të paharrueshme të Krishtit, rreth një tregtari i cili kërkon margaritarët me vlerë. Deri sa njerëzit mësuajnë të gërmojnë dhe të përpunojnë gura të çmuara, margaritari për shekuj të tërë ishte më i përhapur dhe më i çmuar. Veçanërisht margaritarët i çmonin grekët. Çmimi i vërtetë i margaritarit varej nga përmasat, forma dhe shkëlqimi i tij.

Krishti, Margaritari me vlerë të madhe, është i paçmueshëm, sepse karakteri i Tij është absolutisht i përkryer. Jezusi është veçanërisht i çmuar sepse Ai si Perëndi tejkalon gjithë krijesën. Shpëtimtari ynë është veçanësisht i shtrenjtë për shkakun se vetëm nga Ai buron jeta. Pa Jezusin jeta është thjesht një ekzistencë e mërzitshme, e pakuptimtë dhe e pashpresë. Si Margaritari i çmuar Jezusi është i pazëvendësueshëm. Të gjesh Margaritarin e Shtrenjtë do të thotë të bëhesh multimilioner!

Por si tregtari i shëmbëlltyrës, edhe çdokush që e gjen Margaritarin me vlerë të madhe, duhet të paguaj. Është një paradoks që shpëtimi merret falas, por gjithashtu duhet të paguajmë shtrenjtë për atë. Megjithatë, “më të varfërit, njëllon si më të pasurit, janë edhe ata në gjendje ta blejnë shpëtimin, pasi nuk ka pasuri në këtë botë që të mund ta paguajë atë.” (“Mësime Ndryshe nga Jezusi”, fq. 97) Për të fituar Margaritarin e shtrenjtë pa diskutim duhet të heqim dorë nga egoja jonë. Si rezultat, ne nuk do të humbasim asgjë, vetëm do të përfitojmë gjithçka. “Vet Krishti është margaritari me vlerë të madhe. Tek Ai është mbledhur gjithë lavdia e Atit, krejt plotësia e Perëndisë. ... Shpëtimtari ynë është një margaritar aq i çmuar, saqë çdo gjë tjetër e krahasuar me të është pa vlerë.” (“Mësime Ndryshe nga Jezusi”, fq. 95, 96)

*Lutja ime sot: “O Zot, sa i pasur që jam, meqenëse kam gjetur Margaritarin e çmuar! Ah sikur të jepja gjithçka që kam për ta mbajtur Atë! Amen.”*

31 Mars

## KREU BASHKUES

**“Që, kur të plotësoheshin kohërat, t’i sillte në një krye të vetëm, në Krishtin, të gjitha gjërat, ato që janë në qiejt dhe ato që janë mbi dhe.” (Efesianëve 1:10)**

Me këtë titull theksohet superioriteti i Krishtit dhe vendi i Tij qëndror në Univers. Jezusi do të bashkoj gjithë krijimin nën kreun e Tij. Të gjitha veprat e Krishtit si Krijues dhe Shpëtimtar janë të përmbledhura në këtë titull fisnik.

Krishti krijoi një Univers të përsosur dhe harmonik. Por për shkakun e rënies së njeriut në mëkat lindi çrregullsitë. Uniteti origjinal i çdo gjëje, për shkakun e mëkatit, u prish. Mëkati krijoi vdekjen, vuajtjen dhe inatin. Kjo gjendje e thërmuar nuk është në përputhje me planin origjinal të Zotit. Krishti erdhi në këtë tokë për të ndrequr këtë situatë.

Plani i Perëndisë për të ripërtëritur harmoninë ishte plani i shpëtimit. Krishti, si zemra e këtij plani, erdhi në mishin njerëzor, jetoi, vdiq në vdekjen ndërmjetësuese dhe u ringjall sërish. Nga çasti i mishërimit deri në ripërtëritje të plotë, Krishti është personi më i lartë bashkues.

Në ripërtëritjen përfundimtare dhe të plotë, Krishti do të sjellë në një krye të vetme të gjitha gjërat, ato që janë në qiejt dhe ato që janë mbi dhe. (Shih Efesianëve 1:10) Kjo do të themeloj mbretërinë e drejtësisë dhe paqes së përhershme me Krishtin Mbret. Ja, ç’pamje madhështore: Krishti – Mbreti i Universit. “I tërë kozmosi është i pastër. Harmonia e plotë dhe gëzimi mbretërojnë në tërë kozmosin e paskajshëm. Prej Atij që ka krijuar çdo gjë rrjedhë jeta, drita dhe gëzimi. (“Beteja e Madhe”, fq.641)

*Lutja ime sot: “O Zot, afroje ditën kur Krishti do të bashkoj të gjitha gjërat. Amen.”*

1 Prill

## **TRASHËGIMTAR I TË GJITHA GJËRAVE**

**“Së fundi, këto ditë [Zoti] na ka folur me anë të Birit, të cilin e bëri trashëgimtar të të gjitha gjërave, me anë të të cilit e krijoi dhe gjithësinë.” (Hebrenjve 1:2)**

Shprehja e përgjithshme “të gjitha gjërat” në Bibël shpesh herë është lidhur me Krishtin. Ai ka krijuar “të gjitha gjërat” (Kolozianëve 1:16); Jezusi është “përpara çdo gjëje” (vargu 17); “të gjitha gjërat qëndrojnë në Të” (vargu 17); Shpëtimtari ynë bën paqe me “të gjitha gjërat” (vargu 20).

Vargu i sotshëm i kushton vëmendje Jezusit si “Trashëgimtar i të gjitha gjërave”. (Hebrenjve 1:2) Trashëgimtar është personi të cilit i takon diçka moralisht ose ligjërisht. Në Dhiatën e Vjetër, të drejtat e trashëgimisë ishin shumë të rëndësishme. Bibla i përmend këto të drejta më shumë se 18 herë. Në sistemin ligjor të Moisiut madje u shpallën ligje që caktonin privilegjet dhe detyrat e trashëgimtarëve.

Në ç’kuptim është Krishti trashëgimtari i të gjitha gjërave? Zoti e ka BËRË Atë “trashëgimtar të të gjitha gjërave”. (Hebrenjve 1:2) Vet Krishti shpalli: “Të gjitha gjërat që ka Ati janë të miat.” (Gjoni 16:15) Për shkakun e statusit dhe rolit që ka Krishti në procesin e krijimit dhe shpëtimit, Zoti ka bërë Birin e Tij trashëgimtar të të gjitha gjërave.

Jezusi është trashëgimtari i të gjitha pasurive, privilegjeve dhe fuqisë së Universit. Ai është trashëgimtar i të gjitha gjërave – si materiale ashtu edhe shpirtërore. Si trashëgimtar i të gjitha gjërave, Jezusi ka zgjedhur të ndajë pronën e Tij me ata që do ta ndjekin Atë në vuajtje dhe shërbim. Jezusi zemërgjërë ka shpallur që ne jemi “trashëgimtarë të Perëndisë dhe bashkëtrashëgimtarë të Krishtit”. (Romakëve 8:17) “Ç’privilegj i shtrenjtë – ne mund të jemi bijë dhe bija të të Shumë të Lartit, trashëgimtarë të Perëndisë dhe bashkëtrashëgimtarë të Krishtit! Ç’dashuri, ç’dashuri e pashoq, që si mëkatarë dhe të huaj që jemi mund të kthehemi te Zoti dhe të pranohemi në familjen e Tij!” (“Review and Herald”, 27 shtator, 1906)  
*Lutja ime sot: “O Zot, Ti si trashëgimtari i të gjitha gjërave ke ndarë me mua pasuritë e Tua. Faleminderit për bujarinë Tënde! Amen.”*

2 Prill

## VULA E QENIES SË PERËNDISË

**“Ai, duke qenë shkëlqimi i lavdisë së tij dhe vula e qenies së tij dhe duke i mbajtur të gjitha me fjalën e fuqisë së tij...” (Hebrenjve 1:3)**

Kur një fëmijë i ngjan fizikisht babait të tij, njerëzit thonë: “Kopje e babait.” Fëmijët shpesh herë janë kopje e prindërve. Por Jezusi është pasqyrim i Atit Qiellor në një kuptim akoma më të thellë.

Shprehja “vula e qenies” vjen nga figura të shtypura në monedhë për të treguar vlerën dhe autencitetin e saj. Krishti është vula e Perëndisë në një mënyrë shumë të ngjashme. Të njohësh Jezusin do të thotë të njohësh Perëndinë, sepse Ai është vula autentike e qenies së Perëndisë. Krishti vet pohoi identitetin e Tij me të Atin, në përgjigjen e tij ndaj kërkesës së Filipit që Ai tu tregonte atyre të Atin: ““Ka kaq kohë që unë jam me ju dhe ti nuk më ke njohur akoma, o Filip? Kush më ka parë mua, ka parë Atin.” (Gjoni 14:9) Krishti është “shkëlqimi i lavdisë së Perëndisë” dhe “vula e qenies së Perëndisë”. (Hebrenjve 1:3)

Apostulli Pal flet rreth njeriut të ri në Krisht “që përtërihet në njohurinë sipas shëmbullit të atij që e krijoi.” (Kolozianëve 3:10) Pikërisht ky ishte qëllimi origjinal i krijimit për njeriun – të pasqyrojë Zotin. Dhe falë Krishtit që ka kryer misionin e Tij, bijtë e Zotit më në fund do të përmbushin qëllimin e madh të krijimit. Ellen White e ka përmbledhur këtë si vijon: “Zoti Jezus erdhi në këtë botë për të pasqyruar Atin. ... Krishti ishte vula e qenies së të Atit. Ai erdhi në planetin tonë për të ripërtëritur në njeri pasqyrimin e moralit të Zotit, kështu që, pavarësisht që njeriu ka rënë në mëkat, ai, duke iu bindur urdhërimeve të Zotit, mund të vulosej me ngjashmërinë dhe karakterin hyjnor.” (“Sons and Daughters of God”, fq.318)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti si vula e qenies së Perëndisë, më ke zbuluar se si është Perëndia. Ndhimmomë t’i ngjaj më shumë Atij në karakter. Amen.”*

## UNË JAM

**“Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë, në të vërtetë unë po ju them: para se të kishte lindur Abrahami, UNË JAM.”” (Gjoni 8:58)**

Ky titull i shpallur nga vet Jezusi, është një nga më fisnikët me të cilin njihet Ai. Në përgjigjen e Tij ndaj kritikëve, Krishti e vërtetoi me guxim ekzistencën e Tij hyjnore që nga përjetësia, duke shpallur: “Para se të kishte lindur Abrahami, UNË JAM.” Kur lindi Abrahami, Krishti tashmë gjithmonë kishte qënë dhe do të jetonte përjetë. Ai “është i njëjtë dje, sot e përjetë.” (Hebrenjve 13:8)

Gjatë jetës së Tij tokësore, Jezusi disa herë u kujtoi dëgjuesve të Tij statusin e Tij të “UNË JAM-it” në krijimin dhe shpëtimin. Veç te Ungjilli sipas Gjonit titulli “UNË JAM” përmendet më shumë se nëntë herë. Jezusi shpalli: “UNË JAM buka e gjallë.” (Gjoni 6:35) “UNË JAM ringjallja dhe jeta.” (Gjoni 11:25) “UNË JAM udha, e vërteta dhe jeta.” (Gjoni 14:6) “UNË JAM drita e botës.” (Gjoni 8:12) Në gjithë Dhiatën e Re, Jezusi zbulohet si UNË JAM-i i madh, i pandryshueshëm dhe i vetekzistueshëm, i cili është Krijuesi, Shpëtimtari dhe Mbreti që do të kthehet së shpejti. Të gjithë emrat dhe titujt shuhën, por UNË JAM rron përjetë.

Megjithatë, mrekullia më e madhe në të gjithë këtë është fakti që UNË JAM-i i përjetshëm, erdhi për t’u bërë njeri. “Ishte Krishti Ai që prej shkurres në Majën Horeb, i foli Moisiut, duke i thënë: “UNË JAM AI QË JAM...” (Eksodi 3:14) Kjo ishte garancia për shpëtimin e Izraelit. Kështu, kur Ai erdhi “i ngjashëm me njerëzit Ai deklaroi veten e Tij si UNË JAM-i. Fëmija i Betlehemit, Shpëtimtari i përulur dhe i ulët është Perëndia “i shfaqur në mish”. (1 Timoteut 3:16) Dhe neve na thotë: “UNË JAM Bariu i Mirë”, “UNË JAM Buka e gjallë” ... UNË JAM siguria e çdo premtimi. UNË JAM; mos kini frikë. “Perëndia me ne” është siguria e shpëtimit tonë.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.11)

*Lutja ime sot: “O Zot, nuk do të ndaloj kurrë së admiruari faktin që Ti e përulë veten për t’u bërë i ngjashëm me mua. Amen.”*

## JEZUSI QË SHPREH VLERSIM

**“Por Jezusi ... u tha atyre: “Pse e shqetësoni këtë grua? Ajo kreu në fakt një vepër të mirë [të bukur, RSV] ndaj meje.” (Mateu 26:10)**

Jezusi kurrë nuk e ka tepruar me shprehjen e vlersimit. Komplimentet e Tij ishin të thjeshta por edhe të përzemërta dhe me vend. Ata gjithmonë ngritën vetvlersimin e njeriut të lavdëruar.

Disa fjalë lavdëruese ndaj Jezusit në ungjijtë dallojnë. Vetëm dy ditë para vdekjes së Krishtit, u organizua një festë për nderin e Tij në shtëpinë e Simeonit. Gjatë festës erdhi

një grua me një enë plot me vajin më të shtrenjtë e erëmirë që njihej në atë kohë. Ajo e thyen flakonin dhe derdh të gjithë vajin mbi kokën e Jezusit. Disa prej të ftuarve filluan të qortojnë gruan për këtë dorëlëshim të panevojshëm, sipas mendimit të tyre. Por Jezusi, i cili kuptoi motivin fisnik mbrapa veprimit të gruas, e lavdëron atë me gjithë zemër: “Pse e vini këtë grua në siklet?” pyeti Ai. “Ajo ka bërë një vepër të bukur ndaj meje.” Pastaj Jezusi vazhdon: “Kudo që do të predikohet ky ungjill, në gjithë botën, do të tregohet edhe çfarë bëri kjo grua, në përkujtim të saj.” (Mateu 26:13) Ç’vlersim prekës për gruan e përlulur që kishte bërë një vepër bujare e një dashuri e pallogaritshme!

Lavdërimet e Jezusit gjithmonë u shprehën me një qëndrim shpëtues. Këtë e shohim edhe në historinë rreth Natanaelit. Jezusi e përshëndeti atë me fjalë vlerësuese: “Ja një Izraelit i vërtetë, tek i cili s’ka mashtrim.” (Gjoni 1:47) Këto fjalë u bënë pika e kthimit në jetën e Natanaelit. Ai u bë dishepull besnik i Jezusit.

Krishti i cili shprehte vlersime kaq të larta, ka premtuar që dikur në fund të kohërave, Ai do të lavdërojë edhe besimtarët besnik. Nëse ne me përgjegjësinë serioze dhe me gjithë zemër do të pranojmë thirrjen e Jezusit dhe do të zbatojmë atë, mund të jemi të sigurt që do të dëgjojmë fjalët vlerësuese të Madhërisë Qiellore: “Të lumtë, shërbëtor i mirë dhe besnik; ... hyr në gëzimin e zotit tënd.” (Mateu 25:23)

*Lutja ime sot: “O Zot, më kanë prekur fjalët vlerësuese të Krishtit. Ah, sikur të dëgjoja edhe unë Ty duke më thënë: “Të lumtë!” Amen.”*

5 Prill

## PRINC DHE SHPËTIMTAR

**“Perëndia e lartësoi me të djathtën e vet dhe e bëri princ dhe shpëtimtar për t’i dhënë Izraelit pendimin dhe faljen e mëkateve.” (Veprat 5:31)**

Me një stil të bukur karakteristik, Apostulli Pjetër pikturon një portret të përpiktë të Jezusit, duke e ilustruar Atë si Princ dhe Shpëtimtar. Ai shikon në Krisht pushtetin e Princit hyjnor, i cili është bashkuar me hirin shpëtues.

I ngritur në vend të nderuar tek krahu i djathtë i të Atit, Jezusi është Princ dhe Shpëtimtar. Që të dy titujt krijojnë një unitet të mrekullueshëm. (Shih Hebrenjve 2:9, 10) Krishti në procesin e shpëtimit së pari duhet të bëhet Princi i jetës së njeriut, dhe vetëm atëherë Ai mund ta shpëtojë atë. Ai duhet të sundojë për të shpëtuar. Ja pse Princi dhe Shpëtimtari është një bashkim shumë i përshtatshëm i titujve. Titulli mbretëror ka lidhje të pathyeshme me titullin e hirit shpëtues. Në Jezus Krisht si Princ dhe Shpëtimtar të botës përmbushen vetitë mbretërore dhe shpëtuese të Mesias së shumëpritur të Izraelit. Zemra e njeriut të shpëtuar bëhet fron në të cilën kurorizohet Jezusi si Princ dhe Shpëtimtar.

Qëllimi i këtij titulli të dyfishtë është shumë i qartë: “Për t’i dhënë Izraelit pendimin dhe faljen e mëkateve.” (Veprat 5:31) Shpëtimi bëhet realitet vetëm kur mëkatari ka

marrë faljen me anë të pendimit dhe besimit të sinqertë në Krisht. Jezusi si Princ dhe Shpëtimtar ofron pendim dhe faljen për të gjithë ata që e pranojnë Atë. Perëndia mund të pranojë mëkatarin vetëm nëse ai ka pranuar në besim Jezus Krishtin si Princ dhe Shpëtimtar. (Shih Romakëve 3:23; Veprat 4:12) Ellen White e ka shprehur këtë kështu: “Pendimi vjen nga Krishti, ashtu siç vjen edhe falja.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.133) *Lutja ime sot: “O Zot, Ti je Princi dhe Shpëtimtari im. Unë dorëzohem te pushtetin Tënd superior dhe pranoj shpëtimin Tënd. Amen.”*

6 Prill

## PRINCI I JETËS

**“... dhe vratë princin e jetës, që Perëndia e ka ringjallur prej së vdekuri dhe për të cilin ne jemi dëshmitarë!” (Veprat 3:15)**

Ky titull mbretëror ka një domethënie shumë të thellë shpirtërore. Krishti është Princi i jetës sepse Ai është Burimi i jetës. Fjala, që Apostulli Pjetër e përdor këtu duke përshkruar Krishtin, mund të përkthehet më përpiktë si “autor”, “krijues” dhe “themelues”.

Duke hequr maskën e atyreve që kishin kryqëzuar Shpëtimtarin, Pjetri bën akuzën që ata kanë vrarë “Autorin e jetës”. Krishti është i shfajsuar dhe i lartësuar sepse si Krijuesi i jetës Ai u ngjall nga varri në mënyrë triumfale. Kështu Jezusi ka shkatërruar pushtetin e vdekjes përgjithmonë. Në shërbesën e Tij të hapur, Krishti vet pohoi disa herë që Ai është Krijuesi i jetës. (Shih Gjoni 3:14; 15:1; 1 Gjoni 5:11, 12) Jezusi si Princi i jetës ka shpallur: “UNË JAM ringjallja dhe jeta.” (Gjoni 11:25) Rreth Shpëtimtarit tonë është thënë: “Tek Jezusi gjendet jeta origjinale, e pahuazuar, e pavarur.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.441) Pikërisht nga Princi i jetës na rrjedh jeta dhe shpëtimi. Krishti mund të kryqëzohej vetëm me miratimin e Tij vullnetar.

Në skenën e vrasjes së Princit të jetës, të ilustruar nga Pjetri, mund të dëgjojmë tingullin e fitores. Ai shpall: “Ju e vratë Princin e jetës, por Perëndia e ka ringjallur prej së vdekuri.” (Veprat 3:15, NKJV) Jezusi është i gjallë përjetë! Princi i jetës përdori fuqinë e Tij hyjnore dhe u ringjall nga vdekja sipas urdhërit të Atit Qiellor. Ja, shpallja e fitores: Princi i jetës është ngritur te krahut i djathtë i Perëndisë për t’i dhënë jetën çdokujt që beson te Ai. Ka edhe një tjetër lajm të mirë rreth Princit të jetës: “Jezusi, Princi i jetës, dha gjithçka që ne të fitojmë shpëtimin. ... Ai vuajti deri në vdekje për të na dhuruar jetën e përjetshme.” (“The Adventist Home”, fq.480)

*Lutja ime sot: “O Zot, lajmi i mirë rreth Princit të jetës më jep siguri. Faleminderit që falë Jezusit mund të kem besim te premtimi i jetës së përjetshme. Amen.”*

7 Prill

## VËRTETUESI I PROFECIVE TË PERËNDISË

**“Jezu Krishti u bë shërbëtor i të rrethprerëve për të vërtetën e Perëndisë, për të vërtetuar premtimet e dhëna etërve, dhe i pranoi johebrenjtë për mëshirë të vet, që ta lëvdojnë Perëndinë.” (Romakëve 15:8, 9)**

Në tekstin e sotshëm kemi bollëk me lajme të mira për të gjithë njerëzimin! Ai thekson karakterin gjithpërfshirës të hirit të Perëndisë, i cili është zbuluar në Jezus Krisht dhe iu shfaq si hebrenjve ashtu edhe johebrenjve në mënyrë plotësisht objektive, pa asnjëllojë favoritizimi.

Falë mrekullisë që Jezusi erdhi i mishëruar si njeri, Ai u bë shërbëtor. Me përvuljen e Tij Jezusi e vërtetoi përgjithmonë premtimin e jetës së përjetshme për cilindo që beson dhe e pranon shpëtimin që Ai ofron falas. Jezusi erdhi në këtë planet jo vetëm si Shpëtimtar, por gjithashtu për të vërtetuar premtimet e Zotit. Prania, shërbesa dhe miqësia e Jezusit me hebrenjtë dhe johebrenjtë është si vërtetim dhe garanci e hirit gjithpërfshirës dhe të pashoq të Perëndisë. Falë Krishtit, i cili vërtetoi premtimet e Perëndisë për Izraelin në besëlidhjen me Abrahamin, të gjithë që besojnë pranohen në familjen e Zotit. Drejtësia e Perëndisë, e zbuluar nëpërmjet Krishtit, është përmbushja e premtimeve të Tij; ajo është baza e shpëtimit gjithpërfshirës të Perëndisë.

Jeta dhe ringjallja e Krishtit kanë vërtetuar për jetë të jetëve premtimin e shpëtimit me anë të hirit për çdokush që beson. Përveç kësaj, ne mund të jemi të sigurt që Jezusi do të plotësojë edhe premtimin e Tij të fundit që Ai do të vijë në lavdi dhe do të ripërtërij çdo gjë. Ajo është siguria që Jezusi, i cili ka vërtetuar premtimet e Zotit, së shpejti do të vërtetojë gjithashtu premtimin e vet të ardhjes së Tij të dytë për të na marrë ne atje ku është Ai. (Shih Gjoni 14:1-3)

Ellen White ka shkruar shumë bukur rreth kësaj: “Bukuria e Qiellit është drita jonë, fjalët dhe premtimet e Krishtit janë siguria jonë. Aty duhet të vëmë mirëbesimin tonë dhe ta zbulojmë botën e Krishtin.” (“Signs of the Times”, 30 nëntor, 1891)

*Lutja ime sot: “O Zot, për shkakun që ke vërtetuar premtimet e Perëndisë, mezi po pres vërtetimin e premtimit Tënd të fundit. Amen.”*

8 Prill

## **GARANTUESI YNË**

**“Kështu Jezusi u bë garant [garantuesi, NKJV] i një besëlidhjeje shumë më të mirë.” (Hebrenjve 7:22)**

Çdo titull i Shpëtimtarit tonë ka një bukuri të veçantë. Ky portret është mishërim i besnikërisë dhe mirëbesimit.

Garantuesi është personi i cili garanton kryerjen e detyrave të personit tjetër, dhe i merr përsipër të paguaj borxhet e tij nëse ky person nuk e plotëson anën e tij të kontratës.

Garantuesi merr përgjegjësinë ose garanton plotësimin e kontratës. Kuptimi origjinal i

kësaj fjale ishte “vendos”. Kjo fjalë lindi nga tradita : të vendos diçka në dorën e tjetrit si garant ose peng.

Te kryqi Krishti u bë Garantuesi i njerëzimit mëkatar. Ne kemi një provë të përjetshme që Jezusi është Garantuesi ynë. Ajo është shkruar me shenja të gozhdave në pëllëmbët e duarve të Tij. Ne si mëkatarë jetuam në pushtetin despotik të borxheve e mëkatit. Borxhi ishte tepër i madh për t’u paguar ndonjëherë. Jezusi si Garantuesi ynë e mori përsipër borxhin tonë dhe e pagoi atë me vdekjen e Tij te kryqi. Garantuesi ynë ka përmbushur plotësisht të gjitha kërkesa e ligjit të Zotit.

Krishti dha jetën e Tij si peng për të siguruar shpëtimin tonë. Me misionin e Tij të kryer në Kalvar, Jezusi na ka shpëtuar nga borxhi i rëndë i mëkatit. Borxhi ynë para Zotit në mënyrë të mrekullueshme është kthyer në një kredi madhështore. Shpëtimtari ynë i fuqishëm ka shlyer borxhin tonë me drejtësinë e Tij. (Shih Romakëve 4:11) Le të lavdërojmë Zotin që Garantuesi ynë i mrekullueshëm në hirin e Tij na ka dhënë aftësi pagimi. Prandaj “le të mbështetemi te gjaku i shtrenjtë i Shpëtimtarit tonë të kryqëzuar dhe ringjallur. Ai është shpresa jote e vetme, drejtësia jote, Garantuesi dhe Zëvendësuesi yt, gjithçkaja jote.” (“Faith and Works”, fq.76)

*Lutja ime sot: “O Zot, Jezusi si Garantuesi im ka shlyer borxhin tim dhe më ka dhuruar drejtësinë e Tij. Të falenderoj që më ke dhënë aftësi pagimi! Amen.”*

9 Prill

## SHLYESI

**“Ai është shlyesi për mëkatet tona; dhe jo vetëm për tonat, por edhe për ato të të gjithë botës.” (1 Gjonit 2:2)**

Portreti i Krishtit si i Shlyesit të mëkateve të gjithë botës është shumë domethënës për çdo banor të planetit tonë.

Më thjeshtë, Krishti u bë Shlyesi ynë kur pagoi me vdekjen e Tij, te kryqi, pagën e mëkateve tona. Falë hirit, Ai u bë sakrifica e mëkateve dhe vuajti dënimin e mëkateve tona, kështu që Perëndia mund të na pranojë si të drejtë. (Shih Romakëve 5:21) Apostulli Gjon shpalli që Krishti “është Shlyesi për mëkatet tona”. (1 Gjoni 2:2) Jezusi është sakrifica dhe kryeprifti që sjell flijim para Perëndisë. (Shih Hebrenjve 2:17)

Jezus Krishti u bë sakrifica e çdo burri, gruaje dhe fëmije të këtij planeti. Sakrifica e Tij përfshin njerëzit të çdo kombi dhe race. (Shih Gjoni 1:29; 2 Pjetrit 3:9) Ky shpëtim gjithëpërfshirës është për cilindo që i pranon meritat e sakrificës së Krishtit. (Shih Gjoni 1:12; 3:16)

Apostulli Gjon e quan veprën shlyese të Krishtit për mëkatarët, pjesë të patjetërueshme të dashurisë hyjnore. Hidhet poshtë kuptimi pagan që shlyerja nevojitet për të zbutur Perëndinë e zemëruar. Lajmi i mirë biblik është: “Por Perëndia e tregon dashurinë e tij ndaj nesh në atë që, kur ende ishim mëkatarë, Krishti vdiq për ne.” (Romakëve

5:8) Zoti, duke qenë dashuria i personifikuar, nuk duhet pajtuar me mëkatarin. (Shih 1 Gjoni 4:8) Pikërisht mëkatari është ai që ka nevojë për t'u pajtuar me Perëndinë. (Shih 2 Korintasve 5:18, 19) Kjo është shpresa e vetme e njerëzimit të rënë. "Kur mëkatari vështron Krishtin si Shlyesin e mëkatëve të tij, njerëzit e tjerë le të hapin rrugën. Le të kuptoj mëkatari që Krishti është ... Shlyesi i mëkatëve të të gjithë botës." ("Workers Under God", fq.220)

*Lutja ime sot: "O Zot, duke qenë Zoti i dashurisë, Ti dhurove Krishtin si Shlyesin e mëkatëve të mia. Faleminderit që falë meritave të Tij mund të kem jetën e përjetshme. Amen."*

10 Prill

## QENGJI I PERËNDISË

**"Të nesërmen, Gjoni e pa Jezusin që po vinte drejt tij dhe tha: "Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatën e botës!" (Gjoni 1:29)**

Vetëm apostulli Gjon ka ilustruar Jezusin si Qengjin e Perëndisë. Ai është i vetmi autor i Dhiatës së Re, i cili e ka quajtur Krishtin Qengj. Në veprat e tij Shpëtimtari quhet Qengj 27 herë. Në Ungjill sipas Gjoni Krishti është "Qengji i Perëndisë që heq mëkatën e botës." (Gjoni 1:29) Kurse te libri i Zbulesës Ai është "që ishte vrarë që nga krijimi i botës". (Zbulesa 13:8)

Shpallja "Ja, Qengji i Perëndisë" është ndërgjegjësim që duke përmbushur profecitë më në fund ka ardhur Krishti, Qengji i pazakontë. (Shih Isaia 53:2-7) Të gjithë qengjërit në sistemin e flijimit të judenjve simbolizonin veprën pajtuese të Krishtit, Qengjit e Perëndisë.

Ky simbol thekson pafajësinë, përkryerjen e karakterit dhe dorëzimin e Krishtit ndaj vullnetit të Perëndisë. Jezusi është Qengji i Pashkës; vetëm me anë të gjakut të Tij mund të marrim shfajsim dhe shpëtim. Me shpallje: "Ja, Qengji i Perëndisë", Krishti njihet si Ai i cili "heq mëkatën e botës". (Gjon 1:29) Jezusi është Ai që e mban dhe heq mëkatet tona. Vetëm Jezusi është i aftë të eliminojë përgjithmonë virusin vdekjeprurës të mëkatit. Le të gëzohemi, sepse Qengji i Perëndisë ka hequr zgjedhën e rënd të mëkatit nga supet tona dhe na ka bërë të lirë! Ndaj "duhet të meditojmë rreth karakterit të Krishtit. Duhet të zgjatemi në mendime te kryqi i Kalvarit; ai është argumenti i padiskutueshëm i krishtërimin. Mesazhi që duhet t'u përcjellim atyre të cilëve i mungon pendim, paraljmërim për ata që kanë hequr dorë nga besimi: "Ja, Qengji i Perëndisë që heq mëkatën e botës."" ("Bible Echo" dhe "Signs of the Times", 1 nëntor, 1893)

*Lutja ime sot: "O Zot, po vij te Ti ashtu siç jam. Të lutem, më pastro në gjakun Tënd pajtues dhe më vish mua me drejtësinë Tënde. Amen."*

11 Prill

## QENGJI I PATËMETË

**“Duke ditur se ... jeni shpenguar ... nga gjaku i çmuar i Krishtit, si të Qengjit të patëmetë dhe të panjollë.” (1 Pjetrit 1:18, 19)**

Gjon Pagëzori ka ilustruar Krishtin si “Qengji i Perëndisë që heq mëkatet e botës”. (Gjoni 1:29) Duke përdorur të njëjtën metaforë, Pjetri e ilustron Jezusin si “Qengji i patëmetë”. (1 Pjetër 1:19)

Simboli i qengjit i patëmetë të flijimit është në përputhje me udhëzimet të shkruara te Levitiku 22:12-21, të cilët kërkonin që qengji duhet të jetë pa asnjë problem fizik, pra pa të metë. Përsosmëria fizike e qengjit simbolizonte përsosmërinë morale të Jezusit, Qengjit të pazakontë. Vetëm një qengj i pafajshëm mund të simbolizonte mjaft qartë Birin e pamëkat të Perëndisë.

Krishti si Qengji i patëmetë ishte i vetmi person i denjë të shlyejë mëkatet e botës. Vetëm gjaku i çmuar i Qengjit të patëmetë të Perëndisë mund të përmbushi kërkesat e shpëtimit të njerëzimit. Rreth Krishtit është thënë: ““Ai nuk bëri asnjë mëkat dhe nuk u gjet asnjë mashtrim në gojë të tij.” (2 Pjetër 2:22) Karakteri i pamëkat i Krishtit ishte vetia tipike e shërbesës së Tij të sakrificës. Te Ai nuk u gjetë asnjë njollë e mëkatit. ... Jezus qëndroi para botës si Qengji i patëmetë të Perëndisë.” (“That I May Know Him”, fq.67)

Duke pikturuar Krishtin si qengjin e patëmetë të sakrificës, Pjetri thekson edhe një herë që gjaku i Qengjit të patëmetë është shumë i çmuar. Kjo është për shkakun që ky është gjaku i Birit të Perëndisë që erdhi i mishëruar në këtë botë, dhe Krishti nuk ka asnjë njollë të mëkatit. Autori i këngës së adhurimit e ka shprehur këtë me këto fjalë: “Kush mund ti heqë mëkatet e mia? Vetëm gjaku i Krishtit. Kush mund, zemrën time të pastroj? Vetëm gjaku i Krishtit.”

Ajo, që Qengji i Perëndisë është i patëmetë, është shprehur më mirë me këto fjalët e frymëzuara: “Në gjithë përsosmërinë e hyjnisë së Tij, në gjithë natyrën njerëzore të përkryer, Krishti dha veten për ne si një sakrificë e përsosur dhe e lirë.” (“Faith and works”, fq.85)

*Lutja ime sot: “O Zot, po të lavdëroj që për shkakun e sakrificës së përsosur të Qengjit të patëmetë mund të pretendoj për drejtësinë Tënde të përsosur. Amen.”*

12 Prill

## **QENGJI QË ËSHTË I DENJË**

**“Pastaj pashë, dhe dëgjova zërin e shumë engjëjve ... që thoshnin me zë të madh: “I denjë është Qengji që u ther, të marrë fuqinë, dhe pasurinë, dhe diturinë, dhe forcën, dhe nderin, dhe lavdinë, dhe bekimin.”” (Zbulesa 5:11, 12)**

Duke vazhduar të përdori simbolin e Qengjit, Apostulli Gjon ilustron Jezusin si Qengji i cili u ther dhe është i denjë për të marrë diçka. Ai shikon në vegim korin qiellor i cili i këndon këtij Qengji një këngë lavdie shtatfishe. Krishti lavdërohet për atë që Ai ka mundur mëkatet dhe vdekjen, dhe për kulmin triumfant të planit të shpëtimit.

Fjala kyç e këngës qiellore është “i denjë”. Vetëm “Qengjit që u therr” i takon një këngë shtatfishe lavdie. Qengji është i denjë për shkakun e fitores dhe vlerës së Tij të moralshme. Asnjëri nuk e ka të drejta të tilla. Dhurata e jetës së Shpëtimtarit i ka dhënë atij privilegjin e ligjshëm të shijojë adhurimin dhe lavdërime nga gjithë Universi. Ja, historia e shpëtimit: “Qengji që u therr” ka ndryshuar gjithçka në Univers dhe i ka dhuruar njerëzimit kuptim, shpresë dhe jetën e përjetshme.

Kryevepra e Georgut Fridrih Hendel “Mesia” përfundon me temën “Qengji është i denjë”. Në muzikë ndërthuret gëzim, lavdërimi, adhurim dhe mahnitja, pikërisht si në vegimin e Gjonit rreth Qengjit që është i denjë. Këtu ilustron Qengji i përçmuar dhe i refuzuar, i cili u kryqëzua në Kalvar, dhe më pas – Qengji fitimtar, i ngritur dhe i lavdëruar nga kori qiellor. Ellen White vazhdon këtë ide: “Le të drejtohet çdo frymëmarrja, çdo fjalë mahnitëse te Ai që është i denjë; le të drejtohen ata te Jezusi, Mbreti i jetës, Qengji i Perëndisë i cili heq mëkatën e botës.” (“Signs of The Times”, 30 dhjetor, 1889)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti u therr si Qengji që është i denjë. Ti i meriton lavdërimet më të larta nga thellësia e zemrës sime. Amen.”*

13 Prill

## NJERI I DHEMBJEVE

**"I përçmuar dhe i hedhur poshtë nga njerëzit, njeri i dhembjeve, njohës i vuajtjes, i ngjashëm me dikë para të cilit fshihet faqja, ishte përçmuar, dhe ne nuk e çmuam aspak." (Isaia 53:3)**

Kush nuk preket gjatë meditimit mbi këtë portret të plotë dhimbje dhe dhembshurie? Është thujse marramendese që vet Zoti i lavdishëm e ndërroi respektin më të thellë që iu tregua në Qiell me statusin më të ulët në tokë. Krishtin e mishëruar e vrau vuajtja dhe zhgënjimi i gjithë njerëzimit.

Në dashurinë e Tij të pashoqe, Krishti kaloi në mënyrë të plotë fatkeqësitë më të mëdha të njerëzimit. Jezusi si Njeriu i dhembjeve e njohu trishtimin në kuptimin më të thellë të fjalës. Shpëtimtari ynë i bëri ballë dhimbjes më torturuese dhe poshtërimit më të madh për të shpenguar njerëzimin e rënë. Njeriu i dhembjeve përjetoi një refuzim mizor, e ndieu trishtimin mbytës e tradhëtisë, dhe hidhërimin e mohimit nga njerëzit më të afërt. (Shih Mateu 26:56) Jezusi vuajti dhimbje të shoqëruara me vetmi dhe përjetoi braktisje në orën më kritike të jetës së Tij. (Shih Mateu 26:38)

Më në fund Njeriu i dhembjeve përjetoi dhimbje torturuese duke vdekur te kryqi për mbarë botën që nuk e dëshoi Atë. Jezusi vuajti, u gjakos dhe vdiq krejt vetëm. Por ka një lajm të mirë! Nga nata e dhimbjeve doli agimi i shpëtimit, plot lavdi. Ja, portreti i ri i Njeriut të dhembjeve: “Ai nuk është më Njeriu i dhembjeve, i përbuzur dhe i poshtëruar nga njerëzit. ... Fytyra e Shpëtimtarit shkëlqen si diell. Jezusi mban në dorë shtatë yje, dhe nga goja e Tij del një shpatë e mprehtë me dy tehe, simboli i fuqisë së Fjalës së Perëndisë. (Shih Zbulesa 1:16)” (“Acts of the Apostles”, fq.582)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti u bërë Njeriu i dhembjeve që unë të kem mundësi ta përjetoj një lumturi të vërtetë. Do të jem gjithmonë mirënjohës Ty për këtë gje. Amen.”*

## SHPËTIMTARI I NGRITUR

**“Dhe unë, kur të jem ngritur lart nga toka, do t’i tërheq të gjithë tek unë.” (Gjoni 12:32)**

Gjatë shërbesës së Tij tokësore, Krishti tri herë e ilustroi veten si Shpëtimtari i ngritur. Kështu Zoti ynë vuri paralele midis kryqit ku Ai do të gozhdohej dhe gjarpërit prej bronzi në shkretëtirë që e ngriti Moisiu. (Shih Numrat 21:6-9) Në bisedën e Tij me Nikodemin, Jezusi shpall: “Dhe ashtu si Moisiu e ngriti lart gjarprin në shkretëtirë, kështu duhet të ngrihet lart Biri i njeriut, që kushdo që beson në të të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme.” (Gjoni 3:14, 15)

Me Jezusin e ngritur është po ashtu si me gjarprin e ngritur. Vetëm ata që me sytë e besimit vështruan singërisht këtë simbol në shkretëtirë, u shëruan me anë të mrekullisë. Po ashtu çdokush që vështron me besim Shpëtimtarin e kryqëzuar, do të shërohen nga virusin vdekjeprurës i mëkatit.

Shpëtimtari i ngritur është magneti i shpëtimit të botës. Krishti i ngritur në kryq është qendra e vëmendjes. Pikërisht fuqia tërheqëse e kryqit dhe dashuria e patregueshme e Perëndisë që shfaqet atje, tërheq mëkatarin te Krishti. Shpëtimtari i ngritur le përshtypje madje te ata që kanë vetëm dijeni të kufizuar rreth kryqit.

Ja, lajmi gjithëpërfshirës rreth Shpëtimtarit të ngritur: shpëtimi është rruga njëkalimshe për në Kalvar. Mënyra e vetme e shpëtimit është të shikojmë me besim Krishtin e ngritur. Ata që veshetrojnë me besim Shpëtimtarin e kryqëzuar, jo vetëm shërohen nga virusi i mëkatit, por gjithashtu marrin jetën e përjetshme. (Shih Gjoni 3:15) Po, vështrimi i kryqit përmban jetën! Ellen White ka shprehur një thirrje: “Lartësoni Atë, Njeriun e Kalvarit, lart e më lart! Ka fuqi në nderimin e kryqit të Krishtit.” (Letra nr. 65, 1905)

*Lutja ime sot: “O Zot, ja ku po vij, i thirrur nga Shpëtimtari i ngritur, për të marrë shërim dhe shpëtim. Amen.”*

## QENGJI YNË I PASHKËS

**“Hiqni, pra, majanë e vjetër, që të jeni një brumë i ri, siç jeni pa maja; sepse pashka jonë, që është Krishti, u flijua për ne.” (1 Korintasve 5:7)**

Ky titull i mrekullueshëm përmban një kuptim historik, shpirtëror dhe gjithashtu teologjik. Ai na kujton historinë e çlirimit kombëtar të popullit të vogël – Izraelit. Festën e

Pashkës e themeloi vet Zoti për të kujtuar çlirimin dramatik kur engjëlli i vdekjes “kaloi më tej” shtëpira, shkallët e të cilave ishin lyer me gjakun e qengjit. (Shih Eksodi 11:7; 12:21-29) Me këtë ndodhi tronditëse, festa e Pashkës u bë festa më e shenjtë dhe më e rëndësishme nga shtatë festa të përvitshme të kombit Izrael.

Kuptimi i vërtetë i festës së Pashkës gjendet te mesazhi i apostullit Pal: “Pashka jonë, që është Krishti, u flijua për ne” (1 Korintasve 5:7) Qengji që u flijua çdo Pashkë, simbolizonte Qengjin e Perëndisë që heq mëkatit e botës. (Shih Gjoni 1:29) Me vdekjen e Tij në kryq, Krishti një herë e përgjithmonë e përmbushi kuptimin e vërtetë të flijimit të qengjit të Pashkës. (Shih Isaia 53:7) Jezusi, Qengji i Perëndisë, u kryqëzua në ditën e Pashkës, gjatë festës që filloi atë mbrëmje para darkës. (Shih Eksodi 12:18)

Mesazhi i Pashkës është që Krishti vdiq në vendin tonë. Ai e mori vdekjen tonë, e mori përsipër fajin tonë, për të përmbushur kërkesën e drejtësisë hyjnore. Ja, ç’mesazh i çmuar rreth Qengjit tonë të Pashkës: “Krishti, Qengji ynë i Pashkës, u flijua në vendin tonë. Ai dha jetën e tij të çmuar, pa mëkat, me qëllim të shpëtojë njerëzit fajtorë nga shkatërrimi i përjetshëm; kështu që ata që besojnë te Ai, mund të qëndrojnë pa faj para fronit të Perëndisë.” (“The Youth’s Instructor”, 20 korrik, 1899)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti u flijove si Qengji i Pashkës për mua. Të falenderoj për sakrificën Tënde të madhe! Amen.”*

16 Prill

## RINGJALLJA DHE JETA

**“Jezusi i tha: “UNË JAM ringjallja dhe jeta; ai që beson në mua, edhe sikur të duhej të vdesë do të jetojë.” (Gjoni 11:25)**

Kjo shpallje e mahnitshme ishte për një audiencë më të madhe sesa vetëm për Martën dhe familjen e saj vajtuese. Ky është mesazh jetëdhënës dhe plot shpresë për mbarë botë. Ai është për të gjithë bijtë e Perëndisë nëpër shekuj. Me këtë titull Krishti sërish pohon prejardhjen e Tij hyjnore. Si Dhuruesi i Jetës, Krishti është Zoti i cili krijon dhe rikrijon. Me anë të Tij, të ringjalljes, Jezusi siguron jetën për cilindo që po fle gjumin e vdekjes në Ai. (Shih 1 Korintasve 15:22, 23)

Jezusi si Dhuruesi i Jetës është burimi i jetës. Dhe si Dhuruesi i Jetës, Shpëtimtari ofron një jetë të përjetshme dhe një jetë me bollëk që këtu për këdo që beson te Ai. (Shih 1 Gjoni 5:11, 12) Kjo është garanci se cilindo që beson te Krishti, i cili është ringjallja e jeta, nuk do të humbasin por do të fitojnë jetën e përjetshme. (Shih Gjoni 3:16)

Apostulli Pal ka shpallur që falë meritës së Krishtit kemi për të parë edhe ringjalljen e të vdekurve, dhe që Krishti me ringjalljen e vet e ka siguruar këtë. (Shih 1 Korintasve 15:22, 23) Sepse Krishti është ringjallja dhe jeta. Ai është gjallë. Dhe ne do të jetojmë për shkakun që Krishti jeton. (Shih Gjoni 14:19) Ellen White ka shkruar diçka të mrekullueshme: “Për një besimtar Krishti është ringjallja dhe jeta. Te Shpëtimtari ynë ripërtëritet çdo jetë që u humb për shkakun e mëkatit. Sepse Jezusi vet është burimi i

jetës, i aftë të sjellë në jetë çdo njeri që Ai dëshiron. Jezusi ka të drejtë të dhurojë pavdeksinë. Shpëtimtari ka marrë sërish jetën që Ai dha për ne kur ishte njeri, dhe tani ia dhuron atë njerëzimit.” (“The Faith I Live By”, fq.183)

*Lutja ime sot: “O Zot, faleminderit për sigurinë e jetës së përjetshme që me ke dhënë si Ringjallja dhe Jeta. Amen.”*

17 Prill

### SHËRBËTORI I NGRITUR DHE I LARTËSUAR

**“Ja, shërbëtori im do të begatohet, do të ngrihet dhe do të lartësohet shumë.” (Isaia 52:13)**

Te portreti i Mesias së mahnitshëm sipas profetit Isaia, mund të shohim shërbëtorin e vuajtur, të cilin Zoti më në fund do ta ngrejë dhe do ta lartësojë. Këtu ilustron gjallërisht ngritja e Krishtit nga poshtërimi më i ulët që Ai ka vuajtur në vendin tonë, deri në lartësimin maksimal në lavdi hyjnore.

Askund në Bibël nuk e gjejmë një portret më shprehës të sakrificës pajtuese të Krishtit, si te kjo profeci e Isaisë rreth shërbëtorit të vuajtur. (Shih Isaia 52:13-53:12) Me një përpikmëri mbresëlënëse atje ilustron lindja, mishërimi, shugurimi, shërbesa tokësore, vuajtja dhe vdekja e Krishtit. Profeti shoqëron dëgjuesit e tij nga vuajtja dhe vdekja e Shpëtimtarit tonë deri në çlirimin vendimtar.

Në këtë portret prekës Isaia na kalon nga portreti i dhimbshëm i Krishtit, te dita kur Ai “do të shikojë frytin e mundimit të shpirtit të Tij dhe do të jetë i kënaqur”. (Isaia 53:11) Në kohën e caktuar nga Zoti, misioni shpëtues i Krishtit do të kryhet përfundimisht. Lartësimi i Krishtit filloi me ringjalljen e Tij triumfale dhe vazhdon deri në kurorizimin e Tij mahnitës pranë krahut të djathtë të Atit në Qiell. (Shih Filipianëve 2:9, 10) Procesi i lartësimit do të arrijë kulmin e tij kur Jezusi do të vijë në lavdi për të sunduar si Mbreti i mbretërve.

Në përjetësi engjëjt dhe të shpëtuarit do të kremtojnë Zotin dhe Shpëtimtarin e tyre. “Zoti ka lartësuar Krishtin mbi çdo emër. Por Krishti e zgjati dorën e Tij deri në thellësinë e vuajtjes së njerëzimit, duke u përkulur te njerëzit në dhembshurinë, zemërbutësinë dhe dashurinë e Tij.” (“Pacific Union Recorder”, 23 shkurt, 1905)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti e ke ngritur dhe lartësuar Birin Tënd të dashur sepse Ai e mundi mëkatin dhe vdekjen. Ndihamë të përgatitem për ditën kur Ai do të vijë në lavdi. Amen.”*

18 Prill

### BIRI I PERËNDISË

**“Atëherë ata që ishin në barkë erdhën dhe e adhuruan, duke thënë: “Me të vërtetë ti je Biri i Perëndisë!” (Mateu 14:33)**

Bibla është si një galeri e mrekullueshme arti me ekspozitën e portreteve tërheqëse dhe mbresëlënëse të Jezusit. Një prej titujve më të famshëm dhe më të nderuar është “Biri i Perëndisë”. Ai shpall prejardhjen hyjnore të Krishtit dhe faktin që Ai është një person i pashoq.

Titulli “Biri i Perëndisë” rrezaton një dritë të veçantë nëpër gjithë Biblën, ku ai përmendet më shumë se 50 herë. Ky titull ka disa variante. Jezusi është “Biri i Perëndisë”, “Biri i Shumë të Lartit”, “Biri i Zotit i gjallë”, “Biri i Vetëmlindur” etj. Të gjithë këta tituj kanë një veti të përbashkët – ata vërtetojnë ekzistencën e përjetshme dhe hyjninë e Zotit dhe Shpëtimtarit tonë.

Kuptimi i titullit “Biri i Perëndisë” në shpëtimin e njerëzimit u zbulua në fjalë lavdërimin që Perëndia i shprehu disa herë Birit të vet. Para lindjes së Jezusit në Betlehem, engjëlli i shpalli Marisë: “Do të lindësh një djalë, dhe do t’ia vesh emrin Jezus. Ai do të jetë i madh dhe do të quhet Biri i Shumë të Lartit” (Luka 1:31, 32) Në çastin solemn të pagëzimit të Jezusit, Ati Qiellor shpalli me zë të lartë: “Ti je Biri im i dashur!” (Luka 3:22) Dhe në Malin e Shfytirimit Ati Qiellor pohoi sërish: “Ky është Biri im i dashur, në të jam kënaqur.” (Mateu 17:5)

Centurioni i ushtrisë Romake dhe dëshmitarët e tjerë të vdekjes së Krishtit kanë folur në emrin e njerëzimit, duke pranuar: “Me të vërtetë ky ishte Biri i Perëndisë!” (Mateu 27:54) “Zoti dërgoi Birin e Tij në këtë botë kështu që njerëzit duke besuar në Të dhe duke parë në Krishtin Zot, të afroheshin Perëndisë në emër të Birit të Tij.” (“Review and Herald”, 11 shtator, 1894)

*Lutja ime sot: “O Zot, po pranoj së bashku me dishepujt e Tu mbi detin e Galileës: “Me të vërtetë, Ti je Biri i Perëndisë!” Amen.”*

19 Prill

## **BIRI I NJERIUT**

**“Sepse Biri i njeriut erdhi të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur.” (Luka 19:10)**

Në portretin e djeshëm ne e pamë Jezusin si Birin e Perëndisë. Sot do të njohim Atë si Birin e njeriut. Ky është titulli më shpesh i përdorur i Krishtit. Në Dhiatën e Re e gjejmë atë 89 herë. 84 herë ai është përmendur në katër ungjijtë. Dhe në të gjitha raste Jezusi e lidh këtë titull me veten. Ky është titulli i preferuar i Tij.

Titulli “Biri i njeriut” e lidh Krishtin me tërë njerëzimin. (Shih Filipianëve 2:6-8; Gjoni 1:14) Duke u bërë Biri i njeriut, Perëndia e ngjasonte veten me njerëzit për t’i ngritur ata

nga rënoja e mëkatit dhe për të ripërtëritur mbretërinë e humbur. (Shih “Biografia e Dashurisë”, fq.11, 12) Jezusi, Biri i njeriut, erdhi si një përfaqësues i përkryer i njeriut. Ai vet ka zbuluar shumë mirë veprën shpëtuese të Birit të njeriut: “Sepse Biri i njeriut erdhi të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur.” (Luka 19:10) Jezusi e ka kryer këtë falë vdekjes së Tij pajtuese dhe ringjalljes triumfiale. Pikërisht ajo që Shpëtimtari ynë erdhi si Biri i njeriut, siguroi kryerjen e detyrës së ndërlikuar. “Duke mbuluar hyjnin e Tij me trupin njerëzor, Jezusi erdhi në Tokë si Biri i Perëndisë dhe Biri i njeriut. Ai ishte garantuesi i njerëzve, ambasadorit të Perëndisë ... dhe përfaqësuesi i Perëndisë, detyra e së cilit ishte të zbulojë karakterin e Zotit tek njerëzimi i rënë.” (“Selected Messages”, v.1, fq.257) Sa e mrekullueshme të jemi të vetëdijshëm që si rezultat i gjithë kësaj, “Shpëtimtari e lidhi veten me njerëzimin me një lidhëse, që s’do të këputet kurrë.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.11)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që e ke lidhur veten me mua me lidhëse, që s’do të këputet kurrë. Amen.”*

20 Prill

## BIRI QË ËSHTË I PËRKRYER

**“Sepse ligji vë kryepiftërinj njerëz që kanë dobësi, por fjala e betimit, që vjen pas ligjit, vë Birin që është i përkryer në jetë të jetës.” (Hebrenjve 7:28)**

Te letra e drejtuar Hebrenjve Krishti zbulohet si Kryepifti i veçantë. Çdo gjë në shërbesën e Tij tregohet më e mirë sesa shërbesat e piftërinjve tokësore. Ai është një pift më i mirë me një shërbesë më të mirë. Jezusi ka një emër më të mirë. Shpëtimtari ynë shërben një besëlidhjeje më të mirë. Ai ofron një fljirim më të mirë. Pikërisht përkryerja e Jezusit është ajo që e dallon si Kryepift. Perëndia e ka caktuar Atë në këtë pozitë si “Biri që është i përkryer në jetë të jetës.” (Hebrenjve 7:28) Të gjithë piftërinjtë e fisit Levit ishin njerëz mëkatarë. Kurse Jezusi nuk ishte i tillë. Përkundrazi, Ai ishte i përsosur. Jezusi erdhi në trupin njerëzor por mbajti një lidhje të përkryer me të Atin dhe ishte i lirë nga çdo mëkat. Kjo nuk mund të thuhet për asnjë pift tjetër. Dhe ky Biri “i përkryer në jetë të jetës” është shumë i veçantë sepse Ai ishte “i shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga mëkatarët dhe i ngritur përmbi qiej.” (Hebrenjve 7:26) Meqenëse Biri i përkryer jeton përjetë, edhe shërbesa e Tij si pift është e vazhdueshme. “Sepse gjithmonë rron që të ndërmjetësojë për ta.” (Hebrenjve 7:25) Biri i përkryer është gjithashtu Kryepifti ynë i përkryer dhe Shpëtimtari ynë i përsosur. Biri, i cili është i përkryer në jetë të jetës është Biri i përkryer i Perëndisë dhe Biri i përkryer i njeriut. Ai është gjithashtu sakrifica e përkryer, Shpëtimtari i përkryer, shembulli ynë i përsosur dhe Kryepifti ynë i përkryer. “Perëndia na ka dhënë një shembull të përkryer në Biri e Tij të vetëmlindur. Duke vështruar Jezusin, ne do të transformohemi në ngjashmërinë e Tij.” (“Mind, Character, and Personality”, v.2, fq.680)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj për Birin Tënd të përkryer dhe për shpëtimin e mrekullueshëm që Ai ka kryer për mua. Amen.”*

## UDHA

**“Jezusi i tha: “UNË JAM udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje.” (Gjoni 14:6)**

Në këtë shpallje të famshme trefish, Jezusi pohon: “UNË JAM udha... askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet Meje.” (Gjoni 14:6) Udhë është rruga, drejtimi. Ajo është mënyra se si të arrijmë te ndonjë person ose vend. Në botën tonë ne flasim rreth hekurudhës, autostradës, rrugëve ajrore dhe të detit.

Krishti është udhë në botën shpirtërore, në botën e vlerave morale. Ai është udhë tek Perëndia, udhë tek jeta me bollëk dhe udhë për në një lumturi të vërtetë. Jezusi nuk është një prej disa udhëve, Ai është e vetmja udhë. Vetëm nëpërmjet Krishtit njerëzimi ka hyrje te Zoti. Jezusi thotë: “Askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet Meje.” (Gjoni 14:6) Jezusi erdhi për të hapur derën tek Zoti.

Shpallja “UNË JAM udhë” duhet të jetë një mesazh i shumëpritur për botën e humbur dhe e paaftë të gjejë rrugën. Mbaj mend kur isha një djalë i vogël, njëherë humba rrugën në qendër të kryeqytetit. Ndiheja pa shpresë dhe kisha shumë frikë. Si delja e humbur, ne të gjithë jemi të humbur dhe mund të gjejmë rrugën vetëm falë Atij që vet është udhë.

Kur Jezusi shpalli: “UNË JAM udhë”, Shpëtimtari ynë deshi të thotë që Ai është udhë për në fitore dhe jetën e përjetshme. Jezusi është udhë për në përsosmëri dhe një lumturi të vërtetë. Ai është udhë për në harmoni dhe paqe me Zotin. Jezusi është udhë nga vdekja në jetë, nga largësia në afërmitet me Zotin. Ai është udhë nga skllavëria në liri. Ne falenderojmë Zotin që “nuk jemi lënë vetëm si endacak në errësirë nëpër rrugët tona. Jezusi është te krahun ynë i djathtë. Ai shpalli: “UNË JAM udhë.” Të gjithë që do të vendosin të ndjekin Zotin plotësisht, do të drejtohen nëpër këtë udhë mbretërore.” (“In Heavenly Places”, fq.142)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti më ke dhënë Birin Tënd si udhë për në jetën e përjetshme, për të më shpëtuar. Më ndihmo të eci nëpër këtë udhë. Amen.”*

## SHILOHU

**“Skeptri nuk do t’i hiqet Judës, as bastuni i komandimit nga këmbët e tij, deri sa të vijë Shilohu.” (Zanafilla 49:10)**

Titulli mesianik “Shilohu” u shfaq në Shkrimet e Shenjta si pjesa e bekimeve të fundit të Jakobit për djalën e tij Juda. Kuptimi i kësaj fjale është “qetësia, paqja” ose “paqedhënës”.

Fjala “Shilohu” përdoret edhe si titulli mesianik i Jezusit. Ky titulli është shumë i përshtatshëm për Jezusin, Mesian i premtuar, rreth lindjes së të cilit engjëjt kënduan: “Lavdi Perëndisë në vendet më të larta, dhe paqe mbi tokë njerëzve.” (Luka 2:14) Në komentarin e frymëzuar rreth Shilohut, Ellen White shkruan: “Në Fëmijën e Betlehemit ishte fshehur lavdia, para së cilës përkulen edhe engjëjt. Kjo foshnjë e pavetëdijshme ishte fara e premtuar. ...Ky ishte Shiloh, paqedhënësi.” (“Biografia e Dashurisë”, fq. 31) Si Shiloh, paqedhënës, Krishti më në fund kishte ardhur në Tokë si një prej nesh. Shilohu, i përmendur në fjalët bekuese të Jakobit, erdhi si njeri “duke bërë paqen me anë të gjakut të kryqit të tij, duke fituar pas, me anë të tij, të gjitha gjërat.” (Kolosianëve 1:20) Si Shiloh, Krishti në hirin e Tij e fton gjithë njerëzimin: “Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t’ju jap çlodhje.” (Mateu 11:28)

Bekimet profetike të Jakobit tejkalojnë paqen që besimtarët përjetojnë me Krishtin, Shilohun e premtuar, tani dhe këtu. Ato përcjellin të shpëtuarit në çastin e ripërtëritjes së plotë të Mbretërisë së Lavdishme, kur Jezusi, Mesia i vërtetë, do të sundojë si Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve. Atëherë më në fund do të përmbushet profecia: “Atij do t’i binden popujt.” (Zanafilla 49:10) Atëherë Shilohu, Mbreti i drejtë dhe i vërtetë, do të shpallë fillimin e mbretërisë së paqes, dhe në tërë Universin do të sundojë harmonia dhe rregulli përgjithmonë.

*Lutja ime sot: “O Zot, më përgatit për çastin kur do të shpallet mbretëria Jote e paqes. Amen.”*

23 Prill

## SKEPTËR

**“E shoh, por jo tani; e sodis, por jo afër: një yll do të dalë nga Jakobi dhe një skeptër do të ngrihet nga Izraeli.” (Numrat 24:17)**

Balaami në profecinë e Tij të shprehur kundër dëshirës së vet rreth bekimeve për popullin Izraelit, e sheh me sytë shpirtërore një të ardhme shumë e largët. Profeti e sheh Mesian e shumëpritur dhe e quan atë “Yll” dhe “Skeptër”. Në këtë portret do të shohim Krishtin si “Skeptër”, i cili “do të ngrihet nga Izraeli” (Numrat 24:17) dhe do të sundojë mbi mbarë botë.

Në lashtësi, skeptër ishte një shkop i vogël, i zbukuruar me gdhëndje. Ai trashëgohej brez pas brezi për të treguar autoritetin e personit. Skeptri tregonte që pronari i tij është sunduesi ose drejtuesi i diçkaje. Edhe në ditët e sotme shenja e pushtetit të sunduesit mund të jetë skeptri ose një shkop që përdoret në parlament ose senat. Në historinë e

mbretëreshës Ester, skeptri ishte bërë prej ari. (Shih Ester 4:11) Ai simbolizon autoritetin mbretëror dhe të drejtat për të sunduar.

Në profecinë e Balaamit rreth skeptrit që do të ngrihet nga Izraeli ishte mesazhi rreth Mesias, i cili ka të drejta për të sunduar dhe i cili ka për të ardhur shpejt. Profecia tregonte kohën kur Krishti, autoriteti më i lartë i Universit, do të munda plotësisht armiqtë e njerëzve të shpëtuar.

Skeptri i cili do të ngrihet nga Izraeli është vet Jezus Krishti, i cili do të sundojë mbi mbarë botën, kur “mbretëritë e botës” do të bëhen “mbretëri të Zotit tonë dhe të Krishtit të tij, dhe ai do të mbretërojë në shekuj të shekujve.” (Zbulesa 11:15) Jezus Krishti, Mbreti i padiskutueshëm ti të gjithë krijesës, më në fund do të realizojë pushtetin e Tij superior mbi Universin. Atëherë njerëzimi do të kurorëzohet Shpëtimtarin tonë si Zotin e Universit.

Duke përshkruar sundimin përfundimtar të Krishtit, Ellen White thotë, që “këmbët e Tij do të zbresin në Malin e Shenjt”. Ndërsa ai pushtet mbi krijesat, i cili dikur i qe dhënë Adamit, që ai e humbi (Zanafilla 1:26; 3:17) do t’i jepet Jezusit. Ai do të jetë Mbreti i tokës së Tij.” (“Beteja e Madhe”, fq.342)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo ti nënshtrohem pushtetit të Skeptrit Tënd. Amen.”*

24 Prill

## BURIMI

**“Atë ditë do të hapet një burim për shtëpinë e Davidit dhe për banorët e Jeruzalemit, për mëkatën dhe për papastërtinë.” (Zakaria 13:1)**

Profecitë mesianike të cilat na tregojnë rreth Jezusit, kanë një veti shumë interesante. Çdo profet i frymëzuar nga Zoti, pikturon një portret krejt të ndryshëm të Jezusit. Por ka një fije të artë të ndërthurur nëpër të gjithë profecitë – ardhja e Krishtit e mishëruar si njeri, vepra e Tij pajtuese dhe ripërtëritja e çdo gjëje në përfundim.

Profeti Zakaria pikturon Krishtin si një Burim i fuqishëm i cili është në disponimin e çdokujt që dëshiron të pastrohet nga mëkati. Me simbolin e burimit profeti thekson rolin pastrues së Jezusit në planin e shpëtimit. Mëkatarët, për t’u ripërtëritur në ngjashmërinë e Zotit, kanë nevojë për rrobën e drejtësisë së Krishtit, të cilën mund ta veshin vetëm ata që janë të pastruar. Shëmbëlltyra me burimin e hapur na tregon disponimin e lirë të ai dhe pastrimin.

Ky burim kundër mëkatit dhe fëlliqësisë është shansi i vetëm i njerëzimit për t’u liruar nga mëkati dhe çoroditje. Ilaçi i fuqishëm, “gjaku i Jezu Krishtit, Birit të tij, na pastron nga çdo mëkat”. (1 Gjoni 1:7) Kjo shpallje përfshin idenë që burimi pastrues është i hapur dhe në disponim në çdo kohë. Ky burim kundër mëkatit dhe fëlliqësisë u hap në Kalvar. Me fuqinë e Tij pastrohet çdo faj dhe mëkatar i pastruar gjen paqen me Zotin. Ata që zhyten në këtë burim do të lirohen nga të gjitha njollat e fajit. Sa inkurajuese të dimë me siguri që “në gjakun e shtrenjtë të Birit të Perëndisë lahet çdo

njollë e mëkatit. Burimi është i hapur..., dhe çdokush që do të lahet në këtë burim do të pastrohet nga ndotja e mëkatit.” (“Signs of the Times”, 5 maj, 1887)  
*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj për Krishtin, burimin e hapur për të gjithë. Ndihi më në hirin Tënd të përdor këtë avantazh. Amen.”*

25 Prill

## PAQJA JONË

**“Ai në fakt, është paqja jonë, ai që ka bërë nga të dy popujt një dhe ka shembur murin e ndarjes.” (Efesianëve 2:14)**

Ky portret i Jezusit është i bukur dhe kuptimplotë. Apostulli Pal shpall që Krishti vet është Paqja jonë. (Efesianëve 2:14)

Bibla përmban një varg titujsh të cilët krahasojnë Jezusin me paqe. Paqja gjithmonë është lidhur me Mesian. Ai ilustron si Perëndia i Paqes, Princi i Paqes, Paqedhësi etj. (Shih 1 Thesalonikasve 5:23; Isaia 9:5; Gjoni 14:27) Secili prej këtyre titujve thekson një aspekt të caktuar ku Krishti si përfaqësuesi i paqes kryen rolin e Tij në planin e shpëtimit. Por titulli i sotshëm në mënyrë të veçantë tejkalon çdo titull tjetër. Pali zbulon që Shpëtimtari ynë është jo vetëm Paqedhësi, Themeluesi i paqes ose Princi i paqes. Apostulli shpall: “Ai në fakt, është Paqja jonë.” (Efesianëve 2:14) Pikërisht ajo çfarë ka bërë Krishti dhe kush është Ai, na jep paqe. Krishti është paqja e personifikuar, mishërimi i paqes. Meqenëse Krishti është paqja jonë, ata që kanë pranuar Shpëtimtarin, kanë paqe në zemër dhe paqe njëri me tjetrin. Prandaj midis atyre që janë në Krisht, nuk mund të ketë grindje dhe mospajtim.

Kjo paqe është e titulluar dhe dhuruar. Jezusi është paqja jonë. Kjo bën marrëdhënie jonë paqesore me Shpëtimtarin thellësisht personale. Duke qënë paqja jonë me Perëndinë, Krishti ka siguruar paqe midis atyre që janë në bashkim me Atë. Të kesh Jezusin, i cili është paqja jonë, do të thotë të fitosh paqen e vërtetë që tejkalon kuptimin njerëzor. “Kjo paqe nuk është diçka që Krishti jep veçmas nga vetja. Ajo gjendet vetëm në Krisht dhe mund të marrim paqen vetëm duke pranuar Atë.” (“The Ministry of Healing”, fq.247)

*Lutja ime sot: “O Zot, të lavdëroj që falë Krishtit i cili është paqja ime, unë kam paqen me Ty dhe me vëllezërit dhe motrat të mia në Krisht! Amen.”*

26 Prill

## VIZITORI HYJNOR

**“Bekuar qoftë Zoti, Perëndia i Izraelit, sepse e ka vizituar dhe e kreu çlirimin e popullit të vet.” (Luka 1:68)**

Ne të gjithë kemi përjetuar një gëzim të vërtetë duke mirëpritur në shtëpinë tonë një mik ose vizitor të shumëpritur. Zakaria, i mbushur me Frymën e Shenjtë, përjetoj një çast jashtzakonisht të gëzuar kur mësoi që Perëndia së shpejti do të vizitonte popullin e Tij për t'ua dhuruar atyre shpëtim. I prekuar nga këngë lavdie e Marisë, burri plak i shprehu falenderime Zotit, që Ai përuli veten për të vizituar vet njerëzit e Tij.

Shkrimet e Shenjta shpesh herë përmendin raste kur Zoti vizitoi njerëzit e Tij. Zoti i bëri një vizitë Sarës për ta bindur atë që premtimi i besëlidhjes, i dhënë burrit të saj, Abrahamit, ka për t'u përmbushur. (Shih Zanafilla 21:1) Disa shekuj më pas, Zoti vizitoi popullin e Tij në Egjipt. (Shih Eksodi 3:11-17) Gjithashtu Davidi i lutej Zotit që ta vizitonte atë duke i sjellë shpëtim. (Shih Psalmi 106:4)

Por vizita më e rëndësishme që ka bërë Zoti ishte ardhja e Birit të Perëndisë në planetin tonë. Ajo ishte ndodhia më e madhe në gjithë historinë e njerëzimit. “Kur u mbush koha”, Krishti, vizitori Qiellor, erdhi sipas premtimit të Tij. Misioni i ambasadorit hyjnor te njerëzit nuk ishte veç një vizitë miqësore. Ai erdhi për të kryer një vepër serioze – “të kërkojë dhe të shpëtojë atë që kishte humbur.” (Luka 19:10)

Vizitori i lartë na solli nga Qielli dhuratën e lajmit të mirë, të pakeluar në dashuri. Kjo dhuratë ishte hiri i Zotit, që mund ta marrim falas, paqja me Zotin, shpëtimi, çlirimi nga zinxhirat e mëkatit, siguria për jetën e përjetshme dhe shumë bekime të tjera. Vizitori ynë i mrekullueshëm erdhi si një prej nesh për të na shpenguar. Pra, Vizitori hyjnor pëlqen të vizitojë njerëzit e Tij. “Në çdo shekull Ai ka vizituar njerëzit e Tij, duke treguar dashamirësinë më të përlur dhe dashurinë e pashoq.” (“Counsels on Health”, fq.455)  
*Lutja ime sot: “O Zot, më vizito sot sërish me shpëtimin Tënd. Amen.”*

27 Prill

## I SHENJTI I PERËNDISË

**“Ç’ka midis nesh dhe teje, o Jezus Nazareas? A erdhe të na shkatërrosh? Unë e di kush je: I Shenjti i Perëndisë.” (Mark 1:24)**

Sa ironike! Edhe pse Krishti nuk kishte asgjë të përbashkët me demonin e Kapernaumit, ai ishte i pari për të pranuar haptas që Krishti është i Shenjti i Perëndisë.

Ky titull hyjnor përmendet në Bibël 40 herë. Ai përdoret tri herë në Dhiatën e Re, çdo herë në lidhje me Jezusin. Apostulli Gjon kujton të krishterët që ata kanë “vajosjen nga i Shenjti”. (1 Gjoni 2:20) Apostulli Pjetër qorton udhëheqësit fetar bashkëkohorë që ata kanë mohuar “të Shenjtin, të Drejtin”. (Veprat 3:14) Dhe demoni me britma dhe ulërima e quan Krishtin “i Shenjti i Perëndisë”. (Mark 1:24)

Jezusi erdhi si i Shenjti i Perëndisë për t'ua bërë Zot dhe Shpëtimtari ynë. Ai jetoi midis njerëzve dhe ishte i vetmi njeri rreth të cilit mund të thoshnin: “i shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga mëkatarët.” (Hebrenjve 7:26) Edhe pse Jezusi tundohej rëndë, Ai kurrë nuk iu dorëzua tundimit dhe nuk mëkatoi. Vetëm Ai ishte i shenjtë brendësisht. Asnjëri nuk mund ta akuzojë Jezusin që Ai ka kryer ndonjë mëkat. Shpëtimtari ynë jetoi

një jetë të përkryer, mundi armikun dhe fitoi shpëtimin. Si i Shenjti i Perëndisë, Jezusi ishte i vetmi i cili mund të vdesë për të shenjtëruar njerëzit me drejtësinë e Tij. Ja, formula, se si mund të bëhemi të ngjashëm me të Shenjtin e Perëndisë: “Krishti duke ardhur në tokë si njeri, jetoi një jetë të shenjtë dhe zhvilloi një karakter të përsosur. Këto ai ua ofron si një dhuratë falas të gjithë atyre, që e pranojnë. Jeta e Tij përfaqëson jetët e njerëzve. ... Për më tepër, Krishti i mbruan njerëzit me tiparet e Perëndisë. Ai e ndërton karakterin njerëzor sipas ngjashmërisë së karakterit hyjnor.” (“Biografia e Dashurisë”, fq. 634)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti dëshiron që unë të bëhem i shenjtë siç je Ti. Dërgoje Frymën e Shenjtë të më transformojë në ngjashmërinë Tënde. Amen.”*

28 Prill

### AI QË ËSHTË I BINDUR

**“Dhe duke u gjetur nga pamja e jashtme posi njeri, e përuli vetveten duke u bërë i bindur deri në vdekje, deri në vdekje të kryqit.” (Filipianëve 2:8)**

Pa këtë portret, galeria e portreteve të Jezusit do të ishte e mangët dhe gjithë plani i shpëtimit do të ishte i dështuar në mënyrë tragjike.

Biri i Perëndisë duhej të përulë veten plotësisht, të refuzojë tërë shkëlqimin, privilegjet dhe të drejtat qiellore dhe të vijë në këtë tokë si një foshnjë pandihmë. Thelbi më i thellë i përuljes së Jezusit është shprehur me këto fjalë: “[Ai] e përuli vetveten duke u bërë i bindur deri në vdekje, deri në vdekje të kryqit.” (Filipianëve 2:8) Kjo ishte përulje shumë e madhe për Birin e Perëndisë – të bëhej njeri me të gjitha pasojat që rrjedhin nga kjo gjë. Por të vdesi në kryq si një kriminel – kjo ishte fyerja më e madhe. Ajo ishte sprova më e madhe e bindjes së Jezusit.

Gjatë gjithë jetës së Tij tokësore, Jezusi kurrë nuk dyshoi dhe gjithmonë ishte i bindur ndaj Atit. Sërish e sërish Ai përsëriti: “Unë kam zbritur nga qielli jo për të bërë vullnetin tim, por vullnetin e atij që më ka dërguar.” (Gjoni 6:38) Në vuajtje shpirtërore te kopshti i Gjetsemanisë, Jezusi u lut: “O Atë, po të duash, largoje këtë kupë nga unë! Megjithatë mos u bëftë vullneti im, por yti.” (Luka 22:42) Jezus Krishti, jeta e së cilit shfaq bindje të përsosur, është jo vetëm Shpëtimtari dhe zëvendësuesi ynë, por edhe shembulli i jetës sonë. Po ky Shpëtimtar na thërret të shpëtohemi, na thërret të bëhemi dishepujt, ndjekësit e Tij.

Ne mund të jemi të sigurt që “nga bindja e Tij rrjedh një rrymë e bindjes e pashtershme. Meritat e Shpëtimtarit, vetmohimi e Tij, vlerësohen në Qiell temjan që flijohet së bashku me lutjet e njerëzve të Tij. Kur lutjet e sinqerta dhe të përulura arrijnë fronin e Perëndisë, Krishti u shton atyre meritat e jetës së Tij plotësisht të bindur.” (“In Heavenly Places”, fq. 69)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë të pranoj sot Ty si Zot dhe Mjeshtri im. Të lutem, më bëj mua të ngjashëm me Jezusin i cili ishte i bindur. Amen.”*

## KRISHTI QË TROKET

**“Ja, unë qëndroj te dera dhe trokas; nëse dikush dëgjon zërin tim dhe të hapë derën, unë do të hyj tek ai dhe do të ha darkë me të dhe ai me mua.” (Zbulesa 3:20)**

Një vajzë e vogël nguli sytë te një portret i Jezusit në galeri arti. Jezusi ishte ilustruar duke i trokitur derës së një shtëpie. Ishte një natë e ftohtë dimri dhe flokët e Krishtit ishin mbuluar me flokë dëbore. Vajza e shqetësuar pyeti mamit: “Mami, pse njerëzit nuk ia hapin derën Jezusit?”

Ky portreti i Jezusit ndodhet edhe në galerinë e zemrës së çdo njeriut. Pyetja e vajzës së vogël nuk duhet lënë pa përgjigje. Ky portret iu tregua kishës së Laodikesë në kohën e duhur. Duke qënë të vakët, indiferent ndaj vullnetit të Zotit dhe të fiksuar pas gjërave tokësore, ne e lëmë Krishtin të qëndrojë përjashta. “Pse njerëzit nuk ia hapin derën Jezusit?” – kjo është pyetje që nuk mund ta lëmë pas dore. Ne duhet ti japim përgjigje. Në portretin e sotshëm të Jezusit ka edhe një tjetër detaj interesant. Dera nuk ka asnjë dorezë nga jashtë. Pikërisht si zemra e njeriut. Doreza dhe shuli gjithmonë ndodhet vetëm brenda. Është njeriu i cili duhet të hapë derën. Si thotë një këngë: “Ti, pikërisht ti duhet të hapësh derën. ... Kur Jezusi do të hyj, Ai do të pastroj nga mëkati, por derën duhet ta hapësh ti.” Krishti troket dhe dëshiron të hyjë në zemrën tënde për t’u bërë Miku dhe Mbreti yt. Ellen White na zbulon sekretin e hapjes së derës: “Kur zemra është e zbrazur nga krenaria, dera hapet për Jezusin, sepse vetëm atëherë do të dëgjosh trokitjet e Tij. Por nëse nuk do të hidhësh përjashta çdo gjë të pavlerë, Jezusi do të detyrohet të qëndroj jashtë. Ai nuk mund të hyjë, sepse Jezusi kurrë nuk hyn me forcë.” (“This Day With God”, fq.74)

*Lutja ime sot: “O Zot, më fal që shpesh herë kam lënë Krishtin të presi duke trokitur te dera e zemrës sime. Sot po e hap derën. Eja, Jezus, brenda dhe bëhu Mbreti dhe Miku im! Amen.”*

## GJYKATËSI I DREJTË

**“Pas kësaj më pret gati kurora e drejtësisë që Perëndia, gjykatësi i drejtë, do të ma japë atë ditë.” (2 Timoteut 4:8)**

Portretin e sotshëm apostulli Pal e ka zgjedhur nga fusha juridike. Titulli “Gjykatësi i drejtë” thekson atë që Krishti është patëmeta.

Falë pozitës së veçantë të Jezusit, Perëndia e ka caktuar Atë si Kryegjykatës në gjykatën e lartë të Universit. (Shih Veprat 17:31) Jezusi është i pashoq në punën e gjykatësit. Ai është krejtësisht i drejtë dhe të gjitha vendimet e Tij janë të drejta. Si një gjykatës i pagabueshëm, Ai është “gjykatës i të gjallëve dhe i të vdekurve.” (Veprat 10:42)

Gjithë Universi është fusha e punës juridike të Jezusit. I tërë njerëzimi ka për të qëndruar para Tij për të marrë një vendim të drejtë. (Shih 2 Korintasve 5:10)

Roli i Krishtit si gjykatës është shumë i rëndësishëm, sepse gjyqi është pjesa e pandarë e planit të shpëtimit. Jezusi erdhi për të shpëtuar mëkatarët nga mëkati dhe vdekja, dhe gjithashtu për të zbuluar karakterin e Zotit dhe ligjin e Tij. Atë ditë kur do të shpallet vendimi përfundimtar i Zotit ndaj mëkatis dhe mëkatarëve, Universi do të vërtetojë që plani i shpëtimit dhe karakteri i Zotit është i drejtë dhe i vërtetë.

Falë lidhës së pathyeshme të hirit dhe të drejtësisë së Zotit, Jezusi u bë Shpëtimtari, siguria dhe Gjykatësi ynë i drejtë. Vetëm Zoti i gjithëdijshëm, i dashur dhe hirplotë mund të bëhej Shpëtimtari dhe Gjykatësi në të njëjtën kohë. Pikërisht për këtë shkak të shpëtuarit nuk kanë frikë nga gjyqi përfundimtar. (Shih 1 Gjonit 4:17) Apostulli Pal priste me shumë gëzim ditën kur Gjykatësi i Drejtë do ti jepte atij kurorën e jetës së përjetshme. (Shih 2 Timoteut 4:8) Kështu e presin atë ditë gjithashtu të gjithë ata që kanë marrëdhënie të mira me Gjykatësin e drejtë, i cili është gjithashtu Avokati ynë. *Lutja ime sot: “O Zot, unë po pres me një gëzim të vërtetë ardhjen Tënde, sepse Ti je Shpëtimtari im i dashur dhe Gjykatësi i drejtë. Amen.”*

1 Maj

## MJEKU I MADH

**“Dhe Jezusi, duke u përgjigjur, u tha atyre: “Shkoni dhe i tregoni Gjonit gjërat që dëgjoni dhe shikoni: Të verbërit po shohin, të çalët po ecin, lebrozët janë pastruar dhe të shurdhërit po dëgjojnë; të vdekurit po ngjallen dhe ungjilli po u predikohet të varfërve.” (Mateu 11:4, 5)**

Jezusi është Mjeku më i madh dhe më i famshëm që ka njohur bota. Pa përdorur metoda tradicionale mjekësore, Zoti ynë shëroi të gjithë që vinin tek Ai. Shpëtimtari shëroi madje edhe ata me sëmundje kronike dhe të pashërueshme. Aftësitë e Tij të pazakonta të shërimit i dhuruan titullin e merituar “Mjeku i Madh”.

Jezusi jo vetëm shëroi njerëzit e pashërueshëm por gjithashtu ripërtëriti mirëqënien e tyre fizike, emocionale dhe shpirtërore. Ai nuk gabohej kurrë në diagnozën e Tij. Shërimi gjithmonë ishte i çastit. Jezusi u bë Mjek i famshëm jo vetëm për shkakun se Ai ishte i aftë të shëronte me anë të mrekullisë, por gjithashtu për shkakun që Ai gjithmonë ishte i vëmendshëm, me takt dhe i dhembshur. (Shih Mateu 9:36)

Te ungjijtë përshkruhen më shumë se 20 raste të shërimit të mrekullueshëm që bëri Jezusi. Turmat e ndoqën Atë kudo që shkonte dhe Jezusi i shëronte ata. (Shih Mateu 19:2) Shërbesa e pashoqe e Jezusit dhuroi shëndet në fshatra dhe qytete të tëra. (Shih Mateu 8:16) Turmat klithnin me habi: “Nuk është parë kurrë një gjë e tillë në Izrael.” (Mateu 9:33)

Mjeku i Madh ishte i aftë të shëronte çdo lloj sëmundje: si ato fizike, ashtu edhe shpirtërore dhe psikologjike. (Shih Mateu 9:35) Ai kurrë nuk e humbi asnjë pacient. Jezusi shëroi njerëzit me sëmundje fizike. (Shih Mateu 9:2) Ai u ktheu shikim të verbërve.

(Shih Luka 18:42, 43) Shpëtimtari shëroi lebrozët. (Shih Mateu 8:2, 3) Ai e zgjidhi gjuhën e memecëve. (Shih Marku 9:25) Nuk është aspak çudi që rreth Mjekut të Madh thuhet: “Ndërsa kalonte nëpër fshatra dhe qytete Ai ishte si një burim i gjallë, duke shpërndarë jetë dhe gëzim kudo.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.288)  
*Lutja ime sot: “O Zot, unë pranoj udhëzimet e Mjekut të Madh. Më prek mua, njeriun e thyer, dhe zemrën time më shëro. Amen.”*

2 Maj

## BESËLIDHJA

**“Unë, Zoti, të kam thirrur sipas drejtësisë dhe do të të zë për dore, do të të ruaj dhe do të bëj aleancën [besëlidhjen, NIV]e popullit dhe dritën e kombeve.” (Isaia 42:6)**

Profeti Isaia e quan Mesian “besëlidhja e kombeve”. Krishti ilustron si besëlidhje dhe si ndërmjetësuesi i besëlidhjes. Në planin e shpëtimit Ai është paqja dhe paqedhësi. (Shih Efesianëve 2:14)

Të gjithë Personat e Hyjnisë me anë të planit të shpëtimit e bënë besëlidhjen për të çliruar njerëzimin. Në këtë plan Krishti është Shpëtimtari, Ai që ripërtërit harmoninë, zëvendësuesi, ndërmjetësuesi dhe thelbi i planit të shpëtimit. Jezusi është lidhja më thelbësore që bashkon Qiellin dhe tokën. Vetëm falë faktit që Shpëtimtari erdhi në trupin njerëzor dhe bëri punën e pajtimit, Ai mund të përfaqësojë të dy - Perëndinë dhe njeriun. Çdo gjë që Zoti bën për të mirën e njerëzimit, Ai e bën nëpërmjet Jezusit, i cili është i vetmi Ndërmjetësues midis Perëndisë dhe njerëzve. (Shih 1 Timoteut 2:5) Me anë të vdekjes së Tij në kryq, Krishti u përgjigj në vend të mëkatarëve dhe siguroi që Perëndia të pranojë mëkatarin pendues. Të gjitha premtimet dhe privilegjet e besëlidhjes për trashëgiminë tonë të përjetëshme gjejnë siguri dhe miratim në Krisht.

Besëlidhja jonë është e vulosur me gjakun e shtrenjtë të Jezusit. (Shih Efesianëve 2:13, 14) Krishti si besëlidhje është lidhja bashkuese midis Perëndisë dhe njeriut. Vetëm në Krisht ne që kemi qënë “të huaj për besëlidhjen e premtimit,” u afruam “me anë të gjakut të Krishtit.” (Efesianëve 2:12, 13) “Rregullat e besëlidhjes së madhe të shpëtimit rreth bashkimit të Perëndisë dhe njeriut u harmonizuan me Krishtin që nga përjetësia.” (“Signs of the Times”, 24 gusht, 1891)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj për Krishtin, Besëlidhjen e paqes. Më ndihmo të jetoj në harmoni me të tjerët. Amen.”*

3 Maj

## STREHA

**“Secili prej tyre do të jetë si një mbrojtje nga era dhe një strehë kundër uraganit, si rrëke uji në një vend të thatë, si hija e një shkëmbi të madh në një tokë të zhuritur.” (Isaia 32:2)**

Nëse keni përjetuar ndonjëherë një sprovë të vështirë si uragani në shkretëtirë, do kuptoni më mirë këtë mesazh ngushëllues. Profeti Isaia përdor simbolikën e uraganit për të ilustruar Krishtin si strehën e të krishterit.

Në zonat e shkretëtirës së Lindjes së Mesme, temperatura mund të ngrihet deri më 52°C ose akoma më shumë. Pak veta mund t’i rezistojnë uraganit mizor të shkretëtirës. Në këtë rast të vështirë vetëm një shpellë ose një mbulesë e veçantë mund të sigurojë strehën e nevojshme.

Isaia duke përdorur simbole të përshtatshme na ilustron se si Krishti mund të na mbrojë në situata të vështira. Krishti është streha jonë e sigurt në stuhitë e jetës. Ai do të bëhet mburoja jonë nga vapa përvëluese, dhe një burim freskues për ne. Nuk ka gjë më të çmuar në shkretëtirë se uji. Në stuhitë tona Krishti është një hije freskuese dhe një shkëmb mbrojtës.

Jezusi është streha jonë në stuhitë e mosmarrveshjeve, mburoja jonë në uraganet e problemeve, mburoja kundër sulmeve të armiqve, një hije freskuese në çastet e sprovave të nxehta dhe mbrojtësi ynë në çdo kushte të jetës. Jezusi është “si hija e një shkëmbi të madh në një tokë të zhuritur.” (Isaia 32:2) Me një siguri të tillë mund t’i bëjmë ballë ditës së sotme pa frikë. “Ti ndodhesh në hijen e një strehe të sigurt, nën mbulesën e gjakut pajtues së sakrificës që kënaq Zotin.” (“Signs of Times”, 9 prill, 1894)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti gjithmonë ke qënë streha ime e sigurt. Më ndihmo të kem 100% besim tek Ti dhe tek mbrojtja Jote. Amen.”*

4 Maj

## **NDËRMJETËSUESI I AFTË**

**“Prandaj edhe mund të shpëtojë plotësisht ata që me anë të tij i afrohen Perëndisë, sepse gjithmonë rron që të ndërmjetësojë për ta..” (Hebrenjve 7:25)**

Sot do të meditojmë rreth Jezusit si “Ndërmjetësues i Aftë”. Si i tillë, Ai është i aftë të shpëtojë çdokush që vjen tek Zoti falë shërbesës së Tij ndërmjetësuese.

Që nga ai çasti kur Adami dhe Eva shkelën ligjin e Zotit, i tërë njerëzimi pa përjashtim u përfshi në këtë çështje. Nuk kishin asnjë mundësi të shmangnin vdekjen. (Shih Romakëve 3:23; 6:23) Pikërisht atëherë u ofrua dhe u realizua plani i shpëtimit. Në kohën e caktuar Krishti u bë njeri, jetoi midis njerëzve dhe vdiq në vendin tonë për të shlyer mëkatet tona. Jezusi u bë një Ndërmjetësues i Aftë sepse “u tundua në të gjitha ashtu si ne, por pa mëkatuar.” (Hebrenjve 4:15)

Qëllimi i ndërmjetësimit të Krishtit është të zbulojë që njeriu humbet vetëm në rast se ai merr një vendim të vetëdijshëm të refuzojë planin dashamirës të Zotit. Krishti me shërbesën e Tij dëshiron tu dhurojë njerëzve meritat e Tij ndërmjetësuese që Ai ka

marrë tek kryqi. Kjo shërbesë bind besimtarin që “tani, pra, nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin Jezus.” (Romakëve 8:1)

Krishti iu lut Atit që asnjëri të mos humbasi dhe që “atje ku jam unë, të jenë me mua edhe ata që më ke dhënë”. (Gjoni 17:24) “Sakrifica e Tij është e përsosur, dhe si Ndërmjetësuesi ynë, Ai bën punën e vetë caktuar, duke mbajtur para Perëndisë enën e temjanit me meritat e Tij të përkryera, dhe me lutjet, rrefimet dhe falenderimet e njerëzve të Tij. Të rrethuara me drejtësinë e Tij, ato ngrihen tek Zoti si një erë e mirë.” (“God’s Amazing Grace”, fq.174)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të përdor plotësisht privilegjet e shërbesës ndërmjetësuese të Krishtit. Amen.”*

5 Maj

## **ZOTI, DREJTËSIA JONË**

**“Në ditët e tij Juda do të shpëtohet dhe Izraeli do të qëndrojë në siguri. Ky do të jetë emri me të cilin do të thirret: “Zoti, drejtësia jonë”. (Jeremia 23:6)**

Jezusi, Shpëtimtari ynë i dashur, është “Zoti, Drejtësia jonë”. Ky titull tërheq vëmendjen tek e vërteta që Krishti është burimi origjinal i drejtësisë. Jezusi vetë është drejtësia jonë. (Shih 1 Gjoni 2:1)

Apostulli Pal u pohon besimtarëve që drejtësia u zbulua në një person të gjallë, Jezus Krishti. (Shih Romakëve 3:21, 22) Jezusi është një shfaqje e vërtetë e drejtësisë, drejtësia jonë, dhe tek Ai ne bekohemi dhe çlirohemi. (Shih 1 Korintasve 1:30) Pa këto gjëra nuk ka falje të mëkateve, shpëtim, pajtim dhe shpërblim për një shërbesë besnike. Vetëm drejtësia e Krishtit mundëson shpëtimin tonë. Merita e mahnitshme e Zotit tonë dhe bekimet që na dhuron, bazohen vetëm tek drejtësia e Tij.

Apostulli Gjon thekson të vërtetën rreth drejtësisë së Krishtit dhe na zbulon që pikërisht ajo ndikon tek i krishteri: “Në qoftë se e dini se Ai është i drejtë, ta dini se kushdo që praktikon drejtësinë ka lindur prej Tij.” (1 Gjoni 2:29) Falë hirit, Krishti bëhet drejtësia jonë, duke na mbuluar me atë. Jezusi si “Zoti, Drejtësia jonë”, i fal dhuratën e çmuar të drejtësisë çdokujt që vjen me besim tek Ai. “Jezusi me të drejtë quhet “Zoti, Drejtësia jonë”. Kur kemi besim në meritën e Krishtit, mund të themi: “Krishti është Shpëtimtari im, Drejtësia ime”. Atëherë ne shfajësohemi me anë të besimit dhe kemi paqe me Perëndinë nëpërmjet Zotit tonë Jezus Krisht.” (“Signs of the Times, 10 nëntor, 1890)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë sërish pranoj që kam nevojë për Ty. Më mbulo me drejtësinë Tënde. Amen.”*

6 Maj

## **ZOTI I TË GJITHËVE**

**“Sipas fjalës që ai u ka dhënë bijve të Izraelit, duke u shpallur paqen me anë të Jezu Krishtit, që është Zoti i të gjithëve.” (Veprat 10:36)**

Gjatë kohës së kishës së hershme titulli “Kyrios” që nga greqishtja do të thotë “Zoti” dhe përdorej si një shprehje e besnikërisë ndaj Perandorit Romak. Herodi i Madh, Herod Agripa I dhe Herodi Agripa II kërkonin që të quheshin “Kyrios”. Të krishterët kishin probleme të mëdha sepse refuzuan të nderojnë me këtë titull dikë tjetër përveç Jezu Krishtit. Shumë veta vdiqën si martirë vetëm për shkakun që këmbëngulnin që Jezu Krishti ishte i vetmi Zot.

Së shpejti të krishterët e hershëm thellësuan kuptimin e këtij titullit, duke shpallur që Jezu Krishti është “Zoti i të gjithëve”. Pohimi i guximshëm “Jezu Krishti është Zoti i të gjithëve” u bë shpallja e zjarrtë e besimit të krishterëve në mbarë botë. Në fjalimin e tij të paharrueshëm në shtëpinë e Kornelit, Pjetri pohoi: “Në të vërtetë unë po e marr vesh se Perëndia nuk tregohet i anshëm; por, në çfarëdo kombi, ai që ka frikë prej tij dhe që vepron drejtësisht, është i pranuar nga ai, ... me anë të Jezu Krishtit, që është Zoti i të gjithëve.” (Veprat 10:34-36)

Apostulli Pal përdori shpalljen që “Jezu Krishti është Zoti i të gjithëve” për të kundërshtuar prirjen njerëzore të ndanin njerëzit në grupe kundërshtarë. Pali u kujton besimtarëve që “nuk ka dallim në mes Judeut dhe Grekut, sepse një i vetëm është Perëndia i të gjithëve, i pasur ndaj të gjithë atyre që e thërrasin.” (Romakëve 10:12)

Familja e Perëndisë në këtë tokë bashkohet nën mbrojtjen hyjnore duke pranuar që Ai është “Zoti i të gjithëve”. Shpëtimi falas u ofrohet të gjithë racave, kombeve dhe klasave të shoqërisë. Kjo shpallje e përbashkët përmban dëshirën të ndjekim Jezusin dhe të jemi të gatshëm tu bindemi urdhërimeve të Tij. (Shih Gjoni 14:21) Peshkopi i mençur i Hiponës, Shen Augustini, ka përfunduar: “Jezu Krishti do të jetë Zoti i të gjithëve ose nuk do të jetë fare Zot.” Është e pamundur të pranojmë Krishtin si Zot vetëm pjesërisht.

*Lutja ime sot: “O Zot, më kujto që vetëm Ty duhet të të nderoj, sepse Ti je Zoti i të gjithëve. Amen.”*

7 Maj

## **ZOTI I SË SHTUNËS**

**“Prandaj Biri i njeriut është Zot edhe i së Shtunës.” (Marku 2:28)**

Duke qenë Zoti i tërë krijimit, Jezusi është Zot edhe i së Shtunës. Si Krijues Ai thirri në ekzistencë planetin tonë. Me fuqinë e Tij krijuese Jezusi krijoi qiellin dhe dritën, tokën dhe ujërat. Ai mbuloi tokën me bimë dhe e zbukuroi atë me lule. Krijuesi vendosi në

Gjithësi diellin, hënë dhe yjet, dhe mbushi tokën me krijesa të gjalla. Me dashuri Ai krijoi njeriun sipas shembëlltyrës së vet. I kënaqur me punën e Tij të shumëllojshme, Zoti shpalli që gjithçka ishte “shumë e mirë”. (Zanafilla 1:31) Në urtësinë e Tij hyjnore Krijuesi i shtoi krijimit të Tij “shumë të mirë” diçka që do të ruante kujtimin e këtyre ngjarje. Ajo është dhurata e shtrenjtë e së Shtunës së shenjtë.

Në debatin e Tij me udhëheqësit fetarë rreth ditës së Zotit, Krishti vërtetoi autoritetin e Tij në çështjen e Sabatit të shenjtë. Ai pohoi që Sabati duhet të jetë bekim dhe jo barrë në jetën tonë. (Shih Marku 2:27) Sabati na është dhuruar që të pasurohemi shpirtërisht, fizikisht dhe emocionalisht.

Jezusi u kujtoi kritikëve të Tij që Sabati është dhurata e dashurisë së Zotit për njerëzimin. Krijuesi i dashur e ka veçuar atë për lumturinë dhe begatinë e njerëzimit. Zoti nuk krijoi njeriun për shkak se Ai tashmë kishte themeluar Sabatin dhe kishte nevojë për dikë që ta mbante atë. Përkundrazi, Zoti në urtësinë e Tij krijoi Sabatin për t'i dhënë një shans njeriut të rritej shpirtërisht dhe moralisht. Sabati është krijuar për të qënë dita e çlodhjes, dashurisë, adhurimit dhe miqësisë, një ditë plot me vepra të mira. (Shih Mateu 12:12)

Krishti si Zoti i së Shtunës mësoi që “qëllimi i punës së Perëndisë në këtë botë është shpëtimi i njeriut; prandaj ajo që është e nevojshme të bëhet gjatë Sabatit për përmbushjen e këtij qëllimi, përputhet me ligjin e Sabatit.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.231)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj për Sabatin. Më ndihmo të shoh gjithmonë në atë punën Tënde krijuese dhe shpëtuese. Amen.”*

8 Maj

## **ZOTI MBI TË VDEKURIT, EDHE MBI TË GJALLËT**

**“Sepse për këtë edhe vdiq Krishti dhe u ngjall e u kthye në jetë: që të zotërojë edhe mbi të vdekurit, edhe mbi të gjallët.” (Romakëve 14:9)**

Ky titull i jashtzakonshëm përmban një mesazh të fuqishëm, i cili zbulon qartë që Jezus Krishti është Zoti i të gjithëve. Mbretëria e Tij përfshin si të gjallët ashtu edhe të vdekurit. Teza e Palit rreth kësaj çështje është kjo: “Qëllimi i madh i vdekjes dhe ringjalljes së Krishtit ishte të marrë pushtet absolut mbi njerëzit e shpëtuar dhe të jetë Zoti i tyre. Krishti me vdekjen e Tij na ka shpenguar si njerëz të veçantë. Ai na ka çliruar me anë të ringjalljes së Tij. Duke u lartësuar tek dora e djathtë e Perëndisë, Krishti ka marrë një pushtet gjithpërfshirës dhe është bërë Zoti mbi të vdekurit dhe mbi të gjallët. Qëndrimi i të shpëtuarve ndaj Zotit të tyre të mrekullueshëm shprehet me këto fjalë të thjeshta: “Edhe nëse rrojmë, rrojmë për Zotin; edhe nëse vdesim, vdesim për Zotin; pra, edhe po të rrojmë ose të vdesim, të Zotit jemi.” (Romakëve 14:8) Fundi i fundit ky është qëllimi i planit të shpëtimit – t’i përkasim Zotit tonë. Ne si prona e shpenguar e Krishtit i përkasim Atij për jetë të jetëve pavarësisht a rrojmë, a vdesim. Megjithatë Jezusi është Zoti ynë, ne

jemi përgjegjës para Tij sepse jemi prona e Tij e shpenguar. (Shih Veprat 20:28; Efesianëve 1:14)

Ne i përkasim Krishtit madje edhe në vdekje. Ndërsa rrojmë, ne rrojmë në Krisht dhe për Krishtin; kurse në vdekje ne prehem në Të duke pritur ringjalljen e njerëzve të drejtë. (Shih 1 Thesalonikasve 4:14, 16) Ne jetojmë për Zotin tonë. (Shih Romakëve 14:6) E tërë jeta jonë i përket Krishtit sepse Ai na ka krijuar dhe shpëtuar. Nëse rrojmë apo vdesim, ne jemi prona e Tij e çmuar. Ne nuk mund të rrojmë pa Zotin tonë, pa Të nuk mund as të vdesim.

*Lutja ime sot: “O Zot, jam prona jote e shpenguar. Me ndihmo të mos humbas kurrë ndjenjën e përkatësisë ndaj Teje! Amen.”*

9 Maj

## JETA

**“UNË JAM udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje.”  
(Gjoni 14:6)**

Në një këngë të famshme dëgjojmë fjalët: “Unë e dua jetën dhe unë dua të jetoj.” Këto fjalët shprehin një nga dëshirat më të thella të zemrës njerëzore. Qëllimi përfundimtar i planit të shpëtimit është tu ofrojë jetë me bollëk të gjithëve që kanë besim tek Krishti. Vetë Mbreti i Jetës ka shpallur: “Unë kam ardhur që të kenë jetë e ta kenë me bollëk.” (Gjoni 10:10)

Jezusi shpalli me guxim: “UNË JAM... jeta.” (Gjoni 14:6) Krishti është jo vetëm dhuruesi i jetës por vetë jeta. Jeta është një person. Ky person është Jezus Krishti. Jeta është e bollshme vetëm tek Ai. (Shih. Gjoni 11:25) Apostulli Pal ka shkruar: “Krishti, jeta jonë”. (Kolosianëve 3:4) Nëse kemi Krishtin, kemi jetë. Më bukur këtë e ka shprehur Ellen White: “Tek Jezusi gjendet jeta origjinale, e pahuazuar, e pavarur.” (“Biografia e Dashurisë, fq. 441) Edhe në vdekjen e Tij Jezusi u zbulua si jetë. (Shih Gjoni 1:14) Në çastin e ringjalljes Jezusi ishte marrësi i jetës. (Shih Veprat 3:15) Në ardhjen e Tij të lavdishme Shpëtimtari ynë do të ndajë jetën me ne. (Shih Gjoni 14:19) Dhurata më e çmuar e shpëtimit është dhurata e jetës.

Jeta që na ofron Jezusi nuk është veç ekzistenca biologjike. Ajo është jetë në çdo aspekt të saj. Ajo është fizike, shpirtërore, intelektuale dhe e përjetshme. Ajo është “jetë që i ngjan jetës së Perëndisë”. (“Sons and Daughters of God”, fq.365) Këtë jetë me bollëk mund ta marrim vetëm nëse jemi lidhur në mënyrë të pathyeshme me Atë që është jeta, pra me Jezusin. (Shih 1 Korintasve 15:45) Ellen White shkruan që ajo është “jeta që i përket vetëm Perëndisë. ... Ajo nuk është trashëgimi e njeriut. Ai mund ta marrë këtë jetë vetëm falë Krishtit.” (“Lift Him Up”, fq.261)

*Lutja ime sot: “O Zot, me Ty jeta është një shpresë e pafund; pa Ty – fund pa shpresë. Të falenderoj për dhuratën e jetës së përjetshme. Amen.”*

10 Maj

## **DRITA E BOTËS**

**“UNË JAM drita e botës; kush më ndjek nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës.” (Gjoni 8:12)**

Sipas traditave të judenjve, një nga titujt më të nderuar të Mesias ishte “Drita”. Pikërisht për këtë shkak Gjoni, duke ilustruar Jezusin si Mesian e premtuar, përdor simbolin e dritës. Shpallja: “UNË JAM drita e botës” tregon që Krishti për njerëzimin është e njëjta gjë si dielli për botën materiale. Pa dritë do të shuhej çdo jetë.

Krishti, drita e botës, është drita e jetës. Ashtu si bima nuk mund të jetojë, rritet dhe zhvillohet pa dritën e diellit, ashtu edhe ne nuk mund të jetojmë pa Jezusin, dritën e botës. (Shih Gjoni 12:46; 14:19)

Ellen White vazhdon këtë analogji: “Ai [Jezusi] është drita e diellit, hënës dhe yjeve.” (“Biografia e Dashurisë, fq.387) Nëse kemi Jezusin, kemi dritën shpirtërore, morale dhe intelektuale. Ai është dritë dhe pa Jezusin nuk ka dritë. E gjithë drita vjen nga Ai i cili urdhëroi: “U bëftë drita” dhe shpalli: “UNË JAM drita e botës.” (Shih Zanafilla 1:3; Gjoni 8:12) Çdo dritë është veç simboli i Krishtit, dritës së botës. Kolona e zjarrit, drita e fortë në malin Sinai, drita mbi kapakun e arkës së besëlidhjes, drita që e mbushi tempullin e mbretit Solomon dhe shtatë shandanet prej ari – të gjithë ato drejtonin tek Jezusi, drita e botës.

Jezusi rrezaton të vërtetën e cila shkëlqen si mijëra agime menjëherë. “Asnjë dritë tjetër nuk ka ndriçuar dhe nuk do të ndriçojë njerëzimin e humbur rreth shpëtimit përveç asaj që vjen nga Krishti. Jezusi, Shpëtimtari, është e vetmja dritë që mund të ndriçojë botën në errësirë dhe mëkat.” (“Thoughts from the Mount of Blessing”, fq.39)

*Lutja ime sot: “O Zot, të lutem, ndriçoje si Drita e botës rrugën time sot. Amen.”*

11 Maj

## **FJALA**

**“Dhe Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne; dhe ne soditëm lavdinë e tij, si lavdia e të vetëmlindurit prej Atit, plot hir e të vërtetë.” (Gjoni 1:14)**

Tre herë apostulli Gjon e quan Jezusin “Fjala”. Ai është Fjala që “u bë mish dhe banoi ndër ne”, “Fjala e jetës” dhe “Fjala e Perëndisë”. (Gjoni 1:14, 1 Gjoni 1:1; Zbulesa 19:13) Hyrja e Ungjillit sipas Gjoni na paraqet Jezusin në mënyrë shumëngjyrëshe: “Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi.” (Gjoni 1:1) Kjo shpallje fisnike është vërtetim gjithëpërfshirës i ekzistencës, karakterit të veçantë dhe

prejardhjes hyjnore të Krishtit. Titulli hyjnor “Fjala” përmban një kuptim teologjik dhe shpirtëror më shumë se ndonjë titull tjetër. Ai përmban tërë planin e shpëtimit. Titulli vjen nga fjala greke “logos” e cila përkthehet si “bisedë, diskutim, leksion, shprehje dhe fjalim”. Fjalët janë mjete me anë të të cilave ne shprehim mendimet dhe idetë tona. Në mënyrë të ngjajshme Krishti, Fjala që u bë mish, është mjeti hyjnor-njerëzor me anë të të cilit na zbulohet Perëndia At. Krishti si Fjala ishte Perëndi i përkryer dhe njeri i përkryer. Në këtë gjendje Ai ishte i vetmi i aftë të na zbulonte karakterin, vullnetin dhe mendimet e Perëndisë.

Krishti si Fjala na zbulon si është Zoti dhe çfarë mendime ka Ai ndaj njerëzimit. Gjithçka që njerëzit duhet të dinë rreth Perëndisë dhe planit të Tij hyjnor të shpëtimit, është zbuluar mjaft qartë në Krishtin, Fjalën që u bë mish. “Me ardhjen e Tij, për të jetuar midis nesh, Jezusi donte që t’u zbulonte Perëndinë si njerëzve ashtu edhe engjëjve. Ai ishte Fjala e Perëndisë, mendimi i Perëndisë, që u bë i dëgjueshëm për njerëzit.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.6)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ka prekur jeta dhe vjekja jote, dhe unë kam dëgjuar thirrjen Tënde. Më ndihmo të mos ndaloj kurrë së dëgjuari mesazhin Tënd të shpëtimit. Amen.”*

12 Maj

## FJALA E JETËS

**“Atë që ishte nga fillimi, atë që dëgjuam, atë që pamë me sytë tanë, atë që vështruam dhe që duart tona e prekën lidhur me Fjalën e jetës.” (1 Gjonit 1:1)**

Në portretin e dytë të Gjonit ku Jezusi pikturohet si Fjala, ai shton një theks të ri dhe të rëndësishëm. Apostulli na zbulon Zotin e tij të mrekullueshëm si “Fjala e jetës”. Ky titull kthen vëmendjen tonë tek Biri i Perëndisë së mishëruar, gjatë shërbesës së Tij tokësore. Duke banuar midis nesh, Krishti ishte Fjala aktive jetëdhënëse. Shpëtimtari u shërbente gjithmonë njerëzve: shëronte, çlironte dhe ktheu në jetë. Jezusi erdhi në këtë botë si fjala e fundit e Perëndisë. Zoti Jezus na zbuloi në mënyrë të përsosur qënien, vullnetin dhe karakterin e Atit Qiellor. (Shih Gjoni 14:9) Jezusi si Fjala e jetës erdhi për t’i zbuluar njerëzimit Perëndinë në mënyrë të qartë. Falë Atij që “u bë mish dhe banoi midis nesh”, njerëzit u njohën më afër me Zotin. (Gjoni 1:14) Jezusi erdhi për të sjellë “në dritë jetën dhe pavdekësinë me anë të ungjillit.” (2 Timoteut 1:10)

Realitetin e Fjalës së jetës nga pikëpamja e Gjonit theksojnë tre shqisa. Dëshmitarë të panumërt okularë kanë parë, dëgjuar dhe prekur Fjalën e jetës. Ai është real. Ai është vërtet Krishti historik të cilin kanë parë, kanë dëgjuar dhe kanë prekur bashkëkohorësit e Tij. Ai vdiq në kryq, u ngjall nga vdekja, ju shfaq shumë vetave dhe u morr në Qiell si Zoti i të gjithëve.

Jezusi si Fjala e jetës banoi midis njerëzve dhe përjetoi vuajtje si nga ata ashtu edhe së bashku me ta. Çdo gjë që bëri Jezusi ishte gjallëruese dhe shpresëdhënëse. Fjala e Zotit ishte mik dhe këshillues, mësues dhe predikues i lajmit të mirë, shërues, ringjallës dhe Shpëtimtari i botës. Si Fjala e jetës “Ai erdhi për të qënë ungjilli i shpëtimit për botën.”

("Fundamentals of Christian Education", fq.385)

*Lutja ime sot: "O Zot, kthehu në zemrën time që të përjetoj jetën që jep Ti me bollëk. Amen."*

13 Maj

## **FJALA E PERËNDISË**

**"Dhe ishte i veshur me një rrobe të ngjyer në gjak; dhe emri i tij quhet: "Fjala e Perëndisë"." (Zbulesa 19:13)**

Në meditimin tonë të tretë rreth Krishtit si Fjalë, do të shkojmë në Qiell dhe do të kthejmë sytë tek Fjala e lëvdur. Këtu Shpëtimtari ynë shfaqet si "Fjala e Perëndisë". Me anë të gjuhës ekspresive dhe shumëngjyrëshe Krishti ilustron si një luftëtar i sapokthyer nga beteja dhe rrobat e të cilit janë ngjyer në gjakun e armiqve të munduar. Këtu Jezusi nuk ofron më shpëtim falas, tani Ai bën gjyq. Në rrugën e Tij triumfale ushtritë qiellore e ndjekin duke shfaqur paradën e fitores. Ç'përshkrim madhështor i fitores përfundimtare të së mirës ndaj së keqes!

Pikërisht në këto kushte Fjala e Perëndisë zbaton vendimin e gjykatës së drejtë për ata që kanë refuzuar hirin dhe mirëdashjen e Zotit. Kur Jezusi erdhi për herë të parë, Ai ishte Fjala që u bë mish. Atëherë qëllimi i Shpëtimtarit ishte të zbulonte në dashuri hirin e Perëndisë ndaj njerëzimit të rënë në mëkat. (Shih Gjoni 1:14) Si Fjala e jetës Ai erdhi për të dhuruar. Në të dy rolet Krishti është Shpëtimtari i dashur i cili erdhi për të kërkuar dhe për të shpëtuar atë që kishte humbur. (Shih Luka 19:10) Kurse në këtë pamje përfundimtare Jezusi është Fjala e Perëndisë e cila vjen për të zbatuar vendimin e gjykatës dhe për të asgjësuar përgjithmonë mëkatin në Univers.

Edhe pse ky është një lajm shumë i keq për ata që nuk janë penduar nga mëkatet e tyre, ky mesazh është shumë i gëzueshëm për ata që kanë pritur me mall ardhjen e Birit të dashur të Perëndisë. (Shih Hebrenjve 9:28) Për të shpëtuarit, Krishti është Shpëtimtar dhe Zot; kurse për ata që nuk janë kthyer nga mëkatet e tyre, Ai është Gjykatës. Ky Fitimtar i cili do të vijë së shpejti është Ai rreth të cilit Ellen White ka shkruar: "Ai ishte Fjala e Perëndisë, mendimi i Perëndisë." ("Biografia e Dashurisë", fq.6)

*Lutja ime sot: "O Zot, më ndihmo të jem në marrëdhënie të mirë me Krishtin, Fjalën e Perëndisë, kur Ai do të kthehet si Gjykatësi i drejtë. Amen."*

14 Maj

## **DASHURIA MË E MADHE**

**"Por përpara festës së Pashkës, Jezusi, duke e ditur se kishte ardhur ora e tij të kalojë nga kjo botë tek Ati, duke i dashur të vetët që ishin në botë, i deshi deri në fund." (Gjoni 13:1)**

Një legjendë greke tregon një histori prekëse dashurie. Princin, gruan e tij dhe fëmijët e mori peng një mbret, armiku i tyre. Ai urdhëroi të sillnin princin përpara tij dhe i pyeti:

“Çfarë do të më falësh nëse i fal jetën birit tënd të parëlindur?”

“Unë do të falja gjysëm e pasurisë sime,” iu përgjigj princi.

“Dhe çfarë do të falje po e lirova edhe djalin tënd të vogël?”

“Unë do të falja edhe gjysëm tjetër të pasurisë sime.”

“Por nëse do të kurseja jetën e gruas tënde?”

“Atëherë do të falja jetën time,” iu përgjigj princi.

Mbreti u prek aq shumë nga këto përgjigje sa i liroi që të katër. Rrugës për në shtëpi princi e pyeti gruan: “A e pe ç’fytirë kishte mbreti para se të na lironte?”

“Jo,” u përgjigj princesha.

“A e vuri re sa madhështor ishte oborri i tij?”

“Jo.”

“Po e pe sa i bukur ishte froni i mbretit?” princi vazhdoi.

“Jo, nuk e pashë,” i tha princesha. “Sytë e mi ishin ngulur vetëm tek ai i cili ishte gati të jepte jetën e vet për mua.”

Jezusi na do me një dashuri pa kushte, me një dashuri të përjetshme dhe sakrifikuese. Pali na kujton që Krishti na ka dashur dhe ka dhënë veten e tij për ne. (Shih Efesianëve 5:25)

Krishti jo vetëm vdiq për ne; Ai me shërbesën e Tij ndërmjetësuese në Qiell dëshiron të na afrojë sa më afër vetes. Ah, sikur edhe ne ashtu si princesha në histori t’i kishim sytë vetëm tek Ai që na ka dashur aq shumë sa u sakrifikua për ne. “Meditimin rreth thellësisë së dashurisë të pashoq të Shpëtimtarit tonë duhet të mbushë mendjen tonë, të prekë dhe të shkrijë zemrën tonë, të shtojë dhe të forcojë tërheqjen tonë tek Ai dhe të ndryshojë plotësisht karakterin tonë.” (Lift Him Up, fq.43)

*Lutja ime sot: “O Zot, ah sikur të shikoja vetëm Atë i cili dha veten e vet për mua. Amen.”*

15 Maj

## I VETMI NDËRMJETËS

**“ Në fakt një është Perëndia, dhe një i vetëm është ndërmjetësi midis Perëndisë dhe njerëzve: Krishti Jezus njeri.” (1 Timoteut 2:5)**

Ndërmjetësit e aftë kanë një rol shumë të rëndësishëm në botë industriale për të zgjidhur situata konfliktuese midis administratës dhe punonjësve.

Hyrja e mëkatit në botën tonë krijoi ndarje dhe ftohje nga Zoti. U ça lidhja harmonike që kishte ekzistuar më përpara midis Qiellit dhe familjes njerëzore. Në gjendjen e paaftë për t’u përballuar me Perëndinë, Adami dhe Eva u fshehën nga prania e Tij. (Zanafilla 3:8) Për të përtëritur marrëdhëniet e thyera, Zoti dërgoi Birin e Tij si Shpëtimtar dhe Ndërmjetësin.

Plani i shpëtimit kërkoi dorëzimit e Birit të dashur që Ai të vijë në planetin e huaj, të bëhet njeri, të jetojë një jetë pa mëkat dhe të vdesë me një vdekje zëvendësuese. Për

shkakun e vdekjes së Tij, Jezusi u bë një Ndërmjetës i fuqishëm. Vetëm Jezusi mund të bëhej Ndërmjetësi midis njeriut dhe Perëndisë, sepse vetëm Ai kishte të dy natyrat – hyjnore dhe njerëzore.

Me hyjninë e Tij, Jezusi tek kryqi e kapi dorën e zgjatur të Perëndisë At. Në të njëjtën kohë Ai në natyrën e Tij njerëzore u përkul për të kapur dorën e njollosur mëkatore të botës së humbur. Këtu, tek kryqi, Krishti me trupin e Tij të plagosur bashkoi të dy palët – Perëndinë dhe njeriun. (Shih 1 Pjetrit 3:18) Pikërisht këtë kishte ndërmend Pali, duke shkruar: “ (2 Korintasve 5:19) Me anë të pendimit të mëkateve dhe me anë të besimit, mëkatari falë Kalvarit ka shans për t’u pajtuar me Perëndinë. (Shih Romakëve 5:11) “Vetëm falë Krishtit, të cilin Ati e dorëzoi që bota të jetonte, mëkatari mund të gjejë hyrje tek Perëndia. Vetëm Jezusi është Shpëtimtari ynë, Avokati dhe Ndërmjetësi ynë; në Të kemi shpresën e vetme për falje, paqe dhe drejtësi.” (“God’s Amazing Grace”, fq.183)

*Lutja ime sot: “O Zot, mëqënëse Ndërmjetësi i fuqishëm më ka pajtuar me Ty, të falenderoj për këtë dhuratë. Amen.”*

16 Maj

## MËSUESI

### **“Ju më quani Mësues dhe Zot, dhe mirë thoni, sepse jam.” (Gjoni 13:13)**

Titulli “Mësues” është një nga titujt më të përdorur në lidhje me Krishtin. Vetëm tek katër ungjijtë Jezusi adresohet si “Mësues” 10 herë; Ai e ka quajtur kështu veten 8 herë. Ka tetë fjalë greke që përkthehen si “Mësues”, dhe secili prej tyre ka një kuptim të ndryshëm. Megjithatë, të gjitha ato kanë një gjë të përbashkët – ato përmbajnë kuptimin e autoritetit dhe pushtetit. “Mësuesi” mund të jetë mësues, oficer, pronar, mbikqyrës, zoti i shtëpisë ose ndonjë person tjetër përgjegjës. Fjalët e Jezusit që Ai u tha dishepujve janë si qortim ndaj skribëve dhe farisenjve krenarë: “Sepse vetëm një është udhëheqësi juaj: Krishti.” (Mateu 23:10)

I krishteri nuk ka asnjë mësues tjetër përveç Krishtit. Jezusi zotëron tërë Universin. Ai është mësuesi i kishës dhe Ai që vendos fatin e njerëzve dhe popujve. Ai vendos çdo gjë sepse Perëndia “i kishte dhënë gjithçka në duar.” (Gjoni 13:3) Ne i përkasim Krishtit sepse Ai na ka shpenguar me gjakun e Tij të çmuar. (Shih Zbulesa 5:9) Ne, të shpenguarit me anë të vdekjes së Tij, jemi bërë gjithashtu skllëvërit e dashurisë së Tij.

Sipas ligjit të Moisiut, të gjithë skllëvërit e morën lirinë në vitin e jubileut. (Shih Ezekielit 46:17) Por në qoftë se skllavi e donte dhe respektonte me të vërtetë pronarin e tij, ai kishte mundësi të refuzonte lirinë. Në këtë rast pronari e shponte veshin e tij dhe i vinte shenjën e shërbesës së përjetshme me vullnet të lirë. (Shih Ligji i Përtërirë 15:16, 17) Një mësues si Jezus Krishti e meriton që ne t’i shërbenim Atij tërë jetën tonë. Të krishterët “nuk kanë për të pranuar asnjë zot tjetër. I vetmi, mbi çdo njeri, e vetmja rrugë, e vërteta dhe jeta është Mësuesi i tyre.” (“Review and Herald”, 5 nëntor, 1903)

*Lutja ime sot: "O Zot, sepse Ti më ke shpenguar me gjakun Tënd, do të të shërbej tërë jetën time. Amen."*

17 Maj

## KREU I USHTRISË SË ZOTIT

**"Kreu i ushtrisë së Zotit i tha Jozueut: "Zbath sandalet, sepse vendi ku je është i shenjtë". (Jozueu 5:15)**

Titulli i komandantit "Kreu i ushtrisë së Zotit" në Shkrimet e Shenjta gjendet dy herë. Krishti u shfaq Jozueut si "një luftëtar të armatosur me një pamje krenare dhe paraqitje komanduese". (Patriarkët dhe Profetët, fq.375) Krishti gjithashtu është quajtur "Kapiteni i shpëtimit". (Hebrenjve 2:10, përkthimi anglez.) Në shumë përkthime moderne të Biblës zëvendëson fjalën "kreu" me "komandant". Ai komandon ushtrinë.

Duke nisur beteja për të pushtuar Kanaanin, Jozueu u takua me dikë i cili iu dukej si një komandant i armatosur ushtarak. Në dorën e Tij ishte një shpatë dhe Ai e quajti veten "Kreu i ushtrisë së Zotit". (Jozueu 5:15) Vizitori i panjohur e Jozueut ishte "Krishti, Shumë i Larti, i cili po qëndronte para liderit të Izraelit." (Patriarkët dhe Profetët, fq.375) Jozueu u përul me fytyrën mbi tokë dhe pranoi papërshtatshmërinë e tij për të udhëhequr Izraelin për të pushtuar Kanaanin. Edhe në luftën tonë shpirtërore vetëm Krishti mund të na sigurojë fitoren. Fitorja e përkryer e Shpëtimtarit tonë në Kalvar jep të drejta Atij të quhet Kreu i pamposhtur të ushtrisë së Zotit. Vetëm Ai mund të sulmojë bastionët e satanit dhe të lirojë njerëzit marrë peng. Pikërisht këtë gjë bëri Krishti te kryqi.

Ashtu si Jozueut, edhe neve na urdhërohet të heqim sandalet në praninë e Kreut të ushtrisë së Zotit. Vetëm duke iu bindur Atij ne mund të jemi "më shumë së fitimtarë". (Romakëve 8:37) "Na nevojitet prania e Jezusit, Kreut e ushtrisë së Zotit. Ne duhet të bindemi udhëzimeve të Tij dhe të kemi besim te Ai." ("Manuscript Releases", v.3, fq. 22)

*Lutja ime sot: "O Zot, jam duke pritur urdhërin Tënd të nisem, sepse je Kreu i ushtrisë së Zotit. Me beko me fitoren në betejët të jetës. Amen."*

18 Maj

## NJË UDHË E RE DHE E GJALLË

**"Duke pasur, pra, o vëllezër, liri të plotë për të hyrë në shenjtërore me anë të gjakut të Jezusit, me anë të një udhe të re dhe të gjallë që ai përuroi për ne me anë të velit, domethënë të mishit të Tij, ... le t'i afrohem me zemër të vërtetë, me siguri të plotë besimi." (Hebrenjve 10:19-22)**

Fjalët simbolike “një udhë e re dhe e gjallë” janë shumë domëthënëse për ndjekësit të Krishtit. Fjala “udhë” do të thotë një rrugë ose një autostradë. Zoti ynë ka thënë: “UNË JAM udha, e vërteta dhe jeta.” (Gjoni 14:6) Ka mundësi që të gjitha rrugët të çojnë në Romë, por vetëm një udhë na çon te Perëndia, dhe kjo udhë është Jezusi. (Shih 1 Gjoni 5:11-13) Në teologji rreth shenjtërores Qiellore, apostulli Pal zhvillon mëtej simbolikën e udhës. Ai ilustron Krishtin jo vetëm si udhën e vetme për në Perëndia, por edhe si “një udhë të re dhe të gjallë” te Ai. Ç’ka patur ndërmend ai me këto fjalë?

Ardhja e Krishtit në mish njerëzor na hapi një udhë të re për të afruar Atit Qiellor. (Shih Hebrenjve 2:17) Nuk ekzistoi një rrugë e tillë më përpara. Jezusi është një udhë e re edhe në atë kuptim që Ai gjithmonë është jetësor dhe efikas. Ai kurrë nuk ka nevojë për ndonjë përmirësim ose risi. Jezusi gjithmonë është një udhë e re.

Megjithatë, Krishti është më shumë se një udhë e re – Ai është edhe një udhë e gjallë. Fjala “e gjallë” vendos një theks e re Krishtit si udhës e vetme për te Perëndi. Ai është Krishti i gjallë, i cili jeton përjetë. Ringjallja e Jezusit është prova që Ai vërtetë është një udhë e gjallë. Udhë e gjallë e Krishtit është një e kundërta e plotë sakrificës e pajetë që u ofrua si flijim në kohën e Dhiatës së Vjetër. Shpëtimtari, si një udhë e re dhe e gjallë, na ofron një hyrje e pakufizuar te Perëndia dhe një siguri për jetën e përjetshme. “Sakrifica e madhe u bë. Rrugë për në vendin më të shenjtë është e hapur. Një rrugë e re, e gjallë është përgatitur për të gjithë.” (“Biografia e Dashurisë”, fq. 629)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të mos kthehem nga rruga e re dhe e gjallë për në Mbretërinë Qiellore. Amen.”*

19 Maj

## ZJARRI I SHKRIRËSIT

**“Po kush do të mund të durojë ditën e ardhjes së Tij? Kush do të mund të qëndrojë më këmbë ditën kur Ai do të shfaqet? Ai është si zjarri i Shkrirësit, si soda e larësve.” (Malakia 3:2)**

Ky është portreti i fundit i Krishtit në Dhiatën e Vjetër – “Zjarri i Shkrirësit”. “Ai do të ulet si ai që shkrin dhe pastron argjendin.” (Malakia 3:3) Kjo punë pastruese e ilustruar këtu është ajo që bën Zoti me anë të Frymës së Shenjtë tek ne. Zjarri në tërë Biblën përdoret si simboli i pastrimit. Krishti përmendi “ar të kulluar në zjarr”, si dhe mjekim efikas për të kuruar varfërinë shpirtërore të kishës në Laodice. (Zbulesa 3:18)

Zjarri i shkrirësit nuk ka për të shkatërruar argjendin por për të pastruar atë. Ky zjarr është mënyra sesi Zoti përgatit njerëzit e Tij për në Qiell. Pikërisht puna e gjykimit pastron dhe kullon argjendin. Shkrirësi jo vetëm dëshiron të pastrojë argjendin por gjithashtu përpiket të krijojë nga ai diçka shumë të bukur. Danieli përshkruan këtë proces me fjalë të mrekullueshme: “Shumë njerëz do të pastrohen, do të zbardhen dhe do të përsosen.” (Danieli 12:10)

Shkrirësi i Madh me durim, qetësi dhe me ngadalë na kullon deri sa në argjendin e jetëve tona të shenjtëruara të reflektohet plotësisht karakteri i Tij. Në një letër private Ellen White i shkroi dikujt i cili kishte ndjerë “flakët e këtij zjarri pastrues”: “Zoti si Shkrirësi i argjendit po vëzhgon procesin e pastrimit tënd deri sa të tregosh pastër pasqyrimin e Tij.” (“Testimonies for the Church”, v.2., fq.269)

*Lutja ime sot: “O Zot, po dorëzoj veten me përlulësi zjarrit e Shkrirësit. Sa dëshiroj të pasqyroj karakterin e Tij në gjithë bukurinë e tij! Amen.”*

20 Maj

## SUNDIMTAR

**“Që, në kohën e caktuar, do ta tregojë i lumi e i vetmi sundimtar, Mbreti i mbretërve dhe Zot i zotërve.” (1 Timoteut 6:15)**

Ky titull tepër i lartë takohet në Bibël vetëm një herë. Ai është një nga ato tituj të mahnitshëm që lavdërojnë Jezusin, sepse Ai ka një rol unik në planin e shpëtimit. Titulli “Sundimtar” përshkruan një person i cili është i plotfuqishëm – ai është një mbret. Apostulli Pal duke folur në mënyrë solemne me Timoteun e ri, e fton atë të ketë besim tek Perëndia për të marrë fuqinë shpirtërore në shërbesën e tij. Pali inkurajon predikuesin e ri dhe të zellshëm të luftojë “luftën e drejtë të besimit”, të jetë gjithmonë i vetëdijshëm rreth pranisë dhe fuqisë së Perëndisë. (1 Timoteut 6:12) Më pas Pali inkurajon Timoteun të jetojë një jetë pa të meta duke pritur ardhjen e Zotit. Pali përfundon fjalimin e tij me një këngë prekëse lavdie ku Krishti lavdërohet si Mbret i mbretërve dhe Zot i zotërve.

Ky titull është një përshkrim shumë domethënës i Krishtit të plotfuqishëm. Ai sërish thekson superioritetin e Zotit dhe Shpëtimtarit tonë të mrekullueshëm. Ashtu si Pali edhe të gjithë fëmijët e Zotit mund të kenë besim të patundur që jetët e tyre janë në duart e sigurta të Sundimtarit më të Lartë të Universit.

Në fjalimin e paharrueshëm para kthimit në Qiell, Jezusi u vet rikujtoi dishepujve të Tij që ata në çdo çast e kanë në disponim fuqinë hyjnore. Ai tha: “Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell e në tokë.” (Mateu 28:18) Ky është një autoritet i pakufizuar. Në çdo gjë në lidhje me shpëtimin e botës, Sundimtari ka një pushtet të pakufizuar. Ai është si një shije paraprake e mbretërisë së përhetshme ku Krishti, Sundimtari i padiskutueshëm, do të sundojë si Mbret i mbretërve dhe Zot i zotërve. Ah, sikur ne të “mos humbasim kurrë besimin tek Sundimtari i vetëm i shenjtë” gjatë përgatitjes sonë për ardhjen e Tij! (“Fundamentals of Christian Education”, fq.483)

*Lutja ime sot: “O Zot, të lutem shpejto ditën e madhe kur Sundimtari i vetëm i shenjtë do sundojë përherë! Amen.”*

21 Maj

## PAQEDHËNËS

**“Unë po ju lë paqen, po ju jap paqen time: unë po jua jap, po jo si e jep bota; zemra juaj mos u trondittë dhe mos u frikësoftë.” (Gjoni 14:27)**

Me amanetin e Tij Jezusi u la të gjithë ndjekësve të Tij gjithashtu dhuratën më të çmuar në botë. Kjo dhuratë nuk ishte as ar, as argjend, as ndonjë pronë personale. Ajo ishte dhurata e çmuar e paqes së plotë. Janë prekëse fjalët e Paqedhënesit: “Paqja është dhurata ime e lamtumirës për ju; Paqja ime.”

Paqja e Jezusit tejkalon mungesën e luftës. Paqja e Tij është një paqe e brendshme, e qëndrueshme dhe një siguri pavarësisht nga lufta. Kjo është fruta e fuqisë shfajësuese dhe transformuese të Krishtit. (Shih Romakëve 5:1) Paqja e Jezusit pakëson ndjenjën e dhimbshme të fajit. Ajo na jep një siguri të brendshme. Kjo paqja krijon një ylber shprese në zemrat tona. Ajo zëvendëson shqetësimet tona rreth së ardhmes me një besim të patundur Atit tonë bujar dhe të plotfuqishëm në Qiell.

Paqen e Jezusit është vet Ai që na dhuron. Një paqe e vërtetë e cila “tejkalon kuptimin tonë” (Filipianëve 4:7) është pikërisht ajo rreth së cilës Krishti thotë: “Po ju jap paqen time; paqen të cilën bota nuk mund t’ju japi.” (Gjoni 14:27, NEB) Këtë paqe nuk mund të na e sigurojë asnjë shkencë. Asnjë mjekim nuk mund të na japi këtë paqe të mrekullueshme. Ajo nuk blihet me lekë. As politikanët nuk mund ta shpallin këtë paqe me ligj. Këtë paqe nuk na e siguron arsimi. As psikologët nuk mund ta shkaktojnë atë. Këtë paqe nuk na e jep fama. Nuk ekziston zëvendësues i paqes së Jezusit. Vetëm paqja Qiellore është aq e fuqishme. “Kjo paqe nuk është diçka që Krishti e jep të ndarë nga vetja e Tij. Ajo qëndron në Krisht dhe këtë paqe mund ta marrim vetëm duke pranuar Krishtin.” (“The Ministry of Healing”, fq.247)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që më ke dhuruar veten Tënde si dhuratën e paqes. E pranoj këtë dhuratë me gjithë zemër. Amen.”*

22 Maj

## UJI I GJALLË

**“Por kush pi nga uji që do t’i jap unë nuk do të ketë më kurrë etje përjetë; por uji që unë do t’i jap do të bëhet në të një burim uji që gufon në jetë të përjetshme.” (Gjoni 4:14)**

Gjatë takimit të paharrueshëm me gruan samaritane tek pusi i Jakobit, Jezusi e quan veten “Ujë i gjallë”.

Krishti si portreti i ujit të gjallë na kujton ujin e freskët që rridhte nga shkëmbi në shkretëtirë duke shuajtur etjen e popullit Izraelit. (Shih Numrat 20:11) Duke pikturuar veten si burimi i ujit i cili gufon në jetë të përjetshme, Krishti e tërhoqi vëmendjen e gruas samaritane. Asaj i lindi dëshira për të mësuar më shumë rreth ujit që do të shuante etjen përgjithmonë. E mahnitur nga zbulimi i saj, ajo e la qypin tek pusi dhe vrapoi tek fshati për t’u treguar të gjithëve lajmin e mirë dhe tronditës.

Për ata që kanë mall për një jetë të përjetshme, Krishti është si një burim i ujit të freskët në shkretëtirë. Asgjë nuk mund ta shuajë etjen e shpirtit sa Jezusi. Ai është i vetmi burim i vërtetë i ujit shpëtues dhe jetëdhënës. Të gjitha burimet e tjera janë veç mirazhe në shkretëtirë ose depozita të prishura e bosh. (Jeremia 2:13) Kurse Jezusi është burim i pashtershëm.

Ne mund të marrim ujin e gjallë falas dhe pa kufizime. Ai është gjithmonë me bollëk në disponimin tonë. Krishti na thërret të gjithëve: “Ai që ka etje, le të vijë; dhe ai që do, le të marrë si dhuratë ujin e jetës.” (Zbulesa 22:17) Mendoni thellë mbi këto fjalë: “Prania e lavdishme e Krishtit në Fjalën e Tij përherë i apelon shpirtit duke zbuluar që Ai është burimi i ujit të gjallë që mund të freskojë të eturin.” (“God’s Amazing Grace”, fq. 119)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti je Uji i Gjallë. Lutem për të njëjtën gjë çfarë të kërkoj gruaja samaritane tek pusi: “Më jep ujin që të mos kem më etje.” Amen.”*

23 Maj

## JEZUSI PREJ NAZARETI

**“Se si Perëndia vajosi me Frymën e Shenjtë dhe me fuqi Jezusin prej Nazareti, i cili e përshkoi vendin duke bërë mirë dhe duke shëruar të gjithë ata që ishin të pushtuar nga djalli, sepse Perëndia ishte me të.” (Veprat 10:38)**

Titulli “Jezusi prej Nazareti” lidh Jezusin me qytetin pak të njohur të Galilesë ku Ai u rrit dhe punoi si zdrukthëtar. Statusi i parëndësishëm i këtij vendi tregohet që në fjalët përçmuese të Natanaelit: “A mund të dalë diçka e mirë nga Nazareti?” (Gjoni 1:46) Por lidhja e Jezusit në Nazaret e ndryshoi imazhin e këtij qytetit të vogël përgjithmonë.

Titulli “Jezusi prej Nazareti” gjendet tek që të katër ungjijtë dhe tek Veprat e Apostujve 17 herë. Gjatë bisedës në shtëpinë e Kornelit apostulli Pjetër dëshiroi të vërtetojë që Jezusi vërtet është Mesia i premtuar, prandaj shpalli që të gjithë dishepujt e Jezusit janë dëshmitarë okularë të kësaj të vërtete. (Shih Veprat 10:39-43)

Gjatë kësaj bisedë Pjetri thekson katër karakteristika specifike të shërbesës së Krishtit, të cilat e zbulojnë Atë si Mesian. Pjetri nis me prejardhjen historike të Jezusit duke e quajtur Atë “Jezusi prej Nazareti”. (v.38) Më pas Pjetri informon dëgjuesit që ky Jezus prej Nazareti u bë zyrtarisht Mesia gjatë pagëzimit të Tij në lumin Jordan ku gjithashtu u

vajos nga Fryma e Shenjtë. (Shih Mateu 3:16, 17) Pjetri gjithashtu u kujton dëgjuesve që “Jezusi prej Nazareti” “përshkoi vendin duke bërë mirë dhe duke shëruar të gjithë ata që ishin të pushtuar nga djalli” (Veprat 10:38) Dhe në fund Pjetri shpall që Jezusi ishte i aftë për të bërë këto vepra të mahnitshme sepse “Perëndia ishte me të”. (v.38)

Së bashku me apostullin edhe ne jemi dëshmitarë që Jezusi prej Nazareti me të vërtetë është Mesia i premtuar dhe Shpëtimtari i botës. Ellen White duke folur rreth këtij titulli, shkroi: “Jezusi prej Nazareti nuk e verboi mendjen e njerëzve duke treguar gjithë lavdinë e Tij. ... Ai erdhi si një njeri i thjeshtë për t’u bërë Mësues, Shembull dhe Shpëtimtari i njerëzimit. (“Testimonies for the Church”, v.5, fq.253)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë pranoj që Ti je Jezusi nga Nazareti i cili përshkoi vendin duke bërë mirë. Më ndihmo të bashkohem me Ty në një shërbesë vullnetare. Amen.”*

24 Maj

## KRYEBARIU

**“Dhe kur të shfaqet kryebariu, do të merrni kurorën e lavdisë që nuk fishket.” (1 Pjetrit 5:4)**

Portreti i Krishtit si Bari ka prekur miliona besimtarë duke nxitur mendjen e tyre. Ky portret ka frymëzuar predikime emocionuese, libra me vlerë, kryevepra të artit dhe muzikës së mrekullueshme. Të krishterët e të gjithë kohërave kanë gjetur shpresë dhe ngushëllim në këtë ilustrim.

Shkrimet e Shenjta vazhdimisht simbolizojnë Jezusin si Bari. Ai quhet Bariu i Mirë, Bariu i Madh, Kryebariu dhe Bariu i Ëmbël. Për apostullin Pjetër Krishti është Kryebari. Ai është i vetmi që i jep Jezusit këtë titull.

Dhe Jezusi e meriton atë. Ai është bari që meriton mirëbesimin sepse Ai ka dhënë jetën e vet për delet e Tij. Jezusi është Bariu i cili vazhdimisht kujdeset për kopenë e Tij. Ai është një Bari i dashur i cili e mban qengjin në krahë. Jezusi është një Bari i fortë i cili e mbron kopenë e Tij nga i ligu. Ai është një Bari i kujdesshëm i cili e çon kopenë përditë në kullota me bar të njomë dhe ujë të freskët. Jezusi është Bariu i mirë i cili kurrë nuk i le dhe braktis delet e Tij.

Pjetri nxit kopenë të kushtojë vëmendje tek ardhja e lavdishme e Kryebariut tonë. Ai përmend një faktor të fortë motivues për t’i qënë besnik Atij – shpërblimin e madh, “kurorën e lavdisë që nuk fishket”. (1 Pjetrit 5:4) Vet Kryebariu do t’i japi këtë shpërblim secilit besimtar. “Pavarsisht sa të nderuar ose të përçmuar të jemi; a jemi në diell apo në hijen e problemeve të jetës, ne jemi delet e Tij, kopeja e Tij nën kujdesjen e Kryebariut.” (“In Heavenly Places”, fq.25)

*Lutja ime sot: “O Zot, jam duke pritur ardhjen e Kryebariut. Më bëj të denjë të marr kurorën e lavdisë që nuk fishket. Amen.”*

25 Maj

## BARIU I KUJDESSHËM

**“Ai do të kullosë kopenë e tij si një bari, do t’i mbledhë qengjat me krahun e tij dhe do t’i mbajë në gji të tij, dhe do të udhëheqë me ëmbëlsi dhe kujdes delet që kanë të vegjëlit e tyre.” (Isaia 40:11)**

Portreti i Jezusit si Bariu i Kujdesshëm na zbulon edhe disa karakteristika të tjera të Bariut të mirë. Ne shohim që Zoti ynë është një bari i ëmbël, i kujdesshëm dhe i dashur, i cili në të njëjtën kohë është i aftë të mbrojë kopenë e Tij duke garantuar siguri. Thellësia e dashurisë së mahnitshme dhe e përkujdesjes së ëmbël është shprehur shumë bukur me fjalët: “Ai do të marrë qengjat në krahët e Tij dhe do t’i mbajë ata afër zemrës së Tij.” (Isaia 40:11 NIV) Ç’portret i përshtatshëm i Krishtit, Bariut tonë të mrekullueshëm! Me kujdes dhe durim Ai udhëheq njerëzit e Tij midis të gjithë problemeve të jetës. “Ai i mban ata afër zemrës.” Nuk ka një vend më të sigurt sesa zemra e Atij i cili kaq na deshi sa dha jetën e vet për ne. (Shih Galatasve 2:20) Bariu i kujdesshëm është hirplotë dhe kujdeset për kopenë e Tij.

Ashtu si një Bari i dashur i cili mbledh qengjat dhe i mban në krah ata që nuk kanë fuqi të ecin vetë, edhe Krishti, Bariu ynë i kujdesshëm, përdor çdo mundësi të kujdeset për njerëzit e Tij. Bariu ynë i mrekullueshëm është shumë i kujdesshëm. Ja, një koment rreth Tij: “Krahasoni Bariun e Mirë i cili dha jetën për delet e Tij, me njerëzit mendjemëdhenj që kanë qejf të sillen si mbretër në kishë. Profetët na kanë përshkruar qartë karakterin e Krishtit. Ata profetizuan që Krishti do të jetë Bariu i kujdesshëm i cili do të mbajë qengjat në krahë.” (Manuscript Nr.176, 1898)

*Lutja ime sot: “O Zot, drejtomë Ti me kujdes për në shtëpinë Qiellore, sepse pa Ty nuk e gjej dot rrugën. Amen.”*

26 Maj

## BARIU I MIRË

**“ Unë jam bariu i mirë; bariu i mirë jep jetën e vet për delet.” (Gjoni 10:11)**

Një prej portreteve më të njohura të Jezusit është ai i Bariut të Mirë. Ky portret ka ndikuar thellë kishën e krishterë. Tema e Bariut të Mirë ka frymëzuar nëpër shekuj shumë vepra të mrekullueshme arti në poezi, pikturë dhe letërsi. Ajo tërheq vëmendjen e njerëzve që nga fëmijëria duke nxitur imagjinatën dhe duke dhuruar paqe për mendjen e shqetësuar.

Jezusi ka quajtur veten e vet Bariu i Mirë. Në fjalimin e Tij të paharrueshëm tek Gjoni 10, Zoti ynë e quan dy herë veten me këtë titull. Mbiemri “i mirë” përshkruan një person i cili kryen detyrën e tij në mënyrë të përsosur. Fjala greke “kalos” do të thotë “ai që është

vërtetë i mirë” ose “ai që është i shkëlqyer dhe i bukur”. Jezusi si Bari është i pasqyruar në mirësi. Si Bari i Mirë Ai mbron, ushqen, drejton dhe edukon kopsën e Tij. Karakteristika kryesore e Bariut të Mirë është gadishmëria e Tij të japë jetën e vet për delet e Tij. Bari gjithmonë rrezikon me jetën. (Shih 1 Samuelit 17:34-37) Dashuria vetmohuese e Krishtit karakterizon Shpëtimtarin tonë si Bariun më të Mirë. Ai ka thënë: “Bari i mirë jep jetën e vet për delet.” (Gjoni 10:11) Kjo ishte zbulesa më e madhe e dashurisë dhe përkujdesjes së Jezusit për ne. Karakteri i Bariut të Mirë është përshkruar bukur me këto fjalë: “Jezusi është Bari i Mirë. Ndjekësit e Tij janë delet e kopesë së Tij. Bari gjendet gjithmonë pranë kopesë së Tij. Ai i mbron ato nga ujërit, kërkon delet e humbura dhe i çon ato sërish tek kopeja, i drejton ato te kullota me bar të njomë dhe ujë të gjallë.” (“Lift Him Up”, fq.215)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që je Bari im i Mirë. Me një Bari të tillë nuk ka për të më munguar asgjë. Amen.”*

27 Maj

## BARIU I MADH

**“Dhe Perëndia e paqes, që e ngriti nga të vdekurit ... Bariun e madh të dhënve, Perëndinë tonë Jezu Krisht, ju bëftë të përsosur për çdo vepër të mirë, që të kryeni vullnetin e tij.” (Hebrenjve 13:20, 21)**

Autori i letrës drejtuar Hebrenjve vëzhgon Krishtin me një makro-objektiv. Gjithçka është “i madh” te Krishti. Autori e sheh Jezusin si “Kryepriest i Madh” dhe “Bari i madh i dhënve”. (Hebrenjve 4:14; 13:20) Shpëtimi që na siguroi Krishti është quajtur “shpëtim kaq i madh” (Hebrenjve 2:3), dhe Jezusi gjithashtu na ka premtuar një “shpërblim të madh”. (Hebrenjve 10:35)

Siç e pamë, Jezusi është ilustruar në mënyrë të mrekullueshme si Kryebari, Bari i Kujdesshëm dhe Bari i Mirë. (Shih 1 Pjetër 5:4; Isaia 40:11; Gjoni 10:11) Për Apostullin Pal Jezusi është të gjithë lartpërmendurit dhe akoma më shumë. Ai është Bari i Madh. Dhe këtu mbiemri “i madh” në lidhje me Krishtin përshkruan superioritetin e Tij si bari. Krahësimi me Bariun e Madh na kujton Psalmin e Bariut të Mirë. Psalmi 23 është një vërtetim i shkruar në kohën e së tashmes që Bari i Mirë është gjithmonë i disponueshëm. Bari i Madh na drejton me kujdes gjatë udhëtimit tonë për në shtëpinë Qiellore. Ai na çon tek ujërat e qeta të dashurisë së Tij. Vetëm Jezusi na jep një çlodhje të plotë. Kur jemi në rrezik Ai është Mbrojtësi ynë i fortë. Kur kalojmë hijen e vdekjes, Jezusi është pranë nesh për të zhdukur frikën tonë. Jezusi si Bari i Madh i jep siguri kopesë së Tij besnike. Ne mund të jemi të sigurt që Jezusi nuk do na zhgënjëjë kurrë. Mund të jemi të qetë që Ai është i aftë të na mbrojë. Jezusi do të takojë çdo nevojë tonën me pasurinë që ka Ai, sepse nuk i mungon asgjë. Nuk ka asnjë tjetër si Jezusi, Bari ynë i Madh! “Sa i mirë dhe sa i dhembshur është Bari ynë i Madh! Nga froni i Tij i

lartë ai vëzhgon me një interes të pashtershëm delet e kopesë së Tij dhe u dhuron hir dhe forcë.” (“In Heavenly Places”, fq.322)

*Lutja ime sot: “Nuk mund të jetoj pa Ty, o Zot; dhe pa Ty as nuk guxoj të vdes. Amen.”*

28 Maj

## MË I LARTË NGA ENGJËJT

**“Edhe u bë aq më i lartë nga engjëjt, sa më të madhërueshëm se ata është emri që ai e trashëgoi.” (Hebrenjve 1:4)**

Me një respekt të thellë apostulli Pal ilustron Krishtin i cili është më i lartë se engjëjt. Ai kundërshton gënjeshttrat e mësuesve të rremë të cilët pohonin se Krishti ka qënë një engjëll dhe më vonë u lartësua në statusin që ka.

Apostulli së pari na tregon rreth asaj çfarë bëri Krishtin të denjë të marrë lavdinë dhe adhurim nga engjëjt dhe të gjithë të shpëtuarit. Ai e quan Krishtin përfaqësues zyrtar të Perëndisë, trashëgimtari i të gjitha gjërave, Krijuesi i gjithçkasë, pasqyrimi i lavdisë dhe qenjes së Perëndisë, Mbajtësi i çdo gjëje, Shpëtimtari i botës dhe më i lartë nga engjëjt. (Hebrenjve 1:1-3) Krishti është më i lartë nga engjëjt sepse Ai është i vetmi të cilin Ati Qiellor ka adresuar me fjalët: “Biri im.” (Hebrenjve 1:5) Superioriteti i Shpëtimtarit mbi engjëjt është qartë i dukshëm, sepse Ai është Krijuesi, por engjëjt – veç krijesa. (Shih Kolosianëve 1:16) Jezus është më i lartë nga engjëjt sepse ata si çdo krijesë tjetër kanë për ta adhuruar Atë. (Shih Hebrenjve 1:6) Dhe në fund Pali shpall që Jezusi është më i fuqishëm sesa engjëjt sepse vet Ati Qiellor adreson Birin me respekt duke e quajtur “Perëndi”. (Shih Hebrenjve 1:8)

Vetë fjala “Jezus” do të thotë “Ai që shpëton”; Ai që do të shpëtojë njerëzit e Tij nga mëkatet e tyre. (Shih Mateu 1:21) Ky është një emër shpëtues, i cili është “përmbi çdo emër, që në emër të Jezusit të përkulet çdo gju ... dhe çdo gjuhë të rrëfejë se Jezus Krishti është Zot. (Filipianëve 2:9-11)

Duke theksuar ajo që Krishti është më i lartë nga engjëjt, Ellen White shkruan: “Ai si Madhëri Qiellore është lartësuar mbi engjëjt, dhe, falë veprës së Tij shpëtuese, Ai mbart me vete të gjithë ata që kanë pranuar Zotin tonë dhe besojnë në Fjalën e Tij.” (Letter Nr.97, 1898)

*Lutja ime sot: “O Zot, do të shërbej Ty sepse ti si Shpëtimtar je më i lartë nga engjëjt dhe je Zoti mbi të gjithë. Amen.”*

29 Maj

## ZOT MBI STUHI

**“Atëherë njerëzit u mrekulluan dhe thoshnin: “Kush është ky, të cilit po i binden deti dhe erërat?”” (Mateu 8:27)**

Jezusi, i zgjuar nga britma e dishepujve të frikësuar, e sheh që barka e tyre e vogël ndodhet në mes të ujrave të tërbuara të detit Galile. Me një qetësi hyjnore Ai qorton me xhentilesë dishepujt: “Pse keni frikë, o njerëz besimpakë?” (Mateu 8:26) Më pas Zoti i dashur dhe Mbreti i gjithë natyrës ngrihet në këmbë. “Dhe, pasi u ngrit, qortoi erërat dhe detin, dhe u bë bunacë e madhe.” (Mateu 8:26)

Dishepujt e habitur për fuqinë e mësuesit të tyre, pyesin: “Kush është ky, të cilit po i binden deti dhe erërat?” (Mateu 8:27) Ky Perëndi-njeri i jashtëzakonshëm është po ai i cili ka krijuar me fjalën e Tij planetin tonë. Kjo nuk është ndonjë përputhje e rastit por zbulesa e vërtetë e fuqisë hyjnore. Para dishepujve të shtangur Jezusi e kthen kaosin në rregullsi, stuhinë në bunacë, panikun në qetësi. Zbulesa e habitshme e fuqisë hyjnore sërish ka vërtetuar që Krishti vërtet është Mesia, Mbreti i çdo krijese dhe Zoti i padiskutueshëm mbi të gjithë.

Sa inkurajues është të kujtojmë që në çdo vështirësi, sprovë, problem dhe stuhi të jetës, Jezusi akoma mund të rregullojë kaosin e jetës sonë. Jezusi i cili urdhëroi: “Pusho dhe fashitu!” (Mark 4:39) është akoma pranë nesh dhe formula e paqes së Tij është akoma e njëjtë. Le të mbajmë mend gjatë stuhive këto fjalë: “Ne jemi po aq të paaftë për të qetësuar stuhinë, sa ishin dishepujt e Jezusit. Por Ai që qortoi dallgët e detit Galile ka thënë fjalët qetësuese për çdo shpirt. Pavarësisht sa e tërbuar mund të jetë stuhia, ata që i adresohen Jezusit duke thirrur: “Na shpëto, o Zot!”, do të marrin ndihmë.” (“Reflecting Christ”, fq.278)

*Lutja ime sot: “O Zot, të lutem qetëso stuhitë e jetës sime dhe ktheji shqetësimet e mia në paqe! Amen.”*

30 Maj

## AI QË JEP ÇLODHJE

**“Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t’ju jap çlodhje.” (Mateu 11:28)**

Më pëlqen shumë të ndihmoj gruan time Karla në kopësht. Megjithatë, pas një dite të nxehtë në Florida asnjëri nuk do gjë tjetër veç të çlodhet. E njëjta gjë ndodh me zemrat tona të lodhura dhe mendjet tona të shqetësuara.

Thirrja hirplotë e Krishtit: “Ejani ... unë do t’ju jap çlodhje” është pikërisht ajo që i nevojitet botës së rraskapitur dhe të munduar nga mëkati. Çlodhja që na ofron Krishti është një thirrje por gjithashtu një premtim shumë i çmuar. A të mundon ndjenja faji dhe barra e mëkatit? Eja! Eja me të gjitha shqetësimet dhe frikërat, hutimet dhe problemet, merakun dhe debulesën, zhgënjimet dhe ëndrrat e paplotësuara! Eja me barrën tënde shpirtërore, shoqërore dhe atë të jetës së përditshme, sepse Krishti të siguron: “Unë do t’ju jap çlodhje.” (Mateu 11:28) Kur do ndalim në përpjekjet tona të meritojmë shpëtimin, Ai në hirin e Tij do na dhurojë çlodhje.

Ky premtim i mrekullueshëm ndërton një urë midis së tashmes dhe të ardhmes. Përmbushja e plotë e tij do të jetë çlodhje e përjetshme dhe e vazhdueshme për popullin e Zotit. (Shih Hebrenjve 4:8, 9) E ardhmja e lavdishme – përjetësia me një çlodhje të gëzueshme, e frytshme dhe ripërtëritëse në praninë e Shpëtimtarit tonë! Sa për tani mbani mend që “vetëm Shpëtimtari mund të na japë çlodhjen dhe paqen aq të nevojshme. Në çdo thirrje Jezusi na inkurajon të kërkojmë Perëndinë kështu që mund të gjëjmë Atë; Jezusi na fton të jetojmë në Të. Kjo nuk është vetëm thirrje të vijmë të Jezusi por gjithashtu të mbetemi në Të.” (“This Day With God”, fq. 140)

*Lutja ime sot: “O Zot, shpirti im është i lodhur. Unë po i përgjigjem ftesës Tënde dhe po vij te Ti që të më japësh çlodhje. Amen.”*

31 Maj

## KRISHTI QË FORCON

**“Unë mund të bëj gjithçka me anë të Krishtit që më forcon.” (Filipianëve 4:13)**

Apostulli Pal me një fjali të vetme frymëzuese dhe shpirtngritëse na ofron formulën se si mund të arrijmë të pamundurën. Megjithatë, ai është shumë i kujdesshëm dhe të gjitha meritat ja jep vetëm Krishtit. Pali pretendon të ketë fuqi mahnitëse vetëm për aq kohë sa ai e merr atë nga Krishti.

Me anë të fuqisë së mahnitshme të Perëndisë i krishteri mund të plotësojë çdo detyrë. Kjo fuqi është e pa limit. Shpëtimtari u kujtoi dishepujve që “për Perëndinë çdo gjë është e mundur.” (Mateu 19:26) Ai i siguroi: “Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell e në tokë.” (Mateu 28:18) Krishti i dhuron këtë fuqi çdokujt që e kërkon. Prandaj Pali mund të shpallë pa asnjë dyshim: “Unë mund të bëj gjithçka falë Krishtit që më fuqizon.” (Filipianëve 4:13, NKJV) Ky nuk është një vetbesim njerëzor. Sytë e Palit janë ngulur tek Krishti, burimi i fuqisë.

Tek Jezus Krishti gjendet fuqia për të bërë çdo gjë të nevojshme, për të mposhtur çdo tundim, për të kaluar çdo sprovë, durim të mos ankohemi në vuajtje dhe besimi shpresëplotë që e ardhmja jonë është në duart e Zotit. Krishti që forcon ka rezervat e hirit për rritjen tonë të përditshme, energji e pashtershme për të shërbyer, besim i gjallë për të kryer të pamundurën dhe mjaft vetbesim për të jetuar një jetë të lumtur dhe të sigurt.

Asgjë nuk krahasohet me fuqinë madhështore të Krishtit – as paraja, as arsimi, as shokët në vende të larta, as vullneti, as mendim pozitiv, as një status i lartë. Vetëm Krishti që forcon mund të na fuqizojë të kryejmë çdo gjë dhe të fitojmë në çdo betejë. Ja, një zbulesë tërheqëse për ata të cilët forcon Krishti: “Kur vullneti i njeriut bashkëpunon me

vullnetin e Perëndisë, ai bëhet i gjithëpushtetshëm. Perëndia mundëson realizimin e çdo pune të porositur nga Ai vetë. Të gjitha urdhërat e Tij janë të realizueshme përmes forcës që jep Ai vetë.” (“Mësimet ndryshe nga Jezusi”, v.2, fq.145)

*Lutja ime sot: “O Zot, të lutem më mbush mua me fuqinë Tënde të mahnitshme! Amen.”*

1 Qershor

## STREHA E SIGURT

**“Kështu Perëndia, duke dashur t’u tregojë trashëgimtarëve të premtimit në mënyrë më të qartë palëkundshmërinë e vendimit të tij vuri ndërmjetës betimin, që me anë të dy gjërave të pandryshueshme, në të cilat është e pamundur të Perëndia të gënjejë, të kemi trimërim të madh ne, që kemi kërkuar strehë duke u kapur nga shpresa që na u vu përpara.” (Hebrenjve 6:17, 18)**

Autori, duke na paraqitur Krishtin si një strehë të sigurtë, në mënyrë jo drejtpërdrejtë na kujton gjashtë qytete shpëtimi të cilët ishin vendosur në mënyrë strategjike nëpër gjithë Izraelin si strehë nga gjakmarrësit për çdokush që kishte vrarë pa dashje ndonjerin. (Shih Numrat 35:11-32) Këta qytete simbolizonin shpëtimin që na siguroi dhe zbuloi Jezus Krishtin. (Shih “Patriarkët dhe Profetët”, fq.)

Falë gjakut shlyes të Krishtit dhe shërbesës ndërmjetëse së Tij në Shenjtoren Qiellore, ne kemi një strehë të sigurtë. Të gjithë ata që vrapojnë te Krishti dhe kanë besim në shërbesën e Tij “duke u kapur nga shpresa që na u vu përpara”, do të gjejnë një mbrojtje e sigurtë dhe strehim. Njerëzve që gjetën strehim te këto qytete e morën një imunitet të plotë kundër persekutimeve dhe denimit gjersa ata nuk dilnin jashtë mureve të qytetit. Të lesh strehimin do të thonte të rrezikoje me jetën.

Hiri fuqizues i Krishtit është e vetmja siguria jonë. Ne jemi të sigurt vetëm nëse qëndrojmë në Jezusin. Shpëtimtari e merr përsipër tërë përgjegjësinë ndaj mbrotjes sonë. Ja, premtimet e Shpëtimtarit tonë ndaj mbrotjes sonë të dyfishtë: “Unë u jap atyre jetën e përjetshme dhe nuk do të humbasin kurrë, e askush nuk do t’i rrëmbejë nga dora ime. Ati im, që m’i dha, është më i madh se të gjithë; dhe askush nuk mund t’i rrëmbejë nga dora e Atit tim.” (Gjoni 10:28, 29) Kjo strehë për ne është një shpresë e gjallë, një ngushëllim i madh dhe një spirancë e sigurtë. Ja çfarë fjalë plotë sigurie rreth shpresës sonë të vetme: “Sakrifica e ofruar nga Shpëtimtari ynë ishte mjaft e vlefshme për të shlyer mëkatet e gjithë botës. Çdokush që vjen me një zemër të penduar te kjo Strehë patjetër do të gjejë siguri.” (“Signs of Times”, 20 janar, 1881.)

Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të mos lë kurrë zonën e sigurtë në Strehën Tënde. Amen.”

## RRËNJA E DAVIDIT

**“Unë jam Rrënja dhe pasardhja e Davidit, ylli i ndritshëm i mëngjesit.” (Zbulesa 22:16)**

Ky titulli mbretëror lidh Jezusin me Davidin, mbretin më të madh dhe heroin më të fuqishëm ushtarak të Izraelit. Davidi – bariu, ushtar, fitimtar dhe mbret – ishte simboli i Krishtit – iniciatori, Krijuesi, Shpëtimtari dhe Mbreti i Universit. Izraeli prej shumë kohësh ishte duke pritur Mesian, i cili do të vinte nga trugu i Davidit dhe do të themelonte epokën e artë gjatë së cilës do të sundonte paqja dhe drejtësia. Krishti, rrënja e Davidit, erdhi për të përmbushur këto shpresa, por krejt ndryshe sesa populli kishte imagjinuar, në një kohë të papritur dhe te njerëzit e ndryshëm. Epoka e artë e së vërtetës nis në kohët e fundit. Atëherë Jezusi shpall me një autoritet mbretëror: “Unë jam rrënja e Davidit.” Beteja vendimtare që filloi në Kalvar, ka tashme mbaruar. Krishti ka mundur satanin. Vdekja dhe varri janë të përpirë në fitore. (Shih 1 Korintasve 15:54) Jezus Krishti, rrënja e Davidit, fitimtari i padiskutueshëm dhe Mbreti i fuqishëm i gjithë krijesave tani vjen për të sunduar përjetësisht. (Shih Zbulesa 5:13; 11:15) Duke u bazuar te merita e shpëtimit, Jezusi mund të shpall me siguri para gjithë Universin: “Unë jam rrënja dhe pasardhja e Davidit, ... Unë kam lidhur njerëzimin me hyjninë dhe Mua më është dhënë gjithë pushtet në Qiell dhe mbi tokë.” (“The Southern Watchman”, 25 gusht, 1903)

Lutja ime sot: “O Zot, unë pranoj dhe shpall që Ti je Fitimtari dhe Mbreti im. Amen.”

3 Qershor

## SHKËMBI

**“Dhe të gjithë pinë të njëjtën pije frymërore, sepse pinin prej shkëmbi frymëror që i ndiqte; edhe ky shkëmb ishte Krishti.” (1 Korintasve 10:4)**

Shkrimet e Shenjta përdorin fjalën “Shkëmb” vazhdimisht për të ilustruar veprën shpëtuese të Zotit për njerëzimin. “Zoti është... shkëmbi im ku gjej strehë.” (Psalmi 18:2) “T’i dërgojmë britma gëzimi kalasë së shpëtimit tonë.” (Shkëmbi i shpëtimit, në përkthimin anglez të Psalmi 95:1) “Si hija e një shkëmbi të madh në një tokë të zhuritur.” (Isaia 32:2) “Më çon në shkëmbin që është më i lartë se unë.” (Psalmi 6:2) Apostulli Pal na ofron një portret mbreslënës të Jezusit ku Shpëtimtari ynë ilustron si një shkëmb i cili përcjell popullin e Izraelit në udhëtimin e tyre për në Tokën e Premtuar. (Shih 1 Korintasve 10:4) Këtu Krishti është shkëmbi i fortë shpirtëror i cili i dhuron popullit të Tij ujin e pastër dhe freskues. Gjithashtu po ky Shkëmb na përcjell në udhëtimin tonë në Tokën e Premtuar Qiellore. Shkëmbi si simbol na zbulon palëkundshmërinë, pandryshueshmërinë dhe

besueshmërinë e Krishtit. Çdo besimtar mund të ketë besim të plotë te Krishti, Shkëmbi i fortë dhe i sigurt. Ai na ka premtuar që nuk do të braktis kurrë njerëzit e Tij. Dhe ky premtim vertetohet nga pandryshueshmëria dhe besueshmëria e Shpëtimtarit tonë sepse Ai është Shkëmbi i përjetshëm.

Krishti gjithmonë është Shkëmbi ynë i fortë si në tokën e zhuritur ashtu nëpër stuhitë e jetës. Ai gjendet gjithmonë pranë nesh duke na dhuruar akoma më shumë hir dhe mirësi. Ne gjatë rrugës sonë për në Shtëpinë Qiellore mund të lutemi së bashku me autorin e Psalmit: “Më çoj në shkëmbin që është më i lartë se unë.” (Psalmi 6:2) Ky Shkëmb do të plotësojë të gjitha nevojat tona. “Pikërisht Krishti bëri të rrjedhi ujin gjallërues. ... Ai ishte burimi i të gjitha bekimeve fizike dhe shpirtërore. Krishti, Shkëmbi i vërtetë, ishte me ta në tërë rrugën e tyre.” (“That I May Know Him”, fq.23)

Lutja ime sot: “O Zot, në këtë tokë të zhuritur më ka marrë malli për strehën Tënde. Amen.”

4 Qershor

## **SHPËTIMTARI I KËNAQUR**

**“Ai do të shikojë frytin e mundimit të shpirtit të tij dhe do të jetë i kënaqur.” (Isaia 53:11)**

Këto fjalë na kujtojnë një nënë e cila ka marrë veten pas dhimbjeve të lindjes dhe e lumturuar po shikon për herë të parë foshnjën e saj të bukur dhe të shëndosh. Së shpejti dhimbjet harrohet dhe ajo mbushet me një gëzim të madh dhe lumturi që është bërë nënë.

Profeti Isaia duke folur rreth shërbëtorit të vuajtur thotë: “Për shkakun e mundimit të shpirtit të tij ai do të shikoj frytin dhe do të jetë i kënaqur.” (Isaia 53:11, përkthim anglez) Ai ilustron emocionalisht vuajtjet dhe dhimbjet e Jezusit te kryqi. Isaia na zbulon Njeriun e Dhembjeve i cili u përçmua, u përbuzë dhe u refuzua. (Shih Isaia 53:3) Megjithatë, dhimbjet dhe vuajtjet shuhen para gëzimit të fitores triumfiale. Papritur shfaqet një ylber në qiell dhe profeti shkruan: “Pas mundimit të shpirtit të Tij Ai do të shikoj dritën e jetës dhe do të jetë i kënaqur.” (Isaia 53:11, NIV) Pas dhimbjeve dhe poshtërimit në Getsemani dhe Kalvari vjen fitorja e ringjalljes dhe kthimi i lavdishëm në Qiell te dora e djathtë e të Atit. (Shih Hebrenjve 12:2)

Por gëzimin më të madh do të ndjej Krishti kur do të shikoj turmën e të shpëtuarit të panumërta duke rrethuar fronin e Perëndisë dhe duke levduar Shpëtimtarin e tyre të mahnitshëm. (Shih Zbulesa 7:9) Ç’gëzim i patregueshëm do të ketë Shpëtimtari të shohi miliona burra, gra dhe fëmijë nga çdo popull, fis dhe gjuhë! Dhe të gjithë ata do të jenë shpëtuar falë gjakut të shtrenjtë të Jezusit. Krishti do të jetë i kënaqur me të vërtetë. Lutuni dhe meditoni mbi këto fjalë: “Ai shikon frytin e mundimit të shpirtit të Tij. Ai është i kënaqur. Duke parë nga perspektiva e përjetësisë, Ai shikon lumturinë e njerëzve që kanë marrë falje dhe jetën e përjetshme pas poshtërimeve që ata kanë vuajtur për

shkakun që kanë besuar te Ai. Ai dëgjon këngët lavdie të të shpëtuarit që ata këndojnë tërë gaz. Ai dëgjon ata duke kënduar këngën e Moisiut dhe të Qengjit.” (“God’s Amazing Grace”, fq.349)

Lutja ime sot: “O Zot, ardhë sa më shpejt ajo ditë kur Ti me kënaqësi do mirëpresësh në Shtëpi njerëzit e shpëtuar! Amen.”

5 Qershor

## **SHKËMBI I PËRJETSHËM**

**“Kini besim te Zoti përjetë, sepse Zoti, po, Zoti është shkëmbi i përjetshëm.” (Isaia 26:4)**

Le të vazhdojmë te galeria e portretëve ku Jezusi është ilustruar si një shkëmb. Sot do të përqendrohemi te portreti i Shpëtimtarit si Shkëmbi i Përjetshëm. Ky është një prej titujt e Tij më të famshëm dhe më të çmuar.

Ky është një titull madhështor i cili ka qënë shumë domethënëse për çdo besimtar të Zotit në çdo kohë dhe kudo. Krishti si Shkëmbi i Përjetshëm mbron njerëzit e Tij. Jezusi është burimi i palëkundur dhe i pandryshueshëm i fuqisë sonë, mbrojtja jonë, fortësia e papushtueshme, streha e sigurtë dhe një mbrojtës i gjithëpranishëm.

Jezusi është ai shkëmbi rreth së cilit Davidi foli në lutjen e tij: “Më çoj në shkëmbin që është më i lartë se unë.” (Psalmi 6:2) Ç’portret madhështor të Jezusit, Shkëmbit të Përjetshëm! Shpëtimtari ynë “është i njëjtë dje, sot dhe përjetë.” (Hebrenjve 13:8) Shkëmbi i Përjetshëm është i palëkundshëm dhe i fortë. Ne mund të kemi besim te Jezusi sepse Ai është i pandryshueshëm dhe i besueshëm. Shpëtimtari na mbron dhe na siguron.

Dr.Topledi (A.M.Toplady) ndodhej në një humner të ngushtë në Çeshirë, Angli. Papritur filloi një stuhë me shi të fortë dhe vetetima. Duke parë lartë ai e vuri re te shkëmbi një çarje të gjërë. Topledi nxitoi te kjo strehë dhe qëndroi atje deri në fund të stuhisë. Pas këtij përjetim ai shkroi fjalët e himnit të famshëm “Shkëmbi i Përjetshëm” (“The Rock of Ages”). “Shkëmbi i Shenjtë u çoi për mua, më lë të marrë strehë të Ti!”

Duke medituara rreth Jezusit si Shkëmbi i Përjetshëm, “le të kapemi fort te dëshmia e gjallë e së vërtetës. Le të besojmë Jezusin si Shpëtimtari ynë! Ai ka qënë dhe gjithmonë do të jetë Shkëmbi ynë i Përjetshëm.” (“Last Day Events”, fq.66)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti që je Shkëmbi i Përjetshëm, më lë të marrë strehë te Ti. Amen.”

6 Qershor

## **SUNDUESI**

**“Por ti, o Betlem Efratah, megjithëse je i vogël midis mijërave të Judës, nga ti do të dalë për mua ai që do të jetë sundues në Izrael, origjinat e të cilit janë nga kohërat e lashta, nga ditët e përjetësisë.” (Mikea 5:2)**

Profeti Mikea shikon në një vegim Krishtin i cili vjen për t’u bërë Sunduesi i Izraelit. Shkrimet e Shenjta thonë që origjinat e Jezusit “janë nga kohërat e lashta, nga ditët e përjetësisë.” (Mikea 5:2) “Që nga ditët e përjetësisë Zoti Jezus Krishti ishte një me Atin.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.6)

Ai që kishte për t’u bërë “Sundues në Izrael” ishte i njëjti person i cili kishte ekzistuar që nga ditët e përjetësisë dhe i cili kishte për t’u lindur në Betlehem për t’u bërë Shpëtimtari i botës mbarë. Jezusi erdhi në këtë botë për herë të parë për të themeluar mbretërinë e hirit, e cila shërben si përgatitja për mbretërinë e lavdisë. Në të katër ungjijtë mund të gjejmë mesazhe të përseritura rreth këtyre mbretërive. Jezusi nisi sundimin e Tij me Predikimin në Mal si manifestin e mbretërisë së Tij. (Shih Mateu 5) Në këtë mbretëri shpirtërore Krishti është Sunduesi mbi një njerëzim të ri, përfaqësuesit e së cilës vijnë nga çdo popull dhe kulturë por të gjithë kanë pranuar sakrificën pajtuese të Krishtit.

Mbretëria e padukshme e hirit në fund do të hap vendin mbretërinë së dukshme të lavdisë. Pikërisht atëherë Sunduesi i Izraelit shpirtëror do të shfaqet në lavdi dhe në fuqi hyjnore. (Shih Mateu 24:30) Atëhere profecia e Mikeas rreth Sunduesit të përjetshëm do të plotësohet përfundimisht. Kjo ngjarje e mahnitshme do të nis kurorizimin e shumëpritur të Sunduesit tonë të gjithpushtetshëm. (Shih Zbulesa 14:14) “Edhe pak dhe do të jemi dëshmitarë të kurorizimit të Mbretit tonë. Ata që kanë jetën e tyre të veshur me Krishtin, ... do të ndiçojnë në dritën e lavdisë së Shpëtimtarit në Mbretërinë Qiellore.” (“Conflict and Courage”, fq.353)

Lutja ime sot: “O Zot, u bëftë Sunduesi i Përjetshëm edhe Mbreti im përjetë! Amen.”

7 Qershor

## **SHPËRBLYESI**

**“Dhe ja, unë vij shpejt, dhe shpërblimi im është me mua, për t’i dhënë gjithsecilit sipas veprave që ai ka bërë.” (Zbulesa 22:12)**

Titulli “Shpërblyesi” na shfaq Krishtin duke dhënë shpërblimin njerëzve që i janë përgjigjur lajmit shpëtues të ungjillit. Përkthimi fjalë për fjalë është: “ai që jep pagesën e punës”. Pra, Krishti është paguesi i rrogës dhe ardhja e Tij të dytë është dita e madhe e pagesës.

Teologjia e shpërblimit është në qendër të Shkrimeve të Shenjta. Një nga përjetimeve më të bukura të Shpëtimtarit tonë do të jetë mundësia të shpërblejë ata që e kanë pranuar me besim si Zot dhe Shpëtimtar dhe falë hirit të Tij kanë qëndruar besnik deri

në fund. Këtë kuptoi edhe profeti Isaia kur shkroi në profecinë e tij: “Ai do të shikojë frytin e mundimit të shpirtit të tij dhe do të jetë i kënaqur.” (Isaia 53:11) Me trishtim duhet të pranojmë që atë ditë do të ndodhë edhe diçka e kundërta e këtij gëzimi, sepse Shpërblyesi i madh do të duhej të paguaj edhe atyre që kanë refuzuar me përbuzje, kundërshtime ose neglizhencë shpëtimin e ofruar nga Jezusi.

Portreti i Krishtit si Shpërblyes është një motivim i dyfishtë për të jetuar një jetë të pëlqyer nga Perëndia. Jezusi na ka dashur aq shumë sa dha jetën e Tij për të na shpenguar ne. Kjo ide duhet të na mbushi me mirënjohje dhe po e njëjtë dashuri ndaj Shpëtimtarit tonë. Gjoni shkruan: “Ne e duam Atë, sepse Ai na deshi i pari.” (1 Gjoni 4:19) Të duam Jezusin do të thotë t’i shërbejmë Atij me dashuri.

Shpëtimtari hirplotë jo vetëm pagoi gjithë çmimin e shpëtimit por gjithashtu dëshiron të shpërblejë secilin prej nesh me një jetë të ngjajshme me jetën e Perëndisë. Megjithatë, shpërblimi më i çmuar, më i bukur dhe më i mrekullueshëm do të jetë mundësia të jetojmë përjetësisht së bashku me Shpëtimtarin tonë. Kjo gjë tejkalon çdo shpërblim tjetër. “Nëse do jesh besnik, do të shpërblehesh që në këtë jetë me paqe që tejkalon çdo kuptim, por në jetën e amshuar do të hysh në gëzimin e Zotit tënd.” (“Christian Service”, fq.101)

Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të jetoj këtë jetë në atë mënyrë që të jem i denjë të marrë shpërblimin e madh. Amen.”

8 Qershor

## I FUQISHËM PËR TË SHPËTUAR

**“Kush është ai që vjen nga Edomi, nga Botsrahu, me rrobat e ngjyrosura me bojë të kuqe flakë? Ky, i veshur shkëlqyeshëm, që ecën në madhësinë e forcës së tij? "Jam unë që flas me drejtësi dhe jam i fuqishëm për të shpëtuar".” (Isaia 63:1)**

Në përshkrimin e gjatë të profetit Isaia, Krishti pikturohet si “i fuqishëm për të shpëtuar”. “I veshur shkëlqyeshëm” dhe duke ecur “në madhësinë e forcës së Tij” Krishti shpall: “Jam unë që flas me drejtësi dhe jam i fuqishëm për të shpëtuar.” (Isaia 63:1) Ç’ilustrim i mrekullueshëm i fuqisë së shpëtimit!

Duke folur rreth veprës krijuese dhe shpëtuese së Jezusit, Shkrimet e Shenjta vazhdimisht përdorin fjalën “i fuqishëm”. Ai është “Perëndi i fuqishëm”, “i Fuqishmi i Jakobit”, “I Fuqishmi i Izraelit” etj. (Isaia 9:6, 60:16, 30:29, përkthimi anglisht.) Jezusi është i plotfuqishmi i cili ka krijuar çdo gjë. (Shih Gjoni 1:3) Shpëtimtari ynë është Ai i fuqishmi me anë të cilit u realizua plani i shpëtimit. Jezusi mund të shpëtoj madje mëkatarin më të përçmuar! Asnjë mëkatar nuk është aq i pashpresë sa që Krishti të mos ishte i aftë për ta shpëtuar.

Apostulli Pal ka shkruar rreth Jezusit: “Prandaj edhe mund të shpëtojë plotësisht ata që me anë të Tij i afrohen Perëndisë.” (Hebrenjve 7:25) Pikërisht për shkakun që Jezusi është i fuqishëm për të shpëtuar, Ai mund të shpëtoj edhe mëkatarët si Zakeu dhe Maria

Magdalena. Për shkakun që Shpëtimtari ynë është i fuqishëm për të shpëtuar, Ai mund të shpëtojë edhe mëkatarët të nderuar si Nikodemi dhe Saul nga Tarsi. Për shkakun që Jezusi është i fuqishëm për të shpëtuar, Ai nuk kishte problem të japi shpresë kriminelit të kryqëzuar. Për shkakun që Jezusi është i fuqishëm për të shpëtuar, Ai vazhdon të shpëtojë miliona njerëz nga degradimi, jetë amorale dhe ajo e krimit. Ja sekreti i shpëtimit: “Beso në Jezus, ki besim te Ai, beso me një besim të palekundshëm dhe plot dashurie që Ai mund të të shpëtoj, të të ngre lart dhe të të mbaj në rrugën e drejtë. Ty po të mban dikush i cili është i fuqishëm për të shpëtuar. Për aq kohë sa ti do të lejosh Atij të drejtoj hapat e tua, do mesosh nga Ai, do kesh besim te Ai, Krishti nuk do të lejoj të biesh në mëkat.” (“Manuscript Releases”, v.14, fq.72)

Lutja ime sot: “O Zot, po të kërkoj Ty që je i fuqishëm për të shpëtuar. Ki meshirë ndaj meje dhe më shpëto! Amen.”

9 Qershor

## **ÇMIM PËR TË GJITHË**

**“... i cili e dha veten si çmim për të gjithë, për dëshmim në kohën e caktuar .” (1 Timoteut 2:6)**

Titulli i Jezusit “Çmim për të gjithë” është më i rëndësishmi në tërë planin e shpëtimit. Asnjë titull tjetër nuk ka më shumë rëndësi.

Fjalët “Çmim” dhe “shpëtim” janë të ndërthurura. Që të dy vijnë nga e njëjta rrënjë e gjuhës greke. Kuptimi origjinal e fjalës “çmim” është “të paguaj për lirinë e dikujtë”, “të hap një derë të kyçur”, “të liroj një skllav”. Në Dhiatën e Re Krishti vazhdimisht na zbulohet si Çmimi i shpengimit të mëkatarëve. Ai vet vërtetohet që ka ardhur “për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë vetave.” (Mark 10:45) Kuptimi i çmimit përfshin zëvendësim. Duke vdekur në vend të mëkatarëve, Krishti u bë Çmimi i shpengimit tonë. Shkrimet e Shenjta na sigurojnë që Krishti është Çmim dhe Shpëtimi ynë. (Shih 1 Timoteut 2:6; 1 Korintasve 1:30) Në fakt këta janë dy anët e një monedhe. Jezusi dha veten si çmim për ne, që mund të shpëtohem. Çmimi i shpëtimit është çmimi që u pagua për lirinë tonë, që ne të jetojmë për Perëdinë. Jezus Krishti “e dha veten si çmim për të gjithë.” (1 Timoteut 2:6) Dhe ky çmim nuk është seleksionues por gjithëpërfshirës. Ai është për të gjithë sepse të gjithë kanë mëkatur dhe të gjithë kanë nevojë për shpëtim. (Shih Romakëve 3:23) Falë çmimit i siguruar nga Jezusi, ne i përkasim Zotit dyfisht, sepse Ai së pari na ka krijuar, pastaj na ka shpenguar. Lavdi Zotit! Ne jemi të shpenguar nga varri dhe të shpëtuar për të mos mëkatur më. “Jezus Krishti dha jetën e Tij si një çmim për të humburit; kështu Ai merr të drejta për të rikrijuar mëkatarin dhe të formojë shpirtin e tij sipas imazhit e Zotit.” (“Signs of Times”, 12 dhjetor, 1895)

Lutja ime sot: “O Zot, edhe unë bashkohem me të shpëtuarit e të gjithë shekujve duke të falenderuar që Ti u bënë çmim për mua. Amen.”

10 Qershor

## **FARA E GRUAS**

**“ Dhe unë do të shtie armiqësi midis teje dhe gruas, midis farës sate dhe farës së saj; fara e saj do të shtypë kokën tënde, dhe ti do të plagosësh thembrën e farës së saj.” (Zanafilla 3:15)**

Ky titulli madhështor është zemra e premtimit dhe profecisë së parë të Perëndisë që Ai dha njeriut duke folur rreth Shpëtimtarit të botës. Të gjithë titujt mesianike u krijuan pikërisht nga ky titull.

Fara është simboli i jetës dhe i shpresës. Fakti që Krishti është Fara pa dyshim vërteton që Ai është gjithashtu burimi i jetës. “Në atë ishte jeta, dhe jeta ishte drita e njerëzve.” (Gjoni 1:4) Gjatë kohës së Dhiatës së Vjetër besimtarët mbanin gjallë shpresën e zjarhtë për Mesian e premtuar. Këtë pritje na vërteton edhe apostulli Pal. “ Dhe premtimet iu bënë Abrahamit dhe pasardhjes së tij. Shkrimi nuk thotë: “Edhe pasardhësve” si të ishin shumë, por të një të vetme: “Dhe pasardhjes sate,” pra Krishti.” (Galatasve 3:16) Fara e gruas ishte zgjidhja më e përshtatshme Qiełlore ndaj problemit e mëkatit. Patjetër, eliminimi përfundimtar të ligësisë kërkoi një çmim të shtrenjtë. Në një luftë të pameshirshme me fuqitë të errësirës “Fara e gruas” u plagos në thembër. Shpëtimtari ynë nuk u çua nga varri i paprekur. Plagat e gozhdave në duart dhe këmbët e Shpëtimtarit tonë, si edhe plaga e shpimit të ana e Tij do të ngelin si shenja të përhershme kujtimi për Ai dhe për të shpëtuarit rreth luftës e tmerrshme në Kalvar. (Shih Zakaria 13:6; Gjoni 20:25) Por lavdi Zotit, Fara e gruas ka shtypur për vdekje kokën e gjarpërit – satani është i mposhtur! Varri bosh është një provë e padiskutueshme për fitoren vendimtare mbi mëkatit dhe vdekjen.

“Satani u ngazëllua kur Krishti vdiq në kryq, ama gëzimi i tij ishte i shkurtër. ... Krishti u kryqëzua, por pikërisht kështu Ai fitoi. Me anë të vdekjes së Tij, Ai shkatërroi atë që kishte fuqinë e vdekjes. Duke marr mbi vete barrën e mëkatit, Ai i hoqi njerëzimit dënimin për shkeljeve e tyre.” (“Manuscript Releases”, v.12, fq.398)

Lutja ime sot: “O Zot, varri bosh më tregon rreth fitores Tënde. Të falenderoj për atë. Amen.”

11 Qershor

## **YLLI NGA JAKOBI**

## **“Një yll do të dalë nga Jakobi.” (Numrat 24:17)**

Në një prej profecive më interesante mesianike Balaami e quan Mesian “yll nga Jakobi”. Ylli në Bibël është një simbol i zakonshëm i shkëlqimit dhe madhështisë mbretërore. Ai përdoret shpesh duke folur rreth personave të dalluar. Edhe në shoqërinë tonë me fjalën “yll” nënkuptojmë njerëzit të shquar ose të famshëm në botën e sportit, kinemas ose të muzikës.

Krahasim metaforik i Krishtit me një yll na tregon qartë Jezusin i cili e la madhëstsinë Qiellore për t’u bërë Shpëtimtari ynë. Profecia rreth Krishtit, yll nga Jakobi, u përmbush vetëm kur Jezusi erdhi për t’u bërë drita e kombeve. (Shih Isaia 42:7) Ky është ai yll rreth së cilit dëshmuar dijetarët: “Sepse pamë yllin e Tij në Lindje dhe erdhëm për ta adhuruar.” (Mateu 2:2) Jezusi vet ishte yll që dijetarët panë atë natë kur lindi Shpëtimtari i botës. Ky ishte ylli i shpengimit dhe i shpresës për botën e humbur.

Ky yll ndriçon akoma edhe sot. Ai i tregon botës së humbur dhe kaotike ku gjendet shpresa dhe shpëtimi. Jezus Krishti është ylli që “do të dalë nga Jakobi.” (Numrat 24:17) Ai është “Ylli i ndritshëm i mëngjesit”. (Zbulesa 22:16) Jezusi për njerëzit të Tij të shpëtuar është dhe gjithmonë do të jetë ylli udhëheqës, ylli i shpresës, shpengimit, paqes dhe i drejtësisë. Ellen White na kujton që Shpëtimtari është “Ylli i ndritshëm i mëngjesit, i cili ndriçon në errësirën e botës mëkatore të korruptuar. Ai është drita e botës, dhe të gjithë që do të japin zemrat e tyre Atij do të gjejnë paqe, prehje dhe gëzim.” (“Mind, Character, and Personality”, v.2, fq.804)

Lutja ime sot: “O Zot, ndihmomë po ashtu si dijetarëve, të ndjek yllit që më drejton te Krishti. Amen.”

12 Qershor

## **I VETËMLINDURI BIR**

**“Askush s’e pa Perëndinë kurrë; i vetëmlinduri Bir, që është në gjirin e t’Et, është ai që e ka bërë të njohur.” (Gjoni 1:18)**

Duke folur rreth Jezusit Dhiata e Re përmend titullin e ngritur “i vetëmlinduri Bir” pesë herë. Dhe ky titull gjendet vetëm në veprat e Gjoni.

Ky titull vjen nga dy fjalë greke me kuptime “i vetmi” dhe “lloj”. Pra, një përkthim më i saktë do të ishte “i veçanti” ose “i vetmi i tillë”. Jezusi është “i veçanti”, “i pashoqi” ose “i Pakrahasueshmi”. Ai është Biri i Perëndisë në mënyrë të veçantë të kësaj fjale, e cila dallohet nga çdo marrëdhënie midis një atë dhe bir. Ky titull përdoret për të treguar vendin i ngritur të Krishtit në planin e shpëtimit.

Apostulli Gjoni jep disa arsye të rëndësishme pse Krishti është i pashoq. Së pari, Jezusi në mënyrë të veçantë na zbulon natyrën dhe karakterin e Perëndisë. Së dyti, vetëm Krishti kishte të drejtë për të shpëtuar botën e humbur. Për shkakun që Ai ishte aq i veçantë, Perëndia Atë flijoi Jezusin, Birin e Tij, për mëkatet e botës. (Shih Gjoni 3:16)

Së treti, në gjyqin vendimtar Zoti do të pranoj vetëm ata që kanë “besuar në emrin e Birit të vetëmlindur të Perëndisë.” (Gjon 3:18) Së katri, Gjoni shpall që Perëndia ka zbuluar dashurinë më të madhe ndaj njerëzimit duke derguar “I vetëmlindurin Bir” në këtë botë. (1 Gjoni 4:9) Pikërisht prandaj Krishti është zbulesa e pashoq e hirit dhe e dashurisë shpëtuese së Perëndisë. Çdo gjë në Krisht është e veçantë! “Duke dhënë botës Birin e Tij të Vetëmlindur, Perëndia dha tërë thesaret Qiellore. ... Falë Birit i Vetëmlindur të Perëndisë, botës u zbulua madhëria dhe fuqia më e madhe.” (“The Southern Work”, fq.32)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti dhe Birin Tënd të Vetëmlindur që të shpëtohem. Më ndihmo të vlersoj këtë dhuratë të veçantë! Amen.”

13 Qershor

## **SHIGJETË ME MAJË**

**"Ma bëri gojën si një shpatë të mprehtë, më ka fshehur në hijen e dorës së tij, më ka dhënë një shigjetë me majë, më ka futur në kukurën e tij." (Isaia 49:2)**

Midis titujt të ndryshme të Jezusit e gjejmë edhe këtë titull interesant – “Shigjetë me majë”. Ky është një nga metaforët më të veçantë të profetit Isaia për Zotin tonë. Në këtë profeci Isaia ilustron Jezusin i cili është i përfshirë në zbatimin e një detyre të dyfishtë – krijimin dhe shpëtimin. Izraeli duhet të ripërtëritet dhe johebrenjtë duhet të marrin dritën e mesazhit të Ungjillit. Profeti shkruan rreth Krishtit, Mesias së premtuar, detyra e veçantë të së cilit është shpëtimi i njerëzimit. (Shih Mateu 1:20, 21) Efekti i shërbesës së Krishtit këtu krahasohet me fuqinë tejshpuese e një shigjetë me majë. Në ditët e Isaias shigjeta përbehej prej tre pjesë: një majë e mprehtë prej stralli, një shkop i lëmuar dhe një pupël në fund për të siguruar një drejtim të drejtë. Pra, shigjeta simbolizon kujdesjen, përpikmërinë dhe efekt gjithpërfshirës së shërbesës së Krishtit. Si një shigjetë me majë Krishti hyn në botë me lajmin e mirë të shpëtimit. Në fund të shërbesës së Tij, Jezusi mund të shpall Atin me siguri: “Unë të kam përlëvduar mbi tokë; unë e kam kryer veprën që më ke dhënë të bëj.” (Gjoni 17:4) Shërbesa e Jezusit mbi tokë u krye me sukses dhe Ai shpalli: “U krye.” Krishti erdhi si “një shigjetë me majë” për të sjell njerëzimit lajmin e mirë plotë shpresë, shpëtimin dhe jetën e përjetshme. Njerëzit e Zotit duhet të ndihmojnë të sjellin këtë lajm tërë banorëve të tokës. Pikërisht ky është plani i Zotit për një ripërtëritje të tërë.

Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të shpall lajmin e mirë rreth asaj ç’ka bërë Krishti për ne. Amen.”

## **ENGJËLLI I PRANISË SË TIJ**

**“ Në çdo hidhërim të tyre ai u hidhërua, dhe Engjëlli i pranisë së tij i shpëtoi.” (Isaia 63:9)**

Populli Izrael rrugës për në Tokën e Premtuar e panë këtë titull me tepër rëndësi. “Engjëlli i pranisë së Tij” – Krishti – përherë ishte i pranishëm popullit të Tij për t’i mbrojtur dhe për t’i udhëhequr. Gjatë gjithë udhëtimit të vështirë Jezusi nuk i la ata vetëm as për një çast.

Te librat Eksodi dhe Numrat frazën “Engjëlli i pranisë së Tij” gjejmë më shumë se tetë herë. Këtë titull Jezusi ka jo për shkakun që Ai do të ishte vërtetë një engjëll, që është veç një krijesë, por e ka fituar atë për shkakun e përkujdesjes dhe mbrojtjes ndaj popullit të Tij siç bën një engjëll mbrojtës. Krishti përherë ishte pranë popullit të Tij – si një kolonë resh gjatë ditës, dhe si një kolonë zjarri gjatë natës. Jezusi ishte në shkëmbin që ata pinin ujë, si edhe zbuloi Veten në shumë mënyrë të tjera. (Shih 1 Korintasve 10:4) Shpëtimtari ynë gjithmonë ishte i pranishëm popullit të Tij. “Edhe pse njerëzit nuk e panë Jezusin, Biri i Perëndisë udhëhoqi popullin e Izraelit. Prania e Tij ecte para tyre dhe i përcillte në çdo udhëtim. Moisiu ishte udhëheqësi i tyre i dukshëm, megjithatë, udhëzimet ai i merrte nga Engjëlli, Krishti.” (“Testimonies for the Church”, v.3, fq.339) Kisha e Perëndisë gjatë udhëtimit të saj shpirtëror për në Mbretërinë e premtuar Qiellore, mund të jetë e sigurt që “Engjëlli i pranisë së Tij” është akoma duke i udhëhequr. Jezusi akoma drejton njerëzit e Tij që të kalojnë detin e Kuq ose lumin Jordan në jetën tonë të përditshme. Jezusi udhëheq, mbron dhe i mban ndjekësit e Tij besnik në çdo pjesë të vështirë të rrugës sonë shpirtëror. Shpëtimtari ynë na ka premtuar: “Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës.” (Mateu 28:20) Me një Udhëheqës aq ekspert mund të udhëtojmë pa frikë drejt Tokës së Premtuar. “Krishti, Engjëlli, para së cilit qëndroi Jozueu, tani na mbron para Atit Qiellor ashtu si Ai mbrojti Jozueun dhe popullin e tij kur ata ishin në një fatkeqësi të madhe.” (“Practical Addresses”, fq.154)

Lutja ime sot: “O Zot, Engjëlli i pranisë Tënde më ka udhëhequr deri më tani. Të lutem, më drejto deri sa të arrij Tokën e Premtuar! Amen.”

## **ZOTI I FORTË DHE I FUQISHËM**

**“ Kush është ky Mbret i lavdisë? Është Zoti i fortë dhe i fuqishëm, Zoti i fortë në betejë.” (Psalmi 24:8)**

Kur Krishti u kthye në Qiell, një ushtri prej engjëjve të panumërtë e mirëpritën Kreun e

tyre: “Është Zoti i fortë dhe i fuqishëm, Zoti i fortë në betejë.” (Psalmi 24:8)

Ç’titull i përshtatshëm për Shpëtimtarin dhe Zotin tonë të fuqishëm! Jezusi është i fortë dhe i fuqishëm në çdo aspekt. Shpëtimtari ynë është i fortë dhe i fuqishëm si Krijuesi dhe Mbajtësi i çdo gjëje. Jezusi është i fortë dhe i fuqishëm si Shpëtimtari i botës dhe Zot. Jezus është i fortë për të çliruar dhe i fuqishëm për të shpëtuar. (Isaia 63:1) Jezusi erdhi në këtë botë i fortë dhe i fuqishëm, bëri ballë djallit në territorin e tij dhe e mposhti në çdo përballje.

Jeta jashtzakonisht e pastër e Jezusit, mrekullitë e habitshëm, fitorja e plotë mbi vdekjen dhe varrin dhe fuqia transformuese e mesazhit e Tij – gjithçka vërteton: Jezusi është Zoti i fortë dhe i fuqishëm! Shpëtimtari është i vetmi që mund të pohoj: “isha i vdekur, por ja, jam i gjallë në shekuj të shekujve, amen; dhe unë i kam çelësat e vdekjes e të Hadesit.” (Zbulesa 1:18)

Ja ç’portret vërtetë prekës i Zotit tonë: “Ushtritë e engjëjve levdan Krishtin kur Ai u kthye në Qiell. ... Engjëjt te porta Qiellore thërrisnin me një respekt të thellë: “Kush është ky Mbreti i lavdisë?” Mijëra e mijëra zëra iu përgjigjën: “Është Zoti i fortë dhe i fuqishëm, Zoti i fortë në betejë. O porta, çoni kokat tuaja; hapuni krejt, o porta të përjetshme, dhe Mbreti i lavdisë do të hyjë.” (Psalmi 24:8, 9) (“Signs of the Times”, 10 maj, 1899)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti je i fortë dhe i fuqishëm. Të lutem më dhuro fuqi për të mposhtur mëkatën në jetën time. Amen.”

16 Qershor

## **ZOTI IM DHE PERËNDIA IM**

**“ Atëherë Thomai u përgjigj dhe i tha: “Zoti im dhe Perëndia im!”” (Gjoni 20:28)**

Kur dishepujt e tjerë i treguan Thomait që ata kishin takuar Krishtin e ringjallur, Thomai këmbënguli që do të besonte vetëm sytë e tij. Me kokëfortësi ai shpalli: “Po nuk i pashë në duart e tij shenjë e gozhdave, dhe po nuk e vura gishtin tim te shenja e gozhdëve dhe dorën time në brinjën e tij, unë nuk do të besoj.” (Gjoni 20:25) Ky ishte një vendim kategorik dhe pa kompromis.

Tetë ditë më pas, Krishti i ringjallur u shfaq sërish dishepujve të Tij në dhomën e sipërm me dera të kyçur. Papritur ata dëgjuan përshëndetjen e qetë që e njihnin aq mirë: “Paqja me ju!” Para se Thomai erdhi në vete, Mjeshtri e përballoi atë me një urdhër drejtpërdrejtë: “Vëre gishtin këtu dhe shiko duart e mia; shtriye edhe dorën dhe vëre në brinjën time; dhe mos ji mosbesues, por besues!” (vargu 27) Krishti i dha Thomait pikërisht ato prova që ai kishte kërkuar më parë. I habitur tej mase dishepulli më në fund e mori ndriçimin. Në atë çast ai shqiptoi me zë një prej titujve më të shenjtë të Krishtit: “Zoti im dhe Perëndia im!” (vargu 28) Ç’ndryshim! Thomai nga një njeri dyshues tani ishte kthyer në një besimtar të patundur.

Sapo Thomai filloi të besojë, ai shpalli haptas që Krishti ishte Zoti dhe Perëndia e tij. Kjo shpallje e Thomait së shpejti u bë një pohim standard i të krishterëve të hershëm. (Shih 1 Korintasve 12:3) Që atëherë e tutje të krishterët kudo kanë përvetësuar pranimin e perëndishëm të Thomait: “Zoti im dhe Perëndia im!” Ja një mesazh i veçant për meditim: “Jezusi, i zbuluar në dashuri dhe hirin e Tij si Shpëtimtari i kryqëzuar, do të bëj shumë veta të shqiptojnë të njëjtët fjalë që tha Thomai: “Zoti im dhe Perëndia im!” (“Spirit of Prophecy”, v.2, fq.222)

Lutja ime sot: “O Zot, të adhuroj së bashku me dishepullin Tënd Thoma: “Zoti im dhe Perëndia im!” Amen.”

17 Qershor

## GUR PENGESË

**“Guri, që u hoq mënjanë nga ndërtuesit, u bë guri i qoshes, gur pengese dhe shkëmb skandali që i bën të rrëzohen. Duke qenë të pabindur, ata pengohen në fjalë, dhe për këtë ata ishin të caktuar.” (1 Pjetrit 2:7, 8)**

“Guri” është një prej mjetëve figurative që përdoret në Shkrimet e Shenjta në portretet e Jezusit. Krishti ilustron si guri i refuzuar, guri i qoshes, guri i themelit dhe guri i çmuar. (Shih Mateu 21:42; Efesianëve 2:20; Isaia 28:16; 1 Pjetrit 2:6)

Duke quajtur Krishtin “gur pengese”, Pjetri tingullon paksa negativisht. Duket e çuditshme që guri i çmuar është bërë për disa “gur pengese”. Krishti erdhi në këtë tokë për t’u bërë themeli i sigurtë, i cili do të ndihmonte njerëzve të vijnë te Perëndia. Por ironikisht ky guri i sigurt dhe i fortë është “gur pengese dhe shkëmb skandali që i bën të rrëzohen”. (1 Pjetrit 2:8) Krishti kthehet në “gur pengese” vetëm nëse njeriu refuzon të eci në dritë. Ata që ecin në dritë gjithmonë e gjejnë në Krisht hapin e sigurit dhe të fortë për në jetë e përjetshme. Kurse ata që ecin në errësirën e mëkatit, vazhdojnë të pengohen dhe të rrëzohen.

Udhëheqësit shpirtëror të shekullit të parë ndiheshin aq të skandalizuar me mesazhin e Jezusit sa e kryqëzuan Shpëtimtarin i cili kishte ardhur për të sjell jetë dhe liri. Duke refuzuar të vetmin mjetë me anë të cilit mund të marrim jetën e përjetshme, ata shndërruan gurin e shpëtimit në një gur pengese. Për njerëzit e bindur Krishti është gjithmonë guri i çmuar dhe i sigurtë i qoshes, kurse për të pabindurit – “gur pengese”. “Krishti është guri i qoshes për ne. Si hebrenjtë ashtu johebrenjtë duhet të ndërtojnë mbi këtë themel. Atëherë lidhja me Krishtin, “gurin e çmuar”, do të transformojë ata në “gura të gjallë”. (“The Spirit of Prophecy”, v.3, fq. 38)

Lutja ime sot: “O Zot, mos lejo që unë të kthej Krishtin nga gur i çmuar në një gur pengese. Amen.”

18 Qershor

## **ZËVËNDËSUESI YNË**

**“ Por ai u tejshpua për shkak të shkeljeve tona, u shtyp për paudhësitë tona; ndëshkimi për të cilin kemi pagën është mbi të, dhe për shkak të vurratave të tij ne jemi shëruar.” (Isaia 53:5)**

Në një kryevepër prekës profeti Isaia na ilustron Krishtin si Zëvëndësuesi i mëkatarëve. Me shumë emocione ai na tregon rreth Shpëtimtarit të plagosur, të shtypur duke marrë përsipër ndëshkimin e tërë njerëzimit.

Edhe pse Isaia ka shkruar disa shekuj para kryqëzimit, ai përshkruan Krishtin shumë saktë si Zëvëndësuesin e njerëzve. Mesazhi rreth vuajtjeve dhe vdekjes zëvëndësuese së Shpëtimtarit përmendet të paktën gjashtë herë në kapitullin 53 të Isaia. Ideja kryesore është që Krishti ka vuajtur në vendin tonë, “i drejti për të padrejtët.” (1 Pjetër 3:18) Për të theksuar sakrificën zëvëndësuese të Krishtit, profeti përsërit vetoren “tona”. Jezusi ka mbarrtë dobësitë tona, ka vuajtur dhimbjet tona, Ai u tejshpua dhe u shtyp për shkakun e mëkatëve tona. Ndëshkimi ynë ishte mbi Të. (Shih Isaia 53:4, 5)

Zëvëndësuesi dhe Garanti ynë e mori mbi vete mallkimet tona, kështu që ne mund të marrim bekimet e Tij. Në vend të borxheve tona, Jezusi na ka dhuruar pronat e Tij. Ai ktheu humbjen tonë në fitim. Në vend të rrobave të grisura Ai na ka dhuruar rroba të bukura, në vend të dëshpërimit – shpresë, në vend të varfërisë – pasuri, në vend të skllavërisë – liri, në vend të dhimbjeve – gëzim, në vend të distancës – marrëdhënie të reja me Zotin, në vend të vdekjes së përjetshme – jetën e përjetshme dhe tërë Qiellin! Ç’Zëvëndësuesi i mrekullueshëm!

Ellen White ka shkruar: “Krishtu u trajtua ashtu siç e meritojmë ne të trajtohem, që ne të mund të trajtohem ashtu siç e meriton Ai. Ai u dënua për mëkatët tona, tek të cilat s’bënte pjesë, në mënyrë që ne të mund të justifikohemi prej drejtësisë së Tij, në të cilën ne s’bëjmë pjesë. Ai vuajti vdekjen, që na përkiste neve, në mënyrë që ne të mund të merrnim jetën që i përkiste Atij.” (“Biografia e Dashurisë”, fq. 11)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti je Zëvëndësuesi dhe Garanti im. Kam nevojë vetëm për Ty. Amen.”

19 Qershor

## **MËSUESI I ARDHUR NGA PERËNDIA**

**“Ky erdhi natën te Jezusi dhe i tha: “Mësues, ne e dimë se ti je një mësues i ardhur nga Perëndia, sepse askush nuk mund të bëjë shenjat që bën ti, në qoftë se Perëndia nuk është me të.”” (Gjoni 3:2)**

Profesori i madh Nikodemi kushtoi Jezusit një lavdërim të madh. Atij kishin lënë shumë përshtypje veprat e Krishtit si një Mësues dhe Udhëheqës i pazakontë. Edhe pse Nikodemi nuk ishte i sigurtë nëse Krishti ishte Mesia, ai nuk hezitoi të pohonte që Zoti ynë ishte “mësues i ardhur nga Perëndia”. (Gjoni 3:2)

Asnjë njeri nuk ka ndikuar më thellë njerëzimin me mësimin e tij sa Jezusi. Jezusi nga Nazareti do të mbetet përgjithmonë Mësuesi më i madh të botës. Fuqinë dhe përsosmërinë e mësimin të Tij ka vërtetuar si miqtë ashtu edhe armiqët e Tij. Pedagogjia e Jezusit ka kaluar një analizë dhe sqyrtime të skeptikave. Pavarsisht nga kjo, Jezusi mbetet Mësuesi më i madh, më i zgjuar, më i mirë dhe më i dashur e të gjitha kohërave. Jezusi si “mësues i ardhur nga Perëndia” kalon mësuesit të kualifikuar – filosofët, moralistët dhe shkencëtarët. Shpëtimtari ynë është i pasqyrt sepse Ai është burimi i diturisë. Çdo gjë që Jezusi si mësues bëri ose tha, ishte një gjë e re, e paparë. Vetëm Perëndia i mishëruar është i aftë të mësojë ashtu siç mësoi Jezusi. Ai bëri këtë në mënyrë të përkryer dhe të përpiktë. As detaje të vogëla e mësimin të Tij nuk kanë nevojë për modernizim, ndryshim, përpunim, kufizim ose përmirësim. “Krishti kishte çelësin e tërë diturisë. Ai ishte i aftë të ndante një dije që nuk mund të ofronte asnjë njeri tjetër. Shpëtimtari ynë ishte më shumë se Mësues i ardhur nga Perëndia. Ai ishte Biri i vetëmlindur e Atit Qiellor.” (“Signs of the Times”, 23 nëntor, 1891)

Lutja ime sot: “O Zot, unë kam gjetur shpëtimin dhe zgjuarsinë te Mësuesi i ardhur nga Perëndia. Më ndihmo të njohi Atë akoma më mirë. Amen.”

20 Qershor

## I VËRTETI PERËNDI

**“Por ne dimë se Biri i Perëndisë erdhi dhe na dha të kuptuarit, që ne të njohim atë që është i Vërteti; dhe ne jemi në të Vërtetin, në Birin e tij Jezu Krisht; ky është i vërteti Perëndi dhe jeta e përjetshme.” (1 Gjoni 5:20)**

Dishepulli i dashur Gjoni ka ilustruar më qartë hyjninë e Krishtit. Shpesh herë ai ka nderuar Zotin Jezus si Perëndi dhe Shpëtimtar. Në tekstin e sotshëm Zoti ynë drejtohet për herë të parë si “i vërteti Perëndi”. (1 Gjoni 5:20)

Hyjnia e Krishtit në planin e shpëtimit është tema qendrore dhe më e rëndësishme. Tërë besimi i krishterë është bazuar mbi këtë të vërtetë. Nëse Krishti nuk është Perëndi, shpëtimi është i pamundur. Ellen White ka thënë me pak fjalë: “Hyjnia e Krishtit është siguria e besimtarit për jetën e përjetshme.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.441) Fjalët e Gjoni e vërtetojnë këtë: “Ai që ka Birin, ka jetën; ai që nuk ka Birin e Perëndisë, nuk ka jetën.” (1 Gjoni 5:12) Më tepër, të mohosh Krishtin është të mohosh Perëndinë Atë; kurse të pranosh Jezusin do të thotë të pranosh edhe Atin; të qëndrosh në Birin, do të thotë të qëndrosh edhe në Atin. (Shih 1 Gjoni 2:23, 24)

Edhe apostulli Pal nderon Shpëtimtarin tonë të çmuar si Zot dhe Perëndi. Ai e quan

Jezusin “i madhi Perëndi dhe Shpëtimtari jonë Jezu Krisht.” (Titit 2:13; 3:4; 1 Timoteut 1:1) Pali gjithashtu pranon që Krishti është “përmbi çdo gjë Perëndi, i bekuar përjetë.” (Romakëve 9:5) Pikërisht për shkakun që Jezusi është i vërteti Perëndi dhe jeta e përjetshme, ne mund të kemi siguri që do të marrim faljen dhe fitoren mbi mëkatën dhe vdekjen. Jezusi si Perëndi dhe Shpëtimtar është i aftë për të shpëtuar çdo njeri që pranon Atë si Shpëtimtar dhe Zot. “Hyjnia e Krishtit është siguria e besimtarit për jetën e përjetshme.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.441)

Lutja ime sot: “O Zot, unë dua të them së bashku me Gjonin: “Të pranoj Ty si të vërtetin Perëndi dhe jetën e përjetshme. Amen.”

21 Qershor

## KORRËSI

**“ Pastaj pashë një re të bardhë, dhe ja, mbi re po rrinte i ulur një i ngjashëm me një Bir njeriu, i cili kishte mbi krye një kurorë të artë dhe në dorë një drapër të mprehtë. Një engjëll tjetër doli nga tempulli, duke i thirrur me zë të madh atij që ulej mbi re: “Vër dorë mbi drapërin tënd dhe korr, sepse ora e të korrurit ka ardhur dhe të korrat e dheut janë pjekur.”” (Zbulesa 14:14, 15)**

Direkt pas mesazhit të tre engjëjve të Zbulesa 14, Gjoni shikon Jezusin duke ardhur në lavdi dhe shkëlqim. Krishti vjen si korrësi i korrjes së fundit të tokës.

Kjo pamje përfundon luftën e shekujve. Krishti si personi kryesor i planit të shpëtimit, është në qendrën e korrjes. Në dorën e Tij është një drapër – simboli i korrjes. Krishti si një korrës kalon drapërin nëpër botë për të marrë korrjen e fundit. (Zbulesa 14:16)

Korrja e fundit ka dy faza të ndryshme. Në të parën shohim të shpëtuarit nga të gjitha epokat; ata janë krahasuar me grurin e pjekur. (Zbulesa 14:16, 17; Mateu 13:30) Në fazën e dytë shohim gjyqin ku shqyrtohen çështjet e të gjithë të humburit; këta njerëz simbolizohen me rrush. (Shih Zbulesa 14:18-20; Mateu 13:24-30) Në zbulesën e dy të korrurit përdoren simbolet e vitit të lashtë bujqësor, i cili përbëhej nga dy pjesë – të korrurit e grurit dhe të korrurit e rrushit. Të dy pamjet e gjyqit na ndriçojnë dy karakteristikat e rëndësishme të Zotit: hirin dhe drejtësinë e Tij hyjnore.

Korrja për të shpëtuarit është një kohë plot gëzim. Ata mezi po presin të takojnë Korrësin. Ata me mallë presin të shohin Shpëtimtarin e tyre. (Shih Hebrenjve 9:28) Kurse për ata që kanë refuzuar Jezusin, Ai është një Gjykatës i papritur. “Privilegji i çdo të krishteri është jo vetëm të presi por edhe të shpejtojë ardhjen e Zotit Jezu Krisht. Nëse të gjithë që pohojnë fjalën e Perëndisë do të japin edhe fryte për lavdinë e Tij, sa shpejt tërë fara e Ungjillit do të mbjelli nëpër gjithë botë! Atëherë do të korret edhe të korrurit e fundit dhe do të vijë Krishti.” (“Lift Him Up”, fq.274)

Lutja ime sot: “O Zot, së shpejti do të filloj korrja. Më ndihmo të përgatitem për hambaret e Tua. Amen.”

22 Qershor

## TEMPULLI

**“ Dhe nuk pashë asnjë tempull në të; sepse Zoti Perëndi i plotfuqishëm dhe Qengji janë tempulli i tij.” (Zbulesa 21:22)**

Ron Hembri ka thënë: “Është e vështirë të imagjinosh një qytet pa kishë. ... Është pothuajse e paimagjinueshme të shikosh qiellin dhe të mosh shikosh kambanoren.” (Ron Hembree, “Rehearsal for Heaven”, fq.96) Por edhe pse është kaq e vështirë të imagjinosh, ky do të jetë realiteti i Jerusalemit të Ri. Apostulli Gjon na zbulon arsyen: “Sepse Zoti Perëndi i plotfuqishëm dhe Qengji janë tempulli e tij.” (Zbulesa 21:22) Tempulli në Qiell do të jetë vet Shpëtimtari. Ç’titull i pazakont dhe i mahnitshëm! Tempujt dhe kishat e kësaj bote janë të përkohshëm. Edhe pse Perëndia urdhëroi Moisiut: “ Le të më bëjnë një shenjtërore, që unë të banoj në mes tyre” (Eksodi 25:8), Ai ishte duke përgatitur popullin e Tij për shenjtëroren e vërtetë. Kur Parajsa e humbur do të jetë e restauruar, vet Perëndia do të jetë si vendi ashtu edhe objekti i adhurimit. Pas shpëtimit përfundimtar njerëzit nuk do të kenë më nevojë për një tempull sepse vet Krishti do të jetë tempulli i tyre. Tani ne adhurojmë Zotin në tempull, kurse atëherë do të adhurojmë vet Tempullin – Krishtin.

Ja pse autori i Zbulesës nuk pa në kryeqytetin e Mbretërisë Qiellore asnjë tempull, as kambanorët e larta dhe të zbukuruara. Ato mbi tokë vetëm simbolizojnë Krishtin i cili është Tempulli ynë i gjallë. Dhe në Tokën e Re Jezusi – Tempulli ynë – do të banojë midis nesh. Atëherë do të përmbushet fjalët: “Populli i Zotit i gëzon përparësitë e bashkësisë së drejtpërdrejtë me Atin dhe Birin. ... Atëherë do ta shohim sy me sy pa perde nëpërmjet nesh. Do qëndrojmë para Tij dhe do ta shohim lavdinë e fytyrës së Tij.” (Beteja e Madhe, fq.639, 640)

Lutja ime sot: “O Zot, të lutem më përgatit për atë ditë kur do të shoh Ty si Tempullin e gjallë dhe do të adhurojë Shpëtimtarin tim përjetë. Amen.”

23 Qershor

## E VËRTETA

**“Jezusi i tha: “UNË JAM udha, e vërteta dhe jeta.”” (Gjoni 14:6)**

Jezus, duke përdorur një nga titujt e Tij më të fuqishëm, shpall: “UNË JAM ... e vërteta.” Të zbulosh Jezusin si të vërtetën do të thotë të bësh zbulimin më të madh të jetës. Francis Bekon (Francis Bacon), mendimtari i madh Britanez, në një nga eset e tij pranon që Pilati me shaka ka pyetur: “Cila është e vërteta?” por nuk priti për të marrë përgjigjen.

Që nga ai çasti kur Adami dhe Eva ranë në mëkat duke besuar gënjeshtreve të satanit, njerëzimi më kot përpiket të gjejë të vërtetën. (Shih 1 Korintasve 1:21) E vërtetën ne e gjejmë vetëm në Jezus, i cili erdhi në këtë tokë në lavdi “plot hir e të vërtetë.” (Gjoni 1:14) Një nga qëllimeve kryesore të planit të shpëtimit ishte që Krishti duke ardhur në tokë të zbulonte njerëzimit të vërtetën rreth Perëndisë, universit, origjinës së njeriut, ekzistencës së tij, shansin e së ardhmes, si edhe Ungjillin në çdo aspekt të tij shpirtëror dhe i moralshëm. Duke shpallur: “UNË JAM ... e vërteta”, Jezusi pohoi që e vërteta është më shumë se mungesa e gabimeve ose përputhje me faktin. Jezus Krishti vet është e vërteta.

Krishti është e vërteta në çdo gjë në lidhje me Perëndinë dhe detyrat e njerëzimit. Meqënëse Shpëtimtari ynë është e vërteta, Ai na siguron përmbushjen e të gjitha premtimeve të Zotit. (Shih 2 Korintasve 1:18-20) Jezusi është e vërteta, ndaj çdo gjë që Ai bën ose thotë, na zbulon të vërtetën në plotësinë e saj. (Shih Gjoni 1:18; 14:9) Dëgjoni fjalët e mrekullueshme të Ellen White: “Ai ishte e Vërteta me ije të mbërthyer dhe sandale me pluhur. Duart e Tij gjithmonë ishin të ngritura në bekim. Fjalët e Jezusit përmbanin paralajmërim, apel të madh dhe inkurajim. Ai gjithmonë dëshironte të forcojë dhe shpëtojë të gjithë që besonin në Atë.” (“The Youth’s Instructor”, 17 Qershor, 1897)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti ke thënë “UNË JAM ... e vërteta.” Të lutem, më ndihmo të njoh këtë të vërtetë që të bëhem i lirë. Amen.”

24 Qershor

## I PËRÇMUARI

**“ I përçmuar dhe i hedhur poshtë nga njerëzit, njeri i dhembjeve, njohës i vuajtjes, i ngjashëm me dikë para të cilit fshihet faqja, ishte përçmuar, dhe ne nuk e çmuam aspak.” (Isaia 53:3)**

Profeti Isaia me mjeshtëri na pikturon portretin e Jezusit të vuajtur, në të cilin shohim shumë dhimbje të hidhura. Dhimbjet prej kurorës me gjemba, duart të shpuara nga gozhda dhe plagat e tjera ishin të lehta në krahasim me vuajtje emocionale që shkaktoi ndjenja e refuzimit. Ishte dhimbje më e thellë të përjetojë përçmimin dhe refuzimin e njerëzve të cilët Ai kishte ardhur për të shpëtuar.

Vetëm mendoni pak: Mbreti i Jetës, Zoti i Qiellit përbuzet, përçmohet dhe vritet nga njerëz të cilët Ai kishte ardhur për të shpëtuar! Jezusi vuajti dhe vdiq vetëm. Turma e cila para dy ditësh kishte thirrur: “Bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit!” tani është

zhdukur. (Mateu 21:9) Njerëzit që Ai kishte shëruar, dishepujt – personat më të afërta dhe më të besueshëm – të gjithë kishin braktisur Jezusin. (Shih Mateu 26:56) I përçmuari ishte lënë krejt vetëm për të vuajtur dhe për të vdekur në vetmi. Jezusi klithi nga thellësia e dhimbjeve shpirtërore: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?” (Mateu 27:46)

Në mes të talljes dhe refuzimit, Zoti i lavdisë vdiq vetëm, pa kundërshtuar dhe pa u ankuar. Ç’dashuri e mahnitshme, ç’zemërbutesi dhe përulësi hyjnore! “Por Perëndia e tregon dashurinë e tij ndaj nesh në atë që, kur ende ishim mëkatarë, Krishti vdiq për ne.” (Romakëve 5:8) Edhe pse Jezusi u përçmua dhe u refuzua, Ai vdiq në kryq për mëkatet e tërë njerëzimit. (Shih 2 Korintasve 5:15) “Ata që e duan vërtet Shpëtimtarin e tyre, nuk mund të bëjnë gjë tjetër veç besojnë me gëzim premtimin e Fjalës së Zotit që Ai në të cilin gjendet shpresa e jetës së përjetshme, do vij sërish. Kësaj herë jo i përbuzur dhe i përçmuar si në ardhjen e Tij të parë, por për treguar lavdinë, fuqinë dhe për të shpëtuar njerëzit e Tij.” (“Sons and Daughters of God”, fq.366)

Lutja ime sot: “O Zot, pavarshisht që u përçmove dhe u refuzove, Ti dhe jetën për mua. Me një mirënjohje të thellë të dorëzoj veten time Ty përgjithmonë. Amen.”

25 Qershor

## **DITURIA E PERËNDISË**

**“Por ne predikojmë Krishtin të kryqëzuar, skandal për Judenjtë dhe marrëzi për Grekët, kurse për ata që janë të thirrur, qofshin Judenj ose Grekë, predikojmë Krishtin, fuqia e Perëndisë dhe diturinë e Perëndisë.” (1 Korintasve 1:23, 24)**

Çfarë do të thotë Krishtit të jetë “Dituria e Perëndisë”? Kuptimi i Dhiatës së Re rreth diturisë dallohet krejtësisht nga ajo ç’kuptojmë me këtë fjalë sot. Fjalë greke “sophia” e përkthyer si “dituri” do të thotë përdorimin e diturisë ose aftësitë më të larta. Shkrimet e Shenjta na tregojnë që Jezus Krishti ishte Dituria e vërtetë e Perëndisë. Te Ai banon tërë dituria. (Shih Kolosianëve 2:3) Siç na zbulon Ungjilli i përjetshëm, shprehja më e lartë të diturisë shfaqet në planin e shpëtimit. Mendja njerëzore nuk e kap atë dot. Jezusi, duke ardhur në tokë, tejkaloi mendjet më të zgjuara të botës sonë. (Shih Mateu 13:54) Në grupin e katër titujve të nderlidhura, të përmendura nga apostulli Pal, Zoti Jezus quhet “Dituria e Perëndisë”. Jezusi si Dituria e Perëndisë, ma aftësi të shkëlqyera zbaton planin e shpëtimit. (Shih Romakëve 11:33)

Do na nevojitej përjetësi që të fillojmë të kuptojmë diturinë e madhe e Shpëtimtarit tonë të pashoq. “Krishti vërtetë është Dituria e Perëndisë. Për botën Ai është UNË JAM-i i madh. Duke medituar mbi lavdinë e karakterit hyjnor i zbuluar në Krisht, duhet të thërrasim: “Ç’thesar i diturisë dhe i njohjes së Perëndisë!” Kjo dituri është zbuluar në dashuri e cila dëshiron të ripërtërij njeriun e humbur dhe të korrupsuar.” (“Signs of Times”, 12 dhjetor, 1895)

Lutja ime sot: “O Zot, nuk dua asnjë dituri tjetër veç asaj që vjen nga Krishti. Amen.”

26 Qershor

## **DHURATA E PERËNDISË**

**“ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Po ta njihje ti dhuratën e Perëndisë dhe kush është ai që të thotë: “Më jep të pi!,” ti vetë do të kërkoje nga ai dhe ai do të të jepte ujë të gjallë.” (Gjoni 4:10)**

Në takimin i paharrueshëm i Jezusit me gruan te pusi i Jakobit në Zihar, Jezusi e quan veten me një titull shumë të përshtatshëm: “Dhurata e Perëndisë”. Me anë të Jezusit Perëndia na ka dhuruar gjithçka që ka lidhje me jetën dhe lumturinë si sot ashtu edhe në përjetësi. (Shih Romakëve 8:32)

Zoti na ka dhuruar bujarisht! Por asnjë dhuratë, pavarësisht nga vlera e saj, nuk krahasohet me Jezusin. Ai është një dhuratë e jashtzakonshme dhe supreme. Apostulli Pal e quan Shpëtimtarin tonë “dhuratë e patregueshme”. (2 Korintasve 9:15) Jezusi erdhi në këtë tokë si Dhurata e patregueshme e Perëndisë, e veshur me trupin njerëzor. Ai është dhurata ekstreme e dashurisë dhe hirit të Zotit. Një nga të vërtetat më të mahnitshme që zbulojmë këtu është – Dhurata pasqyron Dhuruesin. Jezus dha jetën për ne me vullnet të lirë dhe dashuri. (Shih Galatasve 2:20)

Këtë dhuratë përshtypjëlënëse Zoti na ka falur pa kosto nga ana jonë. Ne as nuk e kemi kërkuar, as nuk e meritojmë, kjo dhuratë nuk blihet. Mëkatari vetëm ka për të pranuar atë dhe të përdori në jetën e tij – kaq. (Shih Gjoni 3:16) Një i burgosuri i falur nuk është i lirë deri sa ai të pranojë këtë falje dhe të dali nga qelia për të hyrë në liri. E njëjta gjë është me Dhuratën e Perëndisë – Birin e Tij. Vetëm kur pranojmë Jezusin në zemrën tonë, Dhurata e Zotit bëhet efikase. “Por të gjithë atyre që e pranuan, ai u dha pushtetin të bëhen bij të Perëndisë, atyre që besojnë në emrin e tij.” (1 Gjonit 1:12) Së bashku me këtë dhuratë të madhe vjen edhe falja, paqe me Zotin, jeta e përjetshme dhe në fund – Parajsa. “Është e pamundur të japësh një dhuratë që krahasohet me Birin e Perëndisë. Çdo dhuratë tjetër që marrim vjen nga kjo dhuratë e mahnitshme. As përjetësia nuk do të numëroj thesaret e dhuratës së Perëndisë për botën mëkatare.” (“Review and Herald”, 11 shtator, 1894)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti je Dhurata e Perëndisë dhe unë të pranoj me gjithë zemër Faleminderit! Amen.”

27 Qershor

## **FOLËSI I AUTORIZUAR NGA PERËNDIA**

**“Perëndia, mbasi u foli së lashti shumë herë dhe në shumë mënyra etërve me anë të profetëve, së fundi, këto ditë na ka folur me anë të Birit, të cilin e bëri trashëgimtar të të gjitha gjërave, me anë të të cilit e krijoi dhe gjithësinë.” (Hebrenjve 1:1, 2)**

Jezusi është Folësi më i rëndësishëm dhe më i autorizuar ose fuqizuar nga Perëndia në tërë histori. Me jetën e Tij pa mëkat, vdekjen zëvendësuese dhe ringjalljen Krishti u bë përfaqësuesi suprem i Perëndisë në çdo gjë.

Edhe pse njerëzit në të kaluarën kanë folur në detyrën e Zotit, asnjë prej tyre nuk krahasohet me Jezusin. Shpallje e frikshme të urdhërimeve të Perëndisë në malin Sinai, zbulimi i mendimeve dhe vullnetit të Perëndisë nëpërmjet profetëve, sistemi i tabernakullit – të gjithë këto ishin mjetet e komunikimit midis Perëndisë dhe njerëzimit. Në çdo rast Perëndia foli nëpërmjet përfaqësuesit të zgjedhur. Kurse Krishti është një zbulesa e pazakontë. Ardhja e Tij në mish dhe fitore në Kalvar janë zbulesat më të larta të Perëndisë.

Jezusi erdhi në planetin tonë të humbur si folesi më i rëndësishëm, i veçantë dhe zyrtar i Perëndisë. Ai tha: “Unë ... nuk bëj asgjë prej vetvetes, por i them këto gjëra ashtu si Ati më ka mësuar.” (Gjoni 8:28) Shpëtimtari shpalli: “Gjërat që kam dëgjuar nga Ai, ia them botës.” (v.26) Askush nuk ka foluar ashtu si Jezusi sepse Ai është fjala përfundimtare e Perëndisë në çdo gjë në lidhje me planin e shpëtimit. Në ditët e fundit Jezusi akoma na flet me anë të Biblës dhe Frymës së Shenjtë. Jezusi flet me ne si flet Shpëtimtari me të shpëtuarit, si Dhëndri me nusen, si Biri i dashur me vëllezërit, të cilit ai ka shpenguar me gjakun e tij, dhe si Mbreti me popullin e tij. “Pasi Perëndia kishte folur nga mali Sinai, Ai zbuloi të vërtetën e Tij. Ai foli sërish nëpërmjet Birit të Tij, dhe në një mënyrë akoma më të mrekullueshme – nëpërmjet zbulesës së gjallë në Krishtin Jezus.” (“Manuscript Releases”, v.18, fq.127)

Lutja ime sot: “O Zot, më lër të dëgjoj gjithmonë zërin e Folësit Tënd të vëçantë. Ah sikur të dëgjoja gjithmonë Ate dhe t’i zbatoja fjalët e Tij! Amen.”

28 Qershor

## **DRITA E KOMBEVE**

**“ Të kam vendosur si dritën e kombeve, me qëllim që të jesh Shpëtimi im deri në skajet e tokës.” (Isaia 49:6)**

Ishte Festa e Kasolleve dhe Jezusi ishte në vendin e ofertave të tempullit. (Shih Gjoni 8:20) Për nderin e kësaj feste dhe duke kujtuar udhëheqjen e Zotit nëpërmjet kolonës së reve gjatë ditës dhe kolonës së zjarrit gjatë natës, u ndezën pishtarët. Duke parë festën e ndritshme, Jezusi tha: “UNË JAM drita e botës.” (v.12)

Në portretin e sotshëm profeti Isaia na ilustron Krishtin si “dritën e kombeve” dhe “Shpëtimi deri në skajet e tokës”. Ky është një lajm shumë i mirë për kombet që kanë qënë larg Zotit, pa shpresë në këtë botë. (Shih Efesianëve 2:12) Nuk është çudi që ata e

pranuan mesazhin e Ungjillit me një gëzim të madh. “Johebrenjtë, kur dëgjuan, u gëzuan dhe lëvdonin fjalën e Zotit.” (Veprat 13:48) Ky titull jep një kuptim mbarëbotëror shërbesës së Mesias. Jezusi erdhi jo vetëm për të ripërtëritur Izraelin por edhe për të sjell një shpëtim të përgjithshëm për të gjithë kombet – hebrenjve dhe johebrenjve. Jezusi si “drita e kombeve” u bë iniciatori dhe krijuesi i misionit global të kishës. Kjo dëshmohet nga detyra e rëndësishme e dhënë dishepujve. (Shih Mateu 28:20) Shpëtimtari ynë është Zbuluesi hyjnor. Ai na tregon rrugën e shpëtimit. Jezusi erdhi në këtë tokë për të kthyer njerëz nga errësirë në dritë, për të çliruar nga pushteti i errësirës, dhe për të çuar në mbretërinë e përgjithshme të dritës çdokush që beson dhe e pranon këtë dritë. (Shih Veprat 26:18; Kolosianëve 1:13) “Krishti erdhi në këtë botë për të zbuluar njerëzve Zotin. ... Ai është Mësuesi i vërtetë, i dërguar nga Zoti. Ai ishte zgjedhur për t’i zbuluar botës karakterin e Perëndisë. Ai është Ylli i ndritshëm i mëngjesit. Ai është Dielli i Drejtësisë, drita e kombeve dhe lavdia për popullin e Tij në Izrael.” (“Manuscript Releases”, v.20, fq.268)

Lutja ime sot: “O Zot, largo errësirën e mëkatit në jetën time sepse Ti je drita dhe shpëtimi im. Amen.”

29 Qershor

## **BESNIKU DHE I VËRTETI**

**“ Dhe pashë qiellin e hapur, dhe ja, një kalë i bardhë, dhe ai që e kalëronte quhet Besniku dhe i Vërteti; dhe ai gjykon dhe lufton me drejtësi.” (Zbulesa 19:11)**

Në librin e Zbulesës dishepulli Gjon e quan Krishtin në disa tituj të bukur dhe domethënës. Në tekstin e sotshëm Jezusi i jepet një titull i dyfishtë – “Besniku dhe i Vërteti”.

Krishti këtu përshkruhet shumë saktë sepse Ai është Mbrojtësi i vetëm i popullit të Tij në peng. Njerëzit të Zotit, të përqeshur, të paditur dhe të përndjekur nga fuqitë të errësirës, që kur janë në pritje dhe mall për një shpengim dhe shfajsim të plotë. Ata kanë bazuar shpresat e tyre te premtimit të vet Shpëtimtari: “Dhe kur të shkoj e t’ju përgatis vendin, do të kthehem dhe do t’ju marr pranë meje, që aty ku jam unë, të jeni edhe ju.” (Gjoni 14:3) Këta njerëz kapen fort te premtimi: “Edhe fort pak kohë, edhe ai që duhet të vijë do të vijë dhe nuk do të vonojë.” (Hebrenjve 10:37) Më në fund durimi e tyre shpërblehet! Qielli hapet dhe Krishti, Mbreti dhe Çlirimtari i shumëpritur, vjen në fuqi dhe lavdi për të sjellë njerëzit të Tij besnik në shtëpi.

Në këtë pamje eskatologjike Krishti jo pa shkak shfaqet si “Besniku dhe i Vërteti”.

Pikërisht i tillë është Jezusi. Ai ka mbajtur premtimin e Tij për të ruajtur besnikërinë në fëmijët e Perëndisë deri në fund. Ai është besnik dhe i vërtetë sepse ka mbajtur premtimin e Tij për t’u kthyer dhe për të marr me vete ata që presin Atë. Ai është besnik dhe i vërtetë sepse në fund të kohërave do vij për të shkatërruar mëkatën në planetin tonë dhe për të ndërtuar Mbretërinë e Tij të përgjithshme. Ja, sa tërheqës ilustron

Besniku dhe i Vërteti: “Jezusi del në kalin e Tij si një fitimtar i fuqishëm. ... Asnjë pene nuk mund të përshkruaj këtë pamje, asnjë mendje e vdekshme nuk është e aftë për të kuptuar këtë madhësi. ... Shkëlqimi i fytyrës së Tij tejkalon madje diellin e ndritshëm të mesditës.” (“The Faith I Live By”, fq.349)

Lutja ime sot: “O Zot, të lutem më ndihmo të mbetem besnik ndaj Teje sepse Ti je besnik ndaj meje. Amen.”

30 Qershor

## I PARI

**“ Por tashti Krishti u ringjall prej së vdekurish, dhe është fryti i parë i atyre që kanë fjetur.” (1 Korintasve 15:20)**

Titulli intrigues “i Pari” përmban kuptim shpirtëror dhe teologjik. Ai mban një mesazh inkurajues dhe plotë shpresë për njerëzit e Zotit, një mesazh që shpall që vdekja nuk është një biletë vetëm vajtje për në mosqenie.

Ky titull ka rrënjët në ceremoninë e judenjve për frutat e para. Çdo fermer sillte të korrurat të parë në tempull për të paraqitur priftit. Ai sillte këtë si ofertë Zotit për një shenjë dhe garant e korrjes së shpejtë. Kjo ishte një ndodhje tërë gaz sepse jepte një siguri për një të korrurit të begatë.

Krahasimi figurativ me fruta të para ka shumë rëndësi. Ai është më shumë se një interes kalimtar ose një përputhje e rastit – Jezusi u ngrit nga të vdekurit pikërisht në atë ditë kur në tempull u çua demeti i parë të korrjes. (Shih Luka 23:56; 24:1; Levitiku 23:11, 12, 15) Ashtu si frutat e para vërtetuan që tërë të korrurit do të jenë të bollshëm, ashtu edhe ringjallja e Jezusit u bë garant që të gjithë besimtarë të shpëtuar nga të gjitha epoka sipas urdhërit të Zotit do të ringjallen dhe vishen me pavdeksi. (Shih 1 Korintasve 15:53)

Krishti me ringjalljen e Tij u bë “i Pari” ose garant – Ai jeton dhe ne do jetojmë. (Shih Gjoni 14:19) Zoti ynë i ringjallur si kreu i mbretërisë së të shpëtuarit ka siguruar që të gjithë që flejnë gjumin e vdekjes në Të, do të ringjallen për të jetuar së bashku me Shpëtimtarin e tyre përjetë. Ellen White përfundon: “Demeti i parë i ofruar Zotit simbolizonte tërë të korrurit. Edhe Krishti si fruti i parë simbolizoi korrjen e begatë shpirtërore që do të korret për Mbretërinë e Perëndisë. Ringjallja e Tij është garant për ringjalljen e të gjithë besimtarët të shuar.” (“The Faith I Live By”, fq. 180)

Lutja ime sot: “O Zot, unë të lavdëroj për Krishtin. Ai është i Pari dhe falë Tij kam sigurinë e pavdeksisë. Amen.”

1 korrik

## **I PARËLINDURI NË MES TË SHUMË VËLLEZËRVE**

**“Sepse ata që ai i ka njohur që më parë, edhe i ka paracaktuar që të jenë të ngjashëm me shëmbëlltyrën e Birit të tij, kështu që ai të jetë i parëlinduri në mes të shumë vëllezërve.” (Romakëve 8:29)**

Duke folur rreth Krishtit në Dhiatën e Re, të paktën gjashtë herë përdoret fjala “i parëlinduri”. Vetëm në dy raste ky titull ka kontekstin e lindjes së Jezusit nga virgjresha. (Mateu 1:25; Luka 2:7) Në të gjitha tekstet e tjera flitet rreth pozitës, statusit dhe karakterit të Tij.

Metafora “i parëlinduri në mes të shumë vëllezërve” flet rreth rolit të ri të Krishtit, kur Ai erdhi në trupin njerëzor. Me anë të këtij akti hyjnor Shpëtimtari ynë u bë vëllai i madh i familjes së të shpëtuarit. Jezusi është shembulli dhe Zoti mbi të gjithë ata që janë të shpëtuar falë gjakut të Tij të shtrenjtë. Jezusi edhe duke qenë “i parëlinduri në mes të shumë vëllezërve” ka privilegje të përrjetshme. Megjithatë, Ai ka nuk turp t’i quaj ndjekësit e Tij vëllezër dhe motra. (Shih Hebrenjve 2:11) Mendoni pak rreth kësaj të vërtete të bukur: “Ata [të shpëtuarit] kan me Jezusin marrëdhënie më të shenjta dhe më të ngushta sesa engjëjt që kurrë nuk kanë mëkatuar.” (Testimonies of the Church, v.5, fq.740)

Falë mrekullisë së rikrijimit, Jezusi na ka bërë vëllezër dhe motra të Tij. (Shih 2 Korintasve 5:17) Ç’trashëgimi e çmuar të quhemi vëllezër dhe motra të Vëllait tonë të madh përgjithmonë! Do të jetë një çast vërtetë emocionues kur Ati ynë Qiellor do mirëpres të shpëtuarit së bashku me Vëllain tonë të madh për të bashkuar familjen sërish. Por një gjë akoma më e mirë do të jetë ajo që “do të jemi të ngjashëm me Të, sepse do ta shohim se si është Ai.” (1 Gjoni 3:2) Ellen White vazhdon këtë mendim: “Ai që është një me Atin ka vendosur veten në të njëjtin nivel me njerëzit, me lidhje të pathyeshme.” (“The Bible Training School, 1 dhjetor, 1908)

Lutja ime sot: “I dashur Ati Qiellor, jam i/e lumtur që “i parëlinduri në mes të shumë vëllezërve” nuk ka turp të më quaj vëlla/motër e Tij.”

2 Korrik

## **LAVDIA E IZRAELIT**

**“...dritën për të ndriçuar kombet dhe lavdinë e popullit tënd, Izraelit.” (Luka 2:32)**

Prindërit e Jezusit sapo kishin hyrë në tempull për të dedikuar Jezusin e vogël. I frymëzuar nga Fryma e Shenjtë Simeoni i perëndishëm erdhi gjithashtu për t’ju lutur Zotit. I shtyrë nga Fryma e Shenjtë ai e mori në krahë foshnjën Jezus dhe ja paraqiti Zotit. Në lutjen e tij të paharrueshme ai e quajti Krishtin “dritën për të ndriçuar kombet dhe lavdinë e popullit tënd, Izraelit.” (Luka 2:32)

Zoti me mençuri e zgjodhi popullin Izrael për t’i zbuluar botës lavdinë e Tij. Izraeli duhej të bëhej mesazheri i drejtësisë dhe dritës së Zotit. (Shih Romakëve 3:1, 2) Falë ligjit,

profetëve, sistemit të flijimit dhe zbulesave të tjera të lavdisë së Zotit, Izraeli ishte i bekuar jashtë mase. Populli i Zotit duhej të bëhej mesazheri i hirit dhe së vërtetës për të gjithë kombet; ata duhej të bëheshin prova e lavdisë hyjnore. Fatkeqësisht, Izraeli nuk i përmbushi shpresat e Zotit.

Atëherë si “lavdia e Izraelit” erdhi Krishti. Ai u bë zbulesa e përkryer e lavdisë së Zotit për tërë njerëzimin. Me anë të jetës së Tij pa mëkat, mrekullive të mahnitshme, vdekjes zëvendësuese në kryq dhe ringjalljes së mrekullueshme, Shpëtimtari ynë i zbuloi botës lavdinë e Perëndisë. Izraeli shpirtëror, pra Besimtarët, duhet t’ja përcjellin këtë lajm gjithë botës. Kështu “do të zbulohet lavdia e Perëndisë, do përlevdohet Fjala e Tij, do themelohet Mbretëria e Zotit dhe bota do të bëhet sërish e lirë.” (“Review and Heralds”, 25 janar, 1906)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti je lavdia e popullit Tënd. Më ndihmo të të përlevdoj duke përcjell mesazhin Tënd tek njerëzit përreth. Amen.”

3 Korrik

## **KRYE E ÇDO PRINCIPATE E PUSHTETI**

**“Dhe ju keni marrë plotësinë në të [Krisht], sepse Ai është krye e çdo principate dhe pushteti.” (Kolosianëve 2:10)**

Ç’vërtetim total i autoritetit të Krishtit! Falë fuqisë së Tij krijuese dhe shpëtuese Jezusi është Krye i tërë njerëzimit dhe i çdo krijese.

Krishti është burimi i tërë autoritetit. Njeriu vet nuk e ka një pushtet të tillë. Apostulli Pal shkruan shumë bindës që falë ringjalljes së Krishtit Ai është ngritur “përmbi çdo principatë, pushtet, fuqi, zotërim dhe çdo emër që përmendet jo vetëm në këtë epokë, por edhe në atë të ardhme.” (Efesianëve 1:21) Në këtë pohim shprehet mendimi që prania qëndruese e Krishtit na fuqizon të jetojmë një jetë fitimtare mbi mëkat. Krishti si Zoti i ringjallur ka thënë fjalë të mrekullueshme: “Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell e në tokë.” (Mateu 28:18)

Meqënëse Krishti është Krye e çdo principate e pushteti dhe çdo gjë është nën sundimin e Tij, ne kemi një siguri të fortë të fitores. Mund të themi pa dyshim së bashku me Palin: “Unë mund të bëj gjithçka me anë të Krishtit që më forcon.” (Filipianëve 4:13) “As në këtë jetë, as në amshi nuk ka gjë që njeriu mund ta marrë pa patur lidhje shpirtërore me Krishtin.” (SDA Bible Commentary, v.7, fq.202.) “Pavarsisht nga temperamentit, dobësitë dhe të metat tona të ndryshme, pavarsisht nga sulmet e armikut, tundime të rënda dhe mashtrime, është thënë që ne jemi të përkryer në Atë i cili është Kreu i çdo principate e pushteti.” (“Bible Echo and Signs of the Times”, 15 janar, 1892)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti si Kreu i çdo principate e pushteti, më ke premtuar një fuqi pa limit. Më ndihmo të mbaj mend të ta kërkoj atë dhe ta përdor në jetën time. Amen.”

4 Korrik

## KRYE E KISHËS

**“...dhe vuri çdo gjë nën këmbët e Tij, edhe ia dha për krye përmbi çdo gjë kishës.”  
(Efesianëve 1:22)**

Krye e kishës është një nga titujt më të veçantë të Krishtit. Shpëtimtari është Krye më i lartë, i pagabueshëm dhe i qëndrueshëm i kishës. “[Perëndia] ia dha për Krye përmbi çdo gjë kishës.” (Efesianëve 1:22)

Nga kjo pozitë Krishti kontrollon, udhëheq, mbron, bashkon kishën e Tij dhe sundon mbi të. Kjo marrëdhënie përfshin unitet, lidhje të forta reciproke dhe rregull. Krishti si krye është qendra aktive e aktiviteteve të shumëllojshme të kishës. Shpëtimtari nuk është vetëm krye i kishës por edhe themeluesi i saj, i cili e ka shpenguar me gjakun e Tij të shtrenjtë. (Shih Kolosianëve 1:18; Efesianëve 1:7) Pa krye kisha nuk mund të bëjë asgjë. (Shih Gjoni 15:5) Në çeshtjet e besimit dhe mësimëve, në disiplinë dhe rregull – kudo Krishti është Krye i kishës.

Ka një mori të pasur të shprehjeve figurative të cilat përshkruajnë marrëdhënien e Krishtit me kishën. Por në çdo rast Shpëtimtari merr vendin kryesor. Nëse kisha është tufa, Shpëtimtari është Bariu i mirë; nëse themi që kisha është trupi shpirtëror, atëherë Krishti është Kreu; nëse simbolizojmë kishën si nuse, Zoti ynë është Dhëndri; nëse kisha është tempulli i madh shpirtëror, Jezusi është guri i saj i qoshes – guri kryesor; dhe nëse çdo besimtar është prift, Krishti është Kryeprifti. Ellen White na e zbulon këtë shumë bukur: “Që nga kthimi i Tij në Qiell Krishti, Krye i fuqishëm i kishës, ka vazhduar punën e Tij në botë me anë të dërguarve të cilët i ka zgjedhur vet, nëpërmjet të cilëve Ai i flet njerzve dhe i shërben atyre në nevojat e tyre.” (“God’s Amazing Grace”, fq.28)

Lutja ime sot: “O Zot, meqë Ti je Krye e kishës, kam besim që e ardhmja e saj është në duar të sigurta. Të falenderoj për këtë siguri! Amen.”

5 Korrik

## BASHKUESI

**“Por tani, në Krishtin Jezus, ju që dikur ishit larg, u afruat me anë të gjakut të Krishtit.”  
(Efesianëve 2:13)**

Në kohën e luftës në Vietnam, Riçard Nikson gjatë fushatës së tij presidenciale në

Amerikë tregoj një histori prekëse rreth një vajze të vogël e cila në një miting kishte mbajtur sloganin: “Na bashko sërish!” Nikson e ktheu këtë slogan në një thirrje të fortë e cila i ndihmoi për të fituar zgjedhjet.

Rënia e njeriut në mëkat nisi sundimin e urrejtjes dhe distancimit, i cili i ndante njerëzit nga Perëndia dhe nga njëri-tjetri. Për të shpëtuar planetin e ndarë nga vetshkatërrimi, ndërhyri Jezusi me fuqinë e Tij bashkuese. Apostulli Pal shkruan mbi këtë çështje: “ju që dikur ishit larg, u afruat me anë të gjakut të Krishtit.” (Efesianëve 2:13) Ne, që dikur ishim të huaj, pa Krisht, pa shpresë, larg njëri-tjetrit, tani jemi bashkuar plotësisht në familjen e Perëndisë. Vetëm gjaku i Krishtit ka fuqi të kthej largimin tonë në afrimitet, ndarjen – në bashkim dhe urrejtjen – në miqësi.

August M. Topledi, autori i himnit të famshëm “Rock of Ages” (Shkëmbi i përjetshëm) u kthye te Perëndia duke dëgjuar një predikim nga Efesianët 2:13. Predikuesi ishte një punëtor i thjeshtë. Dhe takimi ishte në një hangar të thjeshtë. Por mesazhi rreth gjakut pajtues së Krishtit ndryshoi jetën e Topledit përjetë. “Krishti dha veten deri në fund për të shpëtuar çdo njeri, komb dhe fis. Ai ndërtoi një urë sipër humnerës së mëkatit, kështu që njeriu falë meritës së Shpëtimtarit, mund të pajtohet me Perëndinë.” (“Sowing Beside Still Waters”, fq.55)

Lutja ime sot: “O Zot, falë gjakut Tënd të shtrenjtë, unë që isha diku larg, tani jam sërish afër Teje. Faleminderit që je gjithmonë afër meje. Amen.”

6 Korrik

## **I PASUR DHE HIRPLOTË**

**“ Sepse ju e njihni hirin e Zotit tonë Jezu Krisht, i cili, duke qenë i pasur, u bë i varfër për ju, që ju të bëheni të pasur me anë të varfërisë së tij.” (2 Korintasve 8:9)**

Lajmet shpesh herë na tregojnë rreth njerëzve të pasur dhe të famshëm, por rrallë dëgjojmë rreth njerëzve të pasur dhe hirplotë ose të mëshirshëm.

Para se Krishti erdhi në mish, Ai qe Krijuesi i Pasur dhe Hirplotë, Pronari i tërë burimeve të pashtershme të Universit. (Shih Kolosianëve 1:15-17) Duke patur pasuritë përallore, Shpëtimtari në dashurinë dhe mëshirën e Tij të madhe zgjodhi të bëhej i varfër, kështu që mëkatarët e gjerë dhe pashpresë të bëhen të pasur në hirin e Tij. Ja rasti kur një pasanik i vërtetë bëhet i varfër për të pasuruar të varfërit.

Falë bujarisë hyjnore të Krishtit dhe dashurisë së Tij, Ai na ka bërë të pasur. Si pasojat e këtij transformimi hirplotë, ne jemi bërë të pasur në besim dhe mirësi; ne kemi fituar paqen me Zotin dhe frytet e Frymës. Tani ne shijojmë pasuritë e hirit hyjnor, veprat e mira të thellësisë së pasurisë, urtësisë dhe diturisë së Perëndisë, dhe jemi bërë trashëgimtarë të Mbretërisë së Perëndisë. (Shih Efesianëve 2:7; 1 Timoteut 6:18; Romakëve 11:33; 1 Pjetër 1:4) Ç’pasuri e patregueshme! Meditoni pak mbi këto fjalë: “Ai

[Krishti] e la pozitën e Tij të lartë, hoqi dorë nga lavdia dhe nderi që kishte në Qiell, e la kurorën dhe rrobat të Tij mbretërore dhe e la oborrin e Tij për të ardhur në tokë dhe për të shpëtuar njerëzit e rënë. Ai zotëronte pasuritë e përjetshme, megjithatë Ai u bë i varfër për të na bërë të pasur.” (“The Southern Work”, fq.25)

Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që jam bërë i/e pasur falë hirit Tënd të patregueshëm! Amen.”

7 Korrik

## **BUKA QË ZBRITI NGA QIELLI**

**“Judenjtë, pra, murmurisnin për të, sepse kishte thënë: “Unë jam buka që zbriti nga qielli.”” (Gjoni 6:41)**

Në një bisedë Jezusi e krahasoi veten dhjetë herë me bukë. (Shih Gjoni 6) Nga simbolet e ndryshme të Zotit tonë, asnjëri nuk ka më shumë rëndësi se ky.

Historia tërheqëse e Krishtit rreth bukës vjen nga Pashka dhe festa e bukës pa maja, si edhe në kontekstin e ushqyerjes së pesë mijë vetave. (Shih Gjoni 6:1-14) Të mrekulluar nga shumëzimi i bukës dhe peshqëve, dëgjuesit e Jezusit fillojnë të diskutojnë mbi pohimin e Tij që ka ushqim që priset dhe ka ushqim që mbetet përjetë. Në përgjigjen e Tij Krishti përmendi mrekullinë e shkretëtirës ku Zoti ushqeui popullin Izrael për dyzet vjet me manën që binte nga qielli. Ai theksoi: edhe pse mana vinte nga Zoti, ajo nuk ishte ushqim shpirtëror. Të gjithë që hëngrën manën prehen në paqe. Por buka e vërtetë që zbriti nga qielli, si na zbulon Jezusi, është buka shpirtërore dhe e përjetshme, jo buka materiale dhe e përkohshme.

Ideja kryesore e fjalimit të Krishtit është në shpalljen e Tij revolucionare: “UNË JAM buka që zbriti nga qielli.” (Gjoni 6:41) Jezusi nuk ishte buka e zakonshme, por buka e vërtetë dhe e gjallë. Shpëtimtari si buka që zbriti nga Qielli, jo vetëm shuante urinë por edhe dha jetë dhe forcoi njeriun. Ata që do të han Krishtin si bukën e zbritur nga Qielli, “nuk do të ken më kurrë uri.” (Gjoni 6:35) Një autor i himneve e ka shprehur këtë me poezi: “O Buka Qiellore, e mrekulleshmja Ti / Mbushmë që të mos kem më kurrë uri!” “Shpëtimtari jonë është buka e gjallë. Vetëm duke parë dashurinë e Tij dhe duke e pranuar atë në zemër do të shijojmë Bukën që zbriti nga Qielli.” (“Lift Him Up”, fq.131)

Lutja ime sot: “O Buka e zbritur nga Qielli, Ti më ke dhënë jetën dhe më mban të gjallë. Mbushmë sot që të mos kem më kurrë uri! Amen”.

8 korrik

## **BUKA E FLIJUAR**

**“Unë jam buka e gjallë që zbriti nga qielli; nëse një ha nga kjo bukë do të jetojë përjetë; buka që unë do të jap është mishi im, që unë do ta jap për jetën e botës.”  
(Gjoni 6:51)**

Në vazhdim të simbolizuarit të vetes me bukën, Krishti pikturon një autoportret tjetër. Ai është buka e flijimit. Në këtë portret Jezusi është jo vetëm buka e jetës por edhe buka e gjallë. Shpëtimtari është buka e cila jeton dhe dhuron jetën.

Te Gjoni 6:48 Zoti ynë e quan veten “buka e jetës” e cila e mban çdo gjë gjallë. Buka e ngrënë tretet dhe asimilohet në organizëm për të mbajtur jetën, shëndetin, inkurajuar rritjen dhe për të dhënë energjinë. Edhe Krishti, buka jonë jetëdhënëse shpirtëror, na ushqen dhe na mban gjallë shpirtërisht. Në krahasimin figurativ të Gjoni 6:51 Jezusi thotë rreth vetes: “Buka që unë do të jap është mishi im, që unë do ta jap për jetën e botës.” Këto fjalë drejtojnë të Kalvari. Pikërisht atje buka e gjallë u thye për ne që të jetojmë.

Buka e Komunionit të Shenjtë ose e Darkës së Zotit është simboli i trupit të Krishtit i cili u thye për faljen e mëkateve tona. Ajo simbolizon Krishtin, bukën e flijuar për ne. Kjo bukë na kujton një çast të veçantë të kryqi kur Krishti dha trupin e vet “për jetën e botës”.  
(Gjoni 6:51)

Çdokush që ha bukën e gjallë të flijimit, merr bekimet e jetës së përjetshme. (Shih Gjoni 6:47) Kur Shpëtimtari ynë e quajti veten “bukë e gjallë”, “Ai nuk fliste rreth bukës së zakonshme, por rreth bukës së jetës, nga e cila njeriu mund të marri jetën e përjetshme, jetën që i ngjan jetës së Perëndisë.” (“Review and Herald”, 14 prill, 1891)

Lutja ime sot: “O Zot, unë pranoj bukën e gjallë që u flijua për mua. Të lutem, më jep jetën e përjetshme! Amen.”

9 Korrik

## **MBARTËSI I SHTATË YJEVE**

**“... këtë thotë ai që mban të shtatë yjet në të djathtë të tij dhe që ecën në mes të shtatë shandanëve prej ari.” (Zbulesa 2:1)**

Sa bukur të shohim Jezusin duke qëndruar në lavdi me shtatë yje të shndritshëm në dorën e Tij! Ai është Zoti i tërë krijimit – “Mbartësi i shtatë yjeve”!

Ky portreti i Jezusit ndriçon jo vetëm fjalë për fjalë por edhe në kuptimin shpirtëror, ai ka shumë rëndësi për kishën e ditëve të fundit. Simboli i “shtatë yjeve” në librin e Zbulesës përsëritet disa herë. Ai tregon rreth lajmëtarëve të kishës së Zotit gjatë tërë ekzistencës së saj. (Shih Zbulesa 1:16, 20) Portreti ku Jezusi mban në dorë shtatë yje, na zbulon që Shpëtimtari ynë mbron dhe udhëheq çdo njeri që shërben në kishën e Tij. Krishti me fuqinë dhe hirin e Tij bekon pafundësisht dhe mbron njerëzit e Tij në çdo detyrë të besuar atyre. Ata kurrë nuk janë jashtë dorës së Mbartësit të plotfuqishëm të shtatë

yjeve. “Mësuesit e së vërtetës janë simbolizuar me shtatë yje të cilët nga i pari deri tek i fundit janë në rrethin e kujdesjes dhe mbrotjes së veçantë të Tij [Jezusit)” (Review and Herald, 31 maj, 1887)

Të gjithë bijtë e Zotit dhe ata që i shërbejnë atyre, kanë një siguri të mrekullueshme. Populli i Perëndisë nuk ka pse të frikësohet para asgjëje sepse Mbartësi i shtatë yjeve ka premtuar: “Askush nuk do t’i rrëmbejë nga dora ime.” (Gjoni 10:28) Fjalët e Shpëtimtarit janë të besueshme. Një këngë thotë: “Ai ka gjithë botën në duart e Tij.” “Krishti i cili zbuloi veten në ishullin Patmos, mban shtatë yje në dorën e Tij të djathtë. Kjo pamje na jep siguri të palëkundshme që asnjë kishë besnike nuk ka pse të frikësohet nga asgjësimi; sepse asnjë yll i mbrojtur nga i Plotfuqishmi nuk mund të rrëmbehet nga dora e Tij.” (“Manuscript Releases”, v.3, fq.359)

Lutja ime sot: “O Zot, duart e Tua janë plot fuqi. Të lutem, mbam fort dhe mos më lesho përjetë. Amen.”

10 Korrik

## I DHEMBSHURI

**“ Duke parë turmat, kishte dhembshuri për to, sepse ishin të lodhur dhe të shpërndarë si delet pa bari.” (Mateu 9:36)**

Në të katër ungjijtë Krishti vazhdimisht përshkruhet si Shpëtimtari i dhembshur. Tërë jeta dhe shërbesa e Shpëtimtarit që plotë dhembshuri të veçantë. Jezusi gjithmonë ishte i aftë për të parë në turmë dikë të ngarkuar me shqetësime.

Krishti i dhembshur kishte shumë për të thënë rreth kësaj teme. Ai tregoi rreth një shërbëtori i cili kishte grumbulluar një borxh aq të madh sa që ishte e pamundur për t’i paguar. (Mateu 18:27) Me dhembshuri Krishti preki lebrozët, shëroi të verbërit, i ktheu në jetë të vdekurit dhe inkurajoi të dekurajuarit.

Në libër “All Quiet on the Western Front” tregohet një histori prekëse rreth një ushtari gjerman. Ngjarja ndodhi gjatë Luftës së Parë Botërore gjatë sulmit gjerman ndaj anglezëve. Ushtari gjerman shpejt hidhet në transhen angleze gati për sulm, papritur ai vë re një ushtar anglez të plagosur rëndë. I shtyrë nga dhembshuria gjermani i jep anglezit të pij ujë nga shishja e tij. Ushtari anglez tund kokën në mirënjohje dhe tregon te xhepi i tij. Gjermani nxjerr nga xhepi një zarf me fotot e familjes së ushtarit. Para vdekjes së tij gjermani qëndron pranë duke i treguar fotot e gruas, fëmijëve dhe të nënës. Çfarë ndryshoi situatën? Dhembshuri. Ja material për meditim: “Pikërisht dhembshuria e shtyu Krishtin për të lënë Qiellin. Dhembshuria e detyroi Atë të veshi hyjnin e Tij me trupin njerëzor për të prekur njerëzit. Ajo e shtyu Atë të zbulojë një dhembshuri dhe dashuri të pashoqe ndaj njeriut të rënë.” (“Signs of the Times”, 25 gusht, 1898)

Lutja ime sot: “O Zot, mësomë të jem i dhembshur ndaj të tjerëve ashtu si je Ti ndaj meje. Amen.”

11 Korrik

## **NJERIU NË MES TË SHANDANËVE**

**“Dhe u solla të shoh zërin që foli me mua. Dhe, si u solla, pashë shtatë shandanë ari dhe në mes të shtatë shandanëve, një të ngjashëm me një Bir njeriu, të veshur me një petk të gjatë deri te këmbët dhe ngjeshur me një brez ari në gjoks.” (Zbulesa 1:12, 13)**

Dishepulli i dashur Gjoni, këtu përshkruan Zotin e tij të mahnitshëm duke ecur “në mes të shtatë shandanëve”. Ç’inkurajim të madh jep ky portret për kishën e Zotit!

Shtatë shandanë të shndritshëm simbolizojnë kishën e Zotit në përkryerjen e saj. (Shih Zbulesa 1:20) Ari i shandanëve simbolizon vlerën e madhe të kishës në sytë e Zotit. Në tërë universin nuk ka gjë më të shtrenjtë për Perëndinë se kisha e Tij. Pikërisht për këtë arsye Gjoni e sheh Jezusin duke ecur në mes të popullit të Tij të shtrenjtë. (Shih Zbulesa 1:20; 2:1) Ky është i njëjti Jezus i cili ju shfaq pranë tre djemve hebre në furrën përvëluese. (Shih Danieli 3:25) Vegimi i Gjonit është edhe një tjetër provë që Krishti është vazhdimisht së bashku me njerëzit e Tij.

Te Zbulesa 1:13 Gjoni e sheh Krishtin duke “qëndruar” midis shandanëve. Kurse te Zbulesa 2:1 ai e sheh Shpëtimtarin duke “ecur” në mes të popullit të Tij. Ky është vërtetim i dyfishtë për kujdesin dhe praninë e vazhdueshme të Krishtit. Zoti dhe Shpëtimtari ynë i lavdishëm edhe sot ndjek kudo njerëzit e Tij. Ai do ta bëjë këtë deri në fund të botës. “Krishti ndodhet në mes të shtatë shandanëve. Ai shkon nga një kishë në tjetër, nga një zemër në një zemër... (Ai) është Roja e shtëpisë ... prania e Krishtit është sekreti i jetës dhe dritës sonë”. (“Signs of the Times”, 12 shkurt, 1902)

Lutja ime sot: “O Zot, jam i/e sigurtë që Ti je vazhdimisht i pranishëm në mes të popullit Tënd. Të falenderoj për praninë Tënde të vazhdueshme. Amen.”

12 Korrik

## **MBARTËSI I ÇELËSAVE**

**“Unë jam i pari dhe i fundit, dhe i gjalli; isha i vdekur, por ja, jam i gjallë në shekuj të shekujve, amen; dhe unë i kam çelësat e vdekjes e të Hadesit.” (Zbulesa 1:17, 18)**

Në këtë pikturë madhështore, Krishti duke mbajtur në dorë “çelësat e vdekjes e të Hadesit” shpallet si fitimtar: “Unë jam i gjallë në shekuj të shekujve.” (Zbulesa 1:18) Kjo

është një thirrje fitoreje për të gjithë njerëzit e Zotit në planetin tonë. Në Bibël çelësat simbolizojnë autoritet, nder dhe pushtet. Kur ndonjë person i nderuar viziton qytetin, shpesh herë atij i dhurohen çelësat simbolike të këtij qyteti. Në librin e Zbulesës ne shohim Krishtin në skenën e Qiellit duke mbajtur në dorë çelësat e vdekjes e të Hadesit. (Hadesi – varr, vendi i të vdekurve.) Kjo simbolizon fitoren përfundimtare të Krishtit mbi vdekjen dhe varrin. Beteja në Kalvar i dha fund luftës me satanin duke përfunduar me një fitore të padiskutueshme të Krishtit. Ja Shpëtimtari ynë mban në dorë çelësat e fitores! Apostulli Pal flet rreth kësaj duke pohuar me një siguri të palëkundshme: “Vdekja u përpi në fitore.” (1 Korintasve 15:54) Ngaqë Krishti Fitimtari i ka në dorë çelësat e fitores, edhe ne mund të thërrasim në triumf: “Por ta falënderojmë Perëndinë që na jep fitoren me anë të Zotit tonë Jezu Krisht.” (1 Korintasve 15:57) Me anë të fitorës së Tij mbi vdekje, Zoti Jezus Krisht ka marrë pushtet të plotë mbretëror. Gjoni shikon Jezusin duke mbajtur “çelësin e Davidit” mbret. (Zbulesa 3:7) Ky është simboli i pushtetit dhe të drejtave më të lartë mbretërore. Krishti ka çelësin e Davidit – kjo vërteton pushtetin e Shpëtimtarit tonë mbi çdo gjë. Aftësi e Jezusit për të sunduar në shekuj të shekujve. “Atij ju dha emër i cili është mbi çdo emër tjetër, kështu që para emrit të Jezusit të përkulet çdo gjë. Perëndia ja ka dhënë Atij fuqinë e vet, Ai mban çelësat e vdekjes dhe të varrit.” (“The Bible Echo”, fq.9)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti i mban çelësat. Faleminderit që mund t’i bëj ballë të ardhmes pa frikë! Amen.”

13 Korrik

## **FALËSI I MËKATËVE**

**" Tani, pra, me qëllim që ju ta dini se Biri i njeriut ka pushtet mbi tokë të falë mëkatet..." (Luka 5:24)**

Asnjë prej shpalljeve të guximshme të Jezusit nuk ka shkaktuar akuza kaq të zjarrra nga ana e kundërshtarëve të Tij sa kjo. Udhëheqësit fetar të asaj kohe i panë këto fjalë si një blasfemi të madhe. Kurse për besimtarët e vërtetë ky ishte një lajm i mirë.

Duke shëruar njeriun e paralizuar Krishti zbuloi për të gjithë fuqinë e Tij shëruese dhe gjithashtu të drejtën dhe pushtetin për të falur mëkatet. Ai ishte mjeku i madh i trupit dhe shpirtit. Në këtë mrekulli të dyfishtë Krishti i dhuroj njeriut të sëmurë një trup të ri dhe një jetë të ripërtërirë shpirtërore. Ky njeri u krijua nga e para – shpirtërisht dhe fizikisht.

Falë hyjnisë dhe vdekjes zëvendësuese të Jezus Krishtit në kryq, Ai ka pushtet të plotë të fali mëkatet. Fuqia e Jezusit për të falur është e padiskutueshme dhe e padyshueshme. Në Krisht “kemi shpengimin me anë të gjakut të Tij, faljen e mëkateve sipas pasurisë së hirit të Tij.” (Efesianëve 1:7) Ati Qiellor fuqizoj Krishtin dyfish për të falur mëkatet. Këtë Ai

e vërtetoi duke thënë: “Tani, që ta dini se Biri i njeriut ka autoritet në tokë të falë mëkatet...” (Mateu 9:6) Krishti është jo vetëm i autorizuar të fali, por gjithashtu dëshiron t’ja japi këtë dhuratë çdokujt që vjen tek Ai në pendim dhe besim. (Shih 1 Gjoni 1:9) Mbaje mend: “Para teje mund të ndodhen malet e mëkateve, por nëse do të përulesh me gjithë zemër para Zotit dhe do të rrefesh mëkatet e tua, duke vënë besimin tënd te merita e Shpëtimtarit të kryqëzuar dhe ringjalluar, Ai do të falë dhe do të pastroj nga çdo paudhësi.” (“The Faith I Live By”, fq.128)

Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që nëpërmjet hirit Tënd kam marrë faljen e mëkateve dhe sigurinë e shpëtimit. Amen.”

14 Korrik

## **VUAJTËSI I QETË**

**“I keqtrajtuar dhe i përlur, nuk e hapi gojën. Si një qengj që e çojnë në thertore, si një dele e heshtur përpara atyre që i qethin nuk e hapi gojën.” (Isaia 53:7)**

Kohët e fundit kam parë së bashku me gruan time një dramë ku shfaqej shumë bukur Vuajtësi i Qetë. Krishti atje para përbuzjes, përçmimit, talljes dhe akuzave të rreme qëndroj me një qetësi të palëkundur. Një spiriçuel thotë: “Ai nuk tha asgjë.”

Jezusi në vuajtjen më të rëndë që njeh bota, mbeti i qetë dhe i arsyeshëm. Isaia profetizoi mbi qëndrimin e qetë të Shpëtimtarit tashmë shtatë shekuj para kësaj ngjarjeje. (Shih Isaia 53:7) Para gjykatës komplotuese Jezusi nuk e hapi gojën asnjëherë për të mbrojtur veten, protestuar ose për t’u ankuar. Ai refuzoi të bëjë ose thojë diçka që mund të rrezikonte misionin e Tij për të shpëtuar njerëzimin e rënë. Madje kur ata e mbuluan fytyrën e Tij dhe talleshin duke e goditur Atë, Ai heshti dhe qëndroi i qetë. As nga mos respekti më i madh nuk arriti të nxiste protestën ose ndjenjat hakmarrëse në Jezus.

Apostulli Pjetër i cili pa me sytë e vetë keqtrajtimin e Jezusit nga akuzuesit shkroi: “Kur e fyenin, nuk e kthente fyerjen, kur vuante, nuk kërcënonte, por dorëzohej tek Ai që gjykon drejtësisht.” (1 Pjetrit 2:23) Mësimi më i madh që na zbulon kjo ngjarje: Vuajtësi i Qetë vuajti në mënyrë vullnetare që ne të shpëtohem. Ellen White komenton: “Ai nuk heshti për shkak se kishte faj; Jezusi ishte i pastër, mishërimi i hyjnisë... Ai duroi fyerjet në heshtje, madje torturën dhe vdekjen sepse dha jetën e Tij për të shpëtuar jetën e botës.” (“Review and Herald”, 23 qershor, 1896)

Lutja ime sot: “O Zot, mësomë t’i dorëzohem vullnetit Tënd dhe t’i ngjaj Vuajtësit të Qetë! Amen.”

15 Korrik  
**DHURUESI**

**“ Po secilit nga ne ju dha hiri sipas masës së dhuntisë së Krishtit. Për ç’ka Shkrimi thotë: “Kur ai u ngjit lart, ai e burgosi burgosjen dhe u dha dhurata njerëzve.”” (Efesianëve 4:7, 8)**

Fisnikëria e Krishtit është e pashoqe. Duke lënë lavdinë Qiellore, Ai erdhi në tokë, e mori natyrën tonë edhe dha veten për të shpëtuar njerëzimin. Duke flijuar veten, Jezusi dha më të mirën që ishte në Qiell.

I drejtuar nga një dashuri pafund, Ai “e dha veten e tij për ne, si ofertë e flijim i Perëndisë, si një parfum erëmirë.” (Efesianëve 5:2) Duke dhuruar veten, Shpëtimtari na dhuroj jetën e përjetshme. (Shih 1 Gjoni 5:11) Në ditët e fundit të misionit të Tij, Jezusi premtoj të na dhurojë Frymën e Shenjtë si përfaqësuesi i Tij. (Shih Gjoni 16:7) Dhurata e premtuar erdhi në tokë në ditën e Rrëshajave duke zbuluar në një mënyrë të veçantë fuqinë hyjnore. (Shih Veprat 2:1-6) Dhurata e Frymës së Shenjtë u bë garanti i Krishtit që udhëzimi i kishës, bashkimi dhe rritja do të ecte dorë për dore me dhuntitë e Frymës. Veç dhuratës së Frymës së Shenjtë dishepujt morën edhe dhuntitë e Frymës, të cilët inkurajuan rritjen dhe udhëzimin e kishës. Pas ngritjes në Qiell, shpërndarja e dhuratave u bë privilegji i Zotit Krisht. Ne mund ta gjejmë listën e këtyre dhuntive te Efesianëve 4:11-13. Dhurimi akoma po vazhdon. Krishti dha veten për të na shpëtuar; Ai dhuroj Frymën e Shenjtë për të na bindur, dhe dhuntitë e Frymës për të na udhëzuar. Por nuk mjaftoj me kaq. Krishti vazhdon të na dhurojë hir, zgjuarsi, fuqi dhe trashëgiminë e përjetshme që Ai ka përgatitur për ne. “Dhuratat janë tonat përmes Krishtit, por zotërimi i tyre konkret varet nga pranimi i Shpirtit të Perëndisë.” (“Mësime ndryshe nga Jezusi,” v.2, fq.141)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti më ke dhuruar në hirin Tënd gjithçka që më nevojitet për shpëtimin tim. Të falenderoj për këto dhurata të çmuara. Amen.”

16 Korrik  
**I DREJTI**

**“Cilin nga profetët nuk e përndoqën etërit tuaj? Ata vranë edhe ata që paralajmëronin ardhjen e të Drejtit, për të cilin tani ju jeni bërë tradhtarë dhe vrasës.” (Veprat 7:52)**

Në fjalimin e tij të guximshëm para sinderit, i krishteri-martiri i parë Stefani akuzoi rëndë udhëheqësit shpirtëror në krimin më të poshtër – vrasjen e Jezusit, të Drejtit.

I mbushur me Frymën e Shenjtë, dhiaku Stefani u bë ungjillizues. Ai ishte gati të sakrifikohej për Zotin e cilin e donte dhe e admironte si të Drejtin. Mik apo armik, çdokush që e njohi Jezusin arritën në të njëjtin përfundim – që Jezusi është i Shenjti, i Drejti. (Shih Veprat 3:14) Qartë, gruaja e Pilatit pas ëndrras së saj u prek aq shumë prej mirësisë dhe pafajësisë së Jezusit sa nxiti me guxim burrin e saj të lëkundur: “Mos u

përziej aspak me çështjen e atij të drejti.” (Mateu 27:19) Edhe vet Pilati ishte i bindur rreth pafajësisë së Krishtit dhe u përpoq të pushoj ndërgjegjen e tij duke thënë: “Unë jam i pafaj për gjakun e këtij të drejti.” (vargu 24) Edhe pse Krishti u padit si një kriminel, Ai dallonte qartë si i Drejti.

Në kishën e hershme ky titull e mori një domethënie të veçantë. Si Stefani edhe Pjetri duke adresuar popullin Izrael, akuzoi ata që kishin mohuar “ të Shenjtin, të Drejtin.” (Veprat 3:14) Pjetri këtu përdor një titull të dyfishtë për të theksuar fajin e njerëzve që kishin vrarë padrejtësisht Zotin, Burimin e jetës. Ky titull tregon që vetëm Jezusi është i denjë të quhet i Drejti, e vërteton pafajësinë e Krishtit para ligjit dhe dallon bukurinë e karakterit të Tij. (Shih Mateu 27:19, 24) Pikërisht kjo gjë fuqizoi Shpëtimtarin të bëhej shfajësuesi i besimtarëve. (Shih Romakëve 3:26) “I Drejti” është “një Perëndi i drejtë, një Shpëtimtar.” (Isaia 45:21) Falë hirit të mahnitshëm e Shpëtimtarit tonë, ne shfajsohemi falas. (Shih Titit 3:7; Romakëve 3:24)

Lutja ime sot: “O Zot, vetëm Ti je i denjë të quhesh i Drejti. Më ndrysho me anë të hirit Tënd të bëhem si Ti në karakter. Amen.”

17 Korrik

## **GJYKATËS I TË GJALLËVE DHE I TË VDEKURVE**

**“Tani ai na urdhëroi t’i predikojmë popullit dhe të dëshmojmë se ai është ai që Perëndia e ka caktuar si gjykatës të të gjallëve dhe të të vdekurve.” (Veprat 10:42)**

Apostulli Pjetër në shtëpinë e Kornelit e quan Zotin e Tij të ringjallur Gjykatës i të gjallëve dhe i të vdekurve. (Shih Veprat 10:42)

Ky titull zbulon tri elemente kyç: Krishtin si autoritetin gjygjësor, kompetent dhe rolin e Tij të madh në planin e shpëtimit. Jezusi, Shpëtimtari dhe Mbrojtësi ynë është gjithashtu Gjykatës i të gjallëve dhe i të vdekurve. Në këtë rol nuk ka gjë mospajtuese. Perëndia e ka caktuar Jezusin si Gjykatës. Pozita e Jezusit si Gjykatës është shumë e lidhur me planin e shpëtimit. Roli i Gjykatësit të drejtë dhe i Shpëtimtarit të mëshirshëm janë të pandarë njëri me tjetrin. Krishti është caktuar si Gjykatës i pagabueshëm në çdo çështje, sepse Zoti “ka caktuar një ditë në të cilën do të gjykojë me drejtësi botën me anë të atij njeriu të cilin ai e ka caktuar.” (Veprat 17:31)

Krishti ka të drejtë të gjykojë çdo gjë. Ai është Gjykatës i të gjallëve dhe i të vdekurve. Kjo përfshin çdo njeri – besimtarë dhe mëkatarë – pa dallim. Fakti që Krishti vet ka qënë njeriu i vetëm pa mëkat, i jep të drejtë të gjykojë tërë njerëzimin. “Sepse ne të gjithë duhet të dalim para gjyqit të Krishtit.” (2 Korintasve 5:10) Nuk ka arsye për t’u shqetësuar nëse vendimi i Tij do të jetë absolutisht i drejtë. Gjykimi i Krishtit do të jetë pa gabime. Secili do të marrë atë që meriton “në bazë të asaj që ka bërë, qoftë në të mirën apo në të keqen”. (2 Korintasve 5:10) Ja çfarë ka shkruar Ellen White mbi temën e gjykatës së fundit: “Atë ditë hiri dhe mëshira do të zbresi nga froni dhe drejtësia do të marrë vendin e tyre. Ai që njerëzit kanë pritur aq shumë do të përdori të drejtat e Tij dhe

do të marr vendin e Gjykatësit të Lartë.” (“Review and Herald”, 1 janar, 1889)

Lutja ime sot: “O Zot, unë gjithmonë mund të kem besim te Ti që vendimi yt do të jetë i drejtë. Të lutem, më mbulo me drejtësinë Tënde atë ditë kur do paraqitem në gjykimin e fundit. Amen.”

18 Korrik

#### **PRINC I MBRETËRVE TË DHEUT**

**“ ... dhe nga Jezu Krishti, dëshmitari besnik, i parëlinduri prej së vdekurish dhe Princ i mbretërve të dheut.” (Zbulesa 1:5)**

Vëmendja e shekujve i është kushtuar Krishtit, Princit të vërtetë të mbretëve të dheut. Më në fund ka ardhur çasti i shumëpritur historik. Është një çast shumë emocionues për korin Qiellor të lëvdimit: “Zoti Perëndi i Plotfuqishëm mbretëron dhe do të mbretëroj përjetësisht!”

Falë fitores triumfale të Krishtit mbi mëkatin dhe vdekjen, kemi rifituar trashëgiminë e Adamit. (Shih Kolosianëve 2:15) Planeti Tokë sërish i përket vetëm Atij “që na deshi dhe na lau nga mëkatet tona me gjakun e tij.” (Zbulesa 1:6) Krishti është kurorëzuar si “Princi i mbretërve të dheut” dhe të gjithë të shpëtuarit këndojnë në gëzimin e fitores: “Të mëdha dhe të mrekullueshme janë veprat e tua, o Zot, Perëndi i plotfuqishëm; të drejta dhe të vërteta janë udhët e tua, o Mbret i kombeve.” (Zbulesa 15:3) Tani tërë krijesat kanë vetëm një Princ, një Sundimtar të drejtë dhe një popull të shpëtuar. Në Mbretërinë e Krishtit njerëzit nuk do të mësojnë më se si të luftojnë. Tërë konfliktet teritoriale dhe mosmarrveshjet e kufijeve kanë marrë fund përgjithmonë. Në tërë Mbretërinë do sundojë paqja, drejtësia dhe dashuria.

Mendoni pak rreth kësaj! Një sundim të përkryer në një Univers të përkryer, në të cilin do banojnë qytetarë të mrekullueshëm dhe një Princ i lëvdueshëm – Krishti! Por akoma më e mirë është ajo që ky Princ i përkryer dhe i drejtë do të sundojë përjetësisht. (Shih Isaia 9:5) Lavdi Zotit! Haleluja! Më në fund “shtetet e kësaj bote do të bëhen Mbretëri e Zotit Krisht. Porta Qiellore do të hapet dhe Shpëtimatri jonë së bashku me mijëra miliona shenjtore do të hyj nëpër ta si Mbret i mbretërve dhe Zot i zotërve.” (“Signs of the Times”, 28 tetor, 1903)

Lutja ime sot: “O Zot, ardhte sa më shpejt ajo ditë kur Krishti do sundojë në Mbretërinë e Tij të drejtësisë! Amen.”

19 Korrik

#### **SHKATËRRUESI I FUQISË SË VDEKJES**

**“[Perëndia] ... na shpëtoi dhe na thirri me një thirrje të shenjtë, jo sipas veprave tona,**

**por sipas qëllimit të tij dhe sipas hirit, që na u dha në Krishtin Jezus përpara fillimit të kohëve dhe tani u shfaq me anë të dukjes së Shpëtimtarit tonë Jezu Krishtit, që e prishi vdekjen dhe nxori në dritë jetën dhe pavdekësinë me anë të ungjillit.” (2 Timoteut 1:9, 10)**

Atë mëngjes të paharrueshëm kur engjëjt e fuqishëm erdhën në kopësht tek ai varr, e thyen vulën, e hoqën gurin, jashtë doli Jezusi Nazareas, i gjallë dhe me fitore. Atë çast Ai shkatërroi fuqinë e vdekjes një herë e përgjithmonë.

Krishti si Shkatërruesi i vdekjes na ka çliruar nga frika dhe zinxhirat e vdekjes. Duke u ngritur nga varri, Jezusi zbuloi para Universit një fuqi më të fortë se vdekja. Shpëtimtari ynë si Shkatërruesi i vdekjes ndryshoi përjetë konceptet e krishtera ndaj së ardhmes. Duke shkatërruar vdekjen, Ai “nxori në dritë jetën dhe pavdekësinë me anë të ungjillit.” (2 Timoteut 1:10) Ringjallja e Krishtit ka shkatërruar vdekjen dhe ka hapur rrugë për dritë.

Ngaqë vdekja është e prishur, ndjenjat tona të mëparshme të kotësisë janë shndërruar në një jetë me qëllim. Në vend të dëshpërimit jemi mbushur me hare. Gjendja jonë pa ndihmë është shndërruar në një shpresë të bekuar, dyshimet tona – në sigurinë e shpëtimit! Ne mund t’i bëjme ballë së ardhmës pa frikë, me besim dhe me fitore. Falë Krishtit, Shkatërruesin e vdekjes, ne mund të presim ngjarjat e së ardhmes me gëzim dhe siguri. Lavdi Zotit, Shpëtimtari jonë është gjallë! Vdekja është mposhtur dhe ne jemi të lirë! “Ashtu si Perëndia ngriti Krishtin nga të vdekurit, në mënyrë që Ai të sillte jetë dhe pavdekësinë me anë të Ungjillit, edhe Krishti ka ngritur njerëzit e rënë për një jetë shpirtërore, duke inkurajuar ato me jetën e Tij dhe duke mbushur zemrat e tyre me shpresë dhe gëzim.” (“In Heavenly Places”, fq.7)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti me ringjalljen Tënde ke prishur vdekjen. Të falenderoj që më ke dhuruar dritën e jetës dhe e pavdekësisë. Amen.”

20 Korrik

## **SHËRBETORI**

**“Sepse edhe Biri i njeriut nuk erdhi që t’i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë vetëve.” (Mateu 20:28)**

Shpallje befasuese e Krishtit që Ai erdhi për të shërbyer dhe jo që t’i shërbejnë, ishte shokuese dhe e prishi plotësisht pikëpamjen e zakonshme ndaj udhëheqësit. Filozofia e re i kërkoi dishepujve të ndryshojnë krejtësisht këndvështrimin e tyre.

Dishepujt menduan që një qëndrim të tillë e prish prestigjin dhe autoritetin e udhëheqësit. Kurse Krishti ishte i pari për t’u përulur duke u bërë një prej nesh, duke u veshur me një trup njerëzor dhe duke vdekur në mënyrë më të turpshme në kryq. (Shih 1 Pjetër 5:5, 6) Shpëtimtari ynë shërbeu nga djepi deri në varr.

Jezusi kurrë nuk ra në tundim të bëhej i famshëm. Xhejms B. Ervin (James B. Irvin), një

nga 15 personat e anijes kozmike “Apollo”, të cilët shkuan në Hënë, papritur kuptoi domethënien e fjalëve të Krishtit. Rrugës për në Tokë, kozmonauti ndjeu tundim të bëhej një yll dhe të fitojë famë ndërkombëtare. Por atëherë ai arriti në përfundim: “Jam veç shërbëtori i Zotit në planetin Tokë. Unë duhet të tregoj se çfarë kam përjetuar, në mënyrë që edhe ata të njohin lavdinë e Zotit.” Edhe pse ne në shekullin tonë kemi etje për vetëvlersim, prestigj dhe pushtet ja vlen të mbajmë mend që jemi thirrur të shërbejmë. “Jezusi, të cilit i shërbenin të gjithë, erdhi të bëhej shërbëtori i të gjithëve. Sepse u kujdes për të gjithë, Atij përsëri do t’i shërbejnë dhe do ta nderojnë të gjithë. Dhe ata që do të marin pjesë në atributet e Tij hyjnore dhe do të ndajnë me Të gëzimin kur të shohin shpirtëra të shlyer, duhet të ndjekin shembullin e Tij të shërbimit jo egoist.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.543)

Lutja ime sot: “O Zot, më kujto për ditë që më ke thirrur për të shërbyer dhe jo që më të shërbenin. Më çliro, o Zot, nga sindroma e yjeve. Amen.”

21 Korrik

**MESIA**

**“ Ky gjeti më të parin vëllanë e vet, Simonin, dhe i tha: “E gjetëm Mesian që përkthyer do të thotë: “Krishti”” (Gjoni 1:41)**

Mund të dëgjojmë emocione në zërin e Andreas kur ai i tregon vëllait rreth gjetjes së tij. “E gjetëm Mesian!” klithi ai. Një gëzim të ngjashëm mbushi gjithashtu zemrën e gruas e cila gjatë bisedës te pusi i Jakobit kuptoi që Jezusi është Mesia.

Asnjë titull në Bibël nuk është lidhur më shpresa më të mëdha se “Mesia”. (Në hebraishten e vjetër Mesia do të thotë “i vajosuri”, dmth. – i veçuar për një shërbesë të veçantë. Krishti është përkthimi i fjalës Mesia në greqisht). Gjithë dëshirat e popullit Jude ishin të lidhura me Mesian e shumëpritur. Sipas këndveshtrimit të përhapur “Mesia” do të thoshte shpresë, çlirim, ripërtëritje, luks dhe një jetë mbretërore.

Besimtarë të perëndishëm menduan që Mesia do të jetë një prift, profet, shpëtimtar dhe mbret. Kur u mbush koha, Jezusi erdhi dhe përmbushi të gjitha profecitë, por ata nuk e njohën Atë. Madje ata tek të cilët kishte ardhur Shpëtimtari, e refuzuan Atë.

Krishti si Mesia ishte thirrur nga Perëndia dhe i vajosur për një shërbesë katërfishtë. Ai ishte Profet, Prift, Shpëtimtar dhe Mbret. Jezusi si Profet u vesh me një trup njerëzor për t’i zbuluar Perëndinë njerëzimit. Si Prift, Ai u kthye në Qiell për të paraqitur njerëzimin para fronit të Zotit. Dhe si Shpëtimtar Krishti erdhi për të sjellë shpëtimin e përjetshëm nga mëkati dhe vdekja. Shpëtimtari ynë do të sundoj në mbretërinë e ardhshme si Mbret në jetët e jetëve. Ellen White në kontekstin e historisë së Dy të demonizuarve të cilët takuan Krishtin, shkruan: “Dy të demonizuarit e shëruar ishin misionarët e parë, që Krishti i dërgoi për të predikuar ungjillin në zonën e Dekapolit. ... Ata nuk ishin në gjendje t’i udhëzonin njerëzit ashtu siç mund të bënin dishepujt, që ishin përditë me Krishtin, por mbartnin në veten e tyre provën se Jezusi ishte Mesia. Ata mund të tregonin atë që

dinin, atë, që ata vetë kishin parë, dëgjuar dhe ndjerë në fuqinë e Krishtit. Kjo është ajo që mund të bëjë çdo njeri, zemra e të cilit është prekur nga hiri i Perëndisë.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.280)

Lutja ime sot: “O Zot, po gëzohem ashtu si Andrea, që kam gjetur Mesian. Amen.”

22 Korrik

### **KRISHTI ME DUAR TË GDHENDURA**

**“Ja, unë të kam gdhendur mbi pëllëmbët e duarve të mia; muret e tua më rrinë gjithnjë para syve.” (Isaia 49:16)**

Ky portret i mahnitshëm na kujton rreth duarve të shpuara të Jezusit. Ai na çon te Kalvari ku u kryqëzua Shpëtimtari. Këto duar të dashura kishin bekuar fëmijët, shëruar të sëmurët dhe ngritur të rrëzuarit. Duart të tjera mizore i gozhduan ato në kryq. Krishti me duart e gdhendura ndikon në histori. Duart e Tij të shpuara flasin qartë rreth thellësisë së dashurisë shpëtuese. As dashuria e nënës, dashuria më e fortë që njeh njerëzimi, nuk krahasohet dot me dashurinë “agape” (vetëmohuese) të Perëndisë. Krishti, për të vërtetuar thellësinë dhe qëndrueshmërinë e dashurisë së Tij, vdiq në kryq duke gdhendur në duart e Tij të gjithë të shpëtuarit. Shenjat e gozhdimit do na kujtojnë gjatë gjithë përjetësisë rreth dashurisë dhe hirit të Tij të mahnitshëm. Ne jemi të gdhendur te duart e Shpëtimtarit tonë sepse jemi shumë të çmuar për Të. Harry Anderson te piktura e tij të famshme “Çfarë i ndodhi duarve të Tua” ka krijuar një pamje prekëse. Jezusi është i rrethuar nga fëmijët që me sytë e ndritshëm i bëjnë pyetje të shumta dhe shikojnë me vëmendje shenjat e plagëve të Tij. Të shqetësuar ata pyesin: “Çfarë i ndodhi duarve të Tua?” Kjo pikturë na kujton që “Jezusi do na tregojë duart e Tij me shenja të ngelura nga kryqi. Këto kujtimet e mizorisë Ai do t’i mbaj përjetë. Çdo shenjë e gozhdës do na tregojë rreth shpëtimit të mrekullueshëm të njerëzimit dhe çmimin e shtrenjtë që u pagua për atë.” (“Early Writings”, fq. 179)

Lutja ime sot: “O Zot, duart e Tua të shpuara më zhysin në mendime. Faleminderit që më ke gdhendur te duart e Tua shpëtuese. Amen.”

23 Korrik

### **I MADHI PERËNDI DHE SHPËTIMTARI**

**“...duke pritur shpresën e lume dhe të shfaqurit e lavdisë të të madhit Perëndi dhe të Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht.” (Titit 2:13)**

Në këtë titull fisnik theksohen dy fakte të rendesishëm: Jezus Krishti është Perëndi, dhe ardhja e Tij e madhërishme në lëvdi është finalja madhështore e planit të shpëtimit.

Apostulli Pal, duke lidhur shpresën e bekuar dhe ardhjen e Shpëtimtarit në lavdi, thekson ndërthurjen e planit të shpëtimit. Krishti si Zot dhe Shpëtimtar dha veten si flijim vullnetar për të shpëtuar krijesën e humbur. (Shih Gjoni 10:11, 17, 18) Qëllimi më i lartë i kësaj sakrifice ishte të përgatiste njerëzit për ardhjen e dytë të Shpëtimtarit, kësaj herë në lavdi. Jezusi si Zot dhe Shpëtimtar “e dha veten për ne, për të na shpenguar nga çdo paudhësi dhe për të pastruar për vete një popull të veçantë, të zellshëm në vepra të mira.” (Titit 2:14)

Po i njëjtë Zot dhe Shpëtimtar, i cili erdhi herën e parë në trupin njerëzor për të shpëtuar njerëzimin, do të kthehet si Zot dhe Shpëtimtar me fuqi dhe lavdi për të përfunduar planin e shpëtimit. “Kështu edhe Krishti, pasi u dha vetëm njëherë për të marrë mbi vete mëkatet e shumëve, do të duket për së dyti pa mëkat për ata që e presin për shpëtim.” (Hebrenjve 9:28) Pikërisht prandaj çdokush i shpëtuar me anë të sakrificës së Zotit tonë dhe Shpëtimtar, pret aq shumë “shpresën e lume dhe të shfaqurit e lavdisë të të madhit Perëndi dhe të Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht.” (Titit 2:13) Shpëtimtari ynë i mrekullueshëm do vij në lavdi duke na zbuluar në fuqi dhe madhësi. Ai do të përmbush shpresën tonë të bekuar dhe do i bëj të gjitha gjërat të reja. (Shih Mateu 24:30; Zbulesa 11:15; 21:5) Ç’ditë të mahnitshme dhe plot bekime! “Kjo do të jetë dita e madhe e ardhjes së Shpëtimtarit tonë Jezus Krisht në lavdi. Lavdia e Tij do të kalojë çdo gjë që syri ka parë ndonjëherë.” (“In Heavenly Places”, fq. 357)

Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të pres me zell ardhjen Tënde në lavdi kur do të takoj Ty ballë për ballë. Amen.”

24 Korrik

## **I BUKURI NDËR TË GJITHË BIJTË E NJERËZVE**

**“Ti je shumë i bukur ndër të gjithë bijtë e njerëzve; buzët e tua janë plot nur, prandaj Perëndia të ka bekuar në përjetësi.” (Psalms 45:2)**

Psalmist i në një zbulesë profetike po lëvdon Jezusin, “shumë i bukur ndër të gjithë bijtë e njerëzve.” (Psalmi 45:2) Në një tjetër përkthim të Biblës thuhet: “Më i shquari nga njerëzit; buzët e tua janë të vajosura me hir sepse Perëndia të ka bekuar në përjetësi.” (NIV) Sa bukur na zbulojnë këto fjalët lavduese superioritetin e Krishtit! Ky portret ilustron Shpëtimtarin tonë si “Njeri, Luftëtar dhe në fund të fundit – Dhëndër në ditën e dasmës.” (SDA Bible Commentary, v.3, fq.741) Jezusi në çdo rol dhe veprim të Tij është më fisnik, më i bukur dhe më i madh nga të gjithë.

Jezusi si Njeri ishte “shumë i bukur ndër të gjithë bijtë e njerëzve”. Ai ishte i pasqor dhe i pakrahueshëm. Jezusi ishte i bukur jo nga pamja e jashtme por për shkakun që karakteri i tij, dashuria dhe jeta e shenjtë rrezatonte bukurinë.

Jezusi është edhe Luftëtari më i madh nga të gjithë. Ai është kalëruesi i cili ka dalë për të fituar. (Shih Zbulesa 6:2) Krishti si Mbret është Mbreti i mbretërve. Si Dhëndër, Ai është më i dashur në botë sepse ka dhënë veten për nusen – kishën e Tij. (Shih Efesianëve 5:25-27) Çdo mëkatar i shpëtuar me anë të hirit do të bashkohet me fjalët e

lavdërueshme që Davidi i kushton Jezusit. Vërtetë, Zoti ynë i mrekullueshëm është “shumë i bukur ndër të gjithë bijtë e njerëzve.” (Psalmi 45:2) “Jezus Krishti, Madhëria Qiellore, nuk u fsheh në trupin njerëzor. Ai ishte mësuesi hyjnor, i dërguar nga Perëndia, një xhevahir i dhuruar njerëzimit. Ai ishte shumë i bukur ndër të gjithë bijtë e njerëzve.” (“The Youth Instructor”, 22 gusht, 1895)

Lutja ime sot: “O Zot, edhe unë dua të të levdoj së bashku me Davidin. Je shumë i bukur ndër të gjithë bijtë e njerëzve. Amen.”

25 Korrik

### **PRIFTI DHE FLIJIMI**

**“Ai, përkundrazi, pasi dha për gjithnjë një flijim të vetëm për mëkatet, u vu të rrijë në të djathtën e Perëndisë.” (Hebrenjve 10:12)**

Në planin e shpëtimit Krishti është si Flijim po ashtu dhe Prifti i cili ofron këtë flijim. Pikërisht ky fakt i jep Krishtit rolin kryesor në planin e shpëtimit. Flijimi dhe flijuesi është i njëjti person.

Në krahasim me priftërinjtë e Aronit, Krishti para Perëndisë “vetëm një herë, në fund të shekujve Krishti u shfaq për të prishur mëkatën me anë të flijimit të vetvetes.” (Hebrenjve 9:26) Jezusi si Prift qëndron para Atit “me gjakun e vet.” (vargu 12) Shpëtimtari jonë vdiq në kryq si “Qengji i Perëndisë, që heq mëkatën e botës.” (Gjoni 1:29) Pasi ka kryer të gjithë, Ai vjen para Perëndisë si Prift për të paraqitur veten si një flijim i pa të metë i Kalvarit. Ky flijim u ofrua një herë për të gjithë, nuk ka nevojë që të përsëritet. Është kryer. Një Prift i përkryer ka ofruar një Flijim të përkryer para Zotit, duke siguruar një shpëtim të përkryer për tërë njerëzim.

Apostulli Pal na kujton: “Sepse, me një ofertë të vetme, ai i bëri të përsosur për gjithnjë ata që shenjtërohen.” (Hebrenjve 10:14) Ç’shpresë e bekuar! “Krishti është i aftë për të bërë çdo gjë! Kjo u zbulua kur Ai mbarti mëkatet e tërë botës. Ai ka një rol të dyfishtë – Jezusi është Prifti dhe Flijimi. Ai ishte i shenjtë, i pafaj, i papërlyer dhe i ndarë nga mëkatarët.” (“Loma Linda Messages”, fq.180)

Lutja ime sot: “O Zot, për shkakun që je ulur në krahun e djathtë të Perëndisë, edhe unë mund të vij para Perëndisë. Më lejo ta bëj këtë sot me guxim me anë të hirit Tënd. Amen.”

26 Korrik

### **LUFTËTARI I PAMPOSHTUR**

**“ Por ta falenderojmë Perëndinë që na jep fitoren me anë të Zotit tonë Jezu Krisht.” (1 Korintasve 15:57)**

Që nga fitorja mbi satanin në shkretëtirë, Jezusi është dhe mbetet Luftëtari i Pamposhtur në Betejën e Madhe midis të mirës dhe të keqes. Luftëtari i madh nuk ka humbur asnjë betejë.

Beteja e Kalvarit ishte fitore përfundimtare e Krishtit. Për satanin ajo ishte si beteja e Vaterlos për Napoleonin. Në atë të premtë historike në Kalvar disa kishin frikë rreth përfundimit të betejës vendimtare. Jezusi u kryqëzua. Probabiliteti i fitores dukej shumë e dobët. Por mrekullia e mëngjesit të së dielës ndryshoi gjithçka! Varri bosh dhe shpallja e engjëllit: “Mos u trembni! Ju kërkoni Jezusin Nazareas që ka qenë kryqëzuar; ai u ringjall, nuk është këtu; ja vendi ku e kishin vënë,” është prova e padiskutueshme e fitores kritike. (Marku 16:6) Tani Luftëtari i Pamposhtur mund të shpalli me triumf: “isha i vdekur, por ja, jam i gjallë në shekuj të shekujve, amen; dhe unë i kam çelësat e vdekjes e të Hadesit.” (Zbulesa 1:18)

Pikërisht ngaqë Jezusi është Luftëtari i Pamposhtur, edhe ne, ndjekësit e Tij, “jemi më shumë se fitimtarë për hir të Atij që na desh.” (Romakëve 8:37) Gjenerali ynë i madh po përgatitet për paradën e fitores. Ja disa fjalë inkurajimi për ne: “Dhurata e Krishtit është garant e asaj që do të marrim ndihmë në kohën e sprovës dhe do fitojmë këtë luftë. Krishti është forca e njerëzve të Tij sepse Atij i është dhënë gjithë pushteti”. (“Signs of the Times”, 20 maj, 1908)

Lutja ime sot: “O Zot, të lavdëroj që je i pamposhtëm. Të kërkoj ndihmë që të mposht dhe unë mëkatin në jetën time. Amen.”

27 Korrik

## **KRYEPRIFTI I DENJË**

**“Sepse ne një kryepriift i tillë na duhej, i shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga mëkatarët dhe i ngritur përmbi qiej.” (Hebrenjve 7:26)**

Tema kryesore e letrës drejtuar Hebrenjve është shërbesa e Krishtit si Kryepriift. Në këtë letër gjejmë më shumë se njëzet referenca drejtpërdrejtë të këtij roli të rëndësishëm të Krishtit. Në fakt Krishti si Kryepriift këtu përmendet më shumë se në tërë librat e tjerë të Dhiatës së Re.

Leximet e ardhshme do na zbulojnë pesë portrete të mrekullueshme të Krishtit, Kryepriiftit i Madh Qiellor. Le të nisemi me titullin “Kryepriifti i denjë”. Ky titull tregon rreth pozitës së shkëlqyer të Zotit tonë – Ai është Kryepriifti ynë. Falë fuqisë së Tij hyjnore, natyrës së përkryer njerëzore dhe shërbesës shpëtuese, vetëm Jezusi është i përshtatshëm dhe i denjë për t’u bërë Kryepriifti ynë. Biografia e Tij është pa njollë. Jezusi është Biri i Perëndisë dhe Biri i Njeriut, Shpëtimtari, Flijimi dhe Mbartësi i mëkatëve tona. (Shih Galatasve 2:20; Hebrenjve 9:28) Jezusi është shembulli ynë i përsosur, Zëvendësuesi ynë i drejtë dhe Vëllai ynë i madh. E gjithë kjo dhe akoma më shumë e bëjnë Jezusin të vetmin Kryepriift të përshtatshëm, i denjë dhe i aftë para njerëzve dhe Perëndisë.

Me një Kryepriift të tillë shpëtimi ynë gjendet në duar të sigurta. Jezusi dëshiron dhe është i aftë për të na shpëtuar. I ngritur dhe plot fuqi, Jezusi qëndron në dorën e djathtë të Perëndisë. Përditë mund t'i dërgojmë lutjet tona Jezusit dhe të kemi besim te Ai si Kryepriift tja paraqesi ato Perëndisë Atë. Ç'siguri e bekuar që kemi një Kryepriift të tillë! "Ndaj populli i Perëndisë duhet të kthejnë sytë e tyre te Shenjtërorja qiellore ku ... Kryepriifti ynë mbron njerëzit e Tij." ("The Faith I Live By", fq.209)

Lutja ime sot: "O Zot, të falenderoj që shpëtimi im është në duar të sigurta e Kryepriiftit Jezus! Amen."

28 Korrik

### **KRYEPRIFTI I MADH**

**"Duke pasur, pra, një kryepriift të madh që ka përshkuar qiejt, Jezusin, Birin e Perëndisë, le të mbajmë fort rrëfimin tonë të besimit." (Hebrenjve 4:14)**

Titulli i Kryepriiftit të Madh është më shumë se një shpallje teologjike ose doktrinale. Ai është inkurajim dhe ngushëllim për popullin e Zotit. Tërë sistemi i shpëtimit me anë të hirit nëpërmjet besimit është i përqëndruar te Krishti, Kryepriifti ynë i madh. Ai ofron meritat e sakrificës së Tij të përkryer për shpëtimin e mëkatarëve që janë penduar shkeljet e tyre. "Kryepriifti ynë i Madh ka ofruar të vetmin flijim të pranueshëm për shpëtimin tonë. Duke u sakrifikuar në kryq, Ai pajtoi plotësisht mëkatet e njerëzimit." (Signs of the Times, 28 qershor, 1899)

Titulli Kryepriift thekson superioritetin e Krishtit dhe pazëvendësueshmërinë e shërbesës së Tij në Shenjtëroren Qiellore. Ndryshe nga priftërinjtë tokësore, Krishti për të shlyer mëkatet nuk ofron për flijim kafshët por gjakun e vet të shtrenjtë. (Shih Hebrenjve 9:28; Galatasve 2:20) Në krahasim me priftërinjtë njerëzor, Kryepriifti i Madh Jezus është pa mëkat, prandaj Ai nuk ka nevojë të kryej ritualet e pastrimit. Jezusi është një Priift i përkryer, pa mëkat, i cili ofron një flijim të përkryer dhe patemetë. Ai është Kryepriifti i Madh i cili "vetëm një herë, në fund të shekujve Krishti u shfaq për të prishur mëkatin me anë të flijimit të vetvetes." (Hebrenjve 9:26)

Me një Kryepriift të Madh të tillë mund të jemi të sigurt, sepse Ai na do pa kushte, na fal edhe pse nuk e meritojmë, dhe na pranon plotësisht në familjen e Zotit. (Shih Gjoni 4:16, 17) "Kryepriifti ynë i Madh ... [i cili] i mbart njerëzit e Tij thellë në zemër ... duke pajtuar mëkatet e tyre plotësisht, qëndron në madhëri dhe lavdi hyjnore." ("That I May Know Him", fq.74)

Lutja ime sot: "O Zot, ja ku jam sërish duke vërë besimin tim te Kryepriifti i Madh. Më ndihmo të jem me i/e fortë në besimin tim. Amen."

29 Korrik

## **KRYEPRIFTI I PAPËRLYER**

**“Sepse ne një kryepriift i tillë na duhej, i shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga mëkatarët dhe i ngritur përmbi qiej.” (Hebrenjve 7:26)**

Sot do të vështrojmë portretin “Kryepriifti i papërlyer”. Ky titull zbulon shenjtërimin dhe përsosmërinë morale të karakterit të Shpëtimtarit dhe Kryepriiftit tonë të Madh. Ndërmjet shumë vëçorish të tjera, të cilat bëjnë e Jezusin Kryepriift të Madh, natyra e Tij njerëzore pa mëkat ka një rol shumë të veçantë. I lindur nga një grua, i tunduar si të gjithë ne duke jetuar në këtë botë mëkatore, Jezusi mbeti plotësisht “i shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga mëkatarët.” (Shih Hebrenjve 7:26) Bibla na shpall me siguri: “Në Të nuk ka mëkat.” (1 Gjoni 3:5) Jezusi “nuk njihte mëkat.” (2 Korintasve 5:21) “Ai nuk bëri asnjë mëkat dhe nuk u gjet asnjë mashtrim në gojë të tij.” (1 Pjetrit 2:22) Jezusi quhet Qengji i patëmetë dhe i panjollë. (Shih 1 Pjetrit 1:19) Ellen White shkruan: “Në Të nuk u gjet as shenja më e vogël e metë.” (“Signs of the Times”, 9 dhjetor, 1897) E mahnitshme që madje ndërsa Jezusi në kryq i mbarti tërë mëkatet e botës, Ai e bëri këtë në mënyrë fitimtare. Ai mbeti i papërlyer edhe kur Perëndia “bëri të jetë mëkat për ne Ai që nuk njihte mëkat.” (2 Korintasve 5:21)

Ky Kryepriifti i Madh pamëkat dhe i papërlyer është i aftë të kryej për ne çdo gjë të nevojshme. “Sepse ne nuk kemi kryepriift që nuk mund t’i vijë keq për dobësitë tona, po një që u tundua në të gjitha ashtu si ne, por pa mëkatuar.” (Hebrenjve 4:15) Meqenëse Jezusi ka fituar në vendin tonë betejën e Kalvarit, Ai ka fituar të drejta për të na mbrojtur në gjykimin hyjnor. Ai si Shpëtimtar i dashur dhe Kryepriifti i Madh na ka premtuar të na mbrojë nga rënia dhe të na “nxjerrë para lavdisë së Tij të paqortueshëm dhe me gëzim.” (Juda 24) Ajo që Krishti është i aftë të na shpëtojë të gjithë ne, është zbuluar te fakti që Ai mbarti tërë mëkatet e botës. ... Ai është i shenjtë, i pafaj, i papërlyer, i ndarë nga mëkatarët.” (“Loma Linda Messages”, fq.180)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti je Kryepriifti im i Madh i papërlyer. Më ndihmo edhe mua të jetoj një jetë të shenjtë. Amen.”

30 Korrik

## **KRYEPRIFTI I MËSHIRSHËM**

**“ Prandaj Ai duhej t’u ngjante në çdo gjë vëllezërve, që të mund të ishte i mëshirshëm e kryepriift besnik në ato që i përkasin Perëndisë, për për t’u bërë pajtim për mëkatet e popullit.” (Hebrenjve 2:17)**

Te portreti i sotshëm e shohim Jezusin si Kryepriiftin i mëshirshëm. Mëshira është shumë e rëndësishme për Krishtin për t’u bërë Kryepriifti i vërtetë. Kjo e vërtetë zbulohet në faktin që “Ai duhej t’u ngjante në çdo gjë vëllezërve.” (Hebrenjve 2:17) Falë përvojës së Tij, të cilën Ai e mori gjatë afrimitetit e Tij me njerëzit, Jezusi mund të na përfaqësojë si

një Kryeprift i mëshirshëm. Kryeprifti ynë i Madh Qiellor është i aftë të trajtojë çdo mëkatar të penduar me dashuri dhe mirëkuptim, sepse me anë të vdekjes së Tij në kryq, Ai ka përmbushur kërkesat e ligjit hyjnor. Pikërisht prandaj Shpëtimtari ynë mund të ketë mëshirë ndaj shkelësit dhe në të njëjtën kohë të kryej detyrën e Tij me besnikëri. Perëndia krijoi planin e shpëtimit në atë mënyrë që armiku të mos gjejë në të asgjë që mund ta akuzonte. Pikërisht prandaj Jezusi “duhej t’u ngjante në çdo gjë vëllezërve”, që pastaj mund të bëhej Kryeprifti ynë i Madh. Ai vërtetë u bë i ngjashëm me njeriun. (Shih Filipianëve 2:7) Jezusi “u tundua në të gjitha ashtu si ne, por pa mëkatuar.” (Hebrenjve 4:15)

Jezusi ndjeu fuqinë e gjithë tundimeve dhe peshën e çdo vuajtje. (Shih Mateu 4) Në betejat tona njerëzore që përballojmë përditë, kemi gjithashtu një Kryeprift të Madh të kuptueshëm dhe të mëshirshëm, i cili është gati të na fali, është i aftë të na fali mëkatet dhe ka një dëshirë të madhe për të mbështetur çdokënd që vjen te Zoti me besim. (Shih 1 Gjonit 1:9) Jezusi kurrë nuk do t’i braktisë ata që vijnë tek Ai duke patur besim të plotë në meritën e Shpëtimtarit. Ne mund t’i afrohem Atij shumë thjesht: “Ne duhet të zhvillojmë përditë besimin tonë duke medituuar rreth Atij që ka marrë përsipër çështjen tonë dhe është Kryeprifti ynë i Madh besnik dhe hirplotë.” (“The Youth Instructor”, 18 tetor, 1894)

Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që je Kryeprifti im i Madh dhe i mëshirshëm. Amen.”

31 Korrik

## **KRYEPRIFTI BESNIK**

**“ Prandaj ai duhej t’u ngjante në çdo gjë vëllezërve, që të mund të ishte i mëshirshëm e kryeprift besnik në ato që i përkasin Perëndisë, për për t’u bërë pajtim për mëkatet e popullit.” (Hebrenjve 2:17)**

Sot do të përqëndrohemi te Jezusi si Kryeprifti i Madh besnik. Ky portret na zbulon Kryepriftin jo vetëm mëshirues, por gjithashtu besnik dhe të besueshëm. Kryeprifti i Madh për të qenë i denjë për pozitën e Tij duhet të jetë i mëshirshëm dhe besnik në të njëjtën kohë. Në planin e shpëtimit kjo balancë ka shumë rëndësi. Mëshira mund të tejkaloj kufijtë duke injoruar drejtësinë. Pikërisht prandaj kemi nevojë për një Kryeprift të Madh besnik. Besnikëria e Shpëtimtarit siguron një ekuilibër të përpiktë të mëshirës dhe drejtësisë duke marrë parasysh të drejtat dhe detyrat e shkelësit dhe viktimës. Jezusi si Kryeprifti i Madh besnik gjithmonë mban “një balancë të përpiktë midis hirit pa kushte dhe drejtësisë së palëkundur.” (SDA Bible Commentary, v.7, fq.407) Ai dëshiron të jetë i dashur dhe i mirëkuptueshëm me shkelësin, por në të njëjtën kohë duke mbetur i vërtetë dhe besnik ndaj drejtësisë. Hiri dhe drejtësia në shpëtimin e mëkatarit punojnë krah për krah duke plotësuar njëra-tjetrën. Kryeprifti ynë i Madh është besnik ndaj detyrës së Tij duke qenë gjithashtu i mëshirshëm dhe hirplotë ndaj shkelësve të ligjit hyjnor. Vetëm Jezusi, falë kombinimit të papërsëritshëm të hyjnisë dhe natyrës njerëzore

pa mëkat, mund të jetë një Kryepriift i tillë. Si kryepriifti i Madh besnik, Jezusi mban premtimet ndaj popullit e Tij.

Kryepriifti ynë i Madh besnik kurrë nuk i zhgënjen ata që vijnë tek Ai me besim. Ja një dëshmi e bukur rreth besnikërisë së Kryepriiftit tonë të Madh: “Siç ka qenë dje Ai do jetë edhe nesër dhe përjetë. Ai është udhëheqësi, mësuesi, këshilluesi dhe mik i ynë, i cili duke i përgjigjur ndaj besimit tonë gjithmonë derdh rrebeshë bekimesh mbi ne.” (“In Heavenly Places”, fq. 187)

Lutja ime sot: “O Zot, jam i/e sigurtë që Ti si Kryepriifti i Madh besnik do më ndihmosh të mbetem besnik deri në fund. Të falenderoj për këtë. Amen.”

1 Gusht

**VELI**

**“Duke pasur, pra, o vëllezër, liri të plotë për të hyrë në shenjtërore me anë të gjakut të Jezusit, me anë të një udhë të re dhe të gjallë që Ai përuroi për ne me anë të velit, domethënë të mishit të Tij.” (Hebrenjve 10:19, 20)**

Ky portreti i Jezusit e kthen vëmendjen tonë nga prifti te veli i cili ndante dy ndarjet e shenjtërores – vendin e shenjtë nga vendi shumë të shenjtë. Në “Shenjtëroren më të mirë” ne shohim Krishtin duke kryer disa role njëkohësisht.

Në Shenjtëroren tokësore një vel shumëngjyrësh i stolisur me figura të thurura e kerubinëve (engjëjve) ndante vendin e shenjtë nga vendi shumë i shenjtë (Shih Eksodi 26:31-33), ku lejohej hyrja vetëm një herë në vit dhe vetëm kryepriiftit. Në ditën e pajtimit veli u bë hyrja ose dera ndërmjet së cilës njeriut lejohej të hyj dhe të takoj Perëndinë. Në çastin kur Krishti vdiq në kryq, veli i tempullit u çua nga lartë deri në fund. (Shih Mateu 27:51) Çarja e velit përmes e hapi “një udhë të re dhe të gjallë” për te Perëndia. (Hebrenjve 10:20) Veli i cili kishte shërbyer si pengesa, tani u shkëmbye me një tjetër Vel i cili na siguron hyrjen te Zoti.

Tani nuk ka më vel ndarës midis mëkatarit i penduar dhe Perëndisë. Jezusi është Veli pranues dhe në vend të ndarjes na ka siguruar hyrjen. Jezusi është dera ose hyrja nëpërmjet së cilit mund të afrohem Atit tonë Qiellor drejtpërdrejtë sepse nuk kemi më asnjë vel ndërmjet nesh. Shpëtimtari ynë tani është si veli i hyrjes, po ashtu edhe Kryepriifti. Ja, lajmi i mirë: pengesa që na ndante nga Perëndia është hequr përgjithmonë dhe ne mund t’i afrohem “me guxim fronit të hirit”. (Hebrenjve 4:16) Tani mund të afrohem “me zemër të vërtetë, me siguri të plotë besimi”. (Hebrenjve 10:22) Ji i sigurtë: “Krishti do të të çoj te pragu ku banon Pafundësia. Nëpërmjet velit mund të shohesh lavdinë e Tij i cili është i gjallë për të na mbrojtur.” (Mësime ndryshe nga Jezusi, fq.87)

Lutja ime sot: “O Zot, po të afrohem Ty me siguri të plotë besimi, nëpërmjet Krishtit. Të falenderoj, o Zot, për Velin i cili më lejon të vijë te Ti. Amen.”

2 Gusht

## **GURI I HEDHUR POSHTË**

**“Ky është guri që ju, ndërtuesit, e hodhët poshtë dhe që u bë guri i qoshes.” (Veprat 4:11)**

Dhiata e Re i kushton shumë rëndësi metaforës së Krishtit si gur. Tre tekste e quajnë Krishtin “gur i hedhur poshtë”, i cili është bërë guri i qoshes.

Pjetri duke folur para Sinedri (këshilli i udhëheqëseve fetar hebre) ua bëri të qartë që ata janë bashkëfajtorë në vdekjen e Krishtit. Pjetri duke përdorur një nga titujt e tij të preferuar për Jezusin, i kujtoi atyre që Shpëtimtari është “guri që ju, ndërtuesit, e hodhët poshtë.” (Veprat 4:11) Pa dyshim, shumë anëtarë të Sinedrit kishin dëgjuar Jezusin duke lidhur veten me profecinë e gurit të hedhur poshtë. (Shih Mateu 21:42-44)

Pjetri shpall me këmbëngulje që guri i hedhur poshtë është bërë “guri i qoshes”. Guri i hedhur poshtë tani është kthyer në një gur të çmuar. (Shih 1 Pjetër 2:4) Rehabilitimi i gurit të hedhur poshtë u bë tema kryesore e predikimeve të Pjetrit. Guri që u hodh poshtë me turp tani ka marrë sërish vendin e nderit që i takon. Jezusi Krishti është “guri i gjallë” dhe “një gur çipi të zgjedhur” të kishës. (1 Pjetër 2:4, 6) Ellen White komenton: “Në ardhjen e Tij të dytë, Ai do të shfaqet si Zot i qiellit dhe i tokës. ... guri i hedhur poshtë do të bëhet guri i themelit.” (Biografia e Dashurisë, fq.496)

Lutja ime sot: “Të lavdëroj, O Zot, që Ti edhe pse u hodhe poshtë dikur, tani je bërë guri i qoshes në Kishën Tënde. Amen.”

3 Gusht

## **PARAROJA**

**“Megjithatë ju nuk patët besim tek Zoti, Perëndia juaj, që shkonte në rrugë para jush për t’ju treguar një vend ku të ngrinit çadrat, me zjarrin e natës dhe me renë e ditës, për t’ju treguar cilën rrugë duhet të ndiqnit.” (Ligji i Përtërirë 1:32, 33)**

Pararoja ecën para ushtrisë sulmuese. Kjo fjalë karakterizon shumë mirë rrugën e çlirimit, nga Egjipti deri në tokën e premtuar.

Gjatë tërë udhëtimit të vështirë të Izraelit prej dyzet vitesh, Jezus Krishti ishte udhëheqësi i tyre i padukshëm. “Qe Biri i Perëndisë Ai që qëndroi si një ushtarë i armatosur para udhëheqësve të Izraelit. Ishte Ai i cili udhëhoqi popullin hebre përmes shkretëtirës, i veshur me kolonë prej reve gjatë ditës dhe një kolonë prej zjarri gjatë natës.” (Signs of the Times, 14 prill, 1881) Jezusi vet ishte pararoja i cili shkonte para

popullit të Tij. Ai drejtoi ata me anë të simbolëve dhe shembëlltyrave. I mbështjellur me kolonë prej reve ose zjarri Jezusi zgjodhi vendin e kampit ku të kalonin natën kurse gjatë ditës u tregoi udhën që duhet të ndiqnin.

Edhe sot pararoja i fuqishëm i Izraelit akoma udhëheq Izraelin shpirtëror për në një “tokë më të mirë” – Tokën e Premtuar Qiellore. Krishti ende ecën para njerëzve të shpëtuar. Ai ka premtuar: “Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës.” (Mateu 28:20) Udhëheqësi ynë na drejton në ditët e bardha dhe në të zezat, në pasuri dhe varfëri, në gëzim dhe trishtim. Dëgjoni këtë premtim të çmuar: “Ai Jezusi i cili udhëhoqi Izraelin e lashtë me anë të kolonës së reve gjatë ditës dhe kolonës së zjarrit gjatë natës ..., do të drejtoj popullin e Tij në mënyrë triumfiale edhe në këtë periudhë kaq vendimtare të historisë së botës. Rruga është e zgjedhur dhe çdo hap drejtohet nga Zoti vet.” (“Signs of the Times”, 6 mars, 1883)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti je Pararoja i popullit Tënd. Nidihmomë të të ndjek Ty. Amen.”

4 Gusht

## SHËRBËTORI YT I SHENJTË

**“Dhe tani, Zot, ... lejo që shërbëtorët e Tu të kumtojnë Fjalën Tënde me plot çiltërsi, duke e shtrirë dorën Tënde për të shëruar dhe që të kryhen shenja dhe mrekulli në emër të Birit [përkth.ang. - Shërbëtorit] Tënd të shenjtë Jezusit.” (Veprat 4:29, 30)**

Ky titull i ri u krijua pas adhurimit të madh të falenderimeve dhe lutjeve në Jerusalem. Shërimi i lypësit të paralizuar tek portat e tempullit tërhoqi vëmendjen e njerëzve. (Shih Veprat 3:1-10) Anëtarët e Sinedrit të shqetësuar rreth përkrahjes së turmës ndaj dishepujve të Jezusit me ngut filluan të marrin masat për të pushuar apostujt. Adhurimi i veçantë i organizuar nga apostujve papritur u shndërrua në një takim madheshtor lutjesh. Atje për herë të parë përmendet titulli “Shërbëtori Yt i Shenjtë”. Në Bibël e gjejmë këtë titull vetëm dy herë, dhe që të dy rastet janë te Veprat 4:23-30. Të mbushur me fuqinë e Frymës së Shenjtë dhe të inkurajuar nga lajmi i mirë i apostujve, besimtarët në lutjen e tyre përmendin përpjekjen e Herodit dhe Ponc Pilatit të mbledh njerëzit kundër “Shërbëtorit Tënd të Shenjtë”. (v.27) Pastaj apostujt i kërkojnë Zotit të shtrijë dorën e Tij “për të shëruar dhe që të kryhen shenja dhe mrekulli në emër të Shërbëtorit Tënd të Shenjtë Jezusit.” (v.30)

Në shërbesën e Jezusit çdo gjë ishte e shenjtë - dorëzimi i Tij i plotë ndaj vullnetit të Perëndisë, besimi i Tij te fuqia e Perëndisë, përkushtimi i plotë ndaj misionit të Tij dhe jeta e Tij e shenjtë. Jezusi u sakrifikua si një flijim i vullnetshëm, i bindur, besnik dhe i shenjtë. Të frymëzuar nga “Shërbëtori i Shenjtë Jezus” besimtarët vendosën të bëheshin të ngjashëm me Atë. “Ata dëshironin të lavdëronin jo vetveten por Jezusin, si edhe të

shpëtonin shpirtra nga humbja e përjetshme.” (Signs of the Times, 22 janar, 1885)

Lutja ime sot: “O Zot, më mëso të shërbëj Ty me përlusësi dhe shenjtëri kështu që një ditë të sundoj me Ty në lavdi. Amen.”

5 Gusht

## **PROFET SI MOISIU**

**“Ky është ai Moisi që u tha bijve të Izraelit: “Zoti, Perëndia juaj do të nxjerrë për ju, nga mesi i vëllezërve tuaj, një profet si mua. Dëgjojeni!”” (Veprat 7:37)**

Stefani – martiri i parë i krishterë – në fjalimin e tij të zjarhtë para Sinedrit referon te profecia e shkruara te Ligji i Përtërirë 18:15-18: “Zoti, Perëndia yt, do të krijojë për ty një profet si unë [Moisi].” Stefani dhe apostujt e tjerë e panë përmbushjen e kësaj profecie te Jezusi.

“Moisiu ishte një personazh simbolizues i Krishtit.” (Patriarkë dhe Profetë, fq.369.) Ai ishte shembëlltyra e Mesias. Në fillim të shërbesës së Krishtit shumë veta e njohën Jezusin si profetin e premtuar, të ngashëm me Moisiun. (Shih Gjoni 6:14; 7:40) Moisiu vet inkurajonte popullin: “Zoti, Perëndia yt, do të krijojë për ty një profet si unë në mes teje dhe vëllezërve të tu; atë keni për ta dëgjuar.” (Ligji i Përtërirë 18:15) Te ky tekst bazohej fjalimi mbreslënës i Stefanit. Shumë e trishtueshme, që në vend që të dëgjonin Jezusin sipas këshillës së Moisiut, ata e refuzuan dhe madje e vranë. (Shih Veprat 7:35-51)

Tipologjia/Analogjia midis Moisiut dhe Krishtit është shumë e qartë. Moisiu ishte çliruesi i madh i cili nxorri popullin e Zotit nga robëria në Egjipt; Krishti është çliruesi i madh i njerëzimit nga robëria e mëkatit. Moisiu ishte ligjdhënësi i Izraelit; Krishti është ligjdhënësi i ligjit hyjnor. Moisiu ishte udhëheqësi më i madh i Izraelit; Krishti është Udhëheqësi më i madh në shekujt. Jezusi tejkaloi Moisiun kudo. Shpëtimtari ynë është Biri i Perëndisë dhe Biri i Njeriut, flijimi pa mëkat dhe Kryeprifti i papërlyer, Shpëtimari dhe Mbreti i përjetshëm. “Me ndihmën e Moisiut popullit të Izraelit iu kujtua plani i Perëndisë që Ai do të dergonte Birin e Tij për të shpëtuar njerëzimin e rënë. ... Moisiut iu zbulua gjithçka që Izraelit i nevojitej të dinte rreth Mesias së ardhshëm.” (“Lift Him Up”, fq.29)

Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të dëgjoj zërin Tënd dhe t’i bindem mesazhit Tënd hyjnor që më ke derguar. Amen.”

6 Gusht

## **NJERIU PA FAJ**

**“ Pilati u tha atëherë krerëve të priftërinjve dhe popullit: “Unë nuk po gjej asnjë faj te ky njeri.” (Luka 23:4)**

Pasi Pilati kishte dëgjuar akuzat fallso anëtarëve të Sinedrit dhe aleateve të tyre, ai u tha: “Unë nuk po gjej asnjë faj te ky njeri.”

E habitshme që pasi ai kishte shpallur Krishtin të pafajshëm në çdo akuzë, Pilati në fund pranon kërkesën e Sinedrit të dënojë Krishtin me vdekje. Ky pa dyshim që shtrembërimi më i madh i drejtësisë në historinë botërore. Pilati nuk e dinte që me shpalljen e tij që Krishti është pa faj, ai në fakt vërtetoi atë çfarë thonë Shkrimet e Shenjta. Shkrimet e Shenjta dhe historia dëshmojnë që Jezus nga Nazareti është i vetmi njeri pa mëkat, pa faj dhe i papërllyer që ka jetuar ndonjëherë.

Apostulli Pjetër dëshmoi që Krishti “nuk bëri asnjë mëkat dhe nuk u gjet asnjë mashtrim në gojën e Tij.” (1 Pjetër 2:22) Pali pohon që Shpëtimtari është “i shenjtë, i pafaj, i papërllyer.” (Hebrenjve 7:26) Dishepulli i dashur Gjoni ka thënë rreth Mjeshtrit e tij që kemi si avokat: “Jezus Krishtin, të drejtin.” (1 Gjoni 2:1) Madje tradhtari i Krishtit në pendimin e tij të vonuar vërtetoi: “Mëkatova duke tradhtuar gjakun e pafaj.” (Mateu 27:4)

Ky Njeri i pafaj është Shpëtimtari ynë i mrekullueshëm dhe shembulli jonë i përkryer. Jezusi dëshiron që ndjekësit e Tij të bëhen të ngjashëm në karakter me Atë. Vetëm Jezusi mund të na çlirojë nga mëkatet dhe të na shndërrojë në ngjashmërinë e Tij. Gjoni na tregon rreth të shpëtuarit dhe që “në gojë të tyre nuk u gjet gënjeshtëri, sepse janë të paqortueshëm përpara fronit të Perëndisë.” (Zbulesa 14:3, 5) Lavdi Zotit “Satani në Krisht nuk gjeti dot asgjë që mund të kthente Atë nga udha e drejtësisë.” (Signs of the Times, 16 tetor, 1896)

Lutja ime sot: “O Zot, të lutem eja në zemrën time dhe më ndrysho në ngjashmërinë Tënde! Amen.”

7 Gusht  
**EMËR SHPËTUES**

**“Dhe do të ndodhë që kush ta ketë thirrur emrin e Zotit, do të shpëtohet.” (Veprat 2:21)**

Pjetri duke folur njerëzve të mbledhur në ditën e Rëshajëve, shpalli që emri i Jezusit bën mrekulli. Që nga këtë shpallje e guximshme, emri i Jezusit është bërë burimi i fuqisë së të shpëtuarit.

Në lashtësi hebrenjtë emrin zakonisht lidhnin me karakterin, identitetin dhe personalitetin. Engjëlli i tha Jozefit: “Ti do t’i vesh emrin JEZUS, sepse Ai do të shpëtojë popullin e Tij nga mëkatet e tyre.” (Mateu 1:21) Vet emri i Jezusit përmban shpëtimin në

vetvete. Çdo gjë e lidhur me Jezusin është përfshirë në emrin e Tij shpëtues. Të thërrasësh emrin e Jezusit do të thotë të adhurosh Shpëtimtarin tonë, të besosh dhe të kesh besim te Ai.

Në jetën e krishterë çdo gjë ka lidhje me emrin e Jezusit. Në emër të Jezusit të krishterët mbushen me Frymën e Shenjtë. (Shih Gjoni 15:26) Shpëtimi bazohet te besimi jonë te emri i Jezusit. (Shih Gjoni 3:15, 16) Të krishterët kryejnë veprat e mira në emër të Jezusit. (shih Kolosianëve 3:17) Ne lutemi në emër të Jezusit (Shih Gjoni 16:24), shërojmë (shih Veprat 3:16), punojmë (shih Kolosianëve 3:17) dhe i shërbejmë Perëndisë (shih Mateu 18:20). Ungjilli shpall të vërtetën: “Dhe në asnjë tjetër nuk ka shpëtim, sepse nuk ka asnjë emër tjetër nën qiell që u është dhënë njerëzve dhe me anë të të cilit duhet të shpëtohemi.” (Veprat 4:12) Ja dhe një tjetër fakt të thjeshtë por të rëndësishëm: “Kushdo që do të thërrasë emrin e Zotit do të shpëtohet.” (Romakëve 10:13) Ndaj “të bashkohet çdo bir dhe bijë e Adamit levdimit të emrit të Krishtit sepse Ai është Mbreti dhe Shpëtimtari ynë. Sepse nuk ka asnjë tjetër emër nën qiell që na është dhënë me anë të cilit të shpëtohemi.” (“Acts of Apostles”, fq.28)

Lutja ime sot: “O Zot Jezus, emri yt ka fuqi të pakufizuar. Unë sot sërish pranoj dhe shpall këtë emër të mrekullueshëm – Jezus. Amen.”

## 8 Gusht EMËR SHËRUES

**“Dhe për besimin në emër të Jezusit, ky njeri, të cilin ju po e shihni dhe e njihni, u fortesua nga emri i tij; dhe besimi, që është nëpërmjet tij, i ka dhënë shërim të plotë gjymtyrëve, në praninë e të gjithëve ju.” (Veprat 3:16)**

Shërimi i lypësit të paralizuar te porta e tempullit mori vendin kryesor në mediat e Jeruzalemit. Pjetri përdori rastin për të dëshmuar rreth fuqisë së mrekullueshme shëruese të Jezusit. Mesazhi i tij është troç dhe i qartë: “Për besimin në emër të Jezusit, ky njeri ... u fortesua nga emri i tij; dhe besimi, që është nëpërmjet tij, i ka dhënë shërim të plotë gjymtyrëve, në praninë e të gjithëve ju.” (Veprat 3:16)

Kudo që të shkonin apostujt u përhap mesazhi: “Jezusi ka fuqi të shërojë, shpëtojë dhe çlirojë.” Pjetri dëshmoi para Sinedrit: “Le të njihni të gjithë ju dhe mbarë populli i Izraelit se kjo u bë në emër të Jezu Krishtit Nazareas, që ju e kryqëzuat dhe që Perëndia e ringjalli prej se vdekuri; me anë të Tij ky njeri del para jush i shëruar plotësisht.” (Veprat 4:10) Pjetri theksoi që vet Jezusi kishte bërë këtë mrekulli dhe që ky shërim nuk është veç rezultati i shqiptimit të emrit të Tij. (Shih Veprat 3:16) Emri i Jezusit nuk është një fjalë magjike; ai përmban një fuqi hyjnore. Vetëm kur thërrasim emrin e Jezusit me besim, Zoti nderon besimin tonë dhe fuqia hyjnore plotëson kërkesën tonë. Ne marrim shërim duke thirrur me besim këtë emër fuqiplotë.

Pavarsisht, a prekim me dorë me besim apo thërrasim emrin shërues të Jezusit me besim, rezultati është i njëjtë. Fuqia hyjnore që shëron shpirtërisht dhe fizikisht del nga personi dhe karakteri i Jezusit. Ky emër mbi çdo emër tjetër akoma është i fuqishëm të na shërojë ne – njerëz të thyer fizikisht dhe shpirtërisht.

Lutja ime sot: “O Zot, forcoje besimin tim te emri shërues i Jezusit! Të lutem, shëroje shpirtin dhe trupin tim të thyer dhe më forco! Amen.”

## 9 Gusht **I PASTREHË**

**“Dhe Jezusi i tha: “Dhelprat i kanë strofkat, dhe zogjtë e qiellit i kanë çerdhet, por Biri i njeriut nuk ka as ku të mbështetë kokën”.” (Mateu 8:20)**

Titulli “I Pastrehë” sikur hedh poshtë idetë e përhapura rreth se si një i varfër bëhet pasanik. Zakonisht njerëzit magjepsen me histori të tilla. Ndërsa kjo histori është rreth një të pasuri i cili bëhet i varfër, megjithatë fundi i kësaj historie është akoma më i lumtur se ndonjë histori tjetër.

Pali e ka përmbledhur atë si vijon: “Sepse ju e njihni hirin e Zotit tonë Jezu Krisht, i cili, duke qenë i pasur, u bë i varfër për ju, që ju të bëheni të pasur me anë të varfërisë së Tij.” (2 Korintasve 8:9) Ai i cili qe i pasur para se të vinte në formë njerëzore, u bë i varfër që ti nëpërmjetë varfërisë së Tij mund të bëhesh vërtet i pasur. Krishti hoqi dorë nga privilegjet e Tij hyjnore, nga luksi qiellor, adhurimi dhe shërbesës së engjëjve ndaj Tij. Ai u bë i varfër dhe i pa strehë. Jezusi në ushqim dhe gjëra materiale varej nga miqtë. Madje pas vdekjes së Tij Ai u varros në varrin e një miku.

Ja lajmi i mirë: “Varfëria e Krishtit na ka bërë të pasur – jo me aksione, ar ose argjend – por me një pasuri të vërtetë. Ne zotërojmë thesar me një vlerë të palekundshëm dhe të përjetshme. Vlera e këtij thesari barazohet me standardin e arit të Bankës Mbretërore Qiellore. Falë varfërisë së Krishtit ne tani jemi trashëgimtarë të thesarit të përjetshëm, jetës së përjetshme, një shtëpi të lumtur dhe të sigurtë në Qiell, dhe të karakterit i ngjashëm me Shpëtimtarin. Meditoni rreth këtyre fjalëve: “Ai [Krishti] ishte Madhëria Qiellore, megjithatë Ai u përul jashtzakonisht shumë, pa humbur as një çikë të vogël e dinjitetit dhe lavdisë së Tij. Ai u ul deri në varfëri dhe shtresat më të ulëta shoqërore. Ai u bë i varfër që ne mund të bëhemi të pasur nëpërmjet varfërisë së Tij.” (“Selected Messages”, v.1, fq.253)

Lutja ime sot: “O Zot, sa të rrojë dua të shërbej me dashuri dhe besnikëri sepse Ti ke shkëmbyer varfërinë time me pasurinë Tënde. Amen.”

10 Gusht  
**ÇLIRUESI HYJNOR**

**“ ... dhe për të pritur prej qiejve Birin e Tij, të cilin Ai e ngjalli prej së vdekurish, Jezusin, që na çliron nga zemërimi që po vjen.” (1 Thesalonikasve 1:10)**

Disa vjet më përpara në një qytez të Teksasit në Amerikë, një vajzë e vogël me emër Xhesika duke lozur ra në një pus të thellë të kanalizimit. Ky aksident tmerrues deshi operacion shpëtimi që zgjati tri ditë dhe tërhoqi vëmendjen e tërë SHBAs. U përdor çdo teknologji moderne për të mbajtur gjallë vajzën e gjerë. Radioja Kombëtare çdo orë informonte gjithë shtetin rreth zhvillimit të operacionit. Prindërit e Xhesikës dhe tërë qytetarët u lehtësuan kur në ditën e tretë më në fund vajza e dërmuar u nxorr nga pusi me sukses. Ajo ditë u festua në mënyrë kombëtare.

Para dy mijë vjet u nis një operacion shpëtimi me një rëndësi akoma më të madhe. Tërë Universi me interes vëzhgoi se si Jezus Krishti, Shpëtimtari nga Qiell, nisi operacionin për të shpëtuar racën njerëzore e ngecur në grackën e mëkatit. (Shih Luka 19:10) Ky operacion ende vazhdon. Miliona njerëz nga çdo fis dhe komb akoma janë duke shpëtuar nga gropa e mëkatit. Dhe ky operacion shpëtimi do të vazhdojë deri sa me hir të Perëndisë do të shpëtohet mëkatari i fundit. Çliruesi Hyjnor “nuk do që ndokush të humbasë, por që të gjithë të vijnë në pendim.” (2 Pjetër 3:9)

Në të njëjtën kohë Jezusi na fton të bashkohemi te operacionin e Tij të shpëtimit dhe të kontribuojmë në shpëtimin e njerëzve të humbur. Ja, portreti i Çliruesit Hyjnor: “Biri i Perëndisë, Kreu i Ushtrisë Qiellore i erdhi shumë keq për njerëzimin e rënë. Vuajtjet e botës së humbur preku thellë zemrën e Tij dhe e mbushi atë me një keqardhje të pafund. ... Krishti hyri në thellësi të vuajtjes për të shpëtuar njerëzimin nga kthetrat e vdekjes.” (“God’s Amazing Grace”, fq.42)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti, falë dashurisë Tënde pa kufi, më çlirove nga mëkat. Më ndihmo të bëhem pjesëtar i operacionit Tënd të shpëtimit. Amen.”

11 Gusht  
**PRINCI I PRINCAVE**

**“Do të ngrihet kundër Princit të princave, por do të thyhet jo nga dorë njeriu.” (Danieli 8:25)**

Te profecia e Danielit rreth bririt të vogël ne gjejmë një tjetër titull mbretëror të Jezusit. Këtu Ai quhet “Princi i princave”.

Skenari i përshkruar atje është një pjesë e luftës të gjatë midis Krishtit dhe Satanit. Danieli në vegimin e tij sheh ngritjen e një fuqie fetar-politike, e cila është “me pamje të egër dhe i rrahur në dredhitë luftarake” dhe e cila “do të ngrihet kundër Princit të

princave". (Danieli 8:23, 25) Kjo fuqi "përshtatet Romës në të dy periudha të saj: pagane dhe papale." ("SDA Bible Commentary, v.4, fq.841) Në të dy periudha Roma ka mbajtur qëndrim kundër Princit të princave në mënyra dhe kohëra të ndryshme. Në të dy periudha këto fuqitë kanë qënë persekutuese dhe vetëlartësuese përmbi Perëndisë. Me anë të Perandorisë Romake Krishti u denua me vdekje dhe ushtarët romake e kryqëzuan Atë.

Roma papale persekutoi të gjithë ata që kundërshtuan kërkesat e saj. Duke krijuar sistemin e shpëtimit me anë të veprave dhe duke zëvendësuar komunikimin drejtë për drejtë me Krishtin, me një hierarki priftërinsh, ajo ktheu vëmendjen e njeriut nga Krishti, Kryeprihti Qiellor.

Te vegimi Danieli pa fitoren përfundimtare e Princit të princave. Fuqitë e ligësisë do të thyhen "jo nga dorë njeriu". Kjo do të ndodh kur Krishti do kthehet sërish dhe do shkatërrojë përfundimisht tërë ligësinë dhe do të sundojë si Më i Larti. (Shih 2 Thesalonikasve 2:8) Atëherë Shpëtimtari "do të ripërtërij tokën të cilën njeriu e humbi dhe të shpëtuarit do ta trashëgojnë atë së bashku me Krishtin dhe do banojnë përjetë. Mëkati dhe mëkatarët do të jenë të shkatërruar për të mos prishur më kurrë paqen në Qiell as në tokë." ("Signs of the Times", 4 nëntor, 1908)

Lutja ime sot: "O Zot, Ti si Princ i princave do të shkatërrosh fuqinë e mëkatit dhe do të sundosh me drejtësi përjetë. Të lutem eja shpejt! Amen."

12 Gusht

## **I MREKULLUESHËM**

**"Sepse na ka lindur një fëmijë, një djalë na është dhënë. Mbi supet e Tij mbështetet perandoria dhe do të quhet Këshilltar i admirueshëm [i mrekullueshëm – përkth.ang.], Perëndi i fuqishëm, Atë i përjetshëm, Princ i paqes." (Isaia 9:5)**

Ky titulli i shkurtër tregon gjithçka rreth Jezusit. Isaia e përdori atë si një nga fjalë përshkruese të Mesias së ardhshëm.

Isaia 9:5 përmban një grup prej pesë titujt thelbësore me anë të cilëve profeti na përshkruan Mesian. Ai nis me titullin "i Mrekullueshëm". Çdo gjë në lidhje me Jezusin është e mrekullueshme. Mendoni pak rreth lindjes së Tij të mrekullueshme – Perëndia u mishërua në një virgjëreshë; Ai u zhvillua në një nënë njerëzore pa një baba njerëzor. (Shih Luka 1:31, 35) Mendoni rreth personalitetit të mrekullueshëm të Jezusit, rreth bashkimit të hyjnisë dhe njerëzimit në një person harmonik. (Shih 1 Timoteut 3:16)

Mendoni rreth mësimave të Tij të papërsëritshme dhe fisnike. "Asnjëri nuk ka folur kurrë si ai njeri." (Gjoni 7:46) Herbert Lokjer ka shkruar: "Asnjë shkencëtar, mendimtar ose

filozof nuk ka mësuar në atë mënyrë si mësoi Jezusi.” (“The Divine Names and Titles in the Bible”, fq.269) Vetëm Jezusi mund të thoshte me autoritet: “Fjalët që po ju them janë frymë dhe jetë.” (Gjoni 6:63)

Jezusi është një mrekullibërësi i cili mund të mposht si djallin dhe demonët ashtu edhe sëmundjet dhe vdekjen. Ai zotëroi mbi fuqitë natyrore duke i urdhëruar stuhisë të pushojë – dhe ajo u qetësua!

Edhe vdekja zëvendësuese e Jezusit, ringjallja dhe kthimi në Qiell janë mrekullira. Fuqia transformuese e Krishtit në jetën njerëzore ka qënë gjithmonë një provë e fortë fakti që Ai është i mrekullueshëm. “Ai është Këshilltari i mrekullueshëm, i pakufizuar në zgjuarsia dhe fuqi. Nëse do të pranojmë fuqinë e Frymës së Tij dhe do të lejojmë të na transformojë, ne do të bëhemi të përkryer.” (“Our High Calling”, fq.152)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti më ke dhuruar një shpëtim të mrekullueshëm. Më ndihmo të jetojë në harmoni me atë dhe ta ndajë me të tjerët! Amen.”

### 13 Gusht **KËSHILLTAR**

#### **"Do të quhet Këshilltar..." (Isaia 9:5)**

Titulli i dytë mesianik i shkruar nga Isaia është “Këshilltar”. Ky titull përmban zgjuarsia, përvojë, dashamirësi, aftësi dhe takt. Jezusi si Këshilltar hyjnor zotëron të gjitha këto cilësia.

Shoqëria moderne që bën ballë problemeve të ndërlikimeve të ndryshme, është varur nga këshilltarët profesionist. Qeveritarët kanë nevojë për këshillat e këshilltarëve dhe shumë ekspert dhe profesionist. Institucionet arsimore ka këshilla studentore. Sistemi juridik ka konsultantë juridik, kurse shoqëria shpesh herë kërkon ndihmë të këshilltarëve të familjes ose martesës.

Megjithatë Këshilltari më i shquar është Jezus Krishti. Meritat dhe arritjet e Tij si një Këshilltar janë të përsosur. Ai ka bërë “projekte të konceptuara shumë kohë më parë, dhe të realizuara me besnikëri dhe vërtetësi.” (Isaia 25:1) Ai është i vetmi Këshilltar i aftë të japi përgjigjen ndaj çdo pyetje, që mund të kemi, të zgjidhi çdo problem dhe të na japi këshilla të sigurta në çdo fushë të jetës. Pa dyshim, me një Këshilltar dhe Udhëheqës kaq të mrekullueshëm ne do të kemi suksese të vërtetë, fitore në jetën e përditshme, siguri dhe shpresë për të ardhmen. “Ne humbasim shumë bekime të çmuara në qoftë se nuk shtrijmë nevojat, shqetësimet dhe problemet tona para Perëndisë. Ai është Këshilltari i Mrekullueshëm. Ai shikon kishën e Tij me një interes dhe kujdes të sinqertë. Ai shikon drejt në thelb të nevojave tona. ... Ai shikon rezultatin e çdo veprimi dhe na inkurajon të kemi besim te zgjuarsia e Tij.” (“Signs of the Times”, 10 maj, 1910)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti je Këshilltari më i shquar. Më ndihmo të mos harrojë të këshillohem me Ty në vendimet të jetës sime dhe të kem besim te Ti. Amen.”

14 Gusht

## **PERËNDI I FUQISHËM**

**“Do të quhet ... Perëndi i fuqishëm.” (Isaia 9:5)**

Nga të gjithë titujt të lavdërishëm mesianike e Krishtit nga profeti Isaia, ky shpreh më fortë plotfuqishmërinë e Tij. Jezusi është më shumë se i Mrekullueshëm, më shumë se Këshilltar i shquar. Ai është gjithashtu “Perëndi i Fuqishëm”.

Fjalët “i fuqishëm” dhe “fuqiplotë” përshkruajnë plotfuqishmërinë. Titulli “Perëndi i Fuqishëm” referohen si te Perëndi Atë po ashtu te Jezusi sepse Ai është Biri i Perëndisë. Jezusi është Perëndi i cili ka qenë i fuqishëm që nga fillimi. Meqënëse Jezusi është një me Atin e Përjetshëm, Ai është Perëndi. (Shih Gjoni 1:1; 14:9) Ai është Perëndi i fuqishëm, Krijuesi dhe Mbartësi, Shpëtimtari dhe Zoti mbi të gjithë. (Shih Hebrenjve 1:3) Isaia vazhdimisht i drejtohet Jezusit si i Plotfuqishmi i Izraelit. (Isaia 30:29, NKJV) Jezusi si Perëndi i Fuqishëm ngriti prej së vdekurish, dëboi frymëra të liga, shëroi të sëmurët, pastroi lebrozët dhe habiti botën me mrekullitë të paparë. Si Perëndi i Fuqishëm Ai shpalli: “UNË JAM ringjallja dhe jeta.” (Gjoni 11:25) Me anë të së njëjti fuqi Jezusi shndërron mëkatarët të gjerë në shenjtor fitimtar. Jezusi është i fuqishëm të shpëtojë dhe të çlirojë! Ai është i fuqishëm të shpëtojë, të mbajë, të mbrojë dhe të shndërrojë besimtarët në ngjashmërinë e Tij të lavdishme. “Le të flasim rreth fuqisë së Jezusit sepse nga Ai vjen ndihma. Isaia ka thënë: “Do të quhet Këshilltar i admirueshëm, Perëndi i fuqishëm, Atë i përjetshëm, Princ i paqes.” Duke besuar te Krishti do të ngrejmë shpirtrat tanë përmbi lendina tokësore dhe do të marrim frymën e atmosferës Qiellore.” (“Review and Herald”, 1 mars, 1892)

Lutja ime sot: “O Zot, të lavdëroj sepse Ti si “Perëndi i Fuqishëm” ke fuqi të shpëtojë dhe të çlirojë! Amen.”

15 Gusht

## **ATË I PËRJETSHËM**

**“Do të quhet ... Atë i përjetshëm.” (Isaia 9:5)**

Titulli i katërt që Isaia dhuron Jezusit te Isaia 9:5 është “Atë i përjetshëm”. Fjala “Atë” këtu nuk përdoret në kuptimin e zakonit por me një domethënie shumëgjyresh e cila thekson rolin e Tij të vëçantë.

Isaia i dhuron Jezusit titullin “At” për shkakun që “Ai është Ati i gjithë njerëzimit në një kuptim të veçantë të kësaj fjale; Ai është Krijuesi i botës dhe i njerëzve.” (SDA Bible Commentary, v.4, fq.147) Fjala “Atë” përshkruan dashurinë, keqardhjen dhe kujdesjen së Jezusit ndaj bijve të Tij. Në përkthimin e American Standard Version të Biblës kjo fjalë hebre përkthehet si “Ati i Përjetësisë”. Meqënëse Jezusi është një me Atin, Ai gjithmonë mund të tregojë bijve të Tij dashurinë, mbrojtjen dhe përkujdesjen atësore.

Jobi tha rreth vetes: “Isha një baba për të varfrit.” (Jobi 29:16) Isaia adreson Eliakimin si “një atë për banorët e Jeruzalemit”. (Isaia 22:21) Një udhëheqës i madh i cili trajton nënshtetasit e tij me dashamirësi dhe me përkujdesje atësore, gjithmonë fiton dashurinë e tyre dhe nderohet si atë. Pikërisht në këtë kuptim Jezusi, Mesia i vërtetë, pikturohet si një Atë i dashur i cili do të sundojë përjetë mbi njerëzit e Tij me drejtësi, dashuri dhe dashamirësi.

Këto cilësitë atësore bëjnë Jezusin të vetmin person i cili mund të jetë Shpëtimtari ynë i dashur, Kujdestari i dhimbsur dhe Përkrahës i vazhdueshëm. Ne mund të kemi besim të plotë te dashuria e Jezusit, “Atit tonë të Përjetshëm”. Sa bukur që mund të dimë me siguri që “Jezusi nuk është vetëm Bariu ynë; Ai është “Ati ynë i Përjetshëm”. Ai shpall: “I njoh delet e mia dhe ato më njohin mua.” (Gjoni 10:14, 15)” (“Lift Him Up”, fq.205)

Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që mund të jetojë pa frikë sepse ndihem i/e sigurtë nën kujdesjen e Krishtit “Atit tonë të Përjetshëm”. Amen.”

16 Gusht

## **PRINCI I PAQES**

### **“Do të quhet ... Princ i paqes.” (Isaia 9:5)**

Titulli “Princi i Paqes” është një nga titujt më të cituara të Jezusit. Ky është titulli i fundit në gjerdanin e titujve mesianike te Isaia, megjithatë ai shkëlqen në botën që ka humbur paqen e vërtetë.

Mundimi shumëvjeçar për të gjetur paqen akoma është një qëllim po aq i paaritshëm sa një yllber. Ndërkohë Jezusi na ofron paqen e vërtetë – paqen e brendshme dhe të jashtme, paqen me Perëndinë dhe paqen me njerëzit përreth, paqen në vend ku banojmë dhe paqen e ndërgjegjes, paqen në shtëpi, shoqëri dhe në botë. Dhe një përbërës thelbësor i paqes është drejtësia. (Shih Isaia 32:17) Kjo drejtësi është Jezusi, Princi i Paqes, Paqedhënësi dhe Paqja e personifikuar. (Shih Efesianëve 2:14) Shumë bukur ka thënë psalmisti: “Drejtësia dhe paqja janë puthur njera me tjetrën.” (Psalmi 85:10) Të marrësh drejtësinë e Krishtit do të thotë të lejosh Princin e Paqes të

ulet në fronin e zemrës sonë. Krishti si Princi i Paqes u bë shpenguesi dhe pajtuesi midis Perëndisë dhe njerëzve, po ashtu edhe ndërmjet njerëzve. (Shih Efesianëve 2:15)  
Fjala “Princ” përmban privilegje mbretërore. Jezusi si Mesia i vërtetë, na ka premtuar të sundojë në një mbretëri të përhjetshme. Kjo mbretëri do të themelohet në atë ditë kur Jezusi do kthehet sërish në lavdi. Ata që do të jenë në paqe me Jezusin do të bëhen qytetarë të mbretërisë së paqes. “Krishti është “Princi i Paqes” (Isaia 9:5), dhe detyra e Tij është të ripërtërij paqen që prishi mëkati në Qiell dhe në tokë. “Të shfajësuar, pra, me anë të besimit, kemi paqe me Perëndinë nëpërmjet Jezu Krishtit, Zotit tonë.” (Romakëve 5:1)” (“God’s Amazing Grace”, fq.320)

Lutja ime sot: “O Zot, eja si Princ i Paqes në zemrën time dhe sundo atje. Amen.”

17 Gusht

### **MIKAELI, PRINCI I MADH**

**“Në atë kohë do të dalë Mikaeli, princi i madh, mbrojtësi i bijve të popullit tënd, dhe do të jetë një kohë me ankthe, ashtu si nuk ka pasur kurrë që kur se ekzistojnë kombet e deri në atë kohë.” (Danieli 12:1)**

Në Bibël ne gjejmë tetë titujt të ndryshme ku Krishti quhet “Princ”. Secili prej tyre thekson diçka të veçantë në rolin e Tij mbretërore. Tre prej këtyre titujve gjenden në librin e Danielit.

Fjala “Mikael” do të thotë “Ai që është si Zot”. Edhe pse ky tekst nuk emëron personin, duke krahasuar atë me tekste të tjera të Biblës është e qartë që ky person është vet Jezusi. (Shih Juda 9; 1 Thesalonikasve 4:16; Gjoni 5:28)

Krishti në këtë përshkrim eskatologjik pikturohet si fitimtari i cili ngrihet për betejën e madhe për të çliruar popullin e Tij. Ai ngrihet me fuqi dhe pushtet për të çliruar dhe mbrojtur popullin e Tij në periudhën më të ndërlikuar të historisë së kishës. Kur Krishti do të ndërpresë shërbesën e Tij mbrojtëse në Qiell, Fryma e Shenjtë do të largohet nga toka dhe fuqitë satanike do të shpërthejnë në zemërimin dhe inatin e tyre të papërshtueshëm.

Atëherë do të fillojë një periudhë e mosmarrveshjeje dhe ligësisë së pakuptimtë. Populli i Perëndisë do të pesojnë kundërshtimin të egër të Satanit. Por pikërisht në këtë orë më të errët do ngrihet Mikaeli, Princi i madh. Ai do të mbrojë dhe do çlirojë popullin e Tij. Kurrë nuk duhet të dyshojmë rreth çlirimit të popullit të Zotit. Ne kemi garantin e Çliruesit hyjnor. Gjatë sprovave tona “Shpëtimtari do të na dërgojë ndihmë pikërisht atëherë kur të na nevojitet. ... Çlirimi i atyre të cilët me durim e kanë pritur ardhjen e Tij dhe emrat e të cilëve janë shkruar në librin e jetës, do të jetë i lavdishëm.” (“Beteja e Madhe” fq.599, 600)

Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që Ti gjithmonë mbron njerëzit e Tu. Amen.”

18 Gusht

## **MJESHTRI I MADH**

**“Unë duhet t’i kryej veprat e atij që më ka dërguar sa është ditë; vjen nata kur askush nuk mund të veprojë.” (Gjoni 9:4)**

“Mjeshtri i Madh” është një tjetër portret i rëndësishëm i Jezusit. Ai erdhi jo vetëm për të na shpëtuar por gjithashtu për të qenë shembulli ynë në çdo gjë. Jezusi gjithmonë kishte një respekt të thellë ndaj punës dhe e vlersoi shumë. “Ai ishte nën shërbimin e Perëndisë si kur punonte në bankën e marangozit ashtu edhe kur bënte mrekulli për popullin.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.49)

Çfarëdo pune bënte Jezusi, çdo gjë ishte kryer deri në fund, bukur dhe shkëlqyeshme. Puna e Tij gjithmonë ishte e përsosur, qoftë puna në dyqanin e zdrukthtarit, qoftë shërbesa e Tij e pafund. Qëndrimin e Tij ndaj punës Jezusi e ka shprehur në këtë tekst: “Im Atë vepron deri më tash, edhe unë veproj.” (Gjoni 5:17) Duke qenë Mjeshtri i Madh, Jezusi gjithmonë ishte i zënë në ndonjë punë të dobishme, edukuese, zhvilluese dhe shpëtuese. Ai kryente punën e Tij me ndershmëri, me qëllim dhe pasion. (Shih Gjoni 9:4) Jezusi me pasion kryente detyrën për të cilën kishte ardhur. Kështu Ai ishte i singertë si në marrëdhënien e Tij me Atin Qiellor, po ashtu edhe me njerëzit për të cilët erdhi për t’i shërbyer.

Krishti vepronte qëllimisht, me pasion dhe këmbëngulje. Ai pohoi: “Unë duhet t’i kryej veprat...; vjen nata kur askush nuk mund të veprojë.” (Gjoni 9:4) Jezusi e dinte ç’do të thotë të kalosh çdo orë të ditës në një punë të dobishme. Ai ishte gjithmonë gati të bënte diçka të mirë. (Shih Veprat 10:38) Shikoni me vëmendje! Do zbuloni Jezusin duke vepruar në Tempull, sinagogë, pazar, han, lagje të varfëra, fshatra dhe qytete. Shpëtimtari vepron ditë e natë. Ai ushqen të uriturit, shëron të sëmurët, ngrit prej se vdekurish, shpall lajmin e mirë dhe flet rreth Mbretërisë Qiellore. Ja një përshkrim i mrekullueshëm i Mjeshtrit tonë të Madh: “Ai kishte ardhur në botë si një ndërtues karakteresh dhe si i tillë çdo gjë, që dilte prej duarve të Tij ishte e përsosur. Çdo punë e kryer nga Krishti shfaqte të njëjtën përsosmëri si edhe karakteri i atyre që Ai shndërronte përmes pushtetit hyjnor. Krishti është shembulli ynë.” (Mësime ndryshe nga Jezusi, v.2, fq.159)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti si Mjeshtri i Madh më ke mësuar shenjtërinë e punës. Më ndihmo të ndjek shembullit Tënd dhe të zbuloj e të kryej planin e Perëndisë në jetën time. Amen.”

19 Gusht

## **AI NË TË CILIN NUK KA MASHTTRIM**

**“Ai nuk bëri asnjë mëkat dhe nuk u gjet asnjë mashtrim në gojë të Tij.” (1 Pjetrit 2:22)**

Apostulli Pjetër admironte aq shumë karakterin e përsosur të Krishtit, sa që në letrat e tij ai quan Jezusin disa herë “i shenjti” dhe Ai që kurrë nuk ka mëkatuar dhe në të cilin nuk ka mashtrim.

Në këtë portret Pjetri thekson natyrën e Krishtit pamëkat duke shtuar: “... dhe nuk u gjet asnjë mashtrim në gojë të Tij.” Patjetër, edhe marrëdhënia personale e apostullit mundësoi atë të dëshmojë që nuk kishte asnjë mashtrim në Atë. Pjetri kishte parë vet sesi Jezusi kaloi këtë sprovë. (Shih Mateu 26:60-63; Gjoni 18:30) Pjetri raporton që nuk ka qenë kurrë asnjë mashtrim në fjalët e Krishtit.

Pikërisht për shkakun që mendimet e Krishtit ishin të pastërta ishte e pamundur që të dali ndonjë gënjeshtër nga buzët e Tij. Mjeshtri vet ka thënë: “Sepse ç’ka zemra qet goja.” (Mateu 12:34) Thirrja e Pjetrit të shikojmë faktin që nuk ka qenë mashtrim në jetën e Jezusit ka një qëllim dyfisht. Së pari, vetëm një Shpëtimtar i përkryer mund të shpëtojë njerëzimin mëkatar. Ne jemi të shpenguar “nga gjaku i çmuar i Krishtit, si të Qengjit të patëmetë dhe të panjollë” (1 Pjetër 1:19)

Së dyti, Krishti me jetën e Tij pa mashtrime na ka treguar shembull për ta ndjekur. Pjetri fton: “Që, nëpërmjet Tij, të besoni në Perëndinë që e ringjalli prej së vdekurish dhe i dha lavdi, që besimi juaj dhe shpresa të jenë në Perëndinë.” (1 Pjetër 2:21) Dhe Gjoni vazhdon këtë mendim: “Dhe kushdo që e ka këtë shpresë në të, le ta pastrojë veten, siç është i pastër ai.” (1 Gjoni 3:3) Jeta pa mashtrime e Jezus Krishtit, Shembullit tonë të madh, duhet të shfaqet në ndjekësit të Tij të shpëtuar. (Shih Zbulesa 14:5) “Shpëtimtari ynë është Biri i Njeriut dhe Biri i Perëndisë. Ai mori natyrën njerëzore dhe me karakterin e Tij të pastër dhe të përkryer bëri shembull për njerëzimin. ... Jeta e Tij ishte një shembull i përsosur, dhe vdekja e Tij – një flijim i përkryer.” (“Signs of the Times”, 16 maj, 1895)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti je Shpëtimtari dhe Shembulli im. Më jep forcë të të ndjek Ty. Amen.”

20 Gusht

## **DRITA E NJERËZVE**

**“Në Atë ishte jeta, dhe jeta ishte drita e njerëzve.” (Gjoni 1:4)**

Qartë, apostulli Gjon ishte shumë i tërhequr pas simbolit të dritës. Në shkrimet e tij gjejmë shumë referenca që zbulojnë Jezusin si Dritën e botës.

Në portretin e sotshëm Gjoni pikturon Zotin si “Dritën e njerëzve”. Këtu shohim Krishtin si burimin e jetës dhe të dritës. Më pas Ai quhet “Drita e vërtetë”. (Gjoni 1:9) Psalmisti vazhdon këtë ide: “Sepse pranë Teje është burimi i jetës, dhe me anë të dritës sate ne shohim dritën.” (Psalmi 36:9) Jezusi është burimi original i dritës jetëdhënëse. Nuk ka dritë pa Jezusin.

Kur shtëpia jonë e re ishte gati, unë me nusen time kontrolluam atë për herë të fundit për të siguruar që gjithçka ishte në rregull. Ne ndezëm çelësin e dritës por drita nuk u ndez! Pas disa përpjekjeve të kota më vajti mendja të ngre automatin.

Nëse shtëpia nuk është lidhur me burimin e korrentit, llambat dhe abazhuret e bukura janë veç zbukurime. Kështu edhe mendimtarët, filozofët dhe studjuesit nuk mund të japin dritën popullit nëse ata nuk janë të lidhur me Jezusin, Dritën e njerëzve. “Ashtu si hëna dhe yjet e sistemit diellor shkëlqejnë, duke reflektuar dritën e diellit, ashtu edhe mendimtarët e mëdhenj, për sa kohë që shkrimet e tyre janë të vërteta, reflektojnë rrezet e Diellit të Drejtësisë.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.388)

Lutja ime sot: “O Zot, Ti je Drita e vërtetë e cila ndriçon të gjithë. Ndriçoje edhe jetën time me dritën Tënde shpëtuese. Amen.”

21 Gusht

## **MBRETI ZEMËRBUTË**

**“I thoni bijës së Sionit: “Ja po të vjen mbreti yt, zemërbutë, hipur mbi një gomare, madje një pulishtë, pjellë e një kafshe barrë.”” (Gjoni 1:41)**

Titulli “Mbreti zemërbutë” është paksa paradoksal. Përvulësia dhe zemërbutësia kurrë nuk kanë qenë cilësitë e mbretërve të historisë. Mbretërit që njohim tregojnë pasurinë, madhërinë dhe pushtetin mbretëror. Mbretërit gjithashtu kanë rroba mbretërore. Por Mbreti i hirit është krejt ndryshe. Fuqia e Tij e vërtetë është zemërbutësia. Gjatë hyrjes së Tij triumfale në Jerusalem, vetëm disa ditë para kryqëzimit të Tij, Jezusi është hipur mbi një gomar. Kjo ishte hera e parë kur Jezusi u shfaq në shoqëri si një mbret. Kështu Ai erdhi si Mbreti i mbretërisë shpirtërore të hirit. (Shih Mateu 3:2; 4:17; 5:2)

Ky episod mbretëror ishte pika vendimtare e shërbesës tokësore të Krishtit; ajo e çoi te kryqi. Njerëzit duke ndjekur zakonet e lashtë i shtruan rrobat e tyre para Jezusit-Mbret. Ata valvëlitin degët e palmave dhe të ullirit duke brohoritur me admirim: “Hosana Birit i Davidit! Bekuar qoftë Ai që vjen në emër të Zotit! Hosana në vendet shumë të larta!” (Mateu 21:9) Kështu u përmbush profecia e profetit Zakaria. Por pavarsisht nga levdimet e popullit, hyrja mbretërore në Jerusalem ishte udha e Krishtit për në kryq. I mposhtur në dukje, me një kuror prej gjemba në ballin gjakosur, Mbreti zemërbutë vdiq si një fitimtar i paparë. “Shpëtimtari ynë, Jezusi, eci në këtë tokë me një dinjitet mbretëror; megjithatë, Ai ishte zemërbutë dhe i përvulur nga thellësia e zemrës.” (“The Adventist Home”, fq.156)

Lutja ime sot: “O Zot, eja dhe sundo si Mbreti zemërbutë në zemrën time. Më bëj të përlur dhe zemërbutë siç je Ti. Amen.”

22 Gusht  
**MBRETI I JUDENJVE**

**“ Dhe Pilati shkroi edhe një mbishkrim dhe e vuri në kryq; dhe atje ishte shkruar:  
“JEZUSI NAZAREAS, MBRETI I JUDENJVE”.” (Gjoni 19:19)**

Te kryqi u vendos mbishkrimi ku me shkronja të mëdha çdokush mund të lexonte: “JEZUS NAZAREAS, MBRETI I JUDENJVE”. Pilati nuk kuptoi që kjo përqeshje do të jepte një fuqi zyrtare faktit që Jezusi Nazareas vërtetë ishte Mbreti i judenjve.

Ky Njeri te kryqi nuk ishte një mashtrues. Ai ishte pasardhësi i fisit mbretëror të Judës. (Shih Zanafilla 49:10; Hebrenjve 7:14) Ai ishte fara e mbretit David, nga shtëpia e Davidit dhe nga qyteti i Davidit. Rreth Tij është profetizuar te Mikea 5:2. Ai është Mbreti i judenjve, që ka lindur. (Shih Mateu 2:2) Krishti lindi si Mbret sepse Ai kishte qenë Mbret që para lindjes së Tij. (Shih Psalmi 2:6)

“Mbreti i judenjve”, titulli i shkruar nga Pilati, u bë një zgjedhje hutuese për kryepërfetërinjtë të cilët kishin kërkuar vdekjen e Krishtit. Ata kishin frikë që ky titull i shkruar do të bënte ligjore pretendimet e Krishtit ndaj mbretërisë. Pikërisht për këtë shkak ata këmbëngulën që Pilati të korigjonte shkrimin: “Ai ka thënë: “Unë jam Mbreti i judenjve”. (Gjoni 19:21) Kjo do të bënte Krishtin të dukej si mashtrues dhe do të dëshmonte që faji e Tij qe blasfemi. Por Pilati nuk pranoi kërkesën e tyre dhe shkrimi i tij u bë një akuzë e rëndë ndaj popullit jude dhe një paralajmërim i rreptë nga Perandoria Romake: çdo jude i vetshpallur si mbret do të denohet me vdekje.

Na pëlqen ajo apo jo, fjalët e shkruara nga Pilati janë të vërteta . Jezusi Nazareas vërtetë është Mbreti i judenjve. Meqënëse Ai është Mbreti i tërë njerëzimit, asnjë ndryshim i këtij titullit nuk mund të ndryshojë faktin. Me këtë titull Jezusi u përbuz, u poshtërua, u përqesh dhe u vra. (Shih Marku 15:9-30) Kurse ne presim ardhjen e shpejt të Jezusit në lavdi kur Ai do të vijë si Mbreti i Universit. (Shih Marku 14:62) “Ajo që Krishti u kryqëzua nga armiq të Tij, bëri Atë Shpëtimtar të krijesave të rënë dhe Mbretin e tërë botës.” (“Spirit of Prophecy”, v.1, fq. 158)

Lutja ime sot: “O Zot, të jap nder dhe lavdi si Mbreti i jetës sime. Eja dhe sundo në zemrën time sot. Amen.”

23 Gusht

#### **MBRETI I IZRAELIT**

**“Natanaeli duke iu përgjigjur tha: “Mësues, Ti je Biri i Perëndisë, Ti je Mbreti i Izraelit!”” (Gjoni 1:49)**

Prezantimi me Jezusin gjithmonë është një përjetim i papërshkrueshëm plotë gëzim. Natanaeli është një shembull tipik. Ai u prek aq shumë gjatë takimit i parë sa me një frymëmarrje përshëndeti Jezusin me tre tituj të mrekullueshëm: Mësues, Biri i Perëndisë, Mbreti i Izraelit.

Shfaqja e qartë e besimit së Natanaelit te Jezusi shprehet në përshëndetjen e tij. Ai pa menjëherë te Jezusi Mesian, Mbretin e Izraelit dhe Shpëtimtarin e botës. Natanaeli tregoi diturinë e shquar rreth Mesias; diturinë e fituar nga studim i zellshëm i profecive mesianike të Shkrimit të Shenjtë. Ai e njohu Jezusin si Mbretin e Izraelit dhe Shpëtimtarin e botës. Për Natanaelin Jezusi ishte Mbret-Shpëtimtar dhe Mbret-Prift, i cili kishte ardhur për t’u bërë Shpëtimtari dhe Ndërmjetësuesi i Izraelit shpirtëror.

Jezusi vet shpalli para Ponc Pilatit: “Mbretëria ime nuk është e kësaj bote.” (Gjoni 18:36) Apostulli Pal vërteton që qytetarët e Mbretërisë së Krishtit janë ata të cilët Zoti “nxorri nga pushteti i errësirës” dhe “çoi në mbretërinë e Birit të Tij të dashur.” (Kolosianëve 1:13)

Le të ndjekim shembullin e Natanaelit dhe të ftojmë Jezusin si Mbretin e Izraelit në jetën tonë. Ai dëshiron të bëhet Mbreti i jetës sonë përgjithmonë. Ellen White duke pranuar Jezusin si Mbretin e Izraelit shpirtëror shkroi: “Mbreti i Izraelit ishte Biri i Perëndisë dhe një ditë, froni i Tij do të vendoset mbi tokë dhe fuqia e Tij do të lartësoj përmbi gjithë mbretëritë tokësore.” (“Patriarkë dhe Profetë”, fq. 348)

Lutja ime sot: “O Zot, unë shpall dashurinë dhe besnikërinë time ndaj Ty, o Mbret dhe Shpëtimtari im! Amen.”

24 Gusht

#### **MBRETI I SHENJTORËVE**

**“Të mëdha dhe të mrekullueshme janë veprat e Tua, o Zot, Perëndi i plotfuqishëm; të drejta dhe të vërteta janë udhët e Tua, o Mbret i kombeve [i shenjtorëve, NKJV].” (Zbulesa 15:3)**

Në një vegim mbreslënës Gjoni shikon Qiellin plot me këngë lavdie dhe muzikë. Kori qiellor këndon himnin e çlirimit – “Këngën e Moisiut dhe të Qengjit”. Kulmi i kësaj kënge është “Mbreti i shenjtorëve”. Sa mirë i shkon ky titull Shpëtimtarit tonë të mrekullueshëm!

Këngë lavdie lavdëron Krishtin për veprave e Tij “të mëdha dhe të mrekullueshme”. Kori qiellor përshkruan Krishtin me të gjitha karakteristikat hyjnore. Aty këndojnë shenjtorët, të shpëtuarit e të gjitha shekujve, të cilët kanë arritur destinacionin e udhëtimtë të tyre – Shtëpinë Qiellore. Nuk ka për t’u çuditur që në këngën e tyre herë pas herë dëgjojmë fjalët plotë hare dhe adhurimi drejtuar Jezusit, “Mbretit i shenjtorëve”.

Studiuesit e Biblës kanë opinione të ndryshme rreth asaj se si përkthehet titulli i Krishtit te Zbulesa 15:3 – “Mbreti i shenjtorëve”, “Mbreti i kombeve” apo “Mbreti i përjetshëm”. Por një gjë të shpëtuarit kanë të qartë: Jezus Krishti pa dyshim është Mbreti i të gjitha kombeve, gjithë shekujve dhe i të gjithë shenjtorëve. Pas përfundimit triumfal të Betejës së Madhe, të gjithë kombet do të vijnë dhe do të adhurojnë Jezusin si Mbretin e Universit. Njerëzit e Zotit mezi po presin ditën kur do zhvillohen ngjarjet e parashikuara: “Atëhere Satani do të përulet dhe do pranojë që është denuar me drejtësi. ... Duke parë tërë fakte e Betejës së Madhe, tërë Universi – si ato që ishin besnik deri në fund, po ashtu rebelet – do të pranojnë njëzëri: “Të drejta dhe të vërteta janë udhët e Tua, Mbreti i Shenjtorëve!” (“The Faith I Live By”, fq.356) Ç’ditë e mrekullueshme do jetë ajo!

Lutja ime sot: “O Zot, populli yt mezi pret festën e fitores! Eja shpejt që të ngazëllohem. Amen.”

25 Gusht

## **MBRETI I LAVDISË**

**“O ju porta, çoni kokat tuaja: dhe ju, porta të përjetshme, hapuni krejt dhe Mbreti i lavdisë do të hyjë.” (Psalmi 24:7)**

Në këtë Psalm lavdie gjejmë një tjetër titull mbretëror e Birit të Perëndisë. Këtu Ai pikturohet si “Mbreti i Lavdisë”. Ky titull është pjesa e himnit e cila u këndua si përgjigjja në ritualin e tempullit.

Jezusi fitoi titullin mbretëror me kthimin e Tij në Qiell. Me përfundimin e shërbesës së Tij tokësore, tërë Qielli ishte gati të festonte kthimin triumfal të Kreut të tyre të dashur. Atë ditë të paharrueshme Ai u mirëprit me lavdinë që i takoi si Mbret dhe Shpëtimtar.

Misioni i kryer në Kalvar siguroi suksesin e planit të shpëtimit në përjetësi. Jezusi kishte zgjidhur problemin e fatit të njerëzimit një herë e përgjithmonë. Satani përjetoi dështimin vendimtar. (Shih Hebrenjve 2:14, 15) Mëkati, vdekja dhe varri u përpi në fitore. (Shih 1 Korintasve 15:54-57) Atë ditë karakteri i Zotit u zbulua deri në fund. Këtë arritje i dha Jezusit lavdinë më të lartë.

Ellen White përshkruan ceremoninë e mirëpritjes së Mbretit të Lavdisë që ajo pa në vegim: “Tërë Qielli priste orën e fitores kur Jezusi do të kthehej te Ati. Engjëjt dolën për të pritur Mbretin e Lavdisë dhe e përçollën gjatë rrugës për në Qiell. ... Tërë ushtritë qiellore kishin mbledhur rreth Birit të Perëndisë, Kreun e tyre të madhërisëm. Me

adhurim të thellë ata u përkulën para Tij dhe vendosën kurorët e tyre të arta te këmbët e Tij. Atëherë ata prekën harpat e tyre dhe Qielli u mbush me meloditë të mrekullueshme. Kënduan këngë lavdie Qengjit i cili u vra por tani është sërish i gjallë në madhëri dhe lavdinë e Tij.” (“Spiritual Gifts”, v.1, fq.77, 78)

Lutja ime sot: “O Zot, edhe unë bashkohem me ushtritë qiellore në këngën e tyre për Ty, o Mbreti i Lavdisë! Amen.”

26 Gusht

## **MBRETI I MBRETËRVE**

**“ Dhe mbi rrobën e vet dhe mbi kofshën ishte shkruar një emër: “MBRETI I MBRETËRVE dhe ZOTI I ZOTËRVE.”” (Zbulesa 19:16)**

Ky është titulli i fundit mbretëror i Krishtit – “Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve”. Ai tërheq vëmendjen te Krishti në fundin e kohërave kur Zoti do të ripërtërij rregull origjinal në Univers, siç ka qenë në ditët e Krijimit.

Krishti gjithmonë është në qendër të planit të shpëtimit – si Flijim, Shpëtimtar, Çlirues dhe Ndërmjetësues. Tani, në pikën e kulmit të shekujve, falë fitores së Tij në Kalvar, Ai shfaqet si Mbreti i përjetshëm i mbretërve. Tani, në fazën e fundit Zoti ynë zbulohet në një fuqi dhe lavdi të madhe duke mbledhur të shpëtuarit e të gjitha kohërave. (Shih Mateu 24:30) Ai do të jap fund rregullin e tashëm të botës (shih Danieli 2:44), do të shkatërrojë plotësisht gjurmët e mëkatit (shih 1 Pjetër 3:12), do të themelojë mbretërinë e Tij të lavdisë – tokën e re e cila do të rrojë përjetë (shih Danieli 7:14), dhe do të sundojë atje si Mbreti i mbretërve (shih Zbulesa 11:15).

Gjatë ardhjes së Tij të parë, Jezusi erdhi për t’u bërë Mbret. (Shih Mateu 2:2) Në ardhjen e Tij të dytë, Ai do të vijë si Mbret për të sunduar. Herën e parë Jezusi erdhi si një foshnje në grazhd. Herën tjetër Ai do vijë me fuqi dhe lavdi të madhe. Atëherë do të përulet çdo gju dhe do të pranojë çdo gjuhë që Jezus Krishti është Zot. (Shih Filipianëve 2:10, 11) Ja çfarë shkruan Ellen White rreth ardhjes së Mbretit të mbretërve: “Asnjë gjuhë nuk mund të përshkruaj këtë pamje të lavdishme. Retë të gjallë plotë shkëlqim ishin duke u afruar dhe ne mund të shikonim qartë Jezusin të dashur. Në kokën e Tij nuk ishte kurora prej gjëmbi por një kurorë të lavdisë. Në anën e rrobës së Tij ishte shkruar: Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve.” (“Early Writings”, fq.286)

Lutja ime sot: “O Zot, mezi po pres ardhjen Tënde të lavdishme kur do vish si Mbreti i mbretërve. Amen.”

27 Gusht  
**MËSUES I ADMIRUESHËM**

**“Tani kur Jezusi mbaroi këto fjalë, turmat mbetën të habitura nga doktrina e Tij, sepse Ai i mësonte, si një që ka autoritet dhe jo si skribët.” (Mateu 7:28, 29)**

Turmat mbetën të habitura! Ç’përshkrim kolosal për Krishtin, Mësuesin tonë! Çfarë ishte aq e habitshme në mësimin e Tij? Jezusi si Mësues gjithmonë kishte për të thënë diçka të re, gjallëruese dhe frymëzuese.

Në tre ungjijtë të parë mund të lexojmë përgjigjen pozitive e njerëzve ndaj së vërtetës e mësuar nga Jezusi. Mateu dhe Marku raportojnë që “turmat mbetën të habitura nga doktrina e Tij”. (Mateu 7:28; krah. Marku 1:22) Kurse Luka vërteton: “Dhe të gjithë ata që e dëgjonin, habiteshin nga zgjuarësia e tij dhe nga përgjigjet e tij.” (Luka 2:47) Nuk ekziston një mësues i shquar, si Jezusi, as në përmbajtje, stil as në cilësinë e mësiveve të Tij. Nuk ka çudi që Nikodemi tha për Jezusin: “Mësues, ne e dimë se ti je një mësues i ardhur nga Perëndia.” (Gjoni 3:2) Ky Mësues i admirueshëm gjithmonë fliste qartë, me bindje dhe fuqi. E vërteta e shpallur nga Jezusi habiste dhe preki thellë dëgjuesit e Tij. Populli dëgjonte shembëlltyrat e Tij me interes dhe admirim. Asnjë për ata që kishin dëgjuar mesazhin e Tij nuk mbeti si më parë. Ajo se si mësoi Jezusi dhe se si Ai e prezantoi mësimet e Tij, gjithmonë ndryshoi jetën e njerëzve. Njerëzit të habitur gjithmonë pranuan ose refuzuan mesazhin e Tij.

Jezusi me mjeshtëri zbuloi qartë të vëretat e mëdha të Ungjillit. Ai e bëri këtë me bindje dhe autoritet por jo në mënyrë dogmatike. Ai nuk u përqëndrua te mesimet tradicionale por te ato shpirtërore për të sjellë shërim mëkatarëve, prehje të shtypurit dhe shpresë për ata që janë humbur. Njerëzit u habitën nga mësimet e mrekullueshme të Jezusit sepse atje ndjenin freskinë e verës së re që ofronte Ai. (Shih Marku 2:22) Vera e re simbolizonte veprimin e së vërtetës më të rëndësishme të Ungjillit në jetën e njerëzve. “Mrekullitë bindëse dëshmuan rreth misionit të Krishtit. Mësimi i Tij habiste njerëzit. ... Ai ishte i qartë, kuptueshëm dhe gjithëpërfshirës. Mësimet e Tij praktike kishin fuqi bindëse e cila tërhoqi vëmendjen e popullit. Turmat qëndruan te Ai duke admiruar zgjuarsinë e Tij.” (“Reflecting Christ”, fq.101)

Lutja ime sot: “O Zot, edhe unë habitem dhe frymëzohem nga fuqia transformuese dhe shpëtuese e mësimin tënd. Amen.”

28 Gusht  
**AI QË E DI ÇDO GJË**

**“ Pjetri u trishtua pse e pyeti për të tretën herë: “A më do ti mua?”, dhe iu përgjigj:**

### **“Zot, Ti e di çdo gjë, Ti e di se unë të dua.” (Gjoni 21:17)**

Duke u përgjigjur ndaj pyetjes së Jezusit: “A më do ti mua?” Pjetri dy herë iu përgjigj me pohim. Herën e tretë ai tha: “Zot, Ti e di çdo gjë, Ti e di se unë të dua.”

Në përgjigjen e tij Pjetri pranoi që Krishti e di çdo gjë. Në fakt, ai tha: “Ti e di më mirë, në qoftë se të dua apo jo, sepse Ti mund të lexosh mendimet e mia.” Duke mbajtur mend se si ai pas mburrjes së tij, kishte turpërisht mohuar Jezusin tri herë, kësaj herë Pjetri lejon Shpëtimtarin të jetë gjykuesi i motiveve të tij. Duke pranuar: “Zot, Ti e di çdo gjë”, Pjetri na zbulon një të vërtetë të madhe. Jezusi di çdo gjë rreth nesh. Jezusi i njeh shkaqet e veprimeve tona.

Me një imteshi të përpiktë Ai di çdo gjë rreth jetës sonë private dhe shoqërore. Vetëm Shpëtimtari ynë, të cilit Perëndia i ka besuar të gjykojë botën, ka një aftësi të tillë. (Veprat 17:31) Meqënëse Jezusi di çdo gjë, Ai është i aftë të gjykojë jo vetëm atë ç’kemi bërë por gjithashtu shkakun pse kemi vepruar kështu. Jezusi i njeh motivet më të fshehta të zemrave tona.

Fatmirësisht, Ai që di çdo gjë rreth nesh është Shpëtimtari ynë i dhembshur dhe i kuptueshëm. Këto cilësi aftësojnë Atë të na inkurajojë dhe forcojë gjatë udhës sonë të vështirë drejt përsosmërisë. Ellen White drejtohet ndjekësve të Krishtit: “Ata do të kuptojnë se syri i Tij na shikon gjithmonë dhe Ai i di mendimet tona më të fshehta. Karakteri, motivet, dëshirat dhe qëllimet tona për të Plotfuqishmin janë po aq të qarta sa dita e diellit.” (“Testimonies for the Church”, v.5, fq.147)

Lutja ime sot: “O Zot, meqënëse Ti e di çdo gjë, unë i nënshtrohem gjykimit Tënd të drejtë. Amen.”

29 Gusht

### **AI QË KA PARËSINË**

**“ Ai vetë është kreu i trupit, pra i kishës; ai është fillimi, i parëlinduri nga të vdekurit, përderisa të ketë parësinë në çdo gjë.” (Kolosianëve 1:18)**

Në këtë portret Jezusi dallohet si një monument mbreslënës i cili shikohet nga çdo cep i qytetit. Në letrat e apostullit Pal Krishti pikturohet me aq madhështi sa as statuja e lirisë së Nju Jorkut nuk krahasohet dot me të.

Për një të krishterë Zoti i tij është njëshi në gjithë Universin. Të drejtat e Jezusit për parësinë bazohen në faktin që Ai është Krijuesi i çdo gjëje dhe çdo gjë e krijuar ka lidhje me Atë. Krishti është në qendër të planit të shpëtimit. Ai është premtimi i besimit. Ai ekzistonte së bashku me Perëndinë Atë para krijimit. Shpëtimtari ynë është burimi i jetës dhe autoriteti i Tij është përmbi çdo gjë. Pozita e veçantë e Krishtit nuk është vetëm në kishë. Ai është superior dhe ka prioritet në gjithë Universin.

Me anë të fuqisë dhe autoritetit të Tij të pashoq Krishti zë vendin e parë në çdo nivel të autoritetit të Universit. Duke folur me fjalët e Palit, Krishti është “ i deklaruar Biri i Perëndisë në fuqi, sipas Frymës së shenjtërisë nëpërmjet ringjalljes prej së vdekurit.” (Romakëve 1:4) Falë fuqisë krijuese dhe shpëtuese së Krishtit, “Perëndia e lartësoi madhërisht dhe i dha një emër që është përmbi çdo emër.” (Filipianëve 2:9) Fitorja e mahnitshme e Krishtit mbi vdekjen dhe varrit i ka dhënë Atij të drejtat për vendin më të lartë në Univers. Zoti ynë i mrekullueshëm është i pari kudo. “Jezus Krishti është drita e botës “sepse në Të u krijuan të gjitha gjërat, ato që janë në qiejt dhe ato mbi dhe, ... dhe të gjitha gjërat qëndrojnë në Të ... përderisa të ketë parësinë në çdo gjë.” (Kolodianëve 1:16-18)” (“Signs of the Times”, 1 maj, 1893)

Lutja ime sot: “O Zot, sot unë të dorëzohem Ty sepse Ti je Krijuesi dhe Shpëtimtari dhe ke parësinë në çdo gjë. Më ndihmo të mbaj Ty si prioritet në jetën time. Amen.”

30 Gusht  
**I ZELLSHMI**

**“ Kështu dishepujve të Tij i kujtohej se ishte shkruar: “Zelli i shtëpisë sate më ka përpirë!”” (Gjoni 2:17)**

Ky portreti i Krishtit të zellshëm dhe nxitës është krejt ndryshe nga ai i Krishtit të qetë rreth së cilit ndoshta kemi mësuar në fëmijëri.

Dr.Lloid Ogilvia na paralajmëron të mos krijojmë një portret gabuar të Jezusit ku Ai duket vetëm “i qetë, i dashur dhe i afrueshëm në çdo çast kur kemi nevojë për ndihmën e Tij për të rregulluar ndonjë çështje të përditshme.” (“The Other Jesus”, fq.12) Një herë Shpëtimtari i zellshëm dhe serioz hyri në tempull dhe u shokua që shtëpia e Atit të Tij ishte kthyer në çerdhen e hajdutëve. Shtëpia e adhurimit dhe të lutjeve ishte degjeneruar për një Pazar plot mashtrimesh. Tregtarët udhëtues ishin shpërnarë midis adhuruesve.

Me sytë të zjarra dhe një kamzhik në dorë Jezusi urdhëroi këmbyesit e parasë dhe shitësit e bagëtisë të largohen nga territori i shtëpisë së shenjtë. Duke përmbysur tavolinat e kembimit valutor dhe duke shtyrë përjashta tregtarët, Jezusi pastroi shtëpinë e të Atit.

Duke nxjerrë jashtë këta njerëz, Ai kishte një dëshirë të zellshme të pastrojë shtëpinë e Zotit. Jezusi i dhemshur i cili heq dhimbjen, është i aftë gjithashtu të shqetësojë ata që duken e pamundur për t’i shqetësuar. Jezusi është i reptë dhe këmbëngulës po ashtu si i dashur dhe i zemërbutë. Ellen White rreth këtij episodit shkruan: “Madje dishepujt u drodhën nga frika duke dëgjuar fjalët e Jezusit dhe duke vëzhguar veprimin e Tij e cila ishte shumë ndryshe nga sjellja e galileasit të përulur dhe zemërbutë. Megjithatë atyre i

kujtohej që rreth Tij është shkruar: “Zelli i shtëpisë sate më ka përpirë!” (“The Spirit of Prophecy”, v.2, fq.118, 119)

Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që je i dashur dhe i rreptë në të njëjtën kohë sepse e di që çdo gjë që bën Ti është për shpëtimin tim. Amen.”

31 Gusht

## **BIRI**

**“ Dhe ajo lindi një bir mashkull, i cili duhet të qeverisë gjithë kombet me skeptër të hekurt; dhe biri i saj u rrëmbye pranë Perëndisë dhe fronit të Tij.” (Zbulesa 12:5)**

Me një vizatim mbi profecinë rreth faras së gruas (shih Zanafilla 3:15) Gjoni na pikturon betejën e tmerrshme gjatë së cilës satani, dragoi, dëshiron të gllabërojë foshnjen Jezus në çastin e lindjes së Tij. (Shih Zbulesa 12:4) Megjithatë “biri mashkull” kishte për të mposhtur dragoin dhe në fund të sundojë me skeptër të hekurt si Mbret shumë i lartë përmbi çdo komb. Këtu shohim një referencë të Psalmit 2:8, 9 ku flitet qartë rreth Mesias i cili do të shkatërrojë fuqitë e ligësisë dhe do të sundojë me fuqi dhe madhëri si Mbreti i mbretërve përjetë. (Shih Zbulesa 2:27, 19:15)

Apostulli Gjon në këtë profeci pikë së pari është i interesuar rreth përfundimit të betejës së madhe midis së mirës dhe së keqes. Vëmendja e tij kryesisht kushtohet çlirimit përfundimtar të kishës dhe të kulmi i betejës së madhe kur Krishti shfaqet si fitimtar. Gjoni në tregimin e tij rreth betejës së tmerrshme prej shumë shekujsh nuk përqëndrohet tek jeta, shërbesa, vdekja dhe ringjallja e Jezusit, por te fundi i betejës së madhe. Ai gëzohet që “biri ... u rrëmbye pranë Perëndisë dhe fronit të Tij.” Ajo është një provë që Krishti është kthyer në Qiell.

Në dramën e përshkruar Gjoni dëshiron të theksojë lajmin e mirë. Dragoi nuk gllabëron “birin”. Jezusi kthehet në Qiell, në siguri dhe lavdi, në atë gjendje siç ka qenë para mishërimit në trupin njerëzor. (Shih Hebrenjve 1:3) Misioni është kryer. Krishti ka fituar. “Zëri i Perëndisë dëgjohet, duke shpallur se drejtësia është përmbushur. Satani është mundur. ... Krahët e Atit përqafojnë Birin dhe jepet fjala: “Le ta adhurojnë Atë të gjithë engjëjt e Perëndisë.”” (“Biografia e Dashurisë”, fq. 691)

Lutja ime sot: “O Zot, falënderit për sigurinë e fitores. Të lutem më ndihmo të jem gjithnjë në anën e Fitimtarit. Amen.”

1 Shtator

**ZOT DHE SHPËTIMTAR**

**“Që të mbani mend fjalët që u thanë më parë nga profetët e shenjtë dhe nga urdhërimi i vetë Zotit dhe Shpëtimtarit të transmetuar nga ne apostujt.” (2 Pjetri 3:2)**

Apostullit Pjetër i pëlqen t’i japi Jezusit tituj të dyfishtë. Veçanërisht, ai krijon titujt ku një prej fjalëve është “Shpëtimtar”.

Titulli “Zot dhe Shpëtimtar” përfshin pjesën më të madhe të cilësive hyjnore të Zotit tonë. Ky titull shpall haptas hyjninë e Krishtit. Meqenëse Jezusi është Zot, Ai ka pushtet mbi çdo krijesë. Predikimi i paharrueshëm i Pjetrit në ditën e Rrëshajëve mbaron me këtë shpallje: “Ta dijë, pra, me siguri, gjithë shtëpia e Izraelit se atë Jezus që ju e keni kryqëzuar, Perëndia e ka bërë Zot e Krisht.” (Veprat 2:36). Falë hyjnisë dhe natyrës së Tij njerëzore pa mëkat, Jezusi u bë Zoti i të gjitha gjërave dhe u lartësua duke marrë vend në anën e djathtë të Perëndisë. Duke qenë Krijuesi dhe Shpëtimtari, Jezusi është edhe Zot. Ai, Zoti mbi të gjithë, është edhe Shpëtimtari i të gjithëve. Pikërisht kjo është tema kryesore e mesazhit të Pjetrit: Jezusi është “Zot dhe Shpëtimtar”. Në Dhiatën e Re, Jezusi quhet 23 herë Shpëtimtar. Pesëmbëdhjetë herë këtë titull e përdor apostulli Pjetër. Krishti ishte në qendër të profecive e premtimeve të Dhiatës së Vjetër për Shpëtimtarin e botës. Ai ishte Shpëtimtari rreth të cilit profetizoi Isaia (shih Isaia 19:20). Ai ishte Biri i cili “do të shpëtojë popullin e Tij nga mëkatet e tyre.” (Mateu 1:21). Krishti ishte Ai të cilin Ati dërgoi si “Shpëtimtar të botës”. Ne i shërbejmë Jezusit sepse Ai është Zot. Jezusi është Shpëtimtari të cilin e duam dhe e adhurojmë. “Zoti dhe Shpëtimtari ynë la pushtetin, thesaret dhe lavdinë për të na gjetur dhe për të na shpëtuar nga fatkeqësia jonë. Ai na bëri në ngjashmërinë e Tij. Ai u përul dhe e mori natyrën tonë njerëzore kështu që ne mund të mësojmë nga Ai, duke ndjekur shembullin e jetës së Tij plot dashuri dhe vetëmohim, duke ndjekur gjurmët e Tij për në Qiell.” (“Testimonies for the Church”, vëll.2, 170)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë vendos besimin tim te udhëheqja jote dhe gëzohem rreth shpëtimit që më solle! Amen!”*

2 Shtator

**NJERI**

**“Jezusi, pra, doli, duke mbajtur kurorën prej gjembash dhe mantelin e purpurt. Dhe Pilati u tha atyre: “Ja njeriu!”” (Gjoni 19:5)**

Jezusi po qëndron para turmës së tërbuar, i veshur me rroba të ngjashme me ato të mbretit. Te balli i Tij i gjakosur është vënë kurora prej gjemba. Jezusi është rrahur dhe qëndron i zbehët nga goditjet e përsëritura. Duke iu drejtuar turmës Pilati klith: “Ja njeriu!”.

Pilati dëshironte të zgjonte keqardhjen në zemrat e popullit, duke treguar sa absurde ishte akuzat ndaj një njeri aq të vuajtur. Papritur, Pilati, pa dashur, bën diçka që nuk

kishte ndërmend ta bënte – ai tërheq vëmendjen e të gjithëve te njeriu më mahnitës i historisë – Jezus Krishti. Me fjalët: “Ja njeriu!” Pilati shpreh të vërtetën më të thellë dhe më teologjike. I arrestuari para tij nuk është një njeri i thjeshtë. Jezusi është njeriu më i madh që ka jetuar në tokë. Ai ishte Fjala që u bë mish (shih Gjoni 1:1-14), Biri i Njeriut (shih Mateu 1:1; Marku 2:10) dhe në të njëjtën kohë – Biri i Perëndisë (shih Luka 1:35). Ky njeriu i pazakontë është Njeriu Jezus Krisht.

Jezusi si njeri kishte një trup njerëzor. Fizikisht Ai ngjante me ne (shih Mateu 26:38). Jezusi si njeri kishte aftësitë fizike, shpirtërore dhe emocionale, karakteristike njerëzore. Ai lindi nga një grua dhe u rrit si çdo fëmijë (shih Luka 2:5, 7, 52). Jezusi ishte njeriu i vuajtjeve (shih Isaia 53). Por pavarësisht se ishte 100% njeri, Jezusi ishte i lirë nga natyra jonë e prishur nga mëkati (shih Gjoni 8:46). Ky Njeri i pazakontë ishte edhe njeri edhe Perëndi në një person – bërë një, megjithatë i ndarë; me veçanti të ndryshme por të bashkuar. Jezusi si njeri njehe të gjitha nevojat tona njerëzore, dhe si Perëndi Ai është i aftë t’i përmbushi të gjitha ato. Le të kujtojmë gjithmonë: “Ja njeriu!” “Nëse do përpiqemi të jetojmë siç jetoi Ai, do ti thoni botës: “Ja njeriu i Kalvarit!” Me shembullin tuaj do drejtoni të tjerët te rruga e drejtësisë.” (“In Heavenly Places”, fq.233)

*Lutja ime sot: “O Zot, po vështroj me sytë shpirtërore Njeriun që më siguroi shpëtimin. Më ndihmo të ngulë sytë te Ai dhe të ndjekë shembullin e Tij. Amen!”*

3 Shtator

## AI QË NA PRANON

**“Për lëvdim të lavdisë së hirit të Tij, me të cilin na bëri të pëlqyer në të dashurin Birin e Tij.” (Efesianëve 1:6)**

Nëse keni kërkuar kredi në bankë, keni aplikuar për punë ose në universitet, e dini kënaqësinë e të qenit i/e pranuar. Ne të gjithë dëshirojmë pranimin – nga shokët, prindërit, familje, mësuesit dhe bashkëshorti/ja. Ndjenja që je i/e pranuar të ngre vetëvlerësimin.

Pikërisht rreth kësaj flet Ungjilli. Krishti na do pa kushte dhe na pranon plotësisht ashtu si jemi. Ilustrimi më i bukur i kësaj të vërtete është shëmbëlltyra e djalit plëngprishës (shih Luka 15:11-32). I humbur, pa miq, pa lekë dhe pa strehë, i uritur dhe i vetmuar, djali plangprishës më në fund “erdhi në vete” (Luka 15:17). Me shpresë që i ati do ta pranojë, të paktën si shërbëtor, djali përgatitë fjalimin e tij falje-kërkues dhe, hap pas hapi, i drejtohet shtëpisë (v.19). Krahët e hapura të babait, puthja e tij atësore, rrobat e shtrenjta, këpucët, unaza dhe festa e paparë brohorisin mesazhin prekës: “I pranuar!”. Ne të gjithë kemi qenë bij plangprishës në vende të largëta. Të uritur, të humbur dhe pa shpresë jemi përpjekur të mbijetojmë duke ngrënë ushqim derrash. Por kur vijmë në vete mund të jemi të sigurt: Ati ynë Qiellor do na pranojë me dashuri! Djali plangprishës kthehet plot pendim, por ende i pisët, i uritur dhe i varfër. Dhe i ati i dashur e përqafton

ashtu siç është! Është njësoj me situatën tonë. Vdekja zëvendësuese e Krishtit dhe jeta e Tij e përkryer na ka bërë të pranueshëm ose të pëlqyer para Zotit. Pranimi ynë sigurohet vetëm në Birin e dashur të Perëndisë. Drejtësia e Krishtit është ajo që na bën të pëlqyer dhe të pranuar. Ja perla e së vërtetës: “Çdo shpirt që qëndron në Krisht dhe në të cilin qëndron Krishti, është po aq e shtrenjtë për Perëndinë sa Biri i Tij i dashur. I pranuar në Birin i dashur ai bëhet objekti i përkujdesjes dashamirës së Atit Qiellor.” (“Signs of the Times”, 10 gusht, 1891)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falënderoj që më do dhe më pranon në Birin Tënd të dashur! Amen!”*

4 Shtator

### ENGJËLLI I BESËLIDHJES

**“Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim për të përgatitur rrugën para meje. Dhe menjëherë Zoti, që ju kërkoni, do të hyjë në tempullin e vet, engjëlli i besëlidhjes që ju kërkoni me endje, ja, do të vijë”, thotë Zoti i ushtrive.” (Malakia 3:1)**

Fjala hebre “mal’ak” dhe fjala greke “angelos” e cila përkthehet si “engjëll”, në fakt, që të dyja do të thonë “lajmëtar” ose “i dërguar”. Portreti i Jezusit, ku Ai pikturohet si Engjëlli i besëlidhjes, tregon sa i interesuar është Zoti në shpëtimin e njerëzimit. Engjëlli i besëlidhjes është vetë Jezus Krishti. Profecia rreth Engjëllit të besëlidhjes ka të bëjë si me ardhjen e parë po ashtu me ardhjen e dytë të Krishtit. (shih “SDA Bible Commentary”, vëll.4, fq.1130)

Fjala që përkthehet “engjëll” në gjuhën moderne mund të përkthehet edhe si “ambasador”. Ambasadori është personi i cili në emrin e dikujt përcjell mesazhin e dërguar. Jezusi si Ambasador në tokë fliste me një autoritet të plotë të Atit Qiellor. Ai erdhi këtu me prokurë të lëshuara dhe të miratuara nga vetë Ati Perëndi. Jezusi solli lajmin e mirë rreth shpëtimit dhe pajtimit me Perëndinë. Ambasadori i besëlidhjes në një kuptim të veçantë është lajmëtar i dhe vetë lajmi.

Jezusi erdhi si Lajmëtar i besëlidhjes për të shpallur mendimet e pandryshueshme të Zotit, për të vërtetuar besëlidhjen e përhershme, për t’u bërë ndërmjetësuesi midis Zotit dhe njerëzve dhe për të dhuruar jetën e përhershme çdokujt që ka besim te Ai. Gjoni pohon që Ati dërgoi Birin që Ai të bëhej Shpëtimtar i botës (shih 1 Gjoni 4:14). Jezusi erdhi për të zbuluar drejtësinë e Zotin ndaj njerëzimit. Ellen White përmbledh lajmin e mirë kështu: “Krishti, Engjëlli i besëlidhjes, soli lajmin e shpëtimit për çdo njeri – të pasur apo të varfër, të lirë apo jo.” (“Counsels on Health”, fq.318)

*Lutja ime sot: “O Zot, faleminderit për shpëtimin që më solle! Më bëftë ky lajmi i mirë ambasador të shpresës për njerëzit përreth! Amen!”*

## EMËR SHFAJËSUES

**“Por u latë, por u shenjtëruat, por u shfajësuar në emër të Zotit Jezus dhe me anë të Frymës së Perëndisë sonë.” (1 Korintasve 6:11)**

Është një ndjenjë e papërshkrueshme ankthi që mbyt njerëzit në sallën e gjykatës në pritje të vendimit të gjykatësit. Këtë gjë mund ta kuptojë vetëm ai që ka qenë ulur në stolin e pandehurit.

Ne të gjithë jemi para Gjykatës së madhe të Universit. Të gjithë kemi mëkatuar dhe të gjithëve na mungon lavdia e Perëndisë shih Romakëve 5:12). Secili prej nesh i nënshtrohet gjykimit hyjnor shih 2 Korintasve 5:10). Ky është lajmi i keq. Por lajmi i mirë e mund atë: Dikush ka marrë vullnetarisht përsipër fajin tonë, vendimin dhe dënimin duke na çliruar dhe duke na mundësuar të jetojmë një jetë triumfuese ndaj mëkatit (shih Romakëve 3:24; 8:1). Apostulli Pal e përmbledh si vijon: “U shfajësuar në emër të Zotit Jezus” (1 Korintasve 6:11). Ky emër i shtrenjtë dhe i mrekullueshëm na shfajëson. Me anë të këtij emri Perëndia shpalli vendimin e Tij që çdokush që ka besim te Jezusi do të shfajësohet. Ne shfajësohemi falë hirit, me anë të besimit në Jezus Krisht; shpallemi të drejtë në emrin e Tij.

Në emrin e mrekullueshëm të Jezusit, Perëndia ka lënë vendin e gjykatësit dhe ka paguar gjobën tonë, duke ditur që jemi tepër të varfër për ta bërë vetë. Pagesa u krye kur Biri i Perëndisë dha jetën e Tij në kryq për të gjithë ne, njëherë përgjithmonë. Falë emrit të Tij, ne shfajësohemi falas dhe ripërtërihemi.

Me anë të këtij emrit shfajësues një mëkatar i penduar merr falje, shfajësohet dhe ripërtërihet për lavdinë e Zotit. Ç’emër i mrekullueshëm! “Ai [mëkatari] shfajësohet falë shpëtimit që vjen nga Jezus Krishti, i cili qëndron në sallën e gjykatës Qiellore si Avokati i mëkatarit dhe Garant.” (“God’s Amazing Grace”, fq.182)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ka shfajësuar emri i mrekullueshëm i Jezus Krishtit. Lutem që ky emër të më ndihmojë të qëndrojë në marrëdhënie të shëndetshme dhe shpëtuese me Ty, o Zot. Amen!”*

## KRISHTI JEZUS NJERI

**“Në fakt një është Perëndia, dhe një i vetëm është ndërmjetësi midis Perëndisë dhe njerëzve: Krishti Jezus njeri.” (1 Timoteut 2:5)**

Ky titull i trefishtë thekson natyrën njerëzore të Krishtit. Jezusi nuk përfaqëson një pjesë të shoqërisë, racës, fisit ose të një kombi. Ai është përfaqësuesi i tërë njerëzimit duke përfshirë meshkujt edhe femrat.

Shpallja e apostullit Pal tingëlloi si një ndëshkim ndaj teorisë së përhapur mashtruese e mësuar nga doketëve, ndjekës të një dege të gnosticizmit. Ky grup propagandoi idenë që Krishti nuk kishte patur një trup real njerëzor, por që Ai vetëm u shfaq në formën njerëzore. Pali dhe Gjoni kundërshtuan rreptësisht dhe i bënë oponencë këtij mësimi të rremë (shih 1 Gjoni 4:3). Jezusi nuk qe vetëm një iluzion shpirtëror në dukje njerëzore. Përgjigjja e Krishtit ndaj dyshimeve të Thomait vërteton plotësisht faktin që Ai kishte një trup njerëzor. “Shikoni duart e mia dhe këmbët e mia, sepse unë jam. Më prekni dhe shikoni, sepse një frymë nuk ka mish e eshtra, si po shihni se unë kam!” (Luka 24:39) Historia e shpëtimit na mëson që falë mrekullisë së mishërimit Jezusi “u bë mish dhe banoi ndër ne” (Gjoni 1:14). Jezus në çdo aspekt ishte njeriu i vërtetë, një qenie njerëzore e plotë si çdo njeri me një ndryshim të vetëm – Ai “nuk njihte mëkat” (2 Korintasve 5:21). Jezusi erdhi në këtë botë si një foshnjë pandihmë, me të njëjtin trup njerëzor siç kemi ne. Krishti Jezus, Shpëtimtari, Zëvendësuesi dhe Kryepriifti ynë i lartë erdhi si Njeri. Vetëm falë këtij Njeriu, mëkatari mund të pajtohet me Perëndinë. Ellen White ka shkruar: “Ai mori përsipër detyrën e ndërmjetësuesit midis Perëndisë dhe njeriut. Kur koha u përmbush, Ai u zbulua në trup njerëzor. Atij i duhej të merrte vendin e kreut të njerëzimit duke marrë natyrën e njeriut por jo mëkatën e tij.” (“Signs of the Times, 29 maj, 1901)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falënderoj që Ti si Jezus Krishti Njeri më ke shpënuar dhe tani si Jezus Krishti Njeri më mbron në gjykatën qiellore! Amen!”*

7 Shtator

## SHËRBËTOR I TË RRETHPRERËVE

**“Jezu Krishti u bë shërbëtor i të rrethprerëve për të vërtetën e Perëndisë, për të vërtetuar premtimet e dhëna etërve.” (Romakëve 15:8)**

Në fillimin e misionit të Tij Krishti erdhi te “shtëpia e Izraelit” (Mateu 15:24). Në ilustrim të kësaj shprehjeje të shërbesës së Krishtit, Pali e quan Izraelin “të rrethprerët”, duke referuar te besëlidhja e Perëndisë me “shtëpinë e Izraelit”. Aty rrethprerja ishte shenja e pranimit të besëlidhjes. Prandaj Krishti quhet “Shërbëtori i të rrethprerëve”, pra i Izraelit. Te Romakëve 15:7-12 qëllimi kryesor i mesazhit të Palit është të tregojë që hiri i Zotit i shfaqur në Jezus Krisht është për çdo njeri. Ky hir është si për hebrenjtë po ashtu edhe për jo hebrenjtë. Strategjia gjithëpërfshirëse e Perëndisë për njerëzimin e rënë në mëkat u nis me “shtëpinë e Izraelit”. Krishti, duke përmbushur profecinë, erdhi te Izraeli si Mesia i shumëpritur. Plani i Perëndisë ishte që Izraeli të bëhej si një derë nëpërmjet së cilës edhe popujt të tjerë të mund të hynin te Ai. Ai deshi me anë të Izraelit të përhapte Ungjillin nëpër gjithë botë. Izraelit duhet të ishte pikënisja e Perëndisë për shpalljen e Ungjillit tek çdo njeri. Jezusi u bë “Shërbëtori i të rrethprerëve” për të përmbushur premtimet e Zotit. Në këtë mënyrë edhe johebrenjtë mund të lëvdojnë Perëndinë.

Me ardhjen e Tij në tokë si “Shërbëtor i të rrethprerëve” Jezus Krishti i bashkoi hebrenjtë dhe jo hebrenjtë si pranuesit e hirit shpëtues të Perëndisë. Kështu, Ai shkatërroi murin e ndarjes midis hebrenjve dhe jo hebrenjve. Ai i bashkoi ata me anë të Ungjillit (shih Efesianëve 2:14). Falë planit të shpëtimit, çdo racë, kulturë, klasë shoqërore dhe komb janë bërë një në Krishtin Jezus. “Nën udhëheqjen e Frymës së Shenjtë Ungjilli iu predikua hebrenjve dhe jo hebrenjve njësoj. Jezus Krishti shkatërroi murin që kishte ndarë hebrenjtë.” (“Manuscript 111”, 22 tetor, 1906)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të përjetojë fuqinë bashkuese e Ungjillit në shoqërinë tonë ndarëse. Amen!”*

8 Shtator

### NAZAREAS

**“Dhe, mbasi arriti atje, zuri vend në një qytet Nazaret, që të përmbushej ajo që ishte thënë nga profetët: “Ai do të quhet Nazareas”.” (Hebrenjve 7:22)**

Titullin i Jezusit “Nazareas” e gjejmë vetëm te Ungjilli sipas Mateut. Ky është i vetmi vend ku kjo fjalë përdoret drejtpërdrejtë për Jezusin (edhe pse autorët të Biblës shpesh herë e quajnë Shpëtimtarin “Jezusi nga Nazareti”). Fjala “Nazareas” normalisht do të thotë “njeriu i lindur në qytetin Nazaret”. Edhe pse Jezusi nuk ishte lindur në këtë qytet, Ai u rrit atje dhe para nisjes së misionit të Tij mësoi atje zanatin e zdrukthëtarit. Ndaj njerëzit përreth e njihnin si Nazareas.

Fjala “Nazareas” përdorej edhe si një përbuzje sepse ai qytet ishte pak i njohur dhe shumë i varfër. Përdorimin përcmues të kësaj fjale mund ta shohim në fjalët e Natanaelit: “A mund të dalë diçka e mirë nga Nazareti?” (Gjoni 1:46). Më vonë, po ashtu u trajtuan ndjekësit e Jezusit, duke u quajtur “Nazarenasit” (shih Veprat 24:5). Profecitë kishin thënë që Jezusi do të vinte jo si një person i famshëm por si njeri i thjeshtë banues midis njerëzve të thjeshtë. Jezusi si një Nazareas i panjohur përmbushi këtë profeci. Edhe pse Ai lindi në Betlehemin e famshëm, Ai kurrë nuk u nderua si “Bethlehemas”. Të bëhej i famshëm si një Nazareas – kjo ishte pjesa e shërbesës së përlulur të Birit të Perëndisë. Falë një Nazareasi të thjeshtë, ne që ishim të humbur dhe pa status, tani jemi bërë qytetarë të Mbretërisë Qiellore. “Edhe pse Ai ishte Zoti i Jetës, Ai nuk banoi midis njerëzve të nderuar të klasës së lartë të shoqërisë, por te njerëzit e thjeshtë, të varfër dhe të shtypur. Ai ishte Nazareasi i përcmuar. Ai nuk kishte vend ku të vinte kokën. Ai u bë i varfër që ne, falë varfërisë së Tij, të mund të bëhemi të pasur.” (“Testimonies for the Church”, v.4, fq.620, 621)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falënderoj që falë përlësisë Tënde tani jam bërë biri yt! Amen!”*

9 Shtator

## AI QË MERAKOSET PËR NE

**“Dhe gjithë merakun tuaj hidheni mbi të, sepse Ai merakoset për ju.” (1 Pjetrit 5:7)**

Ç ‘portret të saktë të Shpëtimtarit tonë të mrekullueshëm na ilustron Pjetri! Kur duket sikur asnjërit nuk bëhet vonë për ne, mund të jemi të sigurt që Jezusi merakoset për ne! Në greqishten e vjetër fjala “hedh” do të thotë “dorëzoj” ose “çlirohem nga barrë”. Dhe forma gramatikore e kësaj foljeje është përdorur me kuptimin që ky çlirim bëhet një herë e përgjithmonë. Ndoshta për një kuptim më të saktë të kësaj fjale imagjinoni punën e ekskavatorit. Pikërisht kështu duhet të ndodhi hedhja e merakut tonë te Ai që merakoset për ne. Ekskavatori gërmon dhe ngre një sasi të madhe me dheu dhe gura. Pastaj me një hedhje e lëshon/derdh atë në kamionin pranë tij, i cili më pas i largon. Apostulli Pal e dinte se Ai merakoset për ne. Ai na inkurajon t’i besojmë të gjitha problemet tona Jezusit. Ç ‘ngushëllim i madh – Shpëtimtari ynë merakoset dhe kujdeset për ne! Pavarësisht fushës së problemeve tona – a janë ato të lidhur me punën, shtëpinë, familjen, financat ose jetën private – Ai që merakoset për ne mund të zgjidhë çdo gjë. Vetëm kini besim te Ai! Jezusi është ekspert në çështjet e shqetësimeve dhe merakut. Nëse do t’i besojmë çdo gjë Atij, Shpëtimtari ynë do të dijë më mirë se çfarë të bëjë me merakun tonë. Psalmisti na këshillon: “Hidh mbi Zotin barrën tënde, dhe Ai do të të mbajë (forcojë, NKJV) ” (Psalmi 55:22)

Pjetri na tregon edhe arsyen pse duhet t’i besojmë të gjitha probleme tona Jezusit. Shkaku është një: Jezusi vërtetë merakoset për ne. Përgjigjja ndaj pyetjes: “A kujdeset Jezusi për ne?” është e qartë dhe pa dyshim: “Po, sepse Ai merakoset për ne.” “Le të paraqesim shqetësimet, problemet dhe sprovat tona para Zotit Jezus; le t’i lejmë ato në prehrin e Tij. Sepse Ai merakoset për ne. Le të nisim çdo ditë sikur ajo të ishte e fundit mbi këtë tokë. Le të vazhdojmë të lutemi dhe të jetojmë në atë mënyrë që në fund të kohërave të mund ti kërkojmë Zotit të bekojë mundimet tona dhe ndikimin që kemi patur.” (“Bible Echo and Signs of the Times”, 1 mars, 1893)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë po le me besim gjithë barrën e problemeve të mia në prehrin Tënd sepse unë e di që Ti merakosesh për mua! Amen!”*

10 Shtator

## BAMIRËS BUJAR

**“Në qoftë se do të kërkon diçka në emrin tim, unë do ta bëj.” (Gjoni 14:14)**

“Në qoftë se do të kërkon diçka në emrin tim, unë do ta bëj.” Kjo tingëllon sikur një filantrop i pasur të jep pa asnjë pyetje një çek bosh ku mund të shkruash çfarëdolloj shumë për të marrë në bankë. Ky është një ilustrim perfekt i Jezusit, “Bamirës bujar”. Çeku bosh i firmosur me emrin e Jezusit që dorëzohet në Bankën Mbretërore e Qiellit,

është i disponueshëm për këdo që ka besim të plotë te Ai. Pikërisht këtë kishte ndërmend Jezusi kur tha: “Ju mund të kërkonti çfarë të doni në emrin tim, dhe unë do ta bëj” (Gjoni 14:14, NIV). Ky është një premtim i sigurt. Perëndia kurrë nuk falimenton duke paguar çeqet e Tij. Depozitat e dashurisë së Tij janë pa limit (shih Efesianëve 3:18, 19).

Gjatë luftës së dytë botërore një ushtar i ri u plagos rëndë në fushë beteje. Ai ishte gati për të vdekur. Një nga shokët e tij rrezikoi jetën për t’i dhënë ujë. Ai iu lut Zotit për atë dhe i ofroi ngushëllim. Në çastet e fundit të jetës, ushtari i plagosur shkroi një letër për babain e tij të pasur. “I dashur atë, jam duke vdekur në fushën e betejës dhe një prej shokëve të mi po më ngushëllon në këtë çast të zymtë. Nëse ai vjen te ti, ji i dashur me të në vend të Çarlit. Biri yt Çarli.” Pas pak lufta mori fund dhe shoku i cili kishte ndihmuar Çarlin mbeti pa punë dhe nuk ishte i paaftë të mbante familjen. I shtyrë nga varfëria shkoi te babai i Çarlit dhe i dorëzoi letrën. Babai pasi lexoi atë, i tha: “O djalë, vetëm më thuaj dhe do të jap çdo gjë që paraja dhe ndikimi im mund të ofrojnë.”

Perëndia ka premtuar: “Në emrin e Jezusit mund të marrësh çdo gjë që plotfuqishmëria ime mund të sigurojë.” “Të lutesh në emrin e Jezusit është më shumë se vetëm të përmendësh emrin e Tij, në fillim dhe fund të lutjes. Ajo do të thotë të lutesh sipas mendjes dhe frymës së Jezusit, duke bërë veprat e Tij, duke besuar premtimet e Tij dhe duke besuar te hiri i Tij i pashoq” (“Signs of the Times”, 8 gusht, 1884).

*Lutja ime sot: “O Zot, dua të marrë sot çekun bosh të Bankës Mbretërore Qiellore, të firmosur me gjakun e Jezus Krishtit. Të falënderoj që e ke paguar atë në vendin tim. Amen!”*

11 Shtator

## LAJMËTARI I PAQES

**“Sipas fjalës që Ai u ka dhënë bijve të Izraelit, duke u shpallur paqen me anë të Jezu Krishtit, që është Zoti i të gjithëve.” (Veprat 10:36)**

Në galerinë e portreteve të Jezusit dallohen veçanërisht portretet e Tij të shumta të paqes. Jezus është “Princi i paqes”, “Paqe-dhënës”, “Krijuesi i paqes”, Paqja jonë” dhe “Lajmëtari i paqes”.

Jezusi erdhi si “Lajmëtari i paqes”. Ai predikoi paqen ndërmjet Perëndisë dhe tërë njerëzit pa përjashtime (shih Mateu 8:11; Gjoni 12:32). Doktrinën e paqes, të krishterët e kanë falë Krishtit sepse Ai vetë e shpalli. Pastaj, Ai e dorëzoi këtë mesazh tek apostujt dhe kisha në mënyrë që të predikohej në mbarë botë (shih Kolosianëve 3:11; Romakëve 3:29). Kjo paqe është pjesa thelbësore e Ungjillit ose Lajmit të Mirë të shpëtimit. Pikë së pari, ajo është paqja e njeriut me Perëndinë. Nëse njeriu nuk ka paqe me Perëndinë, ai nuk mund të ketë paqe me njerëz të tjerë. Paqja e vërtetë gjendet vetëm falë sakrificës së Krishtit në kryq që na pajton me Zotin. Vetëm kur pranojmë Jezusin si Shpëtimtar personal dhe shpëtimin që Ai na ofron falas, paqja bëhet realitet në jetën tonë (shih Romakëve 3:24-26; 5:1).

Paqja që shpalli Krishti ka origjinë hyjnore. Atë merr çdokush që beson në sakrificën e Tij pajtuese (shih Efesianëve 2:14; 6:15). Ja formulë e vetme për të gjetur paqen e vërtetë: “Lajmëtari i paqes është Jezus Krishti; themeli i paqes është vepër e Tij pajtues; kushti i paqes është besimi; bekimi i paqes është falja e mëkateve; fryti i paqes është shenjtërimi.” (“SDA Bible Commentary”, vëll.6, fq.254). Lajmëtari i paqes “gjithmonë ishte i durueshëm dhe plotë dritë të brendshme. Të munduarit shkonin te Ai si te lajmëtari i jetës dhe paqes. Ai ishte i aftë të shikonte nevojat e burrave, grave, të rinjve dhe ato të fëmijëve, dhe ftoi të gjithë: “Ejani te unë!”” (“Gospel Workers”, fq.43, botimi i vitit 1915).

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti erdhe si Lajmëtari i paqes në këtë botë plot mosmarrëveshjeje. Të falënderoj që falë veprës Tënde pajtuese tani edhe unë mund të kem paqen. Amen!”*

12 Shtator

## AI QË NA ÇON TE PERËNDIA

**“Sepse edhe Krishti ka vuajtur një herë për mëkatet, i drejti për të padrejtët, për të na çuar te Perëndia.” (1 Pjetrit 3:18)**

Ky portret i Shpëtimtarit tonë na ilustron bukur Jezusin, i cili e çon njerëzimin e humbur sërish te Perëndia në mënyrë që ai të ketë paqe dhe marrëdhënie me Atë. Vetë Krishti është Ai që plot hir na çon ne, mëkatarët, sërish të Zotit.

Ky proces ka tri faza të rëndësishme: (1) Jezusi vuajti në vendin tonë, (2) Ai vdiq për ne dhe (3) Shpëtimtari ynë u ngrit nga varri për ne. Dhe kjo u krye në mënyrë që Ai mund të na çonte sërish te Perëndia. Pas pagesës me gjakun e Tij për mëkatet tona, Krishti na çon ne, të veshur me drejtësinë e Tij, te Perëndia. Fraza e Pjetrit “për të na çuar te Perëndia” nënkupton ripërtëritjen në shëmbëlltyrën e Zotit falë sakrificës së Krishtit.

Kur Jezusi na çon te Perëndia, neve jo vetëm na falen mëkatet e së kaluarës, por ripërtërihemi plotësisht në shëmbëlltyrën e Tij. Pas kësaj, nuk mbetet më as ndjenja e fajit, as ndëshkimi (shih Romakëve 8:1). Një kriminel i falur mund të jetë mirënjohës por me një vetëvlerësim të ulët për shkak të turpit. Kurse në rastin e ripërtëritjes gjithçka është krejt ndryshe. Kur Krishti na çon te Ati Qiellor, ne mbushemi me një forcë të re e cila na ngre vetëvlerësimin dhe na bën të ndihemi mirë me veten. Kjo siguron paqe me Zotin (shih Romakëve 5:1).

Kur Jezusi na çon te Perëndia, kjo nuk është veç një prezantim ose një intervistë e shkurtër. Është fillimi i një marrëdhënieje të jetëgjatë plot gëzim dhe paqe. Ç’privilegj – vetë Jezus Krishti na çon te Perëndia! “Kur ne vetë nuk kishim asnjë rekomandim para Perëndisë, Krishti dha jetën e Tij për ne. Me krahun e Tij njerëzor Ai përqafoi njerëzimin ..., por me dorën e Tij hyjnore e kap fronin e Perëndisë. Me trupin e vet Shpëtimtari ka ndërtuar një urë sipër humnerës së mëkatit.” (“General Conference Bulletin”, 8 prill, 1901)

*Lutja ime sot: "O Zot, të falënderoj që më ke çuar sërish te Vetja! Amen!"*

13 Shtator

### UNGJILLIZUES I VAJOSUR

**"Fryma e Zotit është mbi mua, sepse Ai më vajosi për të ungjillizuar të varfërit." (Luka 4:18)**

Kur Jezusi erdhi në sinagogë e qytetit të Tij Nazaret, Ai u ftua për t'i folur besimtarëve. Jezusi e hapi rrotullën e librit të Isaia dhe zgjodhi tekstin e kapitullit 61. Shpjegimi i Tij për profecinë i habiti të gjithë sepse Ai e referoi atë ndaj Vetes. Jezusi theksoi që Ai është vajosur për një qëllim të caktuar dhe pohoi duke thënë: "Fryma e Zotit është mbi mua, sepse Ai më vajosi për të ungjillëzuar të varfrit" (Luka 4:18).

Pas pohimit të misionit të Tij mesianik, Jezusi vazhdoi me përshkrimin e shërbesës së Tij tokësore. Si e para përmendet shpallja e Ungjillit. "Ai më dërgoi për të predikuar Ungjillin," tha Jezusi. Që nga çasti i kësaj shpalljeje, predikimi ka qenë mjeti më i fuqishëm për të përhapur lajmin i mirë. Shpëtimtari ynë erdhi për t'ia shpallur atë tërë njerëzimit – të pasurve dhe të varfërve, meshkujve dhe grave.

Predikimi i Jezusit kishte një temë kryesore. Ai u vajos për të predikuar lajmin i mirë të varfërve. Lajmi i mirë shpëtues i dha lehtësim atyre dhe ishte dritë për njerëzit e paarsimuar, si edhe i çliroi nga skllavëria e mëkatit. Ungjilli jo vetëm sjell shpëtim dhe jep shpresë bindëse – që kemi të ardhmen pa varfëri – por gjithashtu nxit zemrat e krishtera për t'u kujdesur për njerëzit fatkeq. Predikimi i Krishtit plotësoi edhe nevojat e "skamësit në frymë" (Mateu 5:3). Ata që ndjejnë nevojën e shpëtimit më shumë se nevojat e tyre materiale, janë skamësit e vërtetë në frymë. Ata do të trashëgojnë Mbretërinë Qiellore. Të krishterët kanë një porosi të shenjtë të vazhdojnë punën që nisi Krishti. "Ai [Krishti] dëshiron që njerëzit të bashkëpunojnë me Atë. Ata mund të mos ta kenë njohurinë, por nëse ata do të jenë të përlurur dhe zemërbutë, Ai do t'i kthejë ata në enë të dobishme për Mjeshtrin." ("Signs of the Times", 2 janar, 1899)

*Lutja ime sot: "O Zot, lajmi i mirë i Ungjillëzuesit të vajosur të më sjell shpresë dhe shpëtim! Më ndihmo të shpërndaj këtë lajm edhe me njerëzit të tjerë! Amen!"*

14 Shtator

### SHËRUESI I VAJOSUR

**"Fryma e Zotit është mbi mua, sepse ... Ai më dërgoi për të shëruar ata që e kanë zemrën të thyer." (Luka 4:18)**

Duke treguar rreth shërbesës së Tij mesianike Jezusi pohoi që Ai u vajos edhe për arsye të tjera veç predikimit. Ai kishte ardhur për të shëruar ata që e kanë zemrën të thyer. Predikimi dhe shërimi kishin vendin e parë në shërbesën e Krishtit. Si predikues Jezusi ishte i paparë dhe si shërues Ai ishte i pashoq.

Mrekullitë e Jezusit tejkaluan çdo mrekulli të parë në atë kohë. Asnjë rast nuk e hutoi Atë. Jezusi me anë të prekjes ose me anë të fjalës e restauroi plotësisht shëndetin e çdokujt që erdhi tek Ai. Referenca ndaj shërimit të Tij ishin të mahnitshme! Bibla dëshmon: “Jezusi shkonte kudo nëpër Galile, duke mësuar në sinagogat e tyre, duke predikuar ungjillin e mbretërisë dhe duke shëruar çdo sëmundje dhe çdo lëngatë në popull” (Mateu 4:23). Doktor Luka shton: “Perëndia vajosi me Frymën e Shenjtë dhe me fuqi Jezusin prej Nazareti, i cili e përshkoi vendin duke bërë mirë dhe duke shëruar të gjithë ata që ishin të pushtuar nga djalli, sepse Perëndia ishte me të” (Veprat 10:38).

Subjekti kryesor i shërbesës shëruese të Jezusit ishin “ata që e kanë zemrën të thyer”. Këtu përfshiheshin të përçmuarit, ata që kalonin trishtim të madh ose zhgënjim, ata me ëndrrat e shkatërruara, si edhe ata që u bënë ballë humbjeve psikologjike, shpirtërore dhe emocionale. Jezusi erdhi për të shëruar të gjithë ata që e kishin zemrën e thyer për shkak të premtimeve të thyera, shtëpisë së prishur, martesë të shkatërruar, marrëdhënieve të prishura, shëndetit të shkatërruar dhe shpirtit të thyer.

Ai që u vajos për të shëruar njerëzit e thyer, është akoma pranë. Ai mund të shërojë edhe zemrat tona të thyera. Ne mund të vijmë të Jezusi në çdo orë, çdo ditë të jetës sonë. Shpëtimtari ynë është vetëm një lutje larg nesh! Ellen White shkruan: “Ishin fshatra të tërë ku nuk dëgjohej asnjë rënkim sepse Ai [Jezusi] kishte kaluar atje duke shëruar të sëmurët. Veprat e Tij dëshmuuan rreth vajosjes së Tij hyjnore. ... Zemra e Tij me një keqardhje të singertë u hap për bijtë e njerëzit. Ai e mori trajtën njerëzore për të plotësuar nevojat e tyre.” (Bible training school”, 1 janar, 1899)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë jam me një zemër të thyer dhe dëshiroj të kem përsosmërinë Tënde! Të lutem më prek mua dhe më shëro! Amen!”*

15 Shtator

## **SHPALLËSI I ÇLIRIMIT**

**"Fryma e Zotit është mbi mua, sepse ... Ai më dërgoi ... për të shpallur çlirimin e të burgosurve." (Luka 4:18)**

Te kambana e famshme e lirisë, e cila në vitin 1776 lajmëroi rreth firmosje së Deklaratës së Pavarësisë në Amerikë, janë të gdhendura këto fjalë: “Do të shpallni në vend lirinë për

të gjithë banorët e tij” (Levitiku 25:10). Këto fjalë kanë frymëzuar luftëtarët e lirisë dhe pavarësisë kombëtare në të gjitha shtetet e botës.

Shumë kohë përpara së kambana e lirisë të shpallte lirinë në Amerikë, Autori i lirisë bëri një shpallje sensacionale në një sinagogë të vogël të qytetit Nazareas. Jezusi shpalli që Ai u vajos “për të shpallur çlirimin të burgosurve” (Luka 4:18). Jezusi erdhi për të shpallur çlirimin e atyre të cilëve i ligu u ka lidhur mendjen, trupin dhe frymën e tyre (shih Romakëve 6:16).

Që nga rënia e njeriut në mëkat, satani e mban njerëzimin në skllavëri e mëkatit dhe të vdekjes. Jezusi erdhi në këtë tokë për t’i thyer këto zinxhirë despotikë. Ai ishte vajosur për të shpallur çlirimin dhe jetën kujtdo. Me vdekjen dhe ringjalljen e Tij, Jezusi shkatërroi burgun e satanit dhe çliroi robërit e mëkatit.

Shpallësi i lirisë ka thënë: “Pra, nëse Biri do t’ju bëjë të lirë, do të jeni me të vërtetë të lirë” (Gjoni 8:36). Ungjilli është kambana e lirisë e cila shpall pavarësinë nga pushteti i satanit. Tani ne, të çliruarit në Krisht, mund t’i biem kambanës së lirisë së Perëndisë dhe të jetojmë një jetë fitimtare me anë të fuqisë së Tij çliuese. “Duke e dorëzuar veten tek mëkati, njeriu e dorëzoi vullnetin e tij nën kontrollin e satanit. Ai u bë një rob i pashpresë, plotësisht nën pushtetin e tunduesit. Zoti dërgoi Birin e Tij për të thyer fortesën e satanit dhe për të çliruar vullnetin e njeriut. Ai dërgoi Jezusin për të shpallur çlirimin e të burgosurve ... dhe për të liruar të shtypurit.” (“Our High Calling”, fq.104)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë besoj që jam çliruar falë Krishtit, Shpallësit të lirisë. Më ndihmo të vlerësoj këtë liri dhe të jetojë për lavdinë Tënde! Amen!”*

16 Shtator

## AI QË KTHEN SHIKIMIN

**"Fryma e Zotit është mbi mua, sepse ... Ai më dërgoi ... për të shpallur ... kthimin e të parit të verbërve." (Luka 4:18)**

Një nga detyrat e Tij mesianike, të cilën Jezusi e përmendi në sinagogë, ishte “kthimin e të parit të verbërve” (Luka 4:18). Okulisti hyjnor erdhi për të kthyer shikimin për të gjithë të verbrit - si shpirtërisht ashtu edhe fizikisht.

Ungjijtë përmendin rreth njëzet mrekulli shëruese që Jezusi kryen gjatë shërbesës së Tij tokësore. Pesë prej tyre ishin shërimi i të verbërve. Ngjarja më e paharrueshme është ajo kur Jezusi në ditën e shtunë shëroi të verbrin, i cili ishte lindur i tillë. Kur farisenjtë e morën atë në pyetje me qëllimin për të nxjerrë nam të keq për Jezusin, i shëruari iu përgjigj shumë bindës: “Di një gjë, që isha i verbër dhe tani shoh” (Gjoni 9:25).

Megjithatë, Jezusi shqetësohej më shumë për ata që ishin të verbër shpirtërisht. Ka dy lloj verbërisë shpirtërore: ata që janë të paaftë të shikojnë për shkakun e injorancës dhe ata që nuk shikojnë për shkakun e paragjykimeve të tyre. Krishti u mor me të dy llojet e

verbërisë. Duke folur rreth atyre që “nuk shohin” Jezusi tha: “Ata janë të verbër, prijës të verbërisë” (Mateu 15:14).

Të verbërit shpirtëror duhet të veprojnë si i verbëri në Betsaida. Ai thjesht kërkoi që Jezusi të prekte atë. Kur Jezusi e preku, “iu kthye të parit dhe shikonte qartë gjithçka” (Marku 8:25). Okulisti hyjnor ka shkruar një recetë: “Të këshilloj të blesh nga unë... dhe vajos sytë e tu me kolir që të shohësh” (Zbulesa 3:18). “Bota false e krishterë vërtetë ka nevojë për kolir të ofruar nga Jezusi për të parë karakterin e Zotit dhe urdhërimet e Tij. Ata duhet të luten si Davidi iu lut në lashtësi: “Hapi sytë e mi dhe unë do të sodit mrekullitë e ligjit tënd.” (Psalmi 119:18)” (“Review and Herald”, 24 korrik, 1888)

*Lutja ime sot: “O Zot, dua të lutem së bashku me Psalmistin: “Hapi sytë e mi dhe unë do të sodit mrekullitë e ligjit tënd! Amen!”*

17 Shtator

## AI QË NA PLOTËSON

**“Dhe ju keni marrë plotësinë në të, sepse Ai është krye e çdo principate e pushteti.”  
(Kolozianëve 2:10)**

Në qendër të vëmendjes së Ungjillit është ripërtëritja e plotësisë shpirtërore, mendore dhe fizike të njeriut siç ai e ka patur në krijim. Qëllimi i Jezusit është të përgatisë njerëz të përkryer për një Univers të përkryer.

Plotësia e lavdishme në bashkimin me Krishtin është ripërtëritja e plotë në shëmbëlltyrën e Perëndisë. Për sa kohë njeriu nuk është i bashkuar me Krishtin, ai mbetet i paplotësuar, i papërsosur. Jezusi ka thënë: “Pa mua nuk mund të bëni asgjë” (Gjoni 15:5). Ndërsa së bashku me Atë “unë mund të bëj çdo gjë” (Filipianëve 4:13). Pa Krishtin ne mbetemi të papërsosur përgjithmonë, ndërsa duke jetuar në harmoni me Atë, na bashkon një lidhje e gjallë. Jezusi me të cilin jemi të lidhur dhe i cili na ka dhënë plotësinë, na ka bërë të përsosur me anë të vdekjes së Tij në kryq. Duke jetuar në Jezusin nuk na mungon asgjë sepse në Të ka çdo gjë me bollëk (shih 2 Korintasve 9:8). Falë kësaj lidhjeje shpirtërore ne bëhemi të përsosur në Të. Kur jemi të lidhur me Krishtin, Shpëtimtari ynë ndan me ne jetën dhe përsosmërinë që gjendet te Ai.

Në Jezusin që plotëson, nuk ka të krishterë gjysmë të shpëtuar. Shpëtimi i Krishtit është gjithmonë i përkryer. Shpëtimi i Tij kurrë nuk është më pak se 100%. Ne jemi të përsosur në Të ose absolutisht të papërsosur. Në çdo fazë të rritjes deri në ripërtëritjen e plotë të përsosmërisë, ne jemi të përkryer në Jezus. Ai na ka dhënë plotësinë me anë të sakrificës së Tij të përkryer. “Njeriu në Krisht është i përkryer. Duke mësuar në shkollën e Krishtit dhe duke studiuar përditë jetën e Tij, ne bëhemi një me Atë dhe pasqyrojmë pafajësinë e karakterit të Tij.” (“Review and Herald”, 14 tetor, 1902)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falënderoj që Ti me përsosmërinë Tënde më ke dhuruar plotësinë edhe mua! Amen!”*

## PREDIKUESI I VITIT TË PRANUESHËM TË ZOTIT

**"Fryma e Zotit është mbi mua ... për të predikuar vitin e pranueshëm të Zotit." (Luka 4:18)**

Jezusi përfundon përshkrimin e shërbesës së Tij mesianike me një deklaratë radikale, duke shpallur "vitin e pranueshëm të Zotit".

Kjo shpallje na kujton Vitin e Jubileut të Izraelitëve, gjatë të cilit çdo skllav mori liri; iu fal çdo borxh dhe çdo pronë iu kthye pronarit origjinal (shih Levitiku 25:15, 24). Në ditën e parë të Vitit e Jubileut prifti me bori shpalli bekimet i këtij viti. (shih Levitiku 25:8-17) Duke përdorur këtë analogji Jezusi shpalli haptas fillimin e epokës së Ungjillit. Tani Shpëtimtari ynë i vajosur është fuqizuar të shpallë agimin e gëzueshëm të epokës së Ungjillit, të cilin Ai e quan "Viti i pranueshëm i Zotit". Në epokën e re të Ungjillit, të gjithë skamësit në frymë, të gjithë njerëzit me zemër të thyer dhe të gjithë robërit e satanit mund të ishin të sigurt që, më në fund, kishte ardhur viti i Jubileut të Mesias së premtuar. Ky është një lajm vërtetë të mirë për këdo që beson dhe pranon Jezusin si Zot. Ellen White shton: "Kjo kohë [viti i pranueshëm i Zotit] vazhdon nga shekulli në shekull deri sa të vijë koha e pezullimit të mëshirës së Zotit. Zoti dëshiron të dëgjojë ata që lypin dhe trokasin. Ai dëshiron të shikojë njerëzimin duke u afruar Atij, i cili është i vetmi që mund t'i ndihmojë. Ai dëshiron të fali mëkatet e njerëzve dhe t'i pranojë ata si pronën e Tij. Ai do të pranojë çdo shpirt të penduar që vjen te Ai, sepse pikërisht ky qe misioni i Birit të vetëlindur të Perëndisë për të cilin Ati e kishte vajosur." ("Signs of the Times", 14 janar, 1897)

*Lutja ime sot: "O Zot, ç'privilegj të jetoj në dritën e Ungjillit! Më ndihmo të jetoj në harmoni me atë dhe të shpallë këtë lajm plot shpresë edhe tek njerëzit të tjerë! Amen."*

## RINGJALLËS

**"Dhe bashkë me Të Perëndia ju dha jetë ju, që kishit vdekur në mëkate dhe në pa rrethprerjen e mishit, duke jua falur të gjitha mëkatet." (Kolozianëve 2:13)**

Ky titulli i Krishtit na tregon fuqinë ripërtëritëse dhe gjallërues të Shpëtimtarit tonë. Fjala greke e përdorur në këtë tekst do të thotë "ringjall", "ngjall", "jep jetë". Ajo i referohet jetës shpirtërore të Krishtit të cilën Ai ia jep çdo besimtari që kthehet te Zoti.

Jezusi ka shpallur që “Biri i jep jetën kujtdo që do” (Gjoni 5:21). Këtë autorizim, Shpëtimtari e mori nga Ati Qjellor. Ringjallja e Krishtit përdoret si simbol i ringjalljes së besimtarit nga mëkati për një jetë të re shpirtërore. Fuqia hyjnore që nxori Jezusin nga varri është e njëjtë me atë që vepron në Zotin tonë të ringjallur. Ajo mund të ngjallë ata që janë “vdekur në faje dhe në mëkate” (Efesianëve 2:1). Njeriu para kthimit të tij te Zoti është i vdekur moralisht dhe shpirtërisht. Vetëm fuqia ripërtëritëse e Jetëdhënësit mund të na ngjallë për një jetë të re.

Falë kësaj fuqie, Fryma e Shenjtë jo vetëm na ringjall por edhe na mban të gjallë. Kur vijmë të Krishti, Ai na ndihmon të nisim një jetë të re, si edhe na mban për sa kohë qëndrojmë në Të. Falë këtij procesi, Jezusi “edhe na ringjalli me të, dhe me të na vuri të rrimë në vendet qiellore” (Efesianëve 2:6). Falë Jezus Krisht, “fuqia morale e paralizuar ringjallet dhe merr një energji të re shpirtërore. Me anë të drejtësisë së Krishtit – që Ai na dhuron – i krishteri fuqizohet të bëhet kanal veprimi i Frymës së Shenjtë.” (“The Youth Instructor”, 1 janar, 1894)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falënderoj që ti më ringjalle kur isha ende i/e vdekur në fajet dhe mëkatet e mi. Më ndihmo të qëndroj në Ty! Amen!”*

20 Shtator

## GËZIMI I PERËNDISË

**“Dhe Ai që më ka dërguar është me mua; Ati s’më ka lënë vetëm, sepse bëj vazhdimisht gjërat që i pëlqejnë.” (Gjoni 8:29)**

Jezusi gjithmonë gëzonte Perëndinë me veprimet e Tij. Ç’karakter i përkryer! Perëndia dëshmoi publikisht tri herë rreth këtij shembulli plot besim dhe bindje pa dyshuese: (1) në pagëzimin e Jezusit (shih Mateu 3:17), në shpërfytyrimin e Jezusit (shih Mateu 17:5) dhe në fund të shërbesës së Tij tokësore (shih Gjoni 12:28).

Jezusi pohoi me bindje: “Sepse bëj vazhdimisht gjërat që i pëlqejnë” (Gjoni 8:29). Asnjë person tjetër nuk mund të thoshte këto fjalët me aq sinqeritet sa Jezusi. Duke vërtetuar pohimin e Jezusit, Ati Qjellor shpalli publikisht: “Ky është Biri im i dashur, në të cilin jam kënaqur” (Mateu 3:17). Kjo shpallje përmbushi profecinë e Isaia që thotë: “Ja shërbëtori im... që më kënaq shpirtin” (Isaia 42:1). Perëndia gjithmonë ishte i kënaqur me veprimin i Birit të Tij të vetëmlindur.

Edhe Jezusi gjithmonë kënaqej duke bërë vullnetin e Atit. Për Të, ai ishte një gjë po aq e kënaqshme si ushqimi i përditshëm. I vetmi qëllim i Jezusit gjatë jetës së Tij tokësore ishte të kryente detyrën për të cilën u dërgua. Çdo gjë tjetër ishte përshtatur dhe vinte pas këtij prioriteti – shpëtimit e njerëzimit. Jezusi tha: “Sepse unë kam zbritur nga qielli jo për të bërë vullnetin tim, por vullnetin e atij që më ka dërguar” (Gjoni 6:38). Ja sekreti se si mund të bëhemi gëzimi i Zotit. Dhe vazhdimi i këtij sekreti gjendet në këto fjalët të Shpëtimtarit: “Shpëtimtari ynë tha për jetën e Tij: “Unë i zbatova urdhërimet e Atit tim dhe qëndroj në dashurinë e Tij” (Gjoni 15:10). “Dhe Ai që më ka dërguar është me mua;

Ati s'më ka lënë vetëm, sepse bëj vazhdimisht gjërat që i pëlqejnë" (Gjoni 8:29). Zoti dëshiron që ndjekësit e Tij të veprojnë po ashtu siç vepronte Jezusi kur ishte në tokë. Me anë të fuqisë së Tij jemi rilindur për një jetë po aq të pastër dhe fisnike si jetoi Shpëtimtari ynë." ("The Ministry of Healing", fq.426)

*Lutja ime sot: "O Zot, Ti je Gëzimi i Perëndisë! Më mëso të kënaq Ty përditë. Amen!"*

21 Shtator

## I PASTËR

**"Dhe kushdo që e ka këtë shpresë në Të, le ta pastrojë veten, siç është i pastër Ai." (1 Gjoni 3:3)**

Të gjithë portretet e Jezusit të ilustruara nga Gjoni shfaqin Shpëtimtarin tonë si Shembullin e madh i cili mishëron çdo gjë të mirë. Ai na inkurajon të ecim si ecte Jezusi (shih 1 Gjoni 2:6) dhe të bëhemi të ngjashëm me Të (shih 1 Gjoni 3:2). Në tekstin e sotëm Gjoni na thërret të jemi të pastër si Jezusi (shih 1 Gjoni 3:3). Fjala greke e përdorur në këtë tekst që përkthehet si "i pastër" është "hagnos". Kjo fjalë ka të njëjtën rrënjë si fjala "hagios" që do të thotë "i shenjtë". Fjala "hagnos" do të thotë "i pastër nga korruptimi".

Te Jezusi çdo gjë ishte absolutisht e pastër. Fjalët, mësimet, veprimet dhe marrëdhëniet e Tij me njerëzit – të gjitha ishin plotësisht të pastra. Jezusi ishte i pastër moralisht dhe shpirtërisht. Ashtu ishte edhe mesazhi i Tij. Pastërtia e Tij fillon që tek mendimet e Tij. Mendimet e Jezusit ishin si një burim i pastër jetëdhënës. Njëherë Shpëtimtari i kujtoi dëgjuesit e Tij se uji i pastër dhe i papastër nuk mund të gulçojë nga i njëjti burim. Falë kontaktit të pandërprerë me Atin Qiellor, udhët e shpirtit të Jezusit gjithmonë ishin të mbrojtura nga i ligu. Ai kurrë nuk veproi për interesin e vet, por me këmbëngulje zbatoi parimet hyjnore. Hipokrazia dhe shtirja ishin të pështira për Jezusin. Shkaku *Pse* Jezusi veproj në këtë apo atë mënyrë gjithmonë ishte më i rëndësishëm se ajo *çfarë* bënte Ai. Shpëtimtari ynë gjithmonë vepronte drejt sepse veprimi i Tij ishte në përputhje me mendimet e Tij.

Meqenëse Jezusi ishte i pastër nga brenda, gjithçka në Të ishte i dëlirë. Ai tha: "Lum ata që janë të pastër në zemër, sepse ata do ta shohin Perëndinë" (Mateu 5:8). Të jesh i pastër në zemër do të thotë të jesh i veshur me petkun e drejtësisë së Krishtit. Edhe ne mund të bëhemi të pastër siç është Jezusi. "Le të mësojmë rreth karakterit fisnik dhe të lartësuar, le të mbushemi me mendime të pastra dhe fisnike. ... Meqenëse Perëndia në sferën e Tij është i pastër, edhe njeriu duhet të jetë i pastër në sferën e tij. Nëse Krishti, shpresa e lavdisë, qëndron në njeriun, edhe ai do të jetë i pastër; atëherë ai do të jetojë një jetë e ngjashme me atë të Krishtit dhe do të pasqyrojë karakterin e Tij." ("General Conference Daily Bulletin", 4 shkurt, 1893)

*Lutja ime sot: “O Zot, më vesh me drejtësinë Krishtit kështu që bëhem i/e pastër si Ai! Amen!”*

22 Shtator

## NJERIU QIELLOR

**“Dhe sikurse mbartëm shëmbëllimin e tokësorit, do të mbartim edhe shëmbëllimin e qiellorit.” (1 Korintasve 15:49)**

Apostulli Pal portretizon Krishtin si “Njeriun Qiellor” në krahasim me Adamin, njeriun tokësor.

Pali pohon që Njeriu Qiellor është ngritur nga varri dhe është kthyer në Qiell me një trup të pavdekshëm plot lavdi (shih Filipianëve 3:21). Këtë trup të përlëvduar mund ta përngjasojmë me trupin shpirtëror të cilin Jezusi do t’ia japë besimtarëve besnikë gjatë ringjalljes së parë (shih Luka 24:39; 1 Korintasve 15:42-49). Jezusi si Njeriu Qiellor përgjithmonë do të mbajë **trajtjet njerëzore** edhe në trupin e Tij të ri.

Njeriu Qiellor në karakter dhe në trup është një shembull i përkryer i një qytetari të Mbretërisë Qiellore. Këtë mbretëri presin të gjithë të krishterë (shih Filipianëve 3:20, 21) Aftësia e Jezusit për të krijuar dhe shpëtuar është siguria që fuqia e Tij do të na transformojë në ngjashmërinë e Tij të lavdishme (shih Filipianëve 3:21). Qëllimi i shpëtimit është që një ditë të gjithë bijtë e Adamit të shpëtuar me anë të hirit nëpërmjet besimit të Krishti, të transformohen nga vdekshmëria në pavdekshmëri (shih 1 Korintasve 15:52, 53). Besimtarët jo vetëm do të zotërojnë karakterin e Krishtit por do të bëhen si Ai sepse do të shikojnë si është Ai (shih 1 Gjoni 3:2). Kjo ripërtëritje do të përfundojë veprën shpëtuese të Krishtit për njerëzimin.

Ja një këshillë e dobishëm pikërisht për këtë kohë ndërsa jemi duke u përgatitur për transformimin përfundimtar: “Gjatë ardhjes së Krishtit, trupi ynë jotërheqës duhet të transformohet, ndaj do të shndërrohem në ngjashmërinë e trupit të Tij të përlëvduar. Por një karakter jotërheqës nuk do të ndryshojë më atë ditë. Ndryshimi i karakterit duhet të ndodh para ardhjes së Tij.” (“Signs of the Times”, 11 nëntor, 1886)

*Lutja ime sot: “O Zot, jam shumë i/e gëzuar që një ditë do të marrë një trup të ri të ngjashëm me trupin e Njeriut Qiellor. Të lutem, transformo që tani karakterin tim që të jem si Ai! Amen!”*

23 Shtator

## ZOTI NGA QIELLI

**“Njeriu i parë i bërë prej dheu, është tokësor; njeriu i dytë është Zoti nga qielli.” (1 Korintasve 15:47)**

Për të theksuar rëndësinë e shërbesës tokësore të Jezusit, Pali e quan “Zoti nga Qielli”. “Zoti nga Qielli” e la banesën e Tij të përjetshme dhe erdhi në tokë si njeri për të na shpëtuar nga mëkati dhe vdekja (shih Gjoni 1:14). Krishti Vetë shpalli që Ai është Buka që ka zbritur nga Qielli për të dhënë jetën për shpëtimin e botës (shih Gjoni 6:33). Fakti që Jezusi zbriti nga Qielli si Zot, i jep një domethënie të veçantë hirit dhe përulësisë së Tij. Herbert Lokjer ka shkruar: “Ai [Jezusi] mbarti me vete aromën e banesës së Tij të përjetshme, dhe njerëzit në praninë e Tij ndiheshin sikur t’i ishin afruar Qiellit. Ai jetonte gjithmonë në atmosferën Qiellore.” (“All The Divine Names and Titles in the Bible”, fq.196)

Pas përfundimit të suksesshëm të shërbesës së Tij tokësore, “Zoti nga Qielli” u kthye me triumf në banesën e Tij në Qiell. Atje, Ai u ul zyrtarisht në krahun e djathtë të Perëndisë. Jezusi erdhi në tokë si “Zoti nga Qielli” për të vuajtur dhe për të vdekur në vend të njerëzimit të humbur. I kthyer në Qiell, Jezusi u bë përfaqësuesi i vërtetë i njerëzimit të shpëtuar (shih Hebrenjve 9:24). Por ka një lajm akoma më të mirë. “Zoti nga Qielli” ka premtuar: “Do të kthehem dhe do t’ju marr pranë meje” (Gjoni 14:3). Kur Jezusi të vijë sërish, Ai do vijë si Zoti i lavdisë. “Kur profeti Isaia pa Zotin e lavdisë duke zbritur nga Qielli me tërë engjëjt e shenjtë për të mbledhur mbetjen e kishës së Tij nga tërë kombet të botës, ai dëgjoi se si pritësit bashkoheshin në brohoritje: “Ky është Zoti tek i cili kemi shpresuar; të ngazëllojmë dhe të gëzohemi në shpëtimin e tij!”” (Review and Herald”, 1 korrik, 1915)

*Lutja ime sot: “O Zot, jam prekur nga lajmi i mirë që do vish sërish për të më marrë mua me vete. Të lutem, eja shpejt! Amen!”*

24 Shtator

## **SHPENGUES**

**“Por unë e di që Shpëtimtari [Shpenguesi – përkth.angl.] im jeton dhe që në fund do të ngrihet mbi tokë.” (Jobi 19:25)**

Që nga libri i Zanafillës deri tek ai i Zbulesës, mesazhi kryesor i Biblës është rreth Krishtit, Shpëtimtarit tonë. Pali mëson se Shpëtimtari i premtuar u zbulua në Krishtin e mishëruar (shih Romakëve 11:26). Dhe, kushdo që beson, si hebre dhe/ose jo hebre, shfajësohet për shkak “[janë shfajësuar falas me anë] të hirit të Tij, nëpërmjet shpengimit që është në Krishtin Jezus” (Romakëve 3:24). Vetëm në Krisht ne “kemi shpengimin me anë të gjakut të Tij, faljen e mëkateve sipas pasurisë së hirit të Tij” (Efesianëve 1:7). Dhe, shpëtimi

është realiteti i së tashmes sepse Krishti “fitoi një shpëtim të amshuar” për ne (Hebrenjve 9:12).

Fjala “shpengoj” do të thotë të paguash për diçka që ka qenë i shitur, i lënë peng ose i humbur (shih Luka 1:68). Për shkakun e mëkatit, njeriu humbi trashëgimin e tij të madhe – shtëpinë e mrekullueshme e të përjetshme, jetën e përjetshme, të drejtat e kujdestarisë dhe marrëdhënien e drejtpërdrejtë me Zotin (shih Zanafilla 3:23, 24). Duke rënë në mëkat, njeriu i shiti veten si skllav satanit (shih Romakëve 7:14), i cili poshtëroi njerëzimin dhe e bëri skllav të tij. Ishte e pamundur për njeriun të çlirohej nga skllavëria. Prandaj Krishti “e dha veten si çmim për të gjithë” (1 Timoteut 2:6). Ai pagoi çmimin e plotë me gjakun e Tij të shtrenjtë (shih 1 Pjetër 1:19).

Krishti jo vetëm na shpengoi duke plotësuar kërkesat e ligjit të shkelur, por gjithashtu na çliroi nga pushteti i satanit. “Shpenguesi i botës u trajtua ashtu si meritojmë ne të trajtohem, në mënyrë që ne të mund të trajtohem ashtu siç e meriton Ai. Jezusi erdhi në këtë botë dhe mori në shpirtin e Tij hyjnor mëkatet tona në mënyrë që ne të marrim drejtësinë e Tij. Ai u dënua për mëkatet tona, tek të cilat s’bënte pjesë, në mënyrë që ne të mund të justifikohemi prej drejtësisë së Tij, në të cilën ne s’bëjmë pjesë.” (“Review and Herald”, 21 mars, 1893)

*Lutja ime sot: “O Zot, edhe unë së bashku me patriarkun Job mezi po pres fazën përfundimtare e shpengimit Tënd të mrekullueshëm! Amen!”*

25 Shtator

## KOPSHT ME FAMË TË MADHE

**“Do ta bëj që të mbijë për ta një kopsht me famë të madhe; nuk do të konsumohen më nga uria në vend dhe nuk do të mbajnë më turpin e kombeve.” (Ezekielit 34:29)**

Titulli më pak i njohur mesianik “Kopshti me famë të madhe” përmban një premtim të çmuar për popullin e Perëndisë.

Në Bibël, shpesh herë, përdoret fjala “kopsht” për të simbolizuar pasurinë dhe begatinë. Begatia e Izraelit, pas çlirimit të tyre nga robëria, ilustron disa herë pikërisht me termin “kopsht”. Izraeli do të bëhet si një kopsht i frytshëm (shih Amos 9:14); kopshti i Zotit me ujë me bollëk (Isaia 51:3); dhe kopsht me famë të madhe (Ezekielit 34:29). Izraelit duhej të bëhej si një kopsht i cili do të mrekullonte të gjithë kombet. Atje duhej të sundonte drejtësia. Sundimi i Mesias do të shoqërohej me një epokë begatie. Ata nuk do të njihnin zi buke as varfërinë sepse “kopshti me famë të madhe” do të jepte gjithçka me bollëk. Por Izraeli refuzoi Mesian dhe nuk përmbushi kushtet e premtimit, prandaj asnjë prej këtyre profecive nuk u përmbush në popullin fizik të Izraelit.

Kështu, premtimet e begatisë kaluan te popullin shpirtëror i Izraelit – besimtarët nga tërë kombe që janë bashkuar nën Krishtin. Kur Jezusi të vijë sërish në lavdi dhe fuqi, Ai do të nisë sundimin e Tij mesianik, i cili do të zgjasë përherë. Në mbretërinë e Tij, çiltërsia morale, paqja, drejtësia dhe begatia do të jenë me bollëk. Do të zhduken dhe do

të harrohen gjëra të tilla si varfëria, zia e bukës, sëmundjet dhe vdekja. Prania e “kopshtit me famë të madhe” do të mbushë tokën me begati (shih Isaia 61:3). “Le t’ju kujtojë çdo gjë e bukur mbi tokë rreth Shtëpisë sonë Qiellore, me detin kristal dhe fusha të gjelbra, pemë të larta dhe burime të freskëta, me qytete të ndritshme dhe këngëtarë të veshur me rroba të bardha. Le t’ju kujtojë çdo gjë e bukur mbi tokë rreth asaj bote të bukurisë të cilën asnjë piktor nuk është i aftë të pikturojë, as penë e vdekshme të përshkruaj.” (“Maranatha”, fq.355)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti je Kopshti me famë të madhe. Më ndihmo të jem një bimë të vërtetë për kopshtin Tënd! Amen!”*

26 Shtator

## **FORTESË**

**“Zoti është i mirë, është një fortesë në ditën e fatkeqësisë; Ai i njeh ata që kërkojnë strehë te Ai.” (Nahum 1:7)**

Në kohët biblike “fortesa” ishte një kala e fortifikuar. Ajo kishte mure të trasha dhe të larta që mbronin qytetin brenda tyre. Disa mure ishin madje 4 metra trashë dhe 12-15 metra të lartë, kurse themeli i tyre shkonte rreth 3 metra ose akoma më thellë. Praktikisht, ishte e pamundur të kapërcesh fortesa të tilla. Dukeshin të papushtueshme. Autorët të Biblës, shpesh herë, kanë përdorur simbolin e fortesës për të na treguar se si Zoti mbron popullin e Tij.

Profeti Nahum fliste me ironi rreth fortesës së qytetit të madh të Niniveve, duke i dhënë Izraelit kurajo dhe siguri: “Zoti është i mirë, është një fortesë në ditën e fatkeqësisë; Ai i njeh ata që kërkojnë strehë te Ai” (Nahum 1:7). Zoti Perëndi është me popullin e Tij edhe sot e përjetë. Në çastet e sprovave dhe ditëve të vështira, Shpëtimtari ynë i mrekullueshëm është fortesa jonë dhe kalaja jonë e pa shkatërrueshme. Mbrojtja e Zionit nuk ishte në kulla dhe në muret e qytetit. Shpëtimtari ishte forca e tyre, Ai i cili është besnik dhe i mban premtimet e besëlidhjes.

Mbrojtja dhe siguria jonë në çastet e krizës nuk varet nga fuqia e organizatave, kompetenca profesionale, solidariteti financiar ose nga fortesa të tjera njerëzore. Siguria jonë gjendet te Krishti; Ai është fortesa jonë e fortë dhe e fuqishme. Fortesa jonë është e pa mposhtur. Ai është kështjella jonë e fortifikuar kundër çdo sulmi (Psalmi 61:3). Ne jemi plotësisht të sigurt kur qëndrojmë te Ai. “Mbani sytë tuaj vazhdimisht te Jezusi. ... Ai është streha e popullit të Tij. Ata mund të qëndrojnë të sigurt në hijen e strehës së Tij. ... Nxitoni te kjo kështjellë e fortifikuar dhe shikoni vetë se si fuqia e Krishtit mund t’ju forcojë dhe t’ju ndihmojë në një mënyrë që tejkalon kuptimin tonë.” (“Review and Heralds”, 5 janar, 1911)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falënderoj që mund të ndihem plotësisht i/e sigurt sepse Ti je fortesa ime! Amen!”*

**NDIHMËSI**

**“Kështu mund të themi, me plot besim: “Perëndia është Ndhimuesi im dhe unë nuk do të kem frikë; ç’do të më bëjë njeriu?”” (Hebrenjve 13:6)**

Ç ‘portret ngushëllues! Jezusi është Ndhimësi, gjithmonë në dispozicionin tonë. Këtë portret, autori i letrës drejtuar hebrenjve e shkroi në çastin e krizës. Nëpërmjet një thirrje inkurajuese, ai citon Psalmin 118:6, 7: “Zoti është për mua; unë nuk do të kem fare frikë; çfarë mund të më bëjë njeriu? Zoti është me mua nga ata që më ndihmojnë.” Premtimi i Shpëtimtarit që Ai nuk do të na lërë kurrë, është plotësisht i besueshëm. Kur karriera mbresëlënëse e udhëheqësit Jozueu iu afrua fundit, ai dëshmoi me bindje: “Pranoni, pra, me gjithë zemër e me gjithë shpirt që nuk ka rënë për tokë asnjë nga fjalët e mira që Zoti, Perëndia juaj, ka thënë lidhur me ju; të tëra u vërtetuan për ju; as edhe një nuk ra për tokë” (Jozueu 23:14). Ç ‘provë e fuqishme e besnikërisë së Perëndisë! Ndhimësi ynë është afër pikërisht në çastin kur ne kemi më shumë nevojë për Atë. Ai gjendet pranë nesh për të na ngushëlluar dhe ndihmuar. Ndhimësi i Madh nuk ndryshon kurrë. Ne gjithnjë mund të kemi besim te Ai. Jezusi është vetëm një lutje larg nesh. Premtimi i Tij është plot shpresë dhe ngushëllim: “Nuk do të të lë, nuk do të të braktis” (Hebrenjve 13:5). Secili prej nesh ka nevojë për dikë që mban premtimet. Ndhimësi ynë Jezus është Personi i tillë!

Oferta e Tij është gjithmonë më e mirë, më e begatë dhe më e kënaqshme sesa ndonjë ofertë tjetër. Dhe përveç kësaj, çdo premtim i Jezusit vjen me një garanci të sigurt. Ai ka thënë: “Unë nuk do të braktis” (Hebrenjve 13:5). “Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës” (Mateu 28:20). “Gjithçka që më jep Ati do të vijë tek unë; dhe atë që vjen tek unë, unë nuk do ta nxjerr jashtë kurrë” (Gjoni 6:37). Ç ‘Shok i mirë është Jezusi! Ja një pohim plot besimi nga ditari i Ellen White, 2 gusht i vitit 1902: “Sot iu luta Zotit dhe e falënderova për hirin e Tij të madh. Unë kurrë nuk filloj ditën pa marrë një provë të veçantë që Zoti Jezus është Ndhimësi im dhe që mund të përdor privilegjin tim për të marrë hirin e Tij të pashtershëm.” (“That I May Know Him”, fq. 261)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falënderoj që je Ndhimës i besueshëm dhe i gjithë-pranishëm për mua! Amen!”*

**SHOKU IM**

**“Zgjohu, o shpatë, kundër bariut tim dhe kundër njeriut që është shoku im.” (Zakaria 13:7)**

Nga të gjitha titujt e Jezusit, ky është vërtetë unik. Për herë të parë dhe të vetme Perëndia e quan Birin e Tij Shok ose si përkthehet në versionin NKJV – Shok udhëtimi, Bashkudhëtar. Kjo është një shpallje e vërtetë e dashurisë.

Miqësia reciproke dhe uniteti i pandashëm midis Krishtit dhe Atit zbulohet në fjalët: “Unë dhe Ati jemi një” (Gjoni 10:30). Çdo gjë që bënte Jezusi bazohej te marrëdhënia e pathyeshme e Tij me Atin. Në misionin e shpëtimit, Ati dhe Biri kishin çdo gjë të përbashkët. Ata ishin të barabartë në dashuri, bujari dhe vuajtje. Ati deshi aq shumë sa dha Birin e Tij, kurse Biri deshi aq shumë sa erdhi në këtë botë (shih Gjoni 3:16). Ka një lidhje të vazhdueshme reciproke midis Krishtit dhe Atit. Ajo nuk shkëputet as për një sekondë.

Jezusi në marrëdhënien e Tij me Atin kurrë nuk këmbënguli në vullnetin e vet. Ajo tregohet te lutja e Tij në kopshtin e Gjetsemanisë: “O Atë, po të duash, largoje këtë kupë nga unë! Megjithatë mos u bëftë vullneti im, por yti” (Luka 22:42). Kishte një unitet, miqësi dhe harmoni të plotë midis Atit dhe Birit, Bashkudhëtarit të Tij. Gjatë shërbesës së Tij tokësore Krishti tha pa asnjë hezitim: “Kush më ka parë mua, ka parë Atin” (Gjoni 14:9). Zemërbutësia e Krishtit zbuloi dashurinë dhe mëshirën e Atit (shih Gjoni 5:19, 20), kurse veprat e Tij të mahnitshme fuqinë e Perëndisë. Në lutjen e Tij kryepriëtorore Krishti tha: “Dhe të gjitha gjërat e mia janë të tuat, dhe gjërat e tua janë të miat; dhe unë jam përlëvduar në to” (Gjoni 17:10). Meqenëse jemi anëtarë të familjes së Zotit, ky unitet mund të jetë edhe pjesa jonë. “Vëllezër dhe motra në kishë duhet të jenë të bashkuar në zemra dhe mendje ashtu si Krishti dhe Ati janë një. Mësoni këtë dhe jetoni në harmoni me këtë mësim në mënyrë që të bëheni një me Krisht në Perëndi, duke punuar së bashku që të forconi njëri-tjetrin.”

(“Testimonies for the Church”, v.8, fq. 6)

*Lutja ime sot: “O Zot, lutem që të përjetoj sot miqësinë me Birin Tënd të dashur! Amen!”*

29 Shtator

## **SHPËTIMTAR I KUJDESSHËM**

**“Jeruzalem, Jeruzalem, që i vret profetët dhe i vret me gurë ata që të janë dërguar! Sa herë kam dashur t’i mbledh bijtë e tu ashtu si i mbledh kllloçka zogjtë e vet nën krahë, por ju nuk deshët!” (Mateu 23:37)**

Ata që janë rritur në fshat e kuptojnë me lehtësi mesazhin tërheqës të Krishtit në ilustrimin e Tij rreth pulës e cila i mbledh zogjtë nën krahët e saj në momentet e rrezikshme.

Me trishtim të thellë Shpëtimtari jonë i kujdesshëm shprehu dëshirën dhe dhimbjen e Tij për Jeruzalemin. Duke ndjerë seriozitetin e shkatërrimit të qytetit dhe të popullit, Jezusi ndjeu dhimbje pafund për fatin e qytetit të humbur. Jeruzalemi kishte refuzuar vazhdimisht shpëtimin e ofruar nga Ai.

Në një kuptim më të gjerë, përkujdesja e Krishtit ndaj Jerusalemit simbolizon përkujdesjen e Tij ndaj të gjithë mëkatarët. Krishti si Shpëtimtari i kujdesshëm trishtohet për njerëzit e çdo kombi, të cilët, me kokëfortësi ecin drejt vdekjes duke refuzuar hirin e Tij. Emocionet e Krishtit, siç tregohen në thirrjen e Tij, pasqyrojnë merakun që Ai ka për shpëtimin tonë. Duke refuzuar shpëtimin e Krishtit, mëkatarit ecën drejt vdekjes së përfundimtare. Qielli bujarisht na ofron shpëtimin: “Dhe ai që ka etje, le të vijë; dhe ai që do, le të marrë si dhuratë ujin e jetës” (Zbulesa 22:17). Jezusi dëshiron që të gjithë njerëz të pendohen dhe të vijnë te Ai.

Shpëtimtari i kujdesshëm pret me durim mëkatarin që të pranojë thirrjen e Tij hirplotë. Ai dëshiron të na mbledhë nën mbrojtjen e Tij shpëtuese ashtu si pula mbledh zogjtë nën krahët e saj. “Ishte tmerrësisht e vështirë për Krishtin, zemra e të cilit ishte plot dashuri ndaj njerëzve – të cilët Ai i kishte shpenguar me shumë vuajtje – të shikonte Jerusalemin i cili mbushte me shpejtësi kupën e pagesës së mëkatit të popullit.” (“Review and Heralds”, 7 dhjetor, 1897)

*Lutja ime sot: “O Shpëtimtari im i kujdesshëm, po të përgjigjem sot ndaj thirrjes Tënde. Amen!”*

30 Shtator

## DEGËZ

**“ Ai erdhi lart para tij si një degëz, si një rrënjë nga një tokë e thatë.” (Isaia 53:2)**

Ilustrimi metaforik “degëz” ka referencë profecinë të Isaia 11:1 ku Mesia portretizohet si degëz i cili do të dalë nga trunzi i Isaia.

Si një bimë merr ushqim nga toka për t’u rritur dhe pjekur deri në përkryerje, po ashtu edhe Krishti i mishëruar kishte nevojë të marnte zgjuarsin dhe fuqinë nga Perëndia për të kryer misionin e Tij. Jezusi u rrit në një harmoni të plotë me ligjet natyrore të zhvillimit të njeriut. Doktor Luka shkruan: “Dhe Jezusi rritej në dituri, në shtat dhe në hir përpara Perëndisë dhe njerëzve” (Luka 2:52). Krishti u rrit në kushte të ngjashme me “një tokë të thatë”. Kjo metaforë na ilustron vështirësitë, luftërat, paragjykimet dhe problemet në atmosferën e të cilave u rrit degëza Krisht. Megjithatë, e gjithë kjo nuk pengoi rritjen e Krishtit sepse Ai u rrit nga ana shpirtërore, fizike, intelektuale dhe shoqërore.

Jezusi si njeri ishte i përsosur në çdo gjë – si nga brenda ashtu edhe nga jashtë. Kur erdhi çasti për të paguar çmimin e shpëtimit tonë, Krishti ishte gati. Degëza ishte gati për çdo sprovë të mundshme. Dhe, Ai ia doli me sukses dhe me triumf. Edhe ne si degëza të vogla mund të rritemi në Krishtin, Shembullin tonë të përkryer, deri sa të arrijmë pjekurinë (shih Filipianëve 4:12, 13). Ellen White shkruan: “Që në fëmijëri dhe rini Jezusi tregoi përsosmërinë e karakterit e cila ngjyrosi jetën e Tij të mëtejshme. ... Ai u rrit në dituri dhe zgjuarsin. ... Ai u rrit si një bimë e brishtë ... në një lëndinë të vetmuar malore ... kurse jeta e Tij ishte një luftë e vazhdueshme kundër fuqitë të errësirës.” (“Signs of the Times”, 6 gusht, 1896).

*Lutja ime sot: “O Zot, edhe unë si një bimë të brishtë dua të rritem në pjekurinë të përkryer si Ti. Më ndihmo të kem kontakt të vazhdueshëm me Ty! Amen!”*

1 Tetor

## I BËRË MËKAT PËR NE

**“Sepse ai bëri të jetë mëkat për ne ai që nuk njihte mëkat, që ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë në të.” (2 Korintasve 5:21)**

Ky portret i habitshëm i Krishtit zbulon një nga të vërtetat më të thella dhe më të rëndësishëm që na jep Bibla rreth Krishtit. Dy elementë thelbësorë të këtij portreti janë natyra absolutisht e pamëkat e Krishtit dhe vdekja e Tij zëvendësuese.

Në çfarë mënyrë bëri Perëndia Birin e Tij të pamëkat “mëkat për ne”? Në greqishten e vjetër fjala “mëkat” përdoret jo si folje por si emër. Një përkthim më të përpiktë do të ishte: “Atë që nuk njihte mëkat, Ai e trajtoi si mëkat.” Kjo do të thotë që Zoti e trajtoi Jezusin sikur të ishte mëkatar, edhe pse Jezusi pa dyshim nuk ishte i tillë. Ellen White e mbështet këtë shpjegim: “Krishti u trajtua ashtu siç e meritojmë ne të trajtohemi, që ne të mund të trajtohemi ashtu siç e meriton Ai. Ai u dënua për mëkatet tona, tek të cilat s’bënte pjesë, në mënyrë që ne të mund të shfajsohemi prej drejtësisë së Tij, në të cilën ne s’bëjmë pjesë.” (“Biografia e Dashurisë, fq. 11) Ky veprim zëvendësues tejkalon çdo arsyetim. Ç’dashuri dhe hir të mahnitshëm!

Shpëtimi ynë është fituar falë sakrificës zëvendësuese të Krishtit në kryq. Falë vdekjes së Tij zëvendësuese, ne, mëkatarë të padenjë, jemi bërë të drejtë, ndaj – të pranueshëm për Zotin. Ky portreti i mrekullueshëm i Jezusit përmbledh planin e shpëtimit duke theksuar tri fakte thelbësore:

- 1) Natyrën plotësisht të pamëkat të Shpëtimtarit tonë,
  - 2) Vdekjen e Tij zëvendësuese,
  - 3) Lirinë tonë nga mëkati që fitohet falë Krishtit, zëvendësuesit tonë të përkryer.
- “Krishti është bërë flijimi dhe garanti ynë. Ai u bë mëkat për ne, që ne të bëhemi në Të drejtësia e Perëndisë. Nëse e besojmë Fjalën e Tij, Ai na llogarit drejtësinë e Tij dhe ajo bëhet stili i jetës sonë.” (“Review and Herald”, 12 korrik, 1892)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti u trajtove siç meritoj unë, që të trajtohem si e meriton Ti. Të falenderoj për hirin dhe dashurinë Tënde! Amen.”*

2 Tetor

## **FITUESI I SHPËTIMIT TË AMSHUAR**

**“[Krishti] hyri një herë e përgjithmonë në shenjtërore, jo me gjakun e cjepve dhe të viçave, por me gjakun e vet, dhe fitoi një shpëtim të amshuar.” (Hebrenjve 9:12)**

Pali me mjeshtëri pikturon superioritetin e shërbimit të Kryepriut Jezus Krisht. Ai përshëndet Shpëtimtarin si “Fituesi i shpëtimit të amshuar”. Ky titull thekson dy gjëra: 1) Krishti është fituesi i shpëtimit dhe 2) shpëtimi është i përjetshëm.

Gjithçka që bëri Krishti për të fituar shpëtimin tonë, është më i mirë dhe superior sesa sistemi tokësor i flijimeve. Pali vazhdimisht flet rreth “një besëlidhje shumë më të mirë” (Hebrenjve 7:22), “një shërbesë edhe më të shquar” (Hebrenjve 8:6), “një tabernakull më të madh e më të përkryer” (Hebrenjve 9:11), “premtime më të mira” (Hebrenjve 8:6) dhe “flijime më të mira” (Hebrenjve 9:23). Qëllimi më i lartë i shërbesës së Krishtit ishte të fitonte për ne një shpëtim të përjetshëm. Ai na çliroi me anë të vdekjes së Tij, dhe Ai na mban me anë të ndërmjetësimit të Tij.

Në krahasim me flijimet që ofronin levitet, sakrifica e Krishtit ka një ndikim të përjetshëm dhe nuk duhet të përsëritet më. Falë vdekjes së Shpëtimtarit tonë dhe ndërmjetësimit të Tij, shpëtimi ynë është i sigurtë dhe i përkryer. Gjithçka që bëri Krishti në planin e shpëtimit, ka një rezultat të përjetshëm. Nuk ka asgjë të përkohshme ose skadues në shpëtimin që na ofron Krishti. Shpëtimi ynë është me afat të përjetshëm. Të shpëtuarit në amshi do të levdojnë Zotin për këtë shpëtim të përjetshëm. Ellen White shkruan për këtë: “Ai ka ofruar një sakrificë të pafund për ne. Ai na le të shohim një shpëtim të amshuar.” (“Signs of the Times”, 8 shkurt, 1892)

*Lutja ime sot: “O Zot, faleminderit për sigurinë e shpëtimit të amshuar! Amen.”*

3 Tetor

## **MËSUESI**

**“Kur e gjetën përtej detit i thanë: “Mësues, kur erdhe këtu?”” (Gjoni 6:25)**

Fjala “Rabi” i përkthyer në shqip si “Mësues” vjen nga fjala e dialektit aramaik me domethënien “mësues” ose “mjeshtër”. Ky titull përdorej për të treguar një respekt të thellë ose për të nderuar mësuesit, mjeshtërat dhe shkencëtarët. Jezusi është quajtur kështu vetëm te Ungjilli sipas Gjoni, dhe apostulli e përdor këtë titull gjashtë herë. Dy nga episoda të paharrueshme gjejmë në rrëfimin e Natanaelit: “Mësues, ti je Biri i Perëndisë, ti je mbreti i Izraelit!” (Gjoni 1:49) dhe në përshëndetjen e Nikodemit: “Mësues, ne e dimë se ti je një mësues i ardhur nga Perëndia.” (Gjoni 3:2)

Sipas fjalëve të Gjonit, Jezusi në fillimin e misionit të Tij u quajt nga dishepujt “Mësues”. Por “duke marrë një kuptim më të thellë rreth asaj që Jezusi vërtetë është i dërguar nga Perëndia, ata filluan ta quajnë “Zot”. (Gjoni 6:68; 11:12; 13:6 etj.) Pas ringjalljes emri Jezus gjithmonë u përdor së bashku me titullin “Zoti” (1 Korintasave 16:22) dhe kurrë më “Mësues”. (“SDA Bible Commentary”, vëll.5, fq.909)

Asnjë mësues, as mjeshtër gjatë historisë nuk ka merituar një respekt dhe nder më të madh sa ç’jep ky titull. Nikodemi kishte të drejtë. Jezusi vërtetë ishte “Rabi”, “Mësues i ardhur nga Perëndia”. (Gjoni 3:2) Asnjë mësues, shkencëtar ose dijetar nuk krahasohet dot me Jezusin në dituri, as në zgjuars, as në kuptim të thellë dhe mjeshtëri si në **gjëra** njerëzore po ashtu në hyjnore. Jezusi rrezatonte jetë, zgjuars, të vërtetën, dhe fuqi. Jezusi është Mësuesi i pashoq për të gjithë që dëshirojnë të mësojnë rrugën e shpëtimit. Ellen White shkruan: “Ata ishin të vetëdijshëm vetëm për një qëllim. Vetëm një prezencë përfshinte mendimet e tyre. Ata thanë: “Rabi, ku banon?” në një dialog të shkurtër buzë rrugës ata s’mund të kishin atë mësim që dëshironin. Ata donin të ishin vetëm me Jezusin, të uleshin në këmbët e Tij dhe të dëgjonin fjalët e Tij.” (“Biografia e Dashurisë, fq. 101, 102)

*Lutja ime sot: “O Zot, ashtu si Nikodemi edhe unë e di që Ti je Mësues “i ardhur nga Perëndia”. Siç pranoi Natanaeli, pranoj edhe unë: “Ti je Biri i Perëndisë.” Më mëso rrugën e shpëtimit. Amen.”*

4 Tetor

## RABBONI

**“Dhe Jezusi mori fjalën dhe i tha: “Çfarë do që unë të të bëj?.” I verbëri i tha: “Rabboni, që të më kthehet të parit!”” (Marku 10:51)**

Titulli “Rabboni” vjen nga fjala hebre “Rabi” e cila do të thotë “I Fuqishmi im” ose “Mjeshtri im i Madh”. Ky është titulli më të lartë i cili shpreh një përkushtim me respekt të thellë, admirim dhe përnderim. Jezusi është adresuar me këtë titull dy herë: herën e parë Shpëtimtarin e quan kështu Bartimeu i verbër, herën e dytë – Maria Magdalena.

Në turmën e madhe që ndiqëshin Jezusit nga Jeriko, ishte edhe Bartimeu i verbër. Nga dëshira e deshpëruar për të rikthyer shikimin, ai bërtiti: “Jezus, Bir i Davidit, ki mëshirë për mua!”. (Marku 10:47) Jezusi me dhembshuri iu përgjigj: “Çfarë do që unë të të bëj?” Përgjigjja e menjëhershme ishte: “Rabboni, që të më kthehet të parit!”. (v. 51) I verbëri për të fituar vëmendjen e Jezusit në fillim thirri: “” Pastaj ai me një përkushtim dhe respekt të thellë thotë: “Rabboni!” Mjeshtri i Madh e shpërbleu besimin e Bartimeut dhe e ktheu atij të parit.

Herën tjetër Jezusi nderohet me këtë titull pas ringjalljes së Tij. Te varri i kopshtit vjen Maria Magdalena. E mbytur me trishtim ajo takon atje një njeri të panjohur dhe nis bisedë me të. Befas Maria e njeh atë zë dhe thërret: “Rabboni!” (Gjoni 20:16) Me këtë fjalë të vetëm Maria shpreh gjithë dashurinë he admirimin që ajo ka për Zotin i mrekullueshëm. Ellen White duke komentuar rreth gëzimit të Magdalenës, thotë: “Nga

gëzimi [ajo] harroi që Ai ishte kryqëzuar. Duke u hedhur, gati për të përqaftuar këmbët e Tij, i tha: 'Rabboni.' (Që do të thotë Mjeshtër). Por Krishti ngriti dorën, duke i thënë: 'Mos më prek, sepse ende nuk jam ngjitur tek Ati...'” Dhe Maria u nis për tek dishepujt me lajmin e lumtur.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.655)

*Lutja ime sot: “O Zot, edhe unë si Bartimeu dhe Maria Magdalena dua të të thërras me përkushtim dhe një respekt të thellë “Rabboni”. Amen.”*

5 Tetor

## PAJTUESI

**“Në fakt, ndërsa ishim armiq, u pajtuam me Perëndinë nëpërmjet vdekjes së Birit të tij, akoma më shumë tani, që jemi pajtuar, do të shpëtohemi nëpërmjet jetës së tij.” (Romakëve 5:10)**

Që nga ai çasti kur lindi mëkati në planetin tonë, gjithashtu lindi armiqtë dhe distancimi midis Perëndisë dhe njeriut. Zotit duhej të bënte diçka për të restauruar marrëdhënie me të.

Pikërisht atëherë ndërhyri Krishti, Pajturesi i madh. Në kohën e caktuar Perëndia dha Birin e Tij të dashur për të pajtuar mëkatarët me Vetën. (Shih Gjoni 3:16) Vdekja zëvendësuese e Birit të Perëndisë mundësoi Zotin të bënte për njerëzimin e pamundurën. (Shih Romakëve 3:25, 26) Vdekja e Krishtit e bëri Atë Pajturesi i madh. Pajtimi me anë të sakrificës së Tij ka restauruar marrëdhënie e njeriut plot dashuri me Perëndinë. (Shih Romakëve 3:28; 5:1) Falë Pajturesit tonë, kemi falje, restaurim dhe paqe me Zotin.

Meqënëse jemi pajtuar në vdekjen e Krishtit, ne kemi një lidhje të fortë me Shpëtimtarin ne jetën e Tij. Pajturesi ynë rron për të na mbrojtur ne. (Shih Hebrenjve 7:25) Jezusi erdhi “duke bërë paqen me anë të gjakut të kryqit të tij, duke fituar pas, me anë të tij, të gjitha gjërat, si ato që janë mbi dhe si dhe ato që janë në qiejt.” (Kolozianëve 1:20) Ky është finali i madh e punës së pajtimit dhe restaurimit. “Pajtimi do të thotë që janë shkatërruar të gjitha pengesa midis Perëndisë dhe njeriut, dhe që mëkatori kupton se çfarë është dashuria falëse e Perëndisë. Falë sakrificës së Krishtit, i cili u flijua për njerëzit të rënë, Zoti mund të falë ligjërisht shkelësit i cili pranon meritën e Krishtit.” (“Selected Messages”, vëll.1, fq.396)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që Ti me fuqinë Tënde pajtuese më ke pajtuar me Perëndinë. Amen.”*

## PËRFAQËSUESI I PERËNDISË

**“ Dhe unë e di se urdhërimi i tij është jetë e përjetshme; gjërat, pra, që them unë, i them ashtu siç m’i ka thënë Ati.” (Gjoni 12:50)**

Në ditët e sotme zëdhënësi është personi i cili “flet në emër të dikujt”, “folës”, “personi i cili shpall opinionin e dikujt tjetër”.

Gazetarë nga dëshira për të fituar besimin e publikut shpesh herë theksojnë që informacioni është marr nga “burime shumë të sigurta”. Mesazhi që shpall Jezusi vjen nga burimi më i sigurt sepse Ai flet në emrin e Zotit i cili nuk gabon kurrë. Kur zëdhënësi i qeveritarit flet në emrin e tij, shpallja duhet të jetë autentike dhe e sigurtë. Krishti si zëdhënësi i besueshëm i Zotit, ka thënë: “Gjërat, pra, që them unë, i them ashtu siç m’i ka thënë Ati.” (Gjoni 12:50) Ati Qiellor shpalli publikisht besimin e Tij ndaj Krishtit si përfaqësuesin e Tij: “Ky është Biri im i dashur, në të jam kënaqur: dëgjojeni!”. (Mateu 17:5)

Në planin e shpëtimit Jezusi është plotësisht i denjë për të përfaqësuar Zotin. Ai erdhi në Tokë për të folur në emër të Zotit dhe për të zbuluar planin e shpëtimit. Vetëm duke dëgjuar Jezusin dhe duke vepruar sipas fjalëve të Tij, mund të marrim jetën e përjetshme. Këtu është në vend të kujtojmë këshillën e nënës së Jezusit, Marisë, që ajo dha në dasmën në Kana: “Bëni gjithçka që ai [Jezusi] t’ju thotë!” (Gjoni 2:5)

“Jezusi nuk e ndante punën e Tij nga puna e të Atit. Planet e Tij nuk ishin ndarë nga planet e Perëndisë. Ai veproi në një harmoni të përsosur me Perëndinë. Çdo veprim i Tij ishte shpallja e vullnetit të Perëndisë. Jeta e Tij ishte vullneti i Zotit, i zbuluar për njerëzimin. Ai kishte ardhur në këtë botë në emër të Atit, që ne nepërmjet Tij të marrim jetën e përjetshme.” (“Review and Herald”, 15 shkurt, 1898)

*Lutja ime sot: “O Zot, falë Përfaqësuesit Tënd, Jezusit, kam mësuar rreth vullnetit Tënd në jetën time. Më ndihmo ta zbatoj atë. Amen.”*

## RIKRIJUESI

**“Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë po ju them, në krijimin e ri, kur Biri i njeriut të ulet në fronin e lavdisë së vet, edhe ju që më keni ndjekur do të uleni mbi dymbëdhjetë frone për të gjykuar të dymbëdhjetë fiset e Izraelit..” (Mateu 19:28)**

Pas fjalimit emocionues të Jezusit ndaj dishepujve të Tij, në të cilën Ai përmend kushte për të hyrë në Mbretërinë Qiellore, Pjetri i bën një pyetje rreth shpërblimit të ndjekësve besnikë. Jezusi duke iu përgjigjur flet rreth Mbretërisë Qiellore “në krijimin e ri”.

Këtë term mund të përkthejme edhe si “koha e rikrijimit”. Ajo përdoret duke folur rreth Tokës së rikrijuar ose të restauruar që do bëj Zoti pas ditës së gjykimit. Jezusi si Rikrijuesi vazhdimisht përfshihet në punën rikrijuese. Ai ka premtuar: “Do të heq nga mishi i tyre zemrën prej guri dhe do t’u jap një zemër prej mishi.” (Ezekielit 11:19) Në rezultat të procesit e ripërtëritjes së mendjes njerëzore, në vend të “njeriut të vjetër” vjen “njeriu i ri” i shfajësuar. (Shih Efesianëve 4:22-24)

Rikrijuesi ynë i shpalli Gjonit në ishullin e Patmosit: “Ja, unë i bëj të gjitha gjërat të reja.” (Zbulesa 21:5) Me anë të fuqisë dhe zgjuarsisë së Tij, Rikrijuesi do të krijoj me anë të fjalës “qiej të rinj dhe tokë të re, në të cilët banon drejtësia.” (2 Pjetër 3:13) Banorët e Tokës së re të mahnitshme do të marrin emra të re (shih Zbulesa 2:17) dhe një trup të ri, i cili do t’i ngjajë trupit të përlevduar të Shpëtimtarit i ringjallur (shih Filipianëve 3:21). Ata do këndojnë një këngë të re. (Shih Zbulesa 5:9) Në Tokën e Re të mrekulleshme të Perëndisë do të jetë një qytet të ri në të cilën asgjë nuk do të ngjajë kushteve të dëmshme të qyteteve të tanishme. (Shih Zbulesa 3:12) Gjatë rikrijimit përfundimtar, Krishti do krijojë edhe një sistem të ri të qeverisjes, i cili do rrojë përjetë. (Shih Danieli 2:44) “Gjithçka që Adami e humbi për shkakun e mëkatit, në procesin e shpëtimit është rikrijuar ende më i përkryer se siç ka qenë. Ai që është ulur mbi fron, thërret: “Ja, unë i bëj të gjitha gjërat të reja.” (“Review and Herald, 7 qershor, 1887)

*Lutja ime sot: “O Zot, Rikrijues, me anë të fuqisë Tënde më rikrijo edhe mua sot. Amen.”*

8 Tetor

## **BIRI I SHPËRFYTYRUAR**

**“Mbas gjashtë ditësh Jezusi mori me vete Pjetrin, Jakobin e Gjonin dhe i çoi në vetmi, vetëm ata, mbi një mal të lartë; dhe u shpërfytyrua përpara tyre.” (Marku 9:2)**

Biri i shpërfytyruar është titulli me një kuptim të thellë shpirtëror dhe teologjik. Jezusi dhe tri dishepujt e Tij më të besueshëm shkuan te një mal për t’u lutur, pashqetësuar fuqinë që i nevojitej për të fituar në sprovën e rëndë të Getsemanisë. Befas ata panë një zbulesë të lavdisë së fuqishme hyjnore. Jezusi përshfityrohet para syve të tyre.

Në greqishten e vjetër, “i shpërfytyruar” do të thotë “i shndërruar në një tjetër trajtje”, “i ndryshuar”, “bërë ndryshëm”. Shpërfytyrimi ishte diçka mbinatyrore. Fytyra e Jezusit papritur filloi të rezatonte dritë në lavdi hyjnore që Ai kishte patur para se Ai erdhi në Tokë si njeri. (Shih Gjoni 17:5) Ai ishte një nga raste të veçanta kur hyjnia e Jezusit rrezatonte mbi natyrën e Tij njerëzore. Lavdia që ndriçonte nga fytyra e Jezusit ishte pasqyrimi i asaj lavdie që do shohim kur Ai do kthehet si Zoti i lavdisë. (Shih Mateu 25:31)

Gjatë kësaj pamje të plotë lavdie pranë Jezusit u shfaqën Moisiu dhe Elia, si përfaqësuesit e të gjithë të shpëtuarit të cilët do takojnë Jezusin gjatë ardhjes së Tij të dytë në lavdi. (Shih Kolosianëve 3:14; Mateu 25:31) Moisiu përfaqëson besimtarët të

ringjallur, kurse Elia - ato që nuk do përjetojnë vdekjen por do shndërrohen në një trup të ri. (Shih 1 Thesalonikasve 4:16, 17) Shpërfytyrimi i Jezusit ishte si një hyrje e ardhjes së Tij të dytë. Apostulli Pjetër kuptoi këtë demonstrimin miniatur të mbretërisë së lavdisë që do vij. (Shih 2 Pjetër 1:16-18) “Është thënë se dishepujt të cilët dëshmuan shpërfytyrimin e Jezusit, duke qenë aq afër këtë ngjarje të mrekullueshme “e panë tek vetvetja Jezusin”.” (“The Home Missionary”, 1 nëntor, 1890)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë po pres kthimin e Birit Tënd të Shpërfytyruar. Më ndrysho që edhe unë mund të shikoj te vetvetja veç pasqyrimin e karakterit të Jezusit! Amen.”*

9 Tetor

### **SHPËTIMTARI NGA QIELLI**

**“Sepse qytetëria jonë është në qiejt, prej nga edhe presim Shpëtimtarin, Zotin Jezu Krisht.” (Filipianëve 3:20)**

Ky portret përqëndrohet te Ardhja e lavdishme e Shpëtimtarit tonë nga Qielli. Edhe ne jemi veç banorë të përkohshëm në këtë tokë, në të njëjtën kohë jemi gjithashtu qytetarët e Mbretërisë Qiellore. Ndaj duhet të jetojmë si të tillë në një pritje të vazhdueshme të Mbretit tonë.

Çdokush që pranon Jezusin si Shpëtimtar, shpëtohet me siguri. (Shih Gjoni 1:12) Të shpëtuarit mezi presin ditën kur do çlirohen përfundimisht. Qëllimi i madh i kësaj pritje është çlirimi përfundimtar dhe i plotë nga mëkati. Shkatërrimi përfundimtar të mëkatit në tokë do të japi vend përsosmërisë absolute.

Për të realizuar këtë qëllim, Jezusi do të vij sërish nga Qielli si Shpëtimtar. Ajo do të jetë kulmi i shpëtimit, tërë lavdi. Ne do të shndërrohemi në ngjashmërinë e Shpëtimtarit tonë, si në karakter po ashtu edhe në trup. “Ai që ka pjesë te natyra hyjnore, e di që qytetaria e tij është në Qiejt. Ai e merr frymëzimin nga Fryma e Krishtit. Shpirti i tij me Krishtin është fshehur në Perëndi.” (“My Life Today”, fq.277)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë mezi po pres ardhjen e Shpëtimtarit tim nga Qielli. Afroje këtë ditë të lavdishme! Amen.”*

10 Tetor

### **PËRFUNDIMI I LIGJIT**

**“Sepse përfundimi i ligjit është Krishti, për shfajësimin e kujtdo që beson.” (Romakëve 10:4)**

Ky titull i cili na zbulon Zotin ekzistues që nga përjetësia, është qëllimi i madh i gjithë krijesës. Krishti është “përfundimi i ligjit”. (Romakëve 10:4) Çfarë dëshiroi të thoshte Pali me anë të këtij titullit? Në ç’kuptim është Krishti përfundimi i ligjit?

Fjala “përfundim” në greqishtën e vjetër është “telos”. Ajo do të thotë “përmbushja e diçkajës”, “destinacioni i diçkajës” dhe “të çosh deri në plotësi”. Krishti është “përfundimi” i ligjit në atë kuptim që Ai e përmbush atë. Është e pamundur të ndash ligjin e Zotit nga Krishti sepse Ai është përmbushësi i atij. Tërë parimet e ligjit janë përmbushur në jetën dhe karakterin e Jezus Krishtit. (Shih Galatasve 3:24) Ungjilli tregon që Krishti është përfundimi i ligjit sepse Ai është udha e shpëtimit për çdokush që beson. Tërë ligji drejton sytë tanë te Krishti, përmbushësi i përkryer i atij. Jezusi është i vetmi burim i shpëtimit. Që nga rënies së njeriut në mëkat Zoti ka zbuluar vetëm një mënyrë për t’u shpëtuar – besimin në Jezus Krisht. (Shih Zanafilla 3:15; Hebrenjve 11:4; Romakëve 4)

Sistemi ligjor i shkruar nga Moisiu kishte vetëm një drejtim – Jezus Krishtin. Ai është qëllimi i qëllimeve. Pa Jezusin ligji nuk ka kuptim. (Shih Romakëve 10:17) Krishti nuk është mbarimi i ligjit por përmbushja e tij. Jezusi e vërtetoi vet atë duke thënë: “Mos mendoni se unë erdha për të shfuqizuar ligjin ose profetët; unë nuk erdha për t’i shfuqizuar, po për t’i plotësuar.” (Mateu 5:17) Qëllimi i lartë i ligjit është ti zbulojë njeriut Krishtin.

Krishti si përfundimi i ligjit ka përmbushur profeci mesianike e cila thoshte që Ai “do ta bëjë ligjin e tij të madh dhe të mrekullueshëm.” (Isaia 42:21) Ata që janë të shpëtuar me anë të hirit, nëpërmjet besimit në Krisht, do të përjetojnë si Shpëtimtari i tyre, një përkryerje e vërtetë sepse “dashuria, pra, është përmbushja e ligjit.” (Romakëve 13:10) “Krishti është përfundimi i ligjit për në drejtësi për çdokush që beson. Ne në thelb jemi mëkatarë, por në Krisht bëhemi të drejtë. Kur Zoti na ka shfajësuar në drejtësinë e përkryer të Krishtit, Ai na sheh si të drejtë dhe na trajton si të tillë. Ai na shikon si bijtë të Tij të dashur.” (“Selected Messages”, vëll.1, fq.394)

*Lutja ime sot: “O Ligjdhënësi Hyjnor dhe përmbushësi i ligjit, ki mëshirë dhe më shfajëso mua. Më bëje të përkryer në drejtësinë Tënde. Amen.”*

11 Tetor

## **BIRI I TË BEKUARIT**

**“Por ai heshti dhe nuk u përgjegj fare. Përsëri kryeprihti e pyeti dhe i tha: “A je ti Krishti, Biri i të Bekuarit?”.” (Marku 14:61)**

Edhe pse fjalën “i bekuar” shpesh herë përdoret për të përshkruar Perëndinë, vetëm Marku i ngjitet këtë titull Jezusit. Termi “i bekuar” ka lidhje me Hyjninë. Kjo fjalë bashkohej me emrin më të shenjtë “Jahve”.

Jezusi u pyet troç para sinedrit: “A je ti Krishti, Biri i të Bekuarit?” Jezusi pa hezitim iu përgjigj: “Unë jam.” Kështu Ai pohoi hyjninë e Tij dhe e quajti veten “Biri i të Bekuarit”. Në greqishten e vjetër, fjala “bekoj” do të thotë “të flas mirë për dikë”,

“lavdëroj”, “përlevdoj”. Për shkakun që Jezusi është Biri i të Bekuarit, ne duhet të flasim mirë për Atë dhe ta lavdërojmë për dashurinë dhe hirin e Tij të mahnitshëm. Pali në këngën e tij lavdie Zotit i cili na dha Shpëtimtarin Zot Jezus Krishtin, shkruan: “I bekuar qoftë Perëndia, Ati i Zotit tonë Jezu Krisht, që na bekoj me çdo bekim frymëror në vendet qiellore në Krishtin.” (Efesianëve 1:3)

Pali ka numëruar këto bekime me imtësi. Ai flet rreth bekimit të birësimit në familjen e Perëndisë (v.5), të bërit të pëlqyer në të dashurin Bir (v.6), të shpengimit me anë të gjakut e Jezusit (v.7), të vulosjes me Frymën e Shenjtë (v.13) dhe të trashëgimisë së ardhshme (v.14). Jezusi është jo vetëm Ai nëpërmjet së cilit e marrim të gjitha këto bekime, por Ai është gjithashtu i bekuar. Kur Jezusi hyri me triumf në Jerusalem, turma këndonte: “Bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit!” (Mateu 21:9) “Falë meritës së Krishtit ne jemi bekuar në Të me të gjitha bekime shpirtërore në vende Qiellore. Avantazhi ynë është të afrohem Zotit për të shijuar atmosferën e pranisë së Tij.” (“Review and Herald”, 6 shtator, 1892)

*Lutja ime sot: “Dua të lavdëroj për madhësitë dhe mirësinë Tënde, o Zot. Amen.”*

12 Tetor

## KËSHTJELLË PËR TË VARFËRIN

**“Sepse Ti ke qenë një kështjellë për të varfërin, një kështjellë për të mjerin në fatkeqësinë e tij.” (Isaia 25:4)**

Asnjë portret tjetër i Jezusit nuk shfaq më saktë shërbesën e Tij ndaj të varfërve, sa ky i profetit Isaia. Njerëzit e varfër materialisht apo shpirtërisht, gjithnjë mund të gjejnë forcë në Krishtin.

Shërbesa e Krishtit në Tokë mundësoi të varfërit të dëgjojnë lajmin e mirë të shpëtimit. Jezusi shpalli: “Fryma e Zotit është mbi mua, sepse Ai më vajosi për të ungjillizuar të varfërit.” (Luka 4:18) Shërbesa e Zotit tonë për të varfërit përmban tri dimensione kohore: 1) atë çfarë Ai bëri gjatë shërbesës së Tij tokësore, 2) atë çfarë Jezusi është duke bërë me anë të kishës së Tij, 3) atë çfarë do bëj Ai në Mbretërinë e Tij, ku asnjëri nuk do të jetë më i varfër. Njëherë Jezusi dha këshillë një zoti të shtëpisë: “Por, kur të bësh një gosti, thirr lypësit, sakatët, të çalët, të verbërit.” (Luka 14:13) Me këto fjalë Jezusi inkurajonte që të jemi mikpritës ndaj të varfërit. Ai vazhdimisht identifikoi veten me të varfërit, të paprivilegjuarit dhe të shtypurit.

Duke mësuar se si të trajtojmë të varfërit, Jezusi sërish përforcoi ligjin e Moisiut i cili thekson detyrën e të pasurit të kujdesej ndaj nevojave e të varfërve. (Shih Ligji i Përtërirë 14:29) Zoti nuk lejon të shkujdesemi ndaj nevojave e të varfërve. Kisha e hershme ishte e famshme për shkak të qëndrimit joegoist ndaj të varfërit dhe jetimë. (Shih Veprat 2:45; 4:32) Edhe me anë të kishës së sotme, Jezusi vazhdon të shërbejë si kështjella për të varfërit. Ellen White komenton: “Krishti erdhi në Tokë për të jetuar dhe për të punuar midis të varfërve. Ai predikoi atyre Lajmin e Mirë. ... Edhe sot Krishti

viziton të varfërit nëpërmjet besimtarëve të cilët punojnë të drejtuar nga Fryma e Shenjtë, duke plotësuar nevojat dhe duke lehtësuar vuajtjet e tyre. ("Medical Ministry", fq. 243)

*Lutja ime sot: "O Zot, bëme dhe mua kështjellë për të varfërit, kështu që unë si Ti t'i mbeshtes njerëzit e varfër materialisht dhe shpirtërisht. Amen."*

13 Tetor

## MESIA, PRINCI

**" Prandaj dije dhe kuptoje se, që kur ka dalë urdhri të restaurohet dhe të rindërtohet Jeruzalemi deri te Mesia, princi, do të duhen shtatë javë dhe gjashtëdhjetë e dy javë të tjera; ai do të ndërtohet përsëri..." (Danieli 9:25)**

Edhe pse titulli "Mesia" që do të thotë "i vajosuri" ("i zgjedhuri") në Shkrimet e Shentja përdoret vetëm katër herë, në Dhiatën e Vjetër dominon tema e Mesias së shumëpritur. Shkrimet e profetëve na tregojnë shumë profeci rreth Mesias.

Në portretin e tij mesianik, Danieli e quan Jezusin "Mesia, Princi". Ky titull në Bibël gjendet veç një herë, vetëm në librin e Danielit. Danieli në profecinë e tij na shfaq Jezusin si Mesia, Princi, i cili do të vijë në një kohë të caktuar historik për të përmbushur shpresat e Perëndisë dhe tërë popullit. Me një përpikmëri të jashtëzakontë, Danieli profetizon kohën e lindjes së Mesias, pagëzimin, shërbesën dhe vdekjen. (Shih Danieli 9:25-27) Profecitë e Danielit kanë kontribuar për "një bazë të padyshueshme e sigurisë së atyre ngjarjeve që do të ndodhin në fund të 2300 ditëve profetike, të përmendur në Dan.8:14." (SDA Bible Commentary, vëll.4, fq.855)

Mesia, Princi është karakteri kryesor e profecivë të Danielit. Këto profeci përfshijnë kohën nga lindja e Mesias deri në ditën vendimtare të kthimit të Tij, kur Krishti do vijë në lavdi si Mbreti i mbretërve. Portreti i Mesias, Princi, që na jep Danieli është në përputhje të plotë me profecitë e tjera mesianike rreth Jezusit. Mesia, Princi, është Shpëtimtari i lindur në qytetin e Davidit (shih Luka 2:11); Ai është Jezusi Nazarenas i cili përshkoi vendin duke bërë mirë (Shih Veprat 10:38); Ai është Qengji i Perëndisë i cili vdiq për të na hequr mëkatet tona (shih Gjoni 1:29); Ai është Zoti i ringjallur (shih Luka 24:34); Ai është Kryepriifti i gjithpushtetshëm (shih Hebrenjve 7:25, 26) dhe së fundit, Jezusi është Mbreti i mbretërve i shumëpritur i cili do kthehet shumë shpejt dhe mbretëria e së cilit do të rrojë përjetë (shih Danieli 2:44). Meqënëse ne, besimtarë, jemi Izraeli shpirtëror, edhe ne si dishepujt e Krishtit duhet ti shpallim botës: "Ky është Jezusi, Mesia, Princi i jetës, Shpëtimtari i botës." ("Biografia e Dashurisë", fq.471)

*Lutja ime sot: "O Zot, Ti erdhe si Mesia, Princi kur u mbush koha. Ardhtë sa më shpejt dita kur do kthehesh në lavdi! Amen."*

14 Tetor

## FLIJIMI NJË HERË PËR TË GJITHË

**“[Krishti] i cili nuk ka nevojë çdo ditë, si ata kryepriiftërinjtë, të ofrojë flijime më parë për mëkatet e veta e pastaj për ato të popullit; sepse këtë e bëri një herë e mirë, kur e kushtoi vetveten.” (Hebrenjve 7:27)**

Një nga të vërtetat themelore të historisë së shpëtimit është ajo që flijimi i Krishtit për njerëzimin është i përfunduar. Kjo tregohet qartë në titullin “Flijimi një herë për të gjithë”.

Qengji i Perëndisë flijoi veten në kryq si një kurban i vetëm përfundimtar për mëkatet e mbarë botës. Te Ai përfundoi sistemi i flijimeve të Izraelit. Hija takoi realitetin. Nevoja për flijimet e përditshme të kafshëve mori fund kur velloja e tempullit u çua në dysh. (Shih Mateu 27:51) Kjo ngjarje e rëndësishme ndodhi në atë çast kur prifti ngriti thikën për të vrarë qengjin kurban. Atë moment dramatik Jezusi bërtiti me zë të lartë: “U krye!” (Gjoni 19:30) Ishte kryer flijimi një herë për të gjithë, për të mos përsëritur atë më kurrë. Në planin e madh të shpëtimit Jezusi kishte bërë me përpikmëri të gjitha hapat sipas grafikut të Zotit. (Shih Luka 2:49)

Në flijimin një herë për të gjithë, Qengji i pafajshëm i Perëndisë vdiq për çdo burrë, grua dhe fëmijë që ka jetuar në këtë botë. (Shih Gjoni 3:16) Vdekja zëvendësuese e Krishtit pajtoi një herë e për gjithmonë mëkatet e mbarë njerëzimit. Me këtë veprim të vetëm shpëtues çdokush që beson mund të marri shpëtimin e plotë dhe përfundimtar. “Si një shkëmb thyet një herë, edhe Krishti “u dha vetëm njëherë për të marrë mbi vete mëkatet e shumëve” (Heb. 9:28) ... Shpëtimtari ynë nuk ka nevojë të flijohet sërish. Meqe kurban i madh u dha vetëm një herë, ata që dëshirojnë të marrin bekimet e hirit të Zotit, duhet veç t’i kërkojnë në emrin e Jezusit ... dhe të shfaqin dëshirat më të thella të zemrave të tyre në një lutje pendimi.” (“Signs of the Times, 7 janar, 1880)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj për Flijimin Tënd një herë për të gjithë. Veç te Ti unë gjej shpëtim. Amen.”*

15 Tetor

## **FLIJIMI PËR FALJEN E MËKATEVE**

**“Dhe bashkë me të Perëndia ju dha jetë ju, që kishit vdekur në mëkate dhe në parrethprerjen e mishit, duke jua falur të gjitha mëkatet.” (Kololianëve 2:13)**

Sistemi i lashtë i flijimeve të Izraelit përmbante pesë flijime dhe oferta të veçanta. (Shih Levitiku 1:1-7:38) Shumë rëndësi në faljen e mëkateve kishte flijimi për mëkatin dhe oferta për shkeljen. I pari siguroi faljen për mëkatet e kryera kundër Perëndisë; kurse e dyta siguroi faljen e krimeve ose ofendimeve të kryera kundër njerëzve të tjerë.

Këto flijime simbolizonin kurbanin e madh të Qengjit të Perëndisë, i cili i vetmi mund të heq mëkatin e botës. (Gjoni 1:29; krah. me Isaia 53:7) Këto flijime nuk ishin në gjendje të heqin mëkatin (shih Hebrenjve 10:4, 11), as “nuk mund ta bënin të përsosur në ndërgjegje atë që e kryente shërbesën hyjnore.” (Hebrenjve 9:9) Ata nuk mund të çlironin mëkatarin por veç e drejtonin te kurbanin i madh për mëkatet e botës mbarë, të kryera si para po ashtu pas kryqit. Të gjithë ofertat dhe flijimet arritën përmbushjen e tyre në vdekjen e Jezus Krishtit, i cili “na desh dhe e dha veten e Tij për ne, si ofertë e flijimit Perëndisë, si një parfum erëmirë.” (Efesianëve 5:2) Pikërisht prandaj Krishti është “Flijimi për faljen e mëkatëve” tona. Jezusi është i vetmi flijim që ka fuqi për të na dhuruar faljen e mëkateve dhe shkeljeve tona. (Shih Gjoni 1:7)

Jezusi me dashurinë e Tij të jashtëzakonshme “e dha veten e Tij për ne, si ofertë e flijimit i Perëndisë, si një parfum erëmirë.” Pra, Jezus është flijimi për mëkatin dhe po ashtu oferta për shkeljen. Ai është një kurban i denjë dhe i mjaftueshëm për tërë mëkatet dhe shkeljet tona. “Krishti e dha veten për të shpëtuar botën e humbur. ... Ai nuk e uli as për një pak pagën, por e dha veten si një flijim të përkryer nga e cila vjen era e mirë e drejtësisë së Tij.” (“Signs of the Times”, 15 qershor, 1904)

*Lutja ime sot: “O Zot, po vij sërish te Ti dhe të falenderoj që më deshe aq shumë sa u flijove për mëkatet e mia. Amen.”*

16 Tetor

## **SHPËTIMTARI I BOTËS**

**“Dhe shumë më tepër njerëz besuan për shkak të fjalës së tij. Dhe ata i thoshnin gruas: ‘S’është më vetëm për shkak të fjalëve të tua që besojmë, por sepse ne vetë e kemi dëgjuar dhe dimë se ai është me të vërtetë Krishti, Shpëtimtari i botës.’” (Gjoni 4:41, 42)**

Titulli gjithëpërfshirës, “Shpëtimtari i botës”, thekson faktin se plani i shpëtimit është për mbarë botën. Ky është thelbi i Ungjillit, Lajmit të Mirë.

Me një bindje të fortë, banorët e fshatit të Samarisë shpallin: “Ne vetë e kemi dëgjuar dhe dimë se Ai është me të vërtetë Krishti, Shpëtimtari i botës.” (Gjoni 4:42) Nuk ishin veç thashetheme për ata. Ata ishin dëshmitarë okular faktit rreth së cilit po flisnin. Gruaja samaritane që takoi Jezusin te pushi i Jakobit, fillimisht pa në Jezusin veç një jude. (Shih v.9) Por më pas ajo plot emocione tregon të tjerëve rreth Jezusit: “Ejani të shikoni një njeri që më ka thënë gjithçka kam bërë; vallë mos është ky Krishti?” (v.29) Gruaja dhe banorët e tjerë të fshatit kanë parë dritën. Ata kuptojnë se Jezusi është Mesia, Shpëtimtari i botës.

Për këta samaritanë Jezusi nuk është vetëm Shpëtimtari kombëtar ose etnik; Ai është Krishti, Shpëtimtari i botës mbarë. Jezusi ka zbritur në planetin Tokë si Shpëtimtari,

i disponueshëm për tërë njerëzimin – hebrenjve dhe jo-hebrenjve, për burra dhe gra nga çdo komb, racë, grup etnik dhe klasë shoqëror. Zbulimi emocionues që Jezusi është Shpëtimtari i mbarë botës së shpejti u bë tema kryesore e predikimeve në kishën e hershme. Jezus Krishti është Zot mbi të gjithë dhe Shpëtimtari i botës mbarë! Ungjilli i përjetshëm është për të gjithë (shih Zbulesa 14:6-12) sepse Shpëtimtari i cili sjell këtë mesazh është Shpëtimtari i mbarë botës. “Një pendim i thjeshtë të mëkateve dhe besim te Jezus si Shpëtimtar i botës, përgatit dheun e shpirtit për të pranuar të vërtetën.” (“Signs of the Times”, 29 shkurt, 1892)

*Lutja ime sot: “O Zot, dua të shpall së bashku me samaritanët se Jezus Krishti është Shpëtimtari i mbarë botës. Më ndihmo të ndaj sot këtë lajm të mrekullueshëm me të tjerët. Amen.”*

17 Tetor

## EMËR PËRMBI ÇDO EMËR

**“Prandaj edhe Perëndia e lartësoi madhërisht dhe i dha një emër që është përmbi çdo emër.” (Filipianëve 2:9)**

Titulli fisnik “Emër përmbi çdo emër” në galerinë e Palit të portretëve të Krishtit, Zotit tonë, dallohet si një pikë e veçantë kulmi.

Te Filipianët 2:9, Pali përfundon përshkrimin e përlushtisë së vullnetshëm të Krishtit, dhe pikturon me fjalë lartësimin e Tij në statusin më të lartë. Ai që erdhi në këtë tokë si Biri i Perëndisë, tani është lartësuar ende më shumë te dora e djathtë e Atit Qiellor. Jezusi është Biri i njeriut dhe Biri i Perëndisë. Mundësi i mëkatit dhe vdekjes është Perëndi dhe në të njëjtën kohë njeri – i pastër, i shenjtë, i papërlyer.

Gjatë historisë disa njerëz kanë marrë titujt që shpallin nder, vlerësim ose thekson ndonjë trajtje. Për shembull, Aleksandri i Madh, Riçard Zemra e Luanit dhe Ivani i Tmerrshëm. Edhe Perëndi-Njeri, më i larti dhe i pakrahasueshmi, ka titujt të mrekullushëm, por më i madhi nga të gjithë është “Emër përmbi çdo emër”.

Cili është ai emri përmbi çdo emër tjetër? Disa mendojnë se ai emër është emri i shtrenjtë “Jezus”. (Shih Filipianëve 2:10) Kurse të tjerët pohojnë që ai emër është emri i dyfishtë “Jezus Krisht”. (Shih v.11) Akoma të tjerët mendojnë që ai është titulli “Zot”. (Shih Veprat 10:36) Nuk ka një titull apo status më të lartë sa të pranosh dhe të shërbesh Zotin e zotërve. (Shih Zbulesa 17:14) Pavarësisht nga titulli, realiteti është i njëjtë: çdo njeri duhet të gjunjëzohej para Jezus Krishtit dhe të pranojë që Ai është Zoti. (Shih Filipianëve 2:10) Ellen White shkruan: “Ai “u ngjit lartë dhe i solli robër” dhe u ul te dora e djathtë të Perëndisë. Dhe Atij iu dha një emër i cili është përmbi çdo emër tjetër, kështu që të përkulet para Tij çdo gju. Perëndia i dha fuqinë e Tij; Ai ka çelsat e vdekjes dhe Hadesit.” (“Bible Echo and Signs of the Times”, 15 janar, 1989)

*Lutja ime sot: “O Zot, emri Yt është përmbi çdo emër, dhe unë dua të lavdëroj për shpëtimin që më ke siguruar! Amen.”*

18 Tetor

### **SHPËTIMTARI I NGRITUR**

**“Dhe ashtu si Moisiu e ngriti lart gjarprin në shkretëtirë, kështu duhet të ngrihet lart Biri i njeriut.” (Gjoni 3:14)**

Gjatë bisedës së paharrueshme me Nikodemin, Jezusi përmend gjarprin prej bakëri, të cilin Moisiu vëndosi sipër një shtize në mënyrë që ata që besojnë të shpëtojnë jetën duke parë atë. (Shih Numrat 21) Pastaj Jezusi bën një paralele midis këtij veprimit të Moisiut dhe kryqit ku duhet të lartësohet Biri i njeriut. Ashtu si një shikim plot besim shëroi izraelitët në shkretëtirë, po ashtu edhe besimi te sakrifica zëvendësuese e Kalvarit mund të shërojë njeriun nga mëkati. Të veprat e Gjoni, fjala “lartësuar” gjithmonë referohet te kryqëzimi i Krishtit. (Shih Gjoni 8:28; 12:34) Krishti i lartësuar është Krishti i kryqëzuar. Nikodemi pa dyshim u prek thellë duke parë më vonë Krishtin “të lartësuar” në kryq para popullit.

Direkt pas mesazhit rreth Shpëtimtarit të lartësuar, lexojmë vargun më të famshëm të Biblës i cili përmbledh thelbin e shpëtimit. (Shih Gjoni 3:16) Falë dashurisë së madhe të Zotit, Jezusi me dëshirë dha jetën e vet te kryqi që “kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetën e përjetshme.” (Gjoni 3:16) Kjo e vërtetë e mahnitshme është thelbi i Ungjillit. Duke parë me sytë shpirtërore Shpëtimtarin e lartësuar, ne marrim jetë, shpëtim dhe shpresë. Vdekja e Tij na jep jetë.

Ellen White shton vizionin e saj mbi portretin e Shpëtimtarit të lartësuar: “Ashtu si gjarpri u lartësua në shkretëtirë, ashtu duhej të lartësohet te kryqi edhe Biri i njeriut, kështu që mëkatarët nga anë e mbanë botës mund të shikojnë Atë dhe të jetojnë. ... Pasojat e mëkatit mund të asgjësojmë vetëm me anë të mjetëve të siguruar nga Perëndia. Vetëm këtu gjejmë shpresë dhe shpëtim.” (“Signs of the Times”, 28 tetor, 1880)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të ngul sytë te Shpëtimtari i lartësuar. Amen.”*

19 Tetor

### **RRËNJA DHE PASARDHJA E DAVIDIT**

**“Unë, Jezusi, dërgova engjëjllin tim për t’ju dëshmuar për këto gjëra nëpër kisha. Unë jam Rrënja dhe pasardhja e Davidit, ylli i ndritshëm i mëngjesit.” (Zbulesa 22:16)**

Drejt para mbylljes së dramës së njerëzimit të rënë, Gjoni na ofron një imazh tjetër të Shpëtimtarit dhe Mikut të Tij, Jezusit. Në këtë shfaqje Jezusi e quan veten “Rrënja dhe Pasardhja e Davidit”.

Mesia si rrënja dhe pasardhja e mbretit David, ishte besuar të jetë një luftëtarë i paparë, i cili do të shkatërronte të gjithë armiqtë dhe do të restauronte shtetin e Izraelit. (Shih Mateu 21:9; Veprat 1:6) Gjoni, duke përdorur shembëlltyrën e mbretit fitimtar, adreson Krishtin si “rrënja dhe psardhja e Davidit”. Jezusi është Mbret-Hero i vërtetë i Universit. Si i tillë Jezusi shfaqet para njerëzve të shpëtuar në fund të historisë sonë dhe në fillimin e mbretërimit të përjetshëm të drejtësisë. Ai ka mundur përfundimisht forcat e së ligut, ka shpenguar njerëzimin, ka shtypur kokën e satanit, ka mundur vdekjen dhe tani është gati për të sunduar në drejtësi.

“Rrënja dhe pasardhja e Davidit” është duke përgatitur të nis sundimin e Tij në mbretërinë e Tij të Universit, “dhe mbretëria e tij nuk do të ketë kurrë të sosur.” (Luka 1:33) Danieli shpalli: “mbretëria e tij është një mbretëri e përjetshme.” (Danieli 7:27) “Rrënja dhe pasardhja e Davidit” është gjithashtu “Shilohu, paqëdhënësi. ... Për Atë shpallnin profetët që prej kohësh. Ai ishte Dëshira e të gjithë kombeve ... dhe Ylli i Shndritshëm të Mëngjesit.” (“The Faith I Live By”, fq.47)

*Lutja ime sot: “O Zot, të lutem ji Mbreti i jetës sime dhe më drejto në shtegun e jetës. Amen.”*

20 Tetor

## **MJEKU I DHEMBSHUR**

**“Që kështu të përmbushej fjala e profetit Isaia kur tha: “Ai i mori lëngatat tona dhe i mbarti sëmundjet tona.”” (Mateu 8:17)**

Në Kapernaum ishin mbledhur turma të mëdha nga e tërë krahina. Të gjithë dëshironin të takonin Jezusin. Shpëtimtari u prek thellë nga dëshira e tyre e dëshpëruar për t’u shëruar, dhe Ai filloi të kryej mrekullitë e Tij shëruese. Pas prekjes së Mjekut hyjnor, burri që vuajti nga lebra u shërua po në atë çast. Shërbëtori i centurionit romak u shërua madje nga distanca, vetëm prej një fjalë të Jezusit. Në perëndimin e diellit që nisi ditën e Sabatit, kur Jezusi ishte te dera e Simon Pjetrit, turmat vetëm rriteshin. Njerëzit çonin miqtë dhe familjarët e tyre për shërim. (Shih Marku 1:33; Mateu 8:14) Në këtë kontekst plot veprim, Mateu na paraqet Jezusin si Mjekun e dhembshur.

Duke përshkruar dhembshurinë e Krishtit për ata që vuajnë nga sëmundje, Mateu parafrazon me kujdes fjalët e profetit Isaia: “Ai i mori lëngatat tona dhe i mbarti sëmundjet tona.” (Mateu 8:17) Edhe pse “siç na tregon konteksti, Isaia e referon këtë ndaj “lëngatat” e mëkatit (Isaia 53:4), Mateu e interpreton këtë tekst më fjalëpërfjalë.” (“SDA Bible Commentary, vëll.5, fq.364)

Krishti është jo vetëm i dhembshur, por gjithashtu na shfaq këtë karakteristikë në vuajtje njerëzore. Ai vuan së bashku me ne dhe ndihet keq për ne. Shpëtimtari ynë i

mrekullueshëm është ende Miku ynë i dhembshur që i mbartë barrat tona. Ai gjithmonë gjendet pranë, gati për të na shërbyer duke na shëruar, ngushëlluar dhe inkurajuar. Nuk ka asnjë tjetër që do të na kuptonte aq mirë dhe do të kujdesej aq shumë për ne sa Jezusi. “Jezusi e njeh pafuqinë tonë. Ai ka njohur vështirësitë dhe dobësitë tona, dhe është gati me një dëshirë të madhe të na ndihmojë sepse Ai dhimbset shumë për ne.” (“Bible Echo and Signs of the Times”, 1 mars, 1893)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti je Mjeku im i dhembshur. Unë kam mall për preken Tënde shëruese. Amen.”*

21 Tetor

### **ZOTI, PERËNDIA YNË, I PLOTFUQISHMI**

**“Dhe dëgjova një si zë i një turme të madhe, dhe si zë shumë ujërash dhe si zë bubullimash të forta, që thoshte: “Aleluja, sepse filloi të mbretërojë Zoti, Perëndia ynë, i Plotfuqishmi!”” (Zbulesa 19:6)**

Ky titulli i trefishtë na shfaq madhërinë dhe fuqinë e Jezusit ndërsa Ai përfundon punën e Tij ndërmjetësuese dhe e merr mbretërinë që të nisi të sundojë si Mbreti i mbretërve. Thirrja njëzëri: “Le të gëzohemi dhe të ngazëllohemi dhe le t’i japim atij lavdi!” (Zbulesa 19:7) shpreh gëzimin e Qiellit duke parë që Jezusi sërish merr vendin që i takon.

Jehona e këngës lavdie kushtuar Jezusit tingullon si “zë i një turme të madhe, dhe si zë shumë ujërash dhe si zë bubullimash të forta”. (v.6) Në ditët e Gjonit i cili bën këtë krahasim, tingulli e ujërave të oqeanit dhe bubullima ishin tingujt më të forta që kishte dëgjuar veshi i njeriut. Njeriu nga shekulli njëzet ndoshta do të krahasonte atë zë me zhurmën e një aeroplanit ose e nisjes së raketës kozmike. Megjithatë, mjete figurative që përdori Gjoni për të përshkruar vegimin e tij, na jep pak përshtypje rreth gëzimit e ushtrive qiellore dhe e njerëzve të shpëtuar të cilët shikojnë kurorëzimin e Shpëtimtarit si Mbret të mbretërve.

Ngazëllimi i tyre përmbledhet në një shpallje të shkurtër por të fuqishme: “Aleluja, sepse filloi të mbretërojë Zoti, Perëndia ynë, i Plotfuqishmi!” (v.6) Jezusi fillon të sundojë si një Mbret i ligjshëm në një atmosferë plot adhurim, admirim dhe mahnitje. Nuk ka fjalë për të shprehur plotësisht lavdinë që i takon Jezusit për punën e Tij të mrekullueshme e krijimit dhe shpengimit. Ellen White e ka përmbledhur shumë bukur: “Kur do agoj Dielli i Drejtësisë, Krishti, me krahët e Tij shëruese, turma e madhe me zë si zë shumë ujërash do të përsërisë si jehonë këngën e filluar mbi kodrat e Betlehemës: “Aleluja, sepse filloi të mbretërojë Zoti, Perëndia ynë, i Plotfuqishmi!”” (“Selected Messages”, vëll.1, fq.250)

*Lutja ime sot: “O Zot, të lutem afroje atë ditë kur mbarë Universi do të të adhurojë Ty si Perëndinë tonë të Plotfuqishëm. Amen.”*

## I PAPËRSHKRUESHMI

**“ Mua, më të voglit nga të gjithë shenjtorët, m’u dha ky hir për të shpallur midis johebrenjve pasuritë e papërshkrueshme të Krishtit.” (Efesianëve 3:8)**

Sipas apostullit Pal, Jezusi është jo vetëm pronari i pasurive të papërshkrueshme. Vet Zoti ynë është i papërshkrueshëm. Tërë pasuritë e hirit dhe lavdisë hyjnore janë të përmbledhur në personin e Jezus Krishtit, Zotit të gjallë.

Fjala greke e përkthyer si “i papërshkrueshëm” kuptohet gjithashtu si “i pakuptueshëm, misterioz” ose “i tillë që tejkalon kufijtë e arsyejes njerëzore”. Te Dhiata e Re kjo fjalë përdoret dy herë, në të dy raste nga Pali. (Shih Romakëve 11:33; Efesianëve 3:8) Ne mund të rrokim vetëm pjesërisht dhuratat e pasura shpirtërore që na ofron Krishti, sepse “tani në fakt, ne shohim si në pasqyrë, në mënyrë të errët.” (1 Korintasve 13:12) Pasuritë të papërshkrueshme që gëzohemi në Shpëtimtarin tonë të papërshkrueshëm, nuk janë të papërshkrueshme për shkak që janë të largëta dhe të padisponueshme, por sepse ata janë tepër të pasur. Superioriteti i Krishtit nuk mbaron kurrë. Çdo herë zbulojmë diçka akoma më të mahnitshëm në Të. Të gjitha veprat shpëtuese të Krishtit për njerëzimin janë të papërshkrueshme.

Në krahasim me hirin shpëtues së Perëndisë, tërë thesaret mbretërore, tërë miniera ari dhe luksi përrallor të miliardërëve janë veç si një pikë uji në oqean. Thesaret e pasurisë së Krishtit janë të pashtershëm. Dhe ja, lajmi i mirë: ata janë të disponueshëm çdokujt i cili vjen me besim te Krishti. Ne kemi tërë përjetësinë para nesh, gjatë së cilës do të njohim ende më thellë dhe më mirë cilësitë të papërshkrueshme të Krishtit. “Na presin pasuritë të papërshkrueshme. Do na duhej tërë përjetësi për të kuptuar pasuritë e lavdisë së Perëndisë Atit dhe Jezus Krishtit.” (“That I May Know Him,” fq.7)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë dua të marrë sërish pasuritë e papërshkrueshme të Shpëtimtarit tim, Jezus Krisht. Amen.”*

## KRISHTI I CILI BANON NË ZEMRAT TONA

**“ Që Krishti të banojë në zemrat tuaja me anë të besimit, që, të rrënjosur dhe të themeluar në dashuri, të mund të kuptoni me të gjithë shenjtorët cila është gjërësia, gjatësia, thellësia dhe lartësia.” (Efesianëve 3:17, 18)**

Shprehja e famshme e krishterë që “Krishti është mysafiri i padukshëm dhe dëgjuesi i heshtur i të gjitha bisedave” nuk e zbulon mjaftueshëm këtë portret të mrekullueshëm të Krishtit. Shpëtimtari ynë është më shumë se një mysafir. Ai është banori i veçantë i zemrës së besimtarit. Jezusi nuk është një mysafir i rastësishëm që ka ardhur kalimtas. Ai banon në zemrat tona në mënyrë të vazhdueshme. Jezusi është gjithmonë i arritshëm. Ai është gjithmonë i gatshëm për të na forcuar dhe frymëzuar me praninë e Tij, dhe për të na ndihmuar. Vet Jezusi pohoi që ka dëshirë të ketë një miqësi të ngushtë me njerëzit e Tij dhe që Ai dëshiron të banojë gjithnjë me ata. Duke iu përgjigjur Judës, Zoti Jezus i tha: “Nëse ndokush më do, do ta zbatojë fjalën time; edhe Ati im do ta dojë dhe ne do të vijmë tek ai dhe do të bëjmë banesën tek ai.” (Gjoni 14:23)

Ky fakti misterioz ama real që Jezusi banon në zemrën e besimtarit, është sekreti i fuqisë dhe të fitoreve të përditshme mbi mëkatin. Pali zbulon që banimi i Krishtit në ne nëpërmjet Frymës së Shenjtë, na bën “të rrënjosur dhe të themeluar në dashuri.” (Efesianëve 3:17) Kur Shpëtimtari banon në zemrat tona, ne bëhemi të fort shpirtërisht dhe të frytshëm si një pemë të rrënjosur në një tokë të mirë. Banimi i Krishtit në ne na aftëson të rrënjosemi në dashuri. Ashtu si çdo ndërtesë do një themel të sigurtë, po ashtu edhe banimi i Krishtit në ne është baza e unitetit dhe dashurisë në marrëdhënie midis Zotit dhe njeriut, si edhe në marrëdhënie njerëzore. (“Beteja e Madhe”, fq.342)

Ellen White na kujton: “Nëse do jetojmë çdo çast, çdo orë, për ditë për Jezusin, Ai do banojë në ne. Atëherë duke takuar njerëzit të tjerë, do kemi dashuri në zemrat tona; ajo do burojë si një burim i freskët në shkretëtirë duke freskuar ata dhe duke nxitur në ata të cilët janë gati për t’u dorëzuar Krishtit, dëshirën për të pirë ujin e gjallë.” (“Review and Herald”, 14 prill, 1885)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo me anë të fuqisë së Krishtit që banon te unë, të rrënjosem dhe të qëndrojë fort në dashurinë Tënde. Amen.”*

24 Tetor

## **AI PËR TË CILIN KA SHKRUAR MOISIU**

**“Sepse në qoftë se ju do t’i kishit besuar Moisiut, do të më besonit edhe mua, sepse ai ka shkruar për mua.” (Gjoni 5:46)**

Në diskutimin e Tij me udhëheqësit fetar, Krishti argumenton ekzistencën e Tij përpara fillimit të kohëve, duke u bazuar në shkrimet e Moisiut. Ai pohon që Moisiu ka shkruar për Të.

Shkrimet e Moisiut që përmend Jezusi “është referenca ndaj pesë librat të Moisiut të cilat tërheqin vëmendjen te Krishti; veçanërisht ndaj shërbesës në shenjtërore dhe profecive të dhënë Jakobit (Zanafilla 49:10) dhe Balaamit (Numrat 24:1).” (SDA Bible Commentary, vëll.5, fq.956) Duke pohuar që për Të ka shkruar Moisiu, Jezusi bërë qartë për kritikët e Tij se nëse ata do të kishin kuptuar saktë shkrimet e Moisiut, ata do të

shikonin në Të Mesian dhe Shpëtimtarin e botës. Jezusi ia kujtoi dëgjuesve të Tij që ata kanë studiuar Shkrimet sepse shpresonin të marrin me anë të kësaj, jetën e përjetshme. Por këta njerëz nuk kishin vërë re se Shkrimet dëshmojnë rreth Jezusit si burimin e jetës. (Shih Gjoni 5:39) Nëse ata do të kishin studiuar Shkrimet e Moisiut (pesë librat të para të Biblës) me sytë e besimit, ata do të kishin njohur Jezus Krishtin si Mesian e premtuar.

Kur Jezusi u shfaq dishepujve të Tij në rrugën e Emausit, “duke zënë fill nga Moisiu dhe nga gjithë profetët, Ai u shpjegoi atyre në të gjitha Shkrimet gjërat që i takonin Atij.” (Luke 24:27) Jezusi është qendra e Dhiatës së Vjetër. Ai theksohet, përlevdohet dhe lartësohet gjithashtu edhe në Dhiatën e Re. Ellen White duke folur rreth mesazhit të Dhiatës së Vjetër, komenton: “Nga ana tjetër, është drita, që buron nga shpjegimet e reja të së vërtetës, ajo që e lartëson më tej të vërtetën e vjetër. Ai i cili e hedh poshtë, apo e lë pas dore të renë, në të vërtetë nuk zotëron as të vjetrën. Për të, ajo humbet fuqinë e saj jetëdhënëse dhe shndërrohet në një njohuri të pajetë.” (“Mësimet ndryshe nga Jezusi”, vëll.1, fq. 109)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë gëzohem që Krishti është në qendër të Shkrimeve të Shenjta. U bëftë Ai edhe qendër e jetës sime! Amen.”*

25 Tetor

## NDËRTUESI I TEMPULLIT TË ZOTIT

**“Pastaj foli atij, duke thënë: Kështu thotë Zoti i ushtrive: Ja, burri emri i të cilit është Filizë, do të filizoj në vendin e tij dhe do të ndërtojë tempullin e Zotit.” (Zakaria 6:12)**

Në udhëheqjen e Zorobabelit, mbetja e kthyer në Izrael nga megrimi i Babilonisë e restauruan tempullin e Jerusalemit. Megjithatë, tempulli i ri nuk krahasohej dot nga bukuria me atë të ndërtuar nga mbreti Solomon. (Shih Esdra 3:12) Profeti Zakaria duke inkurajuar popullin e Zotit, profetizoi që së fundi do të ndërtohet një tempull ende më të bukur dhe ndërtuesi i tij do të jetë më i madh se paraardhësit e Tij. Kjo profeci mesianike tregonte rreth Jezusit, arkitektin dhe ndërtuesin e tempullit të mahnitshëm. Kjo ndërtesë do të tejkalojë tempullin e Zorobabelit si në bukuri po ashtu në jetëgjatësi/qëndrueshmëri. (Shih Esdra 6:14, 15)

Ky tempull i mrekullueshëm i Jezusit nuk është ndërtuar prej materiale që prishen si druri, gura ose metali, por prej “gurë të gjallë” (1 Pjetrit 2:5), të cilët janë marrë nga gurorja e njerëzimit dhe të cilët ka përpunuar vet Fryma e Shenjtë. Këto gurë të gjallë janë njerëzit me jetë të ndryshme. Por të gjithë janë të shpëtuar dhe të ndryshuar me anë të fuqisë së Ungjillit.

Tempulli shpirtëror prej të shpëtuarve do të rrojë përjetë si një përkujtim i veprës shpëtuese të Perëndisë për mbarë Universin. Kur do përfundoj kjo ndërtesë, ajo do të jetë kryevepëra më e madhe e shekujve, një monument i gjallë për lavdinë e Jezusit, Ndërtuesit të madh. Ellen White ka shkruar rreth Ndërtuesit të zot dhe tempullit që Ai ndërton: “Ata janë gurë të gjallë të cilët me anë të drejtësisë janë hequr nga bota.

Kryendërtuesi, Zoti i tempullit, i ka nxjerrë ata dhe tani i përpunon që ata mund të marrin vendin e nderuar në tempullin shpirtëror. Kur puna do të jetë e përfunduar, ky tempull do të jetë i përkryer në çdo aspekt, dhe do admirohet nga engjëjt dhe njerëzit.” (“Our High Calling”, fq.165)

*Lutja ime sot: “O Zot, bëme një gur të gjallë në tempullin Tënd! Amen.”*

26 Tetor

## PRIFTI I KURORIZUAR

**“Po, ai do të ndërtojë tempullin e Zotit, do të mbulohet me lavdi dhe do të ulet e do të mbretërojë mbi fronin e tij, do të jetë prift mbi fronin e tij, dhe midis të dyve do të jetë një këshillë paqeje.” (Zakaria 6:13)**

Portreti i Krishtit i cili si prifti i kurORIZUAR është ulur në fron, i jep një pozitë e dyfishtë – Ai është prift dhe mbret në të njëjtën kohë. Si Melkisedeku, prift-mbret, Jezusi paraqitet si prift i cili në fund e merr fronin e Davidit, atit e Tij. Shpallja e engjëllit Marisë rreth lindjes së Jezusit ishte vërtetim i asaj që Zoti Perëndi do të jap Atij fronin e Davidit, atit të Tij. (Shih Luka 1:32)

Është në vend krahasimi i Jezusit si një prift mbretëror. Kur Jezusi erdhi për herë të parë, Ai u përgatit për t’u bërë Kryepriifti i shenjtërores qiellore. Pali pohon që Jezusi “duhet t’u ngjante në çdo gjë vëllezërve, që të mund të ishte i mëshirshëm e kryepriift besnik në ato që i përkasin Perëndisë, për t’u bërë pajtim për mëkatet e popullit.” (Hebrenjve 2:17) Jezusi në rolin e Kryepriiftit heq mëkatet tona dhe ndryshon karaktere tona në ngjashmërinë e Tij. Kur Jezusi do vij sërish, Ai do vij të sundojë mbi popullin e Tij si Mbreti i mbretërve. (Shih Mateu 25:31) Si prift, Jezusi është ndërmjetësuesi ynë hirplotë, si mbret – sunduesi ynë i drejtë dhe ligjor.

Jezusi paraqitet para Perëndisë si Kryepriift për të mbrojtur ata që i ka shpëtuar me gjakun e Tij të shtrenjtë. (Shih Hebrenjve 7:25) Kur do përfundoj shërbesa e Krishtit si Kryepriift në Qiell, Ai “do të duket për së dyti ... për ata që e presin për shpëtim.” (Hebrenjve 9:28) Atë çast Kryepriifti do të bëhet Mbret dhe do të shfaqet si Mbreti i mbretërve për të sunduar në fuqi dhe lavdi. Tani për tani Krishti si Kryepriift i përgatit të shpëtuarit për të qenë qytetarë të denjë të Mbretërisë qiellore. Ellen White shkruan: “Vetëm atëherë kur ta përfundojë veprën si ndërmjetësues, Zoti Perëndia do t’ia jap fronin e Davidit, mbretërinë e cila “do të zgjasë për jetë të jetëve” (Luka 1:32, 33). Si kryepriift, Krishti tani qëndron me Atin në fronin e Tij (Zbulesa 3:21).” (“Beteja e Madhe”, fq.395)

*Lutja ime sot: “O Zot Jezus, Kryepriifti i kurORIZUAR, më përgatit që të jem qytetar i denjë i Mbretërisë Tënde. Amen.”*

## AI QË PAGËZON

**“Unë nuk e njihja, por ai që më dërgoi të pagëzoj në ujë, më tha: "Ai, mbi të cilin do të shikosh se zbret Fryma dhe qëndron mbi të, është ai që pagëzon me Frymën e Shenjtë".” (Gjoni 1:33)**

Një ditë Gjon Pagëzori pagëzoi dikë shumë të veçantë. Kur Ai doli nga ujë, një pëllumb zbreti mbi të dhe dëgjohej një zë duke thënë: “Ky është Biri im i dashur, në të cilin jam kënaqur.” (Mateu 3:17) Në këtë çast Gjon Pagëzori shpalli para tërë njerëzit që ishin atje: “... Ai që më dërgoi të pagëzoj në ujë, më tha: "Ai, mbi të cilin do të shikosh se zbret Fryma dhe qëndron mbi të, është ai që pagëzon me Frymën e Shenjtë".” (Gjoni 1:33)

“Ai që pagëzon” – ç’titull i përshtatshëm për Jezusin! Edhe pse pagëzimi i Gjonit me ujë ishte me rëndësi, pagëzimi i kishës me Frymën e Shenjtë që bëri Krishti ishte ende më i rëndësishëm. Roli i Krishtit si pagëzues arriti kulmin në ditën e Rrëshajave. Atë ditë të paharrueshëm Shpëtimtari e mbajti premtimin e Tij: Ai dërgoi Frymën e Shenjtë me gjithë fuqinë e Tij. (Shih Gjoni 16:7; Veprat 2) Pjetri duk folur rreth Frymës së premtuar, pohoi që Krishti “duke qenë i ngritur në të djathtë të Perëndisë dhe duke marrë nga Ati premtimin e Frymës së Shenjtë, ka përhapur atë që ju tani shihni dhe dëgjoni.” (Veprat 2:33)

Fryma e Shenjtë ende vazhdon t’i forcojë, mësojë, bind, drejtojë dhe të ngushëllojë besimtarët. Pagëzimi i Frymës së Shenjtë dhuron një fuqi reale (shih Veprat 1:8), guxim, forcë, dashuri, urtësi (2 Timoteu 1:7), bindje dhe shpresë (shih Romakëve 8:31-39). Të pagëzuarit me Frymën e Shenjtë vlerësojnë tej mase praninë e vazhdueshme të Krishtit në zemrat e tyre. Jeta jonë është pjesë e jetës së Tij, dhe jeta e Tij është pjesa e jetës sonë për jetë të jetëve. “Ne duhet të lutemi për pagëzimin e Frymës së Shenjtë më shumë seç jemi lutur ndonjëherë më përpara, sepse nëse ka kohë kur nevojitet veçanërisht ky pagëzim, është pikërisht tani.” (“The Upward Look”, fq. 346)

*Lutja ime sot: “O Zot, më pagëzo mua sërish me Frymën e Shenjtë dhe më forco me fuqinë Tënde. Amen.”*

## AI QË SHUAN ETJE

**“Ditën e fundit, në ditën e madhe të festës, Jezusi u çua në këmbë dhe thirri duke thënë: “Nëse dikush ka etje, le të vijë tek unë e të pijë.” (Gjoni 7:37)**

Ishte dita e fundit e festës së Tabernakujve. Nga pellgu e Siloeut u mbush një kup e artë. Procesioni e solli atë në Tempull ku kryepriifti i ofroi këngëtarëve të cilët ishin

duke kënduar fjalët e shkruara te Isaia 12:3: “Ju do të merrni me gëzim ujin nga burimet e shpëtimit.” Papritur gjatë këtij rituali mahnitës, Jezusi thirri: “Nëse dikush ka etje, le të vijë tek unë e të pijë.” (Gjoni 7:37)

Me këto fjalë të habitshme Shpëtimtari e shpalli veten si “Ai që shuan etjen”. Ashtu si nevoja për ujë është e natyrshme dhe jetësore për çdo njeri, po ashtu kemi edhe etjen e brendshme për ujin e gjallë shpirtëror. Etjet tona shpirtërore mund të shuaj vetëm Jezusi, Uji i gjallë. Thirrja e Jezusit është për çdokush që ka etje: “Ejani te Unë dhe pini!” Asgjë nuk mund të shuaj etjen tonë përveç Jezusit. Ai është uji i gjallë që jep freski shpirtit tonë.

Apostulli Gjon shkruan se Jezusi “do t’i jap si dhuratë nga burimi i ujit të jetës.” (Zbulesa 21:6) Ç’ofertë bujare! Ne vetëm duhet të vijme te ky burim. Thirrjen e shkruar te libri i Zbulesës, apostulli Gjon përfundon me fjalët: “Dhe ai që ka etje, le të vijë; dhe ai që do, le të marrë si dhuratë ujin e jetës.” (Zbulesa 22:17) “Uji të cilin ofron Krishti, është zbulesa e hirit të Tij në Fjalën e Zotit. Mësimi i Tij, dashuria e Tij është si burimi që shuan etje për çdo shpirt.” (“Signs of the Times”, 3 shtator, 1896)

*Lutja ime sot: “O Zot, të lutem shuaj sot etjen e shpirtit tim me ujin e atij burimit që nuk shterret kurrë. Amen.”*

29 Tetor

## BURIMI I JETËS

**“Sepse pranë teje është burimi i jetës, dhe me anë të dritës sate ne shohim dritën.”  
(Psalmi 36:9)**

Krahasimi me “burimin” ishte veçanërisht i rëndësishëm për banorët e Palestinës sepse në atë vend ka pak ujë dhe ai është i shtrenjtë. Duke përdorur këtë fjalë figurative, autori ka lartësuar Jezus Krishtin si burimin e gjithë gjallësisë. Pali ka thënë rreth Jezusit: “Krishti, jeta jonë.” (Kolosianëve 3:4)

Jezusi është burimi i jetës si në kuptim shpirtëror po ashtu edhe në kuptimin e drejtpërdrejtë të fjalës. Ellen White komenton si vijon: “Tek Jezusi gjendet jeta origjinale, e pahuazuar, e pavarur.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.441) Plani i shpëtimit themelohet në faktin që Krishti, Burimi i botës mbarë, erdhi për të restauruar njerëzimit jetën e humbur prej mëkati.

Jezusi është jo vetëm burimi i jetës por edhe burimi i gjithçkajës që jep jetës kuptim, qëllim dhe realitet. Lumturia e vërtetë, begatia, gëzim i vërtetë, kënaqësia e brendshme dhe paqja është rezultati i jetës që na dhuron Jezusi. Krishti ka thënë: “unë kam ardhur që të kenë jetë e ta kenë me bollëk.” (Gjoni 10:10) Ellen G. White duke folur rreth jetës që rrjedh nga burimi i jetës, shkruan: “Kjo jetë nuk është mishëruar brenda njeriut. Ai mund ta marri vetëm në Krishtin. Njeriu as nuk mund të meritojë atë; ajo jepet si dhuratë në qoftë se ai beson në Krisht si Shpëtimtarin e tij personal. “Dhe kjo është jeta e përjetshme, të të njohin ty, të vetmin Perëndi të vërtetë, dhe Jezu Krishtin që ti ke

dërguar.” (Gjoni 17:3) Ky është burimi i jetës për botën mbarë.” (“SDA Bible Commentary”, vëll.5, fq.1130)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti je burimi i të gjitha bekimeve. Unë të pranoj si Zot dhe Shpëtimtar. Të lutem, më jep sot me bollëk jetën e cila rrjedh vetëm nga Ty. Amen.”*

30 Tetor

## PERËNDIA I SHPRESËS

**“Dhe Perëndia i shpresës le t’ju mbushë me çfarëdo gëzimi dhe paqe me anë të besimit, që të keni mbushulli në shpresë, me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë!” (Romakëve 15:13)**

Gjithçka e lidhur me Ungjillin është shpresëdhënëse. Lindja e Jezusit, varri bosh, Ardhja e dytë, rikrijimi përfundimtar – të gjithë këta janë ngjarje plotë shpresë të cilët na japin paqe dhe siguri. Për besimtarët fjala “shpresë” ka një kuptim të veçantë. “Të gjithë shpresat tona janë të themeluara në Krisht.” (Selected Messages, vëll.1, fq.56) Shpresa nuk është vetëm besimi në atë çfarë dëshiron. Ajo është pritje e gëzuar për diçka të mirë që shpresojmë duke u bazuar në atë çfarë Zoti ka bërë për ne dhe është duke bërë tani. Jezusi si Perëndia i shpresës, jo vetëm na jep shpresë por Vetë është burimi i shpresës. Nuk ka shpresë pa Jezusin.

Pali lutet që të mbushemi “me çfarëdo gëzimi dhe paqe me anë të besimit”. Gëzim dhe paqe janë karakteristika e një jetë plotë shpresë. Jezusi i kujtoi dishepujve të Tij: “Këto gjëra jua kam thënë që gëzimi im të qëndrojë në ju dhe gëzimi juaj të jetë i plotë.” (Gjoni 15:11)

Perëndia i Paqes është i vetmi që mund të na dhurojë një paqe të qëndrueshme. Fjalët e fundit të Jezusit dishepujve të Tij ishin: “Unë po ju lë paqen, po ju jap paqen time.” Një jetë me bollëk është jeta që ka gëzim, paqe dhe shpresë e cila gjendet vetëm në Perëndinë e Paqes. Njerëzit me shpresën e Zotit në zemër gjithmonë drejtohen nga siguria e shpresës së bekuar. Njerëzit me shpresë e mbajnë një shpresë fituese madje duke bërë ballë me vdekjen, sepse Perëndia i shpresës tashme ka mposhtur vdekjen dhe varrin. Ne vështrojmë të ardhmen plotë gëzim, me siguri që atë ditë kur do vijë Jezusi, “do të jemi të ngjashëm me Të, sepse do ta shohim se si është Ai.” (1 Gjoni 3:2) “Çdokush që ka shpresë te Ai, pastron veten ashtu si Ai është i pastër. Ata janë të lirë nga dëshira e madhe në ankth, ankesa dhe pakënaqësi.” (“Sons and Daughters of God,” fq.310)

*Lutja ime sot: “O Zot, më mbush sot me shpresë, gëzim dhe paqe nëpërmjet të fuqisë së Frymës së Shenjtë. Amen.”*

31 Tetor

## AI QË ËSHTË MË I MADH SE JAKOBI

**“Vallë je më i madh se Jakobi, ati ynë, qe na dha këtë pus dhe piu prej tij ai vetë, bijtë e tij dhe bagëtitë e tij?” (Gjoni 4:12)**

Gruaja samaritane te pusi i Jakobit në Sihar, i bën një pyetje troç Jezusit: “Vallë je më i madh se Jakobi, ati ynë?”

Samaritanët menduan se falë Jozefit, ata ishin pasardhësit e patriarkut të nderuar Jakob. Ata nderonin Jakobin si atë, thuajse po në atë mënyrë si judenjtë nderonin Abrahamin. (Shih Gjoni 8:33) Oferta e Krishtit të shijojë ujin e gjallë i cili është më i mirë se ai nga pusi i Jakobit, fillimisht e tronditi gruan si një mendjemadhësi e paparë.

Përgjigja e habitshme e Krishtit ndaj pyetjes së saj paragjykuese, tregon qartë se pusi i Jakobit nuk e siguroi plotësisht Jozefin dhe brezat pas tij të cilët pinin nga ai. Kurse Krishti ofron burimin e ujit të gjallë i cili do të forcojë njeriun dhe do të shuaj etjen përjetë. Më tepër, dhurata e dhënë nga Ai i cili është më i madh se Jakobi, është aq gjallëruese sa ata që do ta pranojnë, nuk do të kenë më nevojë të shkojnë nëpër shenjtëroret, tempujt dhe vende të mira për të adhuruar Zotin. Ata do të adhurojnë Zotin “në frymë dhe në të vërtetë.” (Shih Gjoni 4:23, 24)

Ç’kontrast midis Jakobit dhe Jezusit, Shpëtimtarit të botës! Jakobi dikur kishte parë Krishtin në vegim. Atëherë Krishti u shfaq në mënyrë simbolike si shkalla që lidh tokën me Qiellin. (Shih Zanafilla 28:12; Gjoni 1:51) Po të kishte njohur grua Jezusin më përpara, ajo nuk do të kishte pyetur: “Vallë je më i madh se Jakobi, ati ynë?” Vërtetë, Jezus Krishti është më i madh se Jakobi. Ellen White shkruan rreth takimit të Jezusit me gruan samaritane këto fjalë: “Ajo pa para saj vetëm një udhëtar të etur e plot pluhur nga rruga. Në mendjen e saj ajo e krahasoi atë me patriarkun e nderuar Jakob. Ajo besonte se asnjë pus tjetër s’mund të ishte i njëjtë me atë, që i ishte siguruar atyre nga të parët e tyre. Ajo shihte si mbrapa në kohë ashtu edhe para, tek ardhja e Mesias, teksa Shpresa e të parëve, Mesia Vetë, ishte atje përballë saj dhe ajo s’e njihte.”

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti je më i madhi! Unë dua të shërbej dhe të nderoj. Amen.”*

1 Nëntor

MIRËMBAJTËSI I GJITHÇKAJES

**“Ai, duke qenë shkëlqimi i lavdisë së tij dhe vula e qenies së tij dhe duke i mbajtur të gjitha me fjalën e fuqisë së tij, mbasi e bëri vetë pastrimin nga mëkatet tona, u ul në të djathtën e Madhërisë në vendet e larta.” (Hebrenjve 1:3)**

Zoti nëpërmjet Jezus Krishtit ka krijuar çdo gjë dhe gjithashtu e mban çdo gjë.  
(Shih Hebrenjve 1:2, 3)

Jezus Krishti është duke mbajtur vazhdimisht gjithçka së bashku, dhe na drejton drejt qëllimit fisnik.

Zoti me fuqinë e Tij e mban mbarë Gjithësinë dhe të gjitha trupat qiellore në orbitat e tyre të caktuara. Me të njëjtën fuqi me anë të cilit Zoti krijoi gjithçka, Ai edhe e mban çdo gjë. Pali vë re që gjithçka ekziston dhe është mbajtur së bashku falë Krishtit. (Shih Kolosianëve 1:17) Krijuesi dhe Shpëtimtari ynë jo vetëm e mban Gjithësinë por edhe e ka berë atë me një qëllim dhe plan të caktuar.

Krishti nuk është një pronar udhëtues. Ai është përfshirë personalisht në sundimin e ndërlikuar të krijimit, duke mirëmbajtur çdo gjë. Krishti jo vetëm kujdeset për mirëqënien fizike të krijesës së Tij por edhe për mirëqënien shpirtërore të qenieve intelektuale, siç jemi edhe ne. Vepra shpëtuese e Krishtit është një provë e fortë e fuqisë së Tij transformuese dhe Krishti i cili sundon Gjithësinë, pa pushim mbështet, mbron dhe drejton popullin e Tij drejt ripërtëritjes së plotë të Universit. Ellen G.White shkruan: “Energjia e Tij ende përdoret për të mirëmbajtur objektet e krijimit të Tij. Mekanizmi, që u përcaktua dhe u vu në lëvizje në fillim, nuk vazhdon të veprojë me anë të energjisë së brendshme dhe të bëjë që pulsi të rrahë, që frymëmarrja të pasojë frymëmarrjen; por çdo frymëmarrje, çdo rrahje e zemrës, është një evidencë që tregon mbi përkujdesjen e gjithanshme të Atij, në të cilin ‘ne jetojmë, lëvizim dhe jemi.’ (Veprat 17:28)” (“Patriarkë dhe Profetë”, fq.70)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që ke krijuar dhe e mban çdo gjë dhe më jep siguri rreth hirit tënd shpëtues dhe fuqizues. Amen.”*

2 Nëntor

## **PASTRUESI NGA MËKATET**

**“Ai, duke qenë shkëlqimi i lavdisë së tij dhe vula e qenies së tij dhe duke i mbajtur të gjitha me fjalën e fuqisë së tij, mbasi e bëri vetë pastrimin nga mëkatet tona, u ul në të djathtën e Madhërisë në vendet e larta.” (Hebrenjve 1:3)**

Ky titull pranë fuqisë krijuese dhe mbajtëse të Jezusit, thekson edhe aftësinë e Tij për të pastruar nga mëkatet. Me anë të veprës së Tij pajtuese, Krishti përmbushi dy aspekte kyç në pastrimin e njerëzimit nga mëkatet. Së pari, falë kurbanit të Tij pajtues dhe zëvendësues për ne, i cili u krye një herë e përgjithmonë për të gjithë, Jezusi pastron çdo njeri që beson. Kështu Jezusi i ka siguruar *të gjithë* me shansin e shpëtimit. Aspekti i dytë pajtues dhe pastrues është që Jezusi pastron nga mëkatet *çdo njeri*. Çdokush që

shpall me besim meritën e Krishtit në Kalvar, pastrohet dhe pajtohet me Perëndinë. Kjo fazë e pajtimit do të vazhdojë deri sa njeriu i fundit do të bëj zgjedhjen e tij përfundimtare – të pranoj apo të refuzoj shpëtimin.

Te kryqi Jezus Krishti kreu punën e Tij si flijim për mëkatet tona. (Shih Zakaria 13:1) Te kryqi Zoti kreu pjesën e Tij të plotë në procesin e pajtimit. Kurse tani Krishti në Qiell ende vazhdon punën pajtuese midis njerëzve dhe Zotit ku Ai na shfaqson para Atit Qiellor. (Shih Hebrenjve 7:25) Pastrimi i fundit nga mëkati do të ndodh kur Krishti, Pastruesi nga mëkatet, do të kthehet sërish dhe do të asgjësojë plotësisht çdo gjurmë të mëkatit përgjithmonë. Atëherë njerëzit me zemra dhe mendje të pastëra do të kremtojnë Zotin në përjetësi.

Ellen G.White duke folur rreth Krishtit si Krijues, Mbajtës dhe Pastrues, komenton: “Ka Person Perëndi Atë dhe Person Perëndi Krisht, Biri i Perëndisë. ‘ Perëndia, mbasi u foli së lashti shumë herë dhe në shumë mënyra etërve me anë të profetëve, së fundi, këto ditë na ka folur me anë të Birit. ... Ai, duke qenë shkëlqimi i lavdisë së tij dhe vula e qenies së tij dhe duke i mbajtur të gjitha me fjalën e fuqisë së tij, mbasi e bëri vetë pastrimin nga mëkatet tona, u ul në të djathtën e Madhërisë në vendet e larta.’ (Hebrenjve 1:1-3)” (“Review and Herald”, 8 nëntor, 1898)

*Lutja ime sot: “O Zot, të lutem, më pastro nga mëkatet dhe më mbaj deri në atë ditë kur do rikrijosh çdo gjë! Amen.”*

3 Nëntor

## I DËFTUARI NGA PERËNDIA

**“Burra të Izraelit, dëgjoni këto fjalë: Jezusi Nazareas, njeriu i dëftuar nga Perëndia ndër ju me vepra të fuqishme, me mrekulli dhe shenja që Perëndia bëri ndër ju me anë të tij, siç edhe vet e dini.” (Veprat 2:22)**

Apostulli Pal një nga një jep prova që Jezusi Nazareas ka qënë një njeri i veçantë, i dëftuar nga vetë Perëndia. Pali na jep një provë të sigurtë që Jezusi vërtetë ishte Ai për çfarë Ai pretendoi: Biri i Perëndisë.

Krishtin nuk e autorizoi as sinedri (gjykata e judenjve), as ndonjë organizatë akademike. Ai u autorizua nga vetë Perëndia. Pjetri në fjalimin e tij kujton dëgjuesit për Jezusin i cili kishte jetuar midis tyre. Jezusi ishte një njeri shumë i veçantë, të cilin ata mund të shikonin, njohin dhe dëgjonin. “Me vepra të fuqishme, me mrekulli dhe shenja”, Jezusi vërtetoi që Ai është vërtetë Biri i Perëndisë së gjallë.

Në qoftë se dikush dyshonte rreth aftësive të Krishtit, ai vetëm duhej të pyeste ish-të-verbërit Bartime, e vesë së Nainit, ish-pushtuarit nga demonët në Geras, ish-i-paralizuarit në Betezda ose shumë të tjerë të cilët Jezusi kishte shëruar, shpëtuar ose çliruar nga demonët me anë të prekjes ose urdhërit e të Dëftuarit nga Perëndia.

Asnjëri nuk mund të mohonte një provë aq të fortë. Ata së bashku me Pjetrin ishin dëshmitarë okular e veprave të mrekullueshme të Jezus Krishtit. Edhe ne si të shpëtuarit falë hirit shpëtues dhe transformues së Krishtit, mund të gëzohemi me një siguri të bekuar që Ai është Shpëtimtari, Ndërmjetësuesi dhe Mbreti ynë i ardhshëm i dëftuar. “Pjetri foli qartë dhe dëshmoi fort rreth vdekjes dhe ringjalljes së Krishtit: “Burra të Izraelit, dëgjoni këto fjalë: Jezusi Nazareas, njeriu i dëftuar nga Perëndia ndër ju me vepra të fuqishme, me mrekulli dhe shenja që Perëndia bëri ndër ju me anë të tij, siç edhe vet e dini.” (Veprat 2:22)” (“The Acts of the Apostles”, fq.41)

*Lutja ime sot: “O Zot, faleminderit që më jep siguri me anë të Përfaqësuesit Tënd të dëftuar rreth shpëtimit falë hirit me anë të besimit. Më transformo në ngjashmërinë e Jezusit. Amen.”*

4 Nëntor

## SHEMBULLI I RINISË

**“Dhe Jezusi rritej në dituri, në shtat dhe në hir përpara Perëndisë dhe njerëzve.” (Luka 2:52)**

Luka na ka pikturuar një portret të mrekullueshëm të Shpëtimtarit gjatë fëmijërisë dhe rinisë së Tij. Atje shohim një zhvillim harmonik të aftësive dhe vetive të Tij, duke u bërë një person i shëndetshëm dhe harmonik. Jezusi është një shembull i përsosur për rininë e çdo kohe dhe çdo kulture.

Zhvillimin harmonik i Krishtit përmbledhin shumë saktë këto fjalë: “Dhe Jezusi rritej në dituri, në shtat dhe në hir përpara Perëndisë dhe njerëzve.” Kjo përfshin zhvillimin fizik, intelektual, moral dhe shpirtëror. Shpëtimtari ynë nuk lindi me dije dhe zgjuarsi të mbinatyrshme. Ai mësoi çdo gjë hap pas hapi. “Çdo fëmijë mund të mbledh dije ashtu si Jezusi.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.45) Jezusi u rrit duke kryer të gjitha aktivitetet e nevojshme fizike dhe duke ushtruar vetkontrollin sipas ligjeve të shëndetit.

Jezusi u bë i fortë moralisht dhe shpirtërisht, duke medituar dhe iu lutur Zotit, si edhe duke studiuar me zell Shkrimet e Shenjta. Ai ishte një shembull i gjallë i asaj se çfarë do të thotë të rritesh në përsosmëri. Në karakter Jezusi dallohej me një tërheqje të veçantë, durim të palekundshëm, mirësjellje, gëzim dhe takt, dhembshuri dhe dashuri, si edhe thjeshtësi dhe mirësi. (Lexoni kapitullin 7.Si fëmijë, te Biografia e Dashurisë nga Ellen G.White) Zhvillimi i plotë i karakterit të Jezusit që nga fëmijëria deri në pjekuri është fakti më i habitshëm i jetës së Tij. “Ai i nderonte prindërit e vet, zbatonte udhëzimet e tyre në mënyra të ndryshme, përherë sipas aftësive të një fëmije dhe në çdo fazë të zhvillimit të Tij ishte i përsosur dhe shfaqte hirin e thjeshtë e të natyrshëm të një jete pa mëkat.” (“Mësimi ndryshe nga Jezusi”, vëll.1, fq.66)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj për portretin e Krishtit – Shembulli i rinisë. Vepro te unë që të pasqyroj bukurinë e karakterit të Tij. Amen.”*

5 Nëntor

## DRITA E JETËS

**“Dhe Jezusi u foli atyre përsëri duke thënë: “Unë jam drita e botës; kush më ndjek nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës.”” (Gjoni 8:12)**

Me këtë titull të dyfishtë, Jezusi e quan veten jo vetëm “Drita e botës” por edhe “Drita e jetës”. Motivi i dritës zë një vend të rëndësishëm në historinë e shpëtimit dhe të krijimit.

Për të ilustruar rolin e Jezusit në punën e shpëtimit, apostulli Gjon disa herë përdor fjalët “drita” dhe “jeta”. Shpëtimtari ynë i mrekullueshëm na ilustron si drita e botës edhe si drita e jetës. Ai është drita jetëdhënëse. Jezusi është drita krijuese. Jezusi si drita e botës përmban një fuqi shëruese, ripërtëritëse dhe gjallëruese. Ata që e marrin këtë dritë dhe e përdorin në jetën e tyre, e kanë jetën e përjetshme. Jezusi erdhi si drita e botës për të përzënë errësirën mbytese të mëkatit, indiferencën dhe vdekjen, dhe për të ripërtëritur jetën tonë duke na dhuruar shpresën dhe kuptimin e jetës.

Në Shkrimet e Shenjta lexojmë që drita dhe errësira gjithmonë përjashtojnë njëra-tjetrën. Errësira simbolizon shtypjen, amullinë, shëmtërinë dhe vdekjen. Kurse drita përfaqëson çlirimin, ripërtëritjen dhe jetën. Gjon ka thënë me pak fjalë: “” (1 Gjoni 1:5) Në Dritën e jetës gjithçka është shpresëdhënëse, gjallërues dhe jetëdhënëse. Jezusi tha: “” (Gjoni 8:12) Në botën tonë jeta është e pamundur pa dritë. “Në qoftë se dielli ndalonte së ndriçuari, tërë bota e bimëve dhe e kafshëve do të zhdukej. Kjo ilustron faktin që ne nuk mund të jetojmë jetën shpirtërore pa qëndruar nën rrezeve të Diellit të Drejtësisë, pra Jezusit.” (“Sons and Daughters of God”, fq.281)

*Lutja ime sot: “O Zot, të lavdëroj që falë Teje mund të jetojë në Dritën e jetës, pa mëkat dhe me siguri për jetën e përjetshme. Amen.”*

6 Nëntor

## LLAMBA E QYTETIT

**“Dhe qyteti nuk ka nevojë për diell, as për hënë që të ndriçojnë në të, sepse lavdia e Perëndisë e ndriçon atë, dhe llamba e tij është Qengji.” (Zbulesa 21:23)**

Apostulli Gjon duke na pikturuar bukurinë dhe shkëlqimin e qytetit të shenjtë në përjetësi, na dhuron një portret të mrekullueshëm të Shpëtimtarit tonë. Atje shohim Jezusin si dritën e qytetit. Drita verbuese e kryeqytetit të Mbretërisë Qiellore është Ai i cili është Drita e botës.

Qytetin e bukurisë së papërshkrueshme e bën ende më të mahnitshëm, shkëlqimin e Jezusit – burimin e dritës. Ndriçimi tërheqës i Parisit, Londrës dhe Nju Jorkut zbehet para Krishtit, shkëlqimit të qytetit të shenjtë. Nuk do kemi më nevojë për diellin në qytetin e shenjtë, sepse “llamba e tij është Qengji.” (Zbulesa 21:23) As dielli dhe hëna së bashku nuk mund të kontribuojnë për më shumë dritë në praninë e lavdisë shndritse të Birit të Perëndisë. Burimet e krijuara të dritës nuk krahasohen dot me Burimin e dritës. Asnjë mendje njerëzore nuk mund të kuptojë plotësisht lavdinë e pranisë rrezatuese të Krishtit në kryeqytetin e Mbretërisë Qiellore.

Ellen White na përshkruan ndriçimin e qytetit të shenjtë: “Drita e diellit do të zëvendësohet me shkëlqimin i cili nuk do t’i pengojë sytë po që larg e tejkalon dritën e diellit të mesditës. Lavdia e Zotit dhe e Qengjit do ta mbushë qytetin e shenjtë me dritën e cila kurrë nuk do të shuhet.” (“Beteja e Madhe”, fq.638)

*Lutja ime sot: “O Zot, gëzohem shumë që Ti do jesh drita e qytetit të shenjtë. Të lutem vazhdo të punosh me zemrën time që të eci gjithmonë në dritën Tënde. Amen.”*

7 Nëntor

## SHËRBENJËS I SHENJTËRORES

**“Ne kemi një kryepriфт të tillë, i cili qëndron në të djathtën e fronit të Madhërisë në qiejt, shërbenjës i shenjtërores dhe të tabernakullit të vërtetë, të cilin e ngriti Perëndia e jo njeriu.” (Hebrenjve 8:1, 2)**

Pali, pasi ka folur rreth veprës shpëtuese të Krishtit e kryer në kryq, tani na sqaron se çfarë është duke bërë Krishti për ne tani në Qiell. Këtu Krishti pikturohet si “Shërbenjës i shenjtërores”.

Pali na paraqet Jezusin si Kryepriфт i cili shërben besnikërisht për popullin e Tij. Faza e shërbesës së Krishtit në Qiell është quajtur “një shërbesë më të shquar”. (Hebrenjve 8:6) Shkaku i kësaj është fakti që Krishti është “ndërmjetësi i një besëlidhjeje më të mirë, që bazohet mbi premtime më të mira.” Krishti gjatë kësaj shërbesë qëndron para Atit si përfaqësuesi i njerëzimit. Ai është i vetmi ndërmjetësues midis Zotit dhe njeriut.

Titulli Shërbenjës përmban gjithçka që Krishti bën në shenjtërore për popullin e Tij duke përgatitur ato për çlirimin përfundimtar. Duke qënë Shërbenjës në shenjtëroren qiellore, Jezusi përfaqëson njerëzit si Kryepriфтi, Ndërmjetësi i besueshëm, Pajturesi i dhembshur dhe Avokati i aftë. Me një Shërbenjës të tillë e kemi shpëtimin të sigurtë. Jezusi duke folur rreth atyre që vijnë te Perëndia nëpërmjet Tij, ka premtuar: “Unë u jap atyre jetën e përjetshme dhe nuk do të humbasin kurrë, e askush nuk do t’i rrëmbejë nga dora ime.” (Gjoni 10:28) “Së bashku me erën e mirë të drejtësisë së Tij, lutjet e besimtarëve ngrihen te Perëndia si temjan me aromë të ëmbël. Flijimi pranohet

plotësisht dhe falja mbulon të gjitha shkeljet. Krishti është Shërbenjësi i shenjtërores për çdo besimtar të vërtetë.” (“Signs of the Times”, 14 shkurt, 1900)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj për shpëtimin dhe jetën e përjetshme të cilën mund të marrë me siguri falë Krishtit, Shërbenjësit e shenjtërores qiellore. Amen.”*

8 Nëntor

## **BUKA JETËDHËNËSE**

**“Kjo është buka që zbriti nga qielli; nuk është si mana që hëngrën etërit tuaj dhe vdiqën; kush ha këtë bukë do të jetojë përjetë.” (Gjoni 6:58)**

Jezusi shpall me siguri që Ai “është buka që zbriti nga qielli” dhe që “kush ha këtë bukë do të jetojë përjetë.” (Gjoni 6:58)

Kjo shpallje e thellë ku Jezusi krahasohet me bukë, sjell dimensione të reja në jetën tonë të besimit. Ne ushqehemi nga buka për të marrë fuqi dhe për të siguruar jetë. Kurse Krishti, buka nga Qielli, na jep jetë, na mban gjallë dhe na dhuron jetën e përjetshme. Buka jetëdhënëse na siguron jetën e cila është e përjetshme dhe cilësore.

Ashtu si ne hamë bukë përditë, kështu duhet të ushqehemi për ditë edhe nga Buka që zbriti nga Qielli. Ushqyerja nga buka jetëdhënëse duhet të bëhet zakoni ynë. Krishti është dhurata nga Zoti për të gjithë që e pranojnë me besim. Kushti i jetës së përjetshme është marrdëhënie e vazhdueshme dhe e shëndetshme me Jezusin, Zotin dhe Shpëtimtarin tonë. Ashtu si kemi nevojë për ushqim për një jetë të shëndetshme, kemi nevojë për Krishtin që të mbajtur veten gjallë dhe të shëndetshëm shpirtërisht.

Ja lajmi i mirë rreth bukës jetëdhënëse: duke ushyer veten me këtë Bukë që tani dhe këtu, jeta e përjetshme bëhet realiteti dhe siguria, jo vetëm shpresa e së ardhmes. Jeta në Krisht është një jetë cilësore, të cilën shijojmë që tani dhe këtu duke u përgatitur për jetën e përjetshme në një botë të rikrijuar dhe të përsosur. Ellen White komenton: “Ata, që e shohin Krishtin në karakterin e Tij të vërtetë dhe e marrin në zemër, kanë jetën e përjetshme. Nëpërmjet Frymës, Krishti banon në ne dhe Fryma e Perëndisë, e marrë në zemër me besim, është fillimi i jetës së përjetshme.” (“Biografia e Dashurisë”, fq. 318)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të ushqehem për ditë me Bukën jetëdhënëse që të kem jetën e përjetshme. Amen.”*

9 Nëntor

## **DËSHMITARI I SË VËRTETËS**

**“Për këtë unë kam lindur dhe për këtë kam ardhur në botë; që të dëshmoj për të vërtetën.” (Gjoni 18:37)**

Si përgjigje ndaj pyetjes provokative të Pilatit, Jezusi shpalli: “Për këtë unë kam lindur dhe për këtë kam ardhur në botë; që të dëshmoj për të vërtetën.” (Gjoni 18:37)

Krishti gjatë jetës së Tij në tokë, dha një provë të vërtetë dhe të padiskutueshme rreth Zotit, vetvetes, njeriut dhe planit të shpëtimit. “Ai erdhi për të zbuluar karakterin e Atit Qiellor kështu që njerëzit mund të adhurojnë Atë në frymë dhe në të vërtetë.” (“Lift Him Up”, fq.166) Prania fizike e Jezusit dëshmoi rreth së vërtetës. Gjithçka që Ai bënte ose thoshte në tokë, dëshmoi rreth së vërtetës në plotësinë e saj. Jezusi para farisenjve dhe akuzuesve të Tij mbrojtë qartë dëshminë e Tij duke shpallur: “Edhe pse dëshmoj për vetvete, dëshmimi im është i vërtetë, sepse unë e di nga kam ardhur e ku po shkoj.” (Gjoni 8:14)

Dëshmia më e përkryer e Jezusit rreth së vërtetës ishte ajo te kryqi. Vdekja e Tij në kryq ishte zbulesa më e lartë e karakterit të Perëndisë dhe mbretërisë së Tij. Krishti si Dëshmitari i vërtetë ka vërtetuar të gjitha shpalljet e Ungjillit. Falë Tij, ne kemi një siguri të vërtetë rreth shpëtimit nga mëkatet, paqes me Zotin, jetës së përjetshme dhe ripërtëritjes të të gjitha gjërave. Ne e dimë dhe e pranojmë realitetin e tërë premtimeve të Zotit, sepse dëshmia e Jezusit është e besueshme. “Krishti pohoi që Fjala e Tij përmban çelësin i cili do të hap sekretin atyre që do jenë gati për ta pranuar atë. Atje ka fuqi tërheqëse dhe ky është sekreti i përhapjes së mbretërisë së Tij të së vërtetës. Ai dëshiroi që Pilati të kuptonte që natyra mëkatore ripërtëritet vetëm me anë të pranimit e së Vërtetës.” (“Signs of the Times, 24 janar, 1900)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti erdhe për të dëshmuar për të Vërtetën. Meqënëse Ti je i besueshëm, jam i/e sigurt rreth shpëtimit tim. Amen.”*

10 Nëntor

## ZOTI I TË KORRAVE

**“ Lutjuni, pra, Zotit të të korrave, të dërgojë punëtorë në të korrat e Tij.” (Mateu 9:38)**

Te Gjoni 4:35-38 Jezusi flet rreth korrjes duke simbolizuar me të, mbledhjen në Mbretërinë e Perëndisë e atyreve që kanë ndjekur Ungjillin e shpallur. Jezusi përdori simbolizmin e korrjes duke e lidhur atë me përgjigjen pozitive e shumë samaritanëve në Sihar kur një grua i thërriste duke thënë: “Ejani të shikoni një njeri që më ka thënë gjithçka kam bërë; vallë mos është ky Krishti?” (Gjoni 4:29)

Gjatë mesazhit të Tij habitës, Jezusi nxiti dishepujt e Tij: “Ngrini sytë tuaj dhe shikoni fushat që tashmë zbardhojnë për korrjen.” (Gjoni 4:35) Shtyrja për të korrur ka pasoja shumë të dëmshme. Tani, ndërsa ende na shkëlqen dielli i hirit të Perëndisë dhe është dita, korrësit duhet të veprojnë sepse “vjen nata kur askush nuk mund të veprojë.” (Gjoni 9:4)

Në mesazhin e lamtumirës, Jezusi dha porosinë e madhe e cila përfshin tërë njerëzimin: “Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër

të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë.” (Mateu 28:19) Urdhëri i dhënë dishepujve të predikojnë, mësojnë, shërojnë, pagëzojnë dhe shpallin lajmin i mirë dhe të përgatisin “të gjithë popujt” për mbretërinë e Perëndisë është gjithashtu për kishën e sotshme. Besimtarët sot duhet të veprojnë po me atë zell që kishte Krishti kur foli për korrjen.

Korrja po afrohet fundit dhe Jezusi do vij shpejt. Tani është koha më e përshtatshme për të drejtuar, me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë, njerëzit e çdo kombi, race dhe shtrese të Jezusi i cili shpejt do vij në lavdi. Ja mesazhi për besimtarët e kohëve të fundit: “Zoti nga hiri i Tij i mahnitshëm ka premtuar një dhuratë të veçantë kishës afër përfundimit të korrjes, për ta përgatitur për ardhjen e Birit të Tij. Si shiu i fundit para korrjes, do të derdhet Fryma e Shenjtë me bollëk. Pikërisht këtë duhet të kërkojnë besimtarët në lutje Zotit të të korrës.” (“The Acts of the Apostles”, fq.55)

*Lutja ime sot: “O Zoti i të korrës, më jep Frymën e Shenjtë dhe më fuqizo për të mbledhur ... nga kjo botë mëkatare. Amen.”*

11 Nëntor

## ZOTI NË QIELL

**“Dhe ju, zotërinj, bëni po kështu ndaj tyre, duke i lënë kërcënimet, duke ditur që i tyre dhe juaji Zot është në qiell dhe se tek ai nuk ka asnjë anësi.” (Efesianëve 6:9)**

Ky portreti i Jezusit gjendet në tekstin ku Pali i adresohet skllëvërit dhe zotërinjve të tyre. Qartë, kisha e hershme kishte disa pronarë të konvertuar të cilët jetonin me kuptimin e tyre shpirtërore dhe përgjegjësi para Zotit. Duke adresuar të krishterë skllëvër dhe të krishterë zotërinj, Pali jep disa këshilla dhe udhëzime. Meqenëse zotërinjtë dhe po ashtu skllëvërit ishin pjesët e trupit të Krishtit, Pali i inkurajonte të respektojnë njëri-tjetrin, të tregohen dashamirës dhe me takt të krishterë. Ai fton zotërinjtë të mos kërcënojnë, të mos tregohen të ashpër ose mizor ndaj skllëvërit të tyre për t’i detyruar të binden, sepse këto veprime nuk vjen nga Fryma e Krishtit, Zotit tonë në Qiell.

Të krishterëve-zotërinj kujtohet që të gjithë njerëz, qoftë skllëvër, qoftë të lirë, janë të nënshtruar Zotit në Qiell. Më pas Pali jep një këshill zotërinjve. Ai thekson që një ditë Zoti në Qiell do të kërkojë atyre llogari se si i kanë trajtuar skllëvërit e tyre. Në ditën e gjykimit Zoti do të veprojë në mënyrë absolutisht objektive, pa favorizëm, me drejtësi si ndaj zotërinjve, po ashtu ndaj shërbëtorëve. Zotit në Qiell nuk i lë përshtypje pozita ose shkalla shoqërore. Pavarësisht nga dallimit tonë sipas statusit shoqëror ose material, ne të gjithë jemi të përgjegjshëm para Zotit më të lartë – Jezus Krishtit, i cili është Zoti mbi të gjithë. “Zoti në Qiell ju ka dhënë minjerën e së vërtetës, dhe ju keni për të nxjerrë në dritë të gjithë thesaret e saj. Duhet të gjeni këto xhevahire jo vetëm për të parë bukurinë e tyre, jo vetëm për të treguar rreth tyre, por për të zbuluar në ditën e përditshme fuqinë transformuese të së vërtetës.” (“Review and Herald”, 21 janar, 1890)

*Lutja ime sot: “O Zot im në Qiell, të lutem më ndihmo të jem plotësisht besnik ndaj Teje. Të përkas vetëm Ty. Amen.”*

12 Nëntor

### **“BURRI QË MË KA PARAPRIRË”**

**“Mbas meje vjen një burrë që më ka paraprirë, sepse ishte përpara meje!” (Gjoni 1:30)**

Nga të gjithë portretet e Jezusit nga Gjon Pagëzori, ky portret veçanërisht dallohet nga të tjerët. Gjoni gjithmonë ka shfrytëzuar shansin të lartësojë dhe të përlëvdojë Krishtin si Mesian i premtuar. Ai kurrë nuk e dyshoi superioritetin dhe lavdinë e Birit të Perëndisë. Një herë Gjoni tha rreth Jezusit: “Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatin e botës!” (Gjoni 1:29) Në një tjetër tekst Gjoni adreson Jezusin si dikë që ka ardhur nga lartë dhe i cili është superior mbi të gjithë. (Shih Gjoni 3:28-31) Me një përlulësi të sinqertë Gjoni pranoi që Jezus Krishti është “më i fortë se unë, dhe unë nuk jam i denjë as të mbaj sandalet e tij.” (Mateu 3:11) Gjoni pohoi rreth Krishtit: “Ai duhet të rritet dhe unë të zvogëlohem.” (Gjoni 3:30)

Ndoshta titulli më shprehës i Gjonit për Jezusin është: “burrë që më ka paraprirë”. Për Gjon Pagëzorin, profetin dhe predikuesin e madh, Jezusi nuk ishte një njeri i thjeshtë. Edhe pse ai pa në Jezus njeriun me kuptimin më të plotë të fjalës, ai e pa në Jezusin Burrin që e kishte paraprirë – superior dhe i pashoq. Kurrë më parë nuk kishte jetuar një njeri si Jezusi. Ai ishte Perëndi-njeri, superior dhe më i lartë mbi të gjithë.

Jezusi paraprin të gjithë edhe falë ekzistencës së Tij që nga koha e përjetësisë, falë mishërimit të Tij, jetës së papërsëritshme, pajtimin e mrekullueshëm të njerëzve me Zotin, triumfit të ringjalljes dhe punës së Tij ndërmjetësuese në Qiell. Jezusi paraprin të gjithë në gjithçka. Ashtu do jetë edhe në amshim. “Gjoni duke parë Jezusin para tij, shpalli: “Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatin e botës! Ky është ai për të cilin unë thashë: “Mbas meje vjen një burrë që më ka paraprirë, sepse ishte përpara meje!”.” (“Review and Herald”, 7 janar, 1890)

*Lutja ime sot: “O Zot, edhe unë si Gjon Pagëzori dua të të lartësojë. Ti je i pari dhe i fundit. Ti je gjithçka. Amen.”*

13 Nëntor

### **“FJALA U BË MISH”**

**“Dhe Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne; dhe ne soditëm lavdinë e Tij, si lavdia e të vetëmlindurit prej Atit, plot hir e të vërtetë.” (Gjoni 1:14)**

Shprehja “Fjala u bë mish” është një nga temat më të përhapur, më të njohur dhe më të diskutuar rreth Jezusit.

Ardhja e Tij në mish ishte baza e planit të shpëtimit. Shkrimet e Shenjta vazhdimisht e theksojnë këtë të vërtetë. (Shih Luka 1:35; Gal.4:4; Fil.2:6-7, etj.) Ky në fakt është zemra e planit të shpëtimit. Problemi i mëkatit nuk do të kishte zgjidhje pa mishërimin e Jezusit.

Kur u mbush koha, Jezusi erdhi në këtë tokë. Ai “u bë mish dhe banoi ndër ne”. (Gjoni 1:14) Ai lindi “i ngjashëm me njerëzit” (Fil. 2:7) Edhe pse Jezusi u bë qenie njerëzore me kuptimin e plotë të fjalës, tek ai banoi trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë. (Shih Kol. 2:9) Te Jezusi në një mënyrë të mistershme u bashkuan dy natyra – hyjnore dhe njerëzore. Hyjnorja u mbulua me njerëzoren, megjithatë nuk u bë njerëzore. Të dy natyra u bashkuan dhe u bë të pandarë, në të njëjtën kohë duke mbetur të ndryshëm.

Jezusi si Perëndi i veshur me një trup njerëzor, mund të na ndihmojë dhe të na forcojë në çastet e dhimbjeve dhe tundimeve. (Shih Heb.2:17) Ai mund të na tregojë shembullin e një jete fitimtare mbi mëkatin. Ai vuajti dhe vdiq për të na siguruar shpëtimin. Krishti, Fjala e përjetshme, u bë Emanuel – Zoti është me ne (shih Mat.1:23). Edhe në përjetësi Ai do jetë një me ne. “Studime rreth Krishtit i mishëruar, rreth sakrificës së Tij pajtuese dhe punës së Tij ndërmjetësuese, do të nxis mendjen e studiuesve sa të ekzistojë koha. Duke parë Qiellin me vite të panumërueshme, Ai do thërrasi: “I madh është sekreti i perëndishmërisë!” (“Maranatha”, fq.365)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti u bërë një me mua për të më shpëtuar. Të falenderoj për forcën që më jep fakti që erdhe në mishin njerëzor, më kupton dhe më mbron sot! Më ndihmo të jetojë si Ti - një jetë fitimtare. Amen.”*

14 Nëntor

## UJI I JETËS

**“Ai që ka etje, le të vijë; dhe ai që do, le të marrë si dhuratë ujin e jetës.” (Zbulesa 22:17)**

Në fund të librit të Zbulesës Gjoni pikturon portretin efundit të Zotit dhe Shpëtimtarit të plotfuqishëm. Gjoni na tregon Jezusin duke përdorur krahasimin figurativ të njohur të ujit të jetës.

Kjo është oferta e fundit e shpëtimit për të gjithë. Kjo thirrje është për çdo njeri. Ajo është si thirrja para natës për të nxituar njerëzit të pajtohen me Zotin që të kenë paqe me Të. Çdokush që dëshiron të ketë jetën e përjetshme, bekime dhe gëzim, është i ftuar që të vijë dhe pi ujin e shpëtimit falas. Profeti Gjon nuk guxoi të përfundojë librin e tij pa bërë një thirrje të fundit për njerëzit që të pranojnë Krishtin, ujin e jetës. I vetmi kusht i ftesës është etja. Uji është falas dhe i jep jetë çdokujt që ka etje.

Humbja e përjetshme do të jetë pasoja e refuzim haptas, kur njeriu ka refuzuar këtë ofertë hirplotë për të marrë shpëtimin e dhuruar. Ende dëgjohet thirrja e Ungjillit: “Eja ashtu siç je. Eja pa para. Mëkatari duhet të ketë vetëm etje shpirtërore. Eja të uji i jetës!” (Shih Isaia 55:1-3) Vetë Alfa dhe Omega të fton: “Atij që ka etje unë do t’i jap si dhuratë nga burimi i ujit të jetës.” (Zbulesa 21:6)

Para se të mbyllet perdja e dramës së njerëzimit, Fryma e Shenjtë së bashku me nusen e Krishtit, pra kishën, fton: “Eja! Përkulu, pi dhe jeto përjetë!” Krishti, uji i jetës, jepet falas çdokujt. “Krishti na ofron neve, mëkatarë të etur, ujin e jetës, të cilin mund të pimë falas. Nëse përgjigjemi ndaj ftesës së Tij, Krishti do banoj në ne si burimi uji që gufon për jetë të përjetshme.” (“God’s Amazing Grace”, fq. 305)

*Lutja ime sot: “O Zot, ja po vij te Ti ashtu siç jam. Të lutem shuaje etjen time me Krishtin, ujin e jetës. Amen.”*

15 Nëntor

## **DHËNDRI**

**“Sepse Krijuesi yt është Dhëndri yt; emri i Tij është Zoti i ushtrive.” (Isaia 54:5a)**

Simboli i Krishtit si dhëndër ilustron më mirë nga të gjithë marrëdhënien e ngushtë që ka Ai me besimtarët e Tij. Motivi i një çift të martuar – burrë dhe grua – përdoret disa herë në Shkrimet e Shenjta për të ilustruar lidhjen e pathyeshme midis Krishtit dhe kishën e Tij.

Tre profetë të Dhiatës së Vjetër – Isaia, Osea dhe Ezekieli – kanë përshkruar dashurinë e madhe të Zotit nëpërmjet ilustrimit e një bashkëshorti jashtëzakonisht besnik. Profetët tregojnë që Perëndia është vetëmohues dhe falë çdo gjë, si edhe që Ai dëshiron të ripërtërijë marrëdhënien e thyer me popullin e Tij. Populli i Izraelit u sollë si një grua tradhëtare. Duke adhuruar perëndi të reme, ata e prishën marrëdhënien me Perëndinë. Dëshira e profetit Osea të pranojë sërish gruan e tij tradhëtare dhe të kthej atë në statusin e mëparshëm, na zbulon gadishmërinë e Krishtit të fali popullin e Tij dhe të kthej asaj mirëdashjen hyjnore dhe bekime. Edhe pse Izraeli kishte braktisur “Dhëndrin”, Shpëtimtari premtoi ta pranojë sërish dhe të bëhet sërish Dhëndri i popullit të Tij.

Apostulli Gjon në vegimin e tij apokaliptik shikon kishën në fund të Betejës së madhe midis Zotit dhe Satanit. Ajo nuk është më bashkëshortja kapriçoze të Laodikeut me faje dhe të meta, por “nuse e stolisur për burrin e vet.” (Zbulesa 21:2) Ashtu si një nuse përgatitet dhe zbukurohet për të takuar dhëndrin e saj, edhe kisha do përgatitet për të takuar Dhëndrin e saj i cili ka dhënë jetën e Tij për të. Jezusi do gëzohet shumë duke parë kishën përpara vetes e lavdishme, pa njolla a rrudha a ndonjë gjë të tillë, por e shenjtë dhe e paqortueshme. (Shih Efesianëve 5:27) Bibla përdor martesën për të ilustruar lidhjen e dashur dhe të shenjtë midis Krishtit dhe njerëzit të shpëtuar, të cilët Ai ka shpenguar me gjakun e Tij në Golgotë. “Mos ki frikë!” thotë Ai. “Sepse krijuesi yt është dhëndri yt; emri i tij është Zoti i ushtrive.” (“Thoughts From the Mount of Blessing” fq.64)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti ke premtuar të më falësh si një burrë i dashur dhe me mëshirën Tënde të më shpëtosh. Të falenderoj për këtë dashuri pa kushte dhe të pamerituar. Amen.”*

16 Nëntor

## **I SHENJTI I IZRAELIT**

**“Çliruesi yt është i Shenjti i Izraelit, i quajtur Perëndi i tërë tokës.” (Isaia 54:5b)**

Titulli “i Shenjti i Izraelit” në Bibël përmendet 30 herë. 25 prej tyre janë te libri i profetit Isaia. Qartë, ky ishte titulli më i preferuar e Isaia për Mesian e ardhshëm, Jezus Krishtin. I Shenjti i Izraelit është quajtur gjithashtu Mbret (shih Psalmi 89:18), Krijues (shih Isaia 43:15) dhe Perëndi (shih Isaia 54:5). Ai nuk është Zoti i një komb të caktuar por i tërë dheut, i tërë njerëzimit.

Përhapja e ungjillit nëpër mbarë botën ndodh nën drejtimit i hirshëm të Zotit dhe falë Krishtit – Shpëtimtarit të tërë njerëzimit. Falë fuqisë së Tij shpëtuese tërë toka do të mbushet me lavdinë e Perëndisë. (Shih Isaia 6:3) Duke përmbushur urdhërin e Perëndisë, Ungjilli ka për të hyrë në çdo komb, për të prekur çdo kulturë, për të thirrur çdo racë, çdo gjuhë, çdo fis dhe grup njerëzish mbi tokë. (Shih Isaia 54:2, 3; Mateu 28:19, 20) Edhe profeti Habakuk profetizoi që “dheu do të mbushet me diturinë e lavdisë të Zotit, ashtu si ujërat mbushin detin.” (Habakuku 2:14)

Marshimi përfundimtar i triumfit do të jetë nisja e mbretërisë së lavdisë, kur Zoti, i Shenjti i Izraelit, do të sundojë në drejtësi si “Perëndi i tërë tokës”. (Isaia 54:5) Atëherë Krijuesi, Shpëtimtari dhe Mbreti ynë do të dhurojë gëzimin dhe paqen e përjetshme, që besimtarët kanë pritur nëpër shekuj të tërë. Ellen G.White pohon: “Fuqia e Tij janë pa kufi. I Shenjti i Izraelit i cili emërton ushtritë qiellore, i cili mban yje nëpër orbita të tyre, të mbron edhe ty në mënyrë të veçantë.” (“Spalding and Magan Collection”, fq.84)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë dorëzohem plotësisht drejtimit Tënd. Ji mbreti i shenjtë i jetës sime. Amen.”*

17 Nëntor

## **AI ME RROBAT E NGJYROSURA ME BOJË TË KUQE FLAKË**

**“Kush është ai që vjen nga Edomi, nga Botsrahu, me rrobat e ngjyrosura me bojë të kuqe flakë? Ky, i veshur shkëlqyeshëm, që ecën në madhësinë e forcës së tij?” (Isaia 63:1)**

Ç'portret i mrekullueshëm simbolik i Jezusit! Ai ilustron fitoren që kreu Jezusi në kryq. Në fjalët e habitshme Isaia profetizon rreth fitores vendimtare mbi çdo llojë opozite në fund të betejës së madhe. Edhe pse Jezusi ka humbur shumë gjak, Ai del nga beteja si fitimtar, i fuqishëm për të shpëtuar.

Ky ilustrim – burrë me rrobat e ngjyrosura me bojë të kuqe flakë – përshkruan me saktësi Krishtin duke kaluar vuajtjet e Gjetsemanisë dhe sprovat e Golgothës. I përçmuar, i akuzuar pa faj dhe i braktisur, Jezusi “pranoi pagëzimin me gjak, që nëpërmjet Tij miliona, që janë duke vdekur të marrin jetën e përjetshme.” (“Biografia e Dashurisë”, fq. 574) Ai që vjen nga Edomi, nga Botsrahu, me rrobat e ngjyrosura me bojë të kuqe flakë, është “Qengji i Perëndisë i cili heq mëkatin e botës.” (Gjoni 1:29)

Tani Jezusi nuk është më veshur me rroba të gjakosura, Ai nuk ka më plagë me gjak; Ai është i bekuar, i lartësuar dhe i përlëvduar. Ai ka veshur rrobat e nderit, Ai flet me drejtësi dhe është i fuqishëm për të shpëtuar. (Shih Isaia 63:1)

Jezusi është ulur në lavdi si Gjykatësi i mbarë botës, Ndërmjetësi i të gjithë besimtarëve të vërtetë, dhe Mbreti i shumëpritur i mbarë Universit. Në fund të dramës së shpëtimit, Ai që ka rroba të kuqe flakë, do shfaqet në shkëlqimin e lavdisë së Tij me rroba të bardha. (Shih Zbulesa 1:13-17) Ellen White komenton: “Nuk mund të ketë asnjë dyshim rreth stabilitetit të qeverisjes së Tij [Zotit]. Vetë Biri i Perëndisë është caktuar për të përfunduar punën dhe për të mposhtur përfundimisht princin e errësirës dhe aleatët e tij.” (“The Youth Instructor”, 15 prill, 1897)

*Lutja ime sot: “O Zot, mezi po pres ardhjen Tënde triumfale në lavdi, sepse Ti je i fuqishëm për të shpëtuar! Amen.”*

18 Nëntor

## ZOTI MADHËSHTOR

**“Por aty Zoti në madhëstlinë e Tij do të jetë për ne një vend lumenjsh dhe rrjedhash të gjera uji.” (Isaia 33:21)**

Fjala “madhështor” ose “i lavdishëm” përmendet në Bibël më shumë se dyzet herë. Ajo përdoret për të ilustruar natyrën, karakterin dhe rrugët e Zotit, të zbuluar në Jezus Krisht. Perëndia është quajtur vazhdimisht “Zoti madhështor”. Pali thotë që trupi i Krishtit është i lavdishëm. (Filipianëve 3:21) Ungjilli është quajtur “ungjilli i lavdisë së Krishtit”. (2 Korintasve 4:4) Fuqia e Krishtit është “pushteti i lavdisë së Tij”. (Kolosianëve 1:11) Te letra e Titit 2:13 lexojmë rreth ardhjes së Krishtit që jemi “duke pritur shpresën e bekuar dhe të shfaqurit e lavdisë së të madhit Perëndi dhe të Shpëtimtarit tonë Jezus Krisht.” Pra, gjithçka është e lavdishme dhe madhështore në Shpëtimtarin tonë. Emri, karakteri dhe veprimet e Tij janë madhështorë. Çdo vepër i krijimit dhe shpëtimit që ka bërë Krishti është plot lavdi.

Apostulli Gjon në një mënyrë të veçantë na pikturon Krishtin, i cili është i lavdishëm në karakter, veprat e Tij madhështore, betejë dhe sundim. (Shih Zbulesa 19:1-16) Fitorja e Krishtit në kryq ishte madhështore. Caktimi i Krishtit si Ndërmjetësin

tonë te dora e djathtë e Perëndisë, ishte plot lavdi. Tani jemi duke pritur ngjarjen më të madhe të shekujve: “të shfaqurit e lavdisë të të madhit Perëndi dhe të Shpëtimtarit tonë Jezus Krisht.” (Titit 2:13)

Zoti ynë madhështor tani po punon për të përgatitur banesa në Mbretërinë e Tij të lavdishme për ata që e duan dhe presin me mall Shpëtimtarin e tyre. (Shih Gjoni 14:1-3) Premtimi i Zotit për Izraelin e lashtë do të përmbushet në Izraelin shpirtëror kur ata do të shohim Krishtin në lavdinë e Tij. Atë ditë të gëzuar të shpëtuarit do të thërrasin: “Por aty Zoti në madhësinë e tij do të jetë për ne një vend lumenjsh dhe rrjedhash të gjera uji ... Me qenë se Zoti është gjykatësi ynë, Zoti është ligjvënësi ynë, Zoti është mbreti ynë; ai do të na shpëtojë.” (Isaia 33:21, 22)

*Lutja ime sot: “O Zoti im madhështor dhe i lavdishëm, të lavdëroj dhe të falenderoj për shpëtimin e mrekullueshëm që më ke dhuruar. Amen.”*

19 Nëntor

## **MBRETI I BUKUR**

**“Sytë e tu do të sodisin bukurinë e mbretit tënd, do të shohin një vend që ndodhet shumë larg.” (Isaia 33:17)**

Profeti Isaia përshkruan me fjalë të zgjedhura bukurinë e tokës së premtuar. Ajo është një tokë lulëzuese ku ka shumë gjëra të mira si nga ana shpirtërore, po ashtu edhe nga ana materiale. Ajo është një tokë pjellore me korrje të begatë. (Shih Isa.30:23; 33:21) Bukuria e saj nuk është e ndotur, paqja në të nuk është shqetësuar. Ai vend nuk ka gjurma të sëmundjeve as të dhimbjeve. (Shih Isa.33:24) Kryeqyteti i tokës së re është e papërshkrueshme në bukurinë përrallore. (Shih Psalmi 48:2)

Por në ilustrimin e Isaias, çdo gjë tejkalon përshkrimin e Jezusit. Isaia jep kurajo besimtarëve: “Sytë e tu do të sodisin bukurinë e mbretit tënd.” (Isa.33:17) Gëzimi më i madh i tokës së re do të jetë prania e Mbretit tonë Jezus. Unë nuk do harrojë kurrë atë ditë kur takova mbretëreshën e Anglisë, Elizabet II. Isha shumë i emocionuar. Muaj të tërë flisja me shokët e mi vetëm për atë ditë.

Por sa më emocionuese do jetë ajo ditë kur do takojmë Mbretin Jezus ballë për ballë! Në fakt, ky është fitimi më i madh qiellor – të shikosh Shpëtimtarin në lavdinë dhe bukurinë e Tij. Falë hirit të Tij hyjnor, së shpejti “Sytë e tu do të sodisin bukurinë e Mbretit tënd, do të shohin një vend që ndodhet shumë larg.” (Isaia 33:17) Vendi që ndodhet shumë larg, me në fund do të bëhet realiteti ynë. Do gëzohemi për atë vend, por gëzimi më i madh do të jetë të takojmë dhe të shohim me sy Jezusin i cili na përgatiti këtë vend. Të shohim bukurinë e Tij do të jetë privilegji më i madh. “Atje ne do të jetojmë bijtë e Mbretit Qiellor, së bashku me të gjithë anëtarët e familjes mbretërore; atje ne do të shohim Mbretin në bukurinë e Tij dhe do të gëzohemi me pamjen e Tij të papërshkrueshme.” (“Heavenly Places”, fq.365)

*Lutja ime sot: “O Zot, mezi po pres atë ditë kur sytë e mi do sodisin Mbretin në bukurinë e Tij dhe do banoj me Të në tokën e premtuar! Eja, Zoti Jezus. Amen.”*

20 Nëntor

### **QYTETI I FORTË**

**“Atë ditë do të këndohet kjo këngë në vendin e Judës: "Ne kemi një qytet të fortë; Perëndia ka vënë shpëtimin për mure dhe për bastione.” (Isaia 26:1)**

Kthimi i Krishtit në planetin tonë ilustron te Isaia 25, si dita e shkatërrimit vuajtjes, ligësisë dhe e keqberësve. Kurse për besimtarët ajo ditë do të sjell shpëtim.

Populli i Zotit në këtë botë të ligë, e ngrejnë sytë lart për të parë ardhjen e Mbretit. Buzët e tyre shprehin ngazëllim: “Ja, ky është Perëndia ynë: tek Ai kemi shpresuar dhe Ai do të na shpëtojë.” (Isaia 25:9) Gjatë mirëpritjes e gëzueshme të Zotit, besimtarët do të urojnë Jezusin si qytetin e tyre të fortë. Krahësimi i Jezusit me “një qytet të fortë” (Isaia 26:1) kujton qytetin e Jerusalemit e cila mbeti e pamposhtur edhe pse Senakeribi sulmoi me gjithë forcat e tij. (Shih Isaia 36, 37)

Isaia profetizon që atë ditë të madhe dhe të frikshme të Zotit, ndjekësit e Jezusit do të këndojnë nga gëzim. Ata do këndojnë me shumë siguri: “Ne kemi një qytet të fortë.” Ky qyteti i fortë është vetë Krishti.

Falë Krishtit, qytetit të fortë, të shpëtuarit do të hyjnë në gëzim dhe bekime e tokës së premtuar. Të drejtët që zbatojnë Fjalën e Zotit, do të kenë një mirëpritje mbretërore. (Shih Isaia 26:2) Besnikët që kanë gjetur strehë në “Qytetin e fortë”, me në fund do të hyjnë në Qytetin e shenjtë. “Në atë qytet gjendet froni i Perëndisë prej së cilit rrjedh një lumë i mrekullueshëm dhe i pastër, i tejdukshëm si kristal. Bukuria e tij zbukuron qytetin e Zotit. Besimtarët do të kenë privilegj të pijnë ujin shërues të lumit të jetës.” (“The Youth’s Instructor”, 1 janar, 1852)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti je Qyteti im i fortë i shpëtimit. Kam shpresë për shpëtim vetëm te Ti. Amen.”*

21 Nëntor

### **AI QË ZHVESHI ARMIKUN**

**“Dhe mbasi i zhveshi pushtetet dhe principatat, [Zoti] ua tregoi sheshit njerëzve, duke ngadhënyer mbi ata në të.” (Kolozianëve 2:15)**

Në kohët e lashta mbreti fitimtar zhvishte ose çarmatoste ushtrinë e mundur, ie hiqte dekoratat e tyre, i zhvishte nga uniformat e tyre dhe i turpëronte publikisht duke i

detyruar të marshonin përmes qytetit para turmës tallëse. Pali bën një paralele duke shpallur që Jezusi në kryq ka mundur satanin dhe forcat e tij, i ka zhveshur dhe ka shfaqur publikisht te sheshi. Kryqëzimi ishte kulmi i betejës midis së mirës dhe së keqes. F.F. Brus ka shkruar rreth kësaj: “Druri i turpit u bë pjedestali i fitimtarit.” (The New International Commentary on the New Testament, fq. 111)

Kalvari ishte Vaterloja e satanit (beteja e Vaterlos – Waterloo – ishte beteja fatale e humbjes së Napoleonit). Duke klithur: “U krye!” Krishti u zbulua si fitimtari i madh. “Nëpërmjet kryqit Jezus Krishti i zhveshi forcat e liga dhe e hodhi posht autoritetin e princit të kësaj bote, dhe i hoqi armët të cilët ata përdornin kundër besimtarëve të drejtë.” (SDA Bible Commentary, vëll.7, fq.205)

Edhe pse “tani nuk shohim ende që të gjitha janë nën pushtetin e tij” (Heb.2:8), kemi siguri: për shkakun që Krishti te kryqi mposhti dhe e zhveshi armikun, të gjithë krijesat do të çlirohet plotësisht nga barra e armikut dhe do të shijojë paqen dhe drejtësinë. Ellen White shkruan: “Ai [Jezusi] shkatërroi pushtetet dhe principatat dhe ua tregoi sheshit njerëzve. Ai shkëputi zinxhirin e varrit dhe doli nga ajo për t’u ngritur në jetë, të cilin kishte lërë për shpëtimin tonë. “Kur ai u ngjit lart, ai e burgosi burgosjen dhe u dha dhurata njerëzve.” (Ef.4:8)” (“Our High Calling”, fq.20)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që më ke bërë edhe mua fitimtar sepse më shpëtove duke mposhtur dhe zhveshur forcat e liga. Amen.”*

22 Nëntor

## AI QË FSHIN SHKELJET TONA

**“Unë, pikërisht unë, jam ai që për hir të vetvetes fshij shkeljet e tua dhe nuk do t’i mbaj mend mëkatet e tua.” (Isaia 43:25)**

Ne mund të jemi të sigurtë që Zoti na fal çfarëdollojë mëkatesh. Ai shpall në Bibël: “Unë, pikërisht unë, jam ai që për hir të vetvetes fshij shkeljet e tua dhe nuk do t’i mbaj mend mëkatet e tua.” (Isaia 43:25) Kjo fshirje e hirshme e mëkateve tona nuk është veç një akt juridik ku vihet viza listës së mëkateve tona. Ajo është një fuqi transformuese e cila e heq mëkatet me gjithë rrënjë nga jeta e besimtarit. Fshirja ilustron një nga mënyrat se si vepron Zoti me mëkatet tona të penduara dhe të rrëfyera. Fshirja e mëkateve është një akt plotësisht i kryer. Ajo do të thotë të heq, të shkatërrojë. Pikërisht atë bën Jezusi kur një mëkatar vjen me pendim dhe besim tek Ai. Zoti nuk e mban listën e mëkateve të falur. Ato fshihen dhe hiqen nga lista përgjithmonë.

Shpëtimtari ynë jo vetëm ka premtuar të fshij tërë mëkatet tona, por na jep edhe një tjetër siguri: “Unë nuk do t’i mbaj mend mëkatet e tua.” Tek perkthimi NIV e Biblës, është shtuar fjala “më”. Si vallë Zoti i gjithëdijshtëm nuk mund të mbaj më mend mëkatet tona? Përgjigjja është e thjeshtë. Në faljen e Tij shpëtuese, Ai zgjedh të mos na përmend më mëkatet tona sepse Jezusi ka marrë një përgjegjësi të plotë për shkeljet tona të

rrëfyera. Meqenëse kemi rrëfyer mëkatet tona dhe e kemi heq dorë nga ato, Zoti na fal dhe na sheh sikur nuk kemi mëkatuar kurrë. (Shih Ezek. 18:20, 21)

Kur Jezusi fshin mëkatet tona, ia vlen të dëgjojmë paralajmërimin që Ai i tha gruas e kapur në flagrancë: “As unë nuk të dënoj; shko dhe mos mëkato më.” (Gjoni 8:11) Faljen e gjejmë te Zoti. Falë meritës së Jezusit, Zotit tonë të kryqëzuar dhe të ringjallur, ne pranojemi plotësisht dhe falas. Profeti Isaia dëgjoji Zotin duke thënë të zgjedhurit e Tij: “Unë, pikërisht unë, jam ai që për hir të vetvetes fshij shkeljet e tua dhe nuk do t’i mbaj mend mëkatet e tua.”

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që Ti i fshin të gjitha mëkatet e mia dhe më mban që të mos biem sërish në tundim. Amen.”*

23 Nëntor

## **SHPLLËSI I MBRETËRISË**

**“Por ai u tha atyre: “Më duhet ta shpall lajmin e mirë të mbretërisë së Perëndisë edhe në qytete të tjera, sepse për këtë jam dërguar.”” (Luka 4:43)**

Krishti predikoi shumë rreth Mbretërisë së Perëndisë. Kjo ishte tema kryesore e predikimeve të Tij. Në katër ungjijtë ai flet 89 herë rreth “Mbretërisë së Perëndisë” ose “Mbretërisë së Qiejve”. Edhe pse Jezusi kurrë nuk është përpjekur të përkufizojë se çfarë është “Mbretëria e Qiejve”, Ai predikoi dhe mësoi rreth asaj, tregoi rreth asaj dhe e zbatoi atë. Gjithashtu Jezusi inkurajoi ndjekësit e Tij të pranojnë Mbretërinë, të predikojnë rreth saj, të jetojnë për të, dhe të kërkojnë së pari nga të gjithë Mbretërinë e Perëndisë.

Mbretëria e Qiejve është e lidhur pathyeshmërisht me jetën e një besimtari. Ajo është e tashmja dhe e ardhmja e tij. Në ardhjen e Tij të parë, Jezusi erdhi për të themeluar Mbretërinë e hirit. Ajo është Mbretëria shpirtërore e cila “nuk vjen në mënyrë të dukshme” (Luka 17:20), por është një realitet i gjallë për ditë në zemrat e të shpëtuarve. Në Mbretërinë e hirit, Jezusi është Mbret tashme tani dhe këtu. Por Mbretëria e Perëndisë pritet edhe në të ardhmen. Ajo faza përfundimtare quhet Mbretëria e lavdisë dhe ajo do fillojë ditën “kur të vijë Biri i njeriut në lavdinë e tij, bashkë me të gjithë engjëjt e shenjtë” (Mateu 25:31) Kjo është shpresa bashkuese e kishës.

Pikërisht për këtë shkak Mbretëria e Perëndisë përmban Mbretërinë e hirit, të cilën përfshijmë që tani duke pranuar Krishtin si Mbret të jetës sonë, si edhe Mbretërinë e lavdisë në të cilën Krishti do sundojë si Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve. Nuk ka çudi se Predikuesi i Mbretërisë së Perëndisë dëshironte të fliste më shumë se çdo gjë pikërisht mbi këtë temë. Edhe ne jemi thirrur të shpallim lajmin e mirë rreth Mbretërisë së Perëndisë e cila do vij së shpejti.

*Lutja ime sot: “O Zot, tani unë jam qytetari i Mbretërisë së hirit. Të lutem, më përgatit të bëhem edhe qytetari i Mbretërisë së lavdisë. Amen.”*

24 Nëntor

## **NJERIU I LUTJES**

**“Në ato ditë ndodhi që ai shkoi në mal për t’u lutur, dhe e kaloi natën duke iu lutur Perëndisë.” (Luka 6:12)**

Një nga portreteve më të dallueshëm të Jezusit në të katër ungjijtë është “Njeriu i lutjes”. Por nga autorët e tjerë, mjeku Luka ka për të thënë më shumë për Jezusin, Njeriun e lutjes.

Jeta e lutjes e Jezusit ishte e veçantë. Ajo kishte rëndësi të veçantë në jetën e Tij të përditshme. Jeta e lutjes së Jezusit ishte aq intensive sa shpesh herë Ai kaloi tërë natën në një vend të vetmuar duke biseduar me Perëndinë. Shpesh herë ndodhi që Jezusi filloi të flasi papritmas me Perëndinë. Lutja për Të ishte po aq e natyrshme si frymëmarrja ose trokitjet e zemrës. Nuk ka për t’u çuditur që Ai mësoi dishepujt e Tij “se duhet të lutemi vazhdimisht pa u lodhur”. (Luka 18:1)

Krishti gjithmonë lutej me gjithë zemër Zotit para një vendim të madh dhe vendimtar ose në një krizë gjatë shërbesës së Tij. Ai i përfocoi lutjet para udhëtimit të Tij të parë misionar në Galile. (Shih Marku 1:35) Edhe natën para se të zgjidhte dymbëdhjet apostuj, Ai kaloi në lutjet serioze. (Shih Luka 6:12, 13) Pas shpërfytyrimit, Jezusi së bashku me tre dishepuj bisedoi rreth vuajtjeve dhe vdekjes që Ai kishte për të kaluar, dhe iu lut Zotit për forcë që të kalojë me sukses. (Shih Luka 9:28-31) Edhe pas hyrjes triumfale në Jerusalem, Jezusi kaloi tërë natën në lutje. Orët të fundit para arrestimit dhe kryqëzimit, Shpëtimtari ynë në kopshtin e Gjetsemanisë bëri lujten më të bukur të jetës së Tij. (Shih Mateu 26:36-44)

“Njerëzit ndonjëherë veçohen në një vend të mbyllur me Perëndinë. ... Ata qëndrojnë atje për një kohë të caktuar. Rezultati është vepra fisnike. Pastaj besimi i tyre pakësohet, lidhja me Zotin ndërpritet dhe vepra e jetës – demtohet. Kurse jeta e Jezusit ishte një jetë e besim të vazhdueshëm, të cilin mbajti një lidhje të pandërprerë me Atin Qiellor; shërbesa e Tij për tokën dhe për qiejt ishte e pandërprerë dhe e pashtirë.” (“Signs of the Times”, 3 shkurt, 1904)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të jetojë të njëjtë jetë lutjeje si jetoj Njeriu i lutjes. Po të lutem si dikur dishepujt e Tu: “Mësomë të lutem, Zot!” Amen.”*

25 Nëntor

## **NGUSHËLLUESI I DASHUR**

**“Dhe vetë Zoti jonë Jezus Krisht dhe Perëndia Ati ynë, që na deshi dhe na dha me anë të hirit një ngushëllim të përjetshëm dhe një shpresë të mirë, ngushëlloftë zemrat tuaja dhe ju forcoftë në çdo fjalë e punë të mirë.” (2 Thesalonikasve 2:16, 17)**

Në këto fjale bekuese të Palit shfaqet shumë bukur dashuria e madhe e Krishtit dhe përkujdesja e Tij e përzemërt ndaj njerëzit të Tij.

Ne jemi të sigurtë në Ungjill sepse vetë Jezus Krishti me të Atin na ka dashur dhe na ka dhuruar ngushëllimin i përjetshëm dhe shpresën e mirë. Tri motivime të forta të mbahemi fort të Ungjilli është dashuria, ngushëllimi dhe shpresa. Në rrugën tonë të krishterë ne kemi shpresë të sigurtë që Jezusi na deshi, që ngushëllimi i Tij është i përjetshëm, dhe që shpresa e Tij nuk është një vegim i paqartë por një shpresë e vërtetë dhe e sigurtë. “Shpresa e mirë” është shpresa e shpëtimit, e cila do na japi trashëgiminë e përjetshme atë ditë kur Krishti do vijë në lavdi.

Fjalët greke të përkthyer si “na deshi” ka referenca të drejtpërdrejta me një ngjarje historike. Kjo shfaq “dashurinë e pashoq e Perëndisë i cili dha Birin e Tij si flijim për mëkatet tona, si edhe veprim vetëmohues së Shpëtimtarit duke dorëzuar vetën si kurban për ne. (Gjoni 3:16; Titit 2:14)” (The SDA Bible Commentary, vëll.7, fq.276)

Golgotha është zbulesa më e lartë të dashurisë dhe themeli i sigurtë i ngushëllimit dhe shpresës sonë të vërtetë. Jezus Krishti është Ngushëlluesi i dashur i njerëzve të shpëtuar. Ne mund të jemi të sigurtë që Jezusi do të plotësojë premtimin e shpresës së bekuar e cila djeg në zemrat tona, dhe do vijë në lavdi. “Ne jemi këtu shtegtarë dhe të huaj të cilët presin, shpresojnë dhe luten për shpresën e bekuar, për ardhjen e Zotit dhe Shpëtimtarit tonë Jezus Krisht në lavdi. Në qoftë se besojmë këtë dhe sjellim këtë shpresë në jetën praktike, ajo do na frymëzojë në veprim energjik, dashuri të zjarrtë për njëri-tjetrin dhe për një jetë të shenjtë dhe të mençur për lavdinë e Zotit.” (“Maranatha”, fq.15)

*Lutja ime sot: “O Zot, faleminderit që Ti më ke dashur dhe më ke dhënë ngushëllim të përjetshëm. Tani mund të bëjë ballë të nesërmen pa frikë. Amen.”*

26 Nëntor

## **NGUSHËLLUESI DHE FORCUESI**

**“Dhe vetë Zoti jonë Jezus Krisht dhe Perëndia Ati ynë, ... ngushëlloftë zemrat tuaja dhe ju forcoftë në çdo fjalë e punë të mirë.” (2 Thesalonikasve 2:16, 17)**

Apostulli Pal zgjeron portretin e Krishtit me kërkesën e tij të qëndrojmë të fortë në Ungjill. Së pari, ai ilustron Jezusin i cili na ka dashur dhe na ka dhuruar ngushëllim të

përjetshëm dhe shpresën e mirë. Pastaj ai e quan Jezusin Ngushëllues dhe Forcues. (Shih 2 Thes.2:16, 17)

Në shërbesën ndërmjetuese te shenjtërore qiellore, Krishti është “parakletos”. Kjo fjala greke përshkruan një person i cili është ngushëllues, ndihmues dhe mbrojtës i dikujt. (Shih 1 Gjoni 2:1) Krishti si “parakletos” na ngushëllon, inkurajon dhe forcon zemrat tona duke dhënë siguri që falë punës së Tij pajtuese, ne mund të kemi paqe me Perëndinë. Jezusi ngushëllon dhe forcon njerëzit e Tij edhe në udhëtimin e tyre të përditshëm për në Mbretërinë e Tij. Në mesazhin e Tij të lamtumirës, Jezusi premtoi dishepujve të Tij që Ai do të kërkojë Atin të dërgojë një Ngushëllues tjetër, të ngjashëm me Të. (Shih Gjoni 14:16) Ky Ngushëllues është Fryma e Shenjtë, i cili ngushëllon dhe ndihmon besimtarët në nevojat e tyre.

Ata që janë të rrënjësuar në Ungjillin, menjëherë shfaqin këtë fakt në fjalë dhe vepra të hijshme. Pali ka theksuar gjithmonë që ne jemi “vepra e Tij [Zotit], e krijuar në Krishtin Jezus për veprat e mira.” (Ef.2:10) Ngushëlluesi dhe Forcuesi ynë i madh Qiellor është gjithmonë i disponueshëm. Ai është i gadshëm të forcojë zemrat tona në të vërtetën, duke na përgatitur për Shtëpinë Qiellore. “Nuk ka një ngushëllues si Krishti i dashur dhe i sinqertë. Atij i vjen keq për dobësitë tona. Fryma e Tij prek zemrat tona. Kushtet mund të na ndajnë nga miqtë; mund të jemi ndarë me anë të një oqeani... Por asnjë lloj kushti, asnjë rrethanë nuk mund të na ndajë nga Ngushëlluesi ynë Qiellor.” (“That I May Know Him”, fq.171)

*Lutja ime sot: “O Zot Jezus, ngushëllomë dhe forcomë në hirin dhe të vërtetën Tënde. Eja në zemrën time, kështu që fjalët dhe veprat e mia të pasqyrojnë fuqinë Tënde të dashurisë. Amen.”*

27 Nëntor

## EMRI I FALENDERIMIT

**“... duke e falënderuar vazhdimisht për çdo gjë Perëndinë dhe Atin, në emër të Zotit tonë Jezu Krisht.” (Efesianëve 5:20)**

E enjtja e katërt e nëntorit është Dita e Falenderimit, një nga festat më të mëdha në Shtete të Bashkuara të Amerikës. Dita e parë e Falenderimit u shpall tre vjet pas ardhjes të shtegtarëve nga Evropë në Plimat, Amerikë. Besimtarët e persekutuar në Evropë, zgjodhën këtë ditë për të falënderuar Zotin për mirësinë e Tij dhe për të kujtuar bekimet e mrekulueshme, sidomos lirinë të adhurojnë dhe t’i shërbejnë Atij.

Në fakt, për besimtarët çdo ditë është dita e falenderimit, gjatë së cilës falenderojmë Zotin për shpëtimin që na siguroi Jezusi. Në planin e shpëtimit çdo gjë është arsyeja e falenderimit. Pikërisht prandaj Pali inkurajon të krishterët të falenderojnë Perëndinë “në emër të Zotit tonë Jezu Krisht.” (Ef.5:20) Falenderimi ka kuptim vetëm kur ai shprehet në emër të Zotit Jezu Krisht.

Ashtu si bucelja është qendra e rrotës, po ashtu gjithçka përqëndrohet te Krishti në planin e Shpëtimit. Në emër të Tij ne marrim shpëtim (Veprat 4:12), shërim (Veprat 3:16) dhe shfajsim (1 Kor.6:11). Të krishterët luten në emër të Krishtit (Gjoni 16:23). Ata pagëzohen në emër të Krishtit. (Veprat 2:38) Ai është emri mbi çdo emër. (Filip 2:9) Dhe ne kryejmë çdo gjë në emër të Zotit Jezu Krisht. (Kol 3:17) Ne nuk mund të përjashtojmë këtë emër të mrekullueshëm nga asnjë aspekt të shpëtimit tonë. Pikërisht prandaj ai është emri i falenderimit.

Në emër të Jezusit ne fesojmë shpëtimin tonë dhe falenderojmë Zotin për lajmin e mirë i cili shpall faljen dhe faktin që jemi pranuar nga Perëndia, si edhe falenderojmë për gëzimin e shpëtimit, miqësinë në familjen e Zotit dhe për bekimet që marrim kur pajtohemi dhe jemi në paqe me Zotin. Nuk ka aspak për t'u çuditur që të krishterët që kanë marrë gjithë këto bekime, festojnë çdo ditë si ditën e falenderimit "në emër të Zotit tonë Jezu Krisht."

*Lutja ime sot: "O Zot, të falenderoj në emrin shpëtues të Jezus Krishtit për dashurinë Tënde në të cilën më shpëtove nga mëkati. Amen."*

28 Nëntor

## **GALILEASI**

**"Tani Pjetri ndënji përjashta, në oborr dhe një shërbëtores iu afrua duke thënë: "Edhe ti ishe me Jezusin, Galileasin." (Mateu 26:69)**

Meqenëse Krishti vazhdimisht mbajti miqësi me njerëzit nga Galileja, Ai mori titullin e famshëm "Galileasi". Jezusi u rrit në Galile dhe pjesën më të madhe të jetës së Tij kaloi atje.

Galileja u bë vendi kryesor i veprave të Krishtit. Bibla rrëfen që Ai "shkonte kudo nëpër Galile, duke mësuar në sinagogat e tyre, duke predikuar ungjillin e mbretërisë dhe duke shëruar çdo sëmundje dhe çdo lëngatë në popull." (Mateu 4:23) Ai kreu të paktën tre udhëtime të gjata misionare nëpër Galile. Një prej qyteteve të Galiles, Kapernaumi, u njoh si qyteti i Tij. (Mateu 9:1) Pikërisht nga kjo qendër Jezusi niste në udhëtimet e Tija misionare nëpër mbarë Galile. Kështu Ai u njoh si Galileasi.

Por – kush ishte ky Galileasi i famshëm? Ai është më shumë se një njeri i mirë dhe i famshëm. Ai është Biri i Perëndisë dhe Biri i Njeriut. Ai është Mesia, Shpëtimtari i botës. Ai është "Qengji i Perëndisë që heq mëkatin e botës". (Gjoni 1:29) Ky Galileasi është Zoti i historisë dhe shpresa e botës. Ai është Mbreti i shumëpritur. Ju ftoj të pranoni Jezusin si Shpëtimtarin tuaj, dhe së bashku me znj. Morris e cila shkroi këngën "The Stranger of Galilee" (I huaji nga Galile): "ta duam përjetë të huajin nga Galileja". Ellen G. White ka shkruar rreth këtij Galileasi: "Ata dëgjuan mësimet e Jezusit dhe dëshmuuan zbulesën e fuqisë së Tij hyjnore, e cila u shfaq nëpërmjet mrekullirave që kreu Ai. Për ditë rritej besimi i këtyre njerëzve, që ky Galileasi i thjeshtë, vërtetë është Mesia i premtuar i cili do të ripërtërij shtetin e Izraelit." ("Signs of the Times", 8 janar, 1885)

*Lutja ime sot: “O Zot, jam i prekur nga fuqia e Galileasit të Madh. Dua të pranoj sërish këtë “të Huajin nga Galileja” si Zot dhe Shpëtimtar. Amen.”*

29 Nëntor

## **ZOTI I CILI NA ZBULON VETEN**

**“Dhe, duke zënë fill nga Moisiu dhe nga gjithë profetët, ai u shpjegoi atyre në të gjitha Shkrimet gjërat që i takonin atij.” (Luka 24:27)**

Në pasditen e vonë të ditës së ringjalljes së Jezusit, dy dishepuj të Tij të zhgënjyer me humbjen e Mjeshtrit të tyre, ishin rrugës për në Emaus. Rrugas ata ishin duke biseduar rreth ngjarjeve të trishtuara të fundjavës së kaluar. Pas pak atyre u bashkua një njeri i panjohur. Në mërzitjen dhe zhgënjimin e tyre ata nuk e njohën që Ai ishte Jezusi i ringjallur. Ata vetëm habiten nga pohimi i Tij që Ai nuk di gjë rreth asaj çfarë ka ndodhur në Jeruzalem.

Gjatë rrugës i panjohuri diskuton Shkrimet me të dy dishepujt dhe hap pas hapi e zbulon të vërtetën rreth vetes. Ai fillon me shpjegimin e profecive. Rrugës dyorëshe për në Emaus mjafton për të filluar “nga Moisiu dhe nga gjithë profetët” dhe për të shpjeguar gjithçka që ishte shkruar rreth Tij. Pjesa tjetër e historisë është zbulesa emocionuese e të panjohurit. Pas shpjegimit bindës së Shkrimeve, Ai ftohet në shtëpinë e tyre dhe kryen bekimin dhe thyerjen tradicionale të bukës. (Shih Luka 24:30) Në duart e zgjatura për bekim dishepujt e panë shenjat e gozhdave. (Shih v.35) Më në fund të dy dishepujve “iu çelën sytë dhe e njohën.” (v.31)

Dishepujt u mbushën me lumturi, shpresë dhe një qëllim të re për jetën. Tani ata mund të tregonin këtë lajm të mirë edhe miqve të tyre: “Zoti u ringjall me të vërtetë dhe iu shfaq Simonit.” (v.34) Ky përjetim mund të bëhet edhe i yni nëse do lejojmë Fjalën e Zotit të digjet në zemrat tona. “Krishti u shpjegoi në të gjitha Shkrimet gjërat, që lidheshin me Të. ... Besimi i tyre duhet të mbështetej mbi to. Krishti nuk bëri asnjë mrekulli për t’i bindur, por detyra e Tij e parë ishte t’u shpjegonte Shkrimet. Ata e kishin parë vdekjen e Tij si shkatërrimin e gjithë shpresave të tyre. Tani Ai po u tregonte prej profetëve se kjo ishte prova më e fortë e besimit të tyre.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.659-660)

*Lutja ime sot: “O Zot, dëshiroj që edhe zemra ime të digjej për të studiuar Shkrimet e Shenjta për të gjetur një zbulesë më të plotë të Jezus Krishtit. Amen.”*

30 Nëntor

## **BIRI I DËRGUAR NGA PERËNDIA**

**“Sepse Perëndia nuk e dërgoi Birin e vet në botë që ta dënojë botën, por që bota të shpëtohet prej tij.” (Gjoni 3:17)**

Portreti i Jezusit si Biri i dërguar nga Perëndia, është i dallueshëm. Në Ungjillin sipas Gjoni ky titull përmendet mbi njëzet herë. Për herë të parë ne e gjejmë atë tek Gjoni 3:17 ku thuhet që Krishti u dërgua në botë jo për të gjykuar atë, por për ta shpëtuar.

Në këtë portret ku Krishti është ilustruar si Biri i dërguar nga Perëndia, Gjoni nuk na zbulon ndonjë lidhje teologjike midis Dërguesit dhe të Dërguarit, por thekson më shumë arsyen e dërgimit. Dërgimi i Jezusit nuk tregon superioritetin e Dërguesit ose nënshtrimin e të Dërguarit. Jezusi ka folur disa herë rreth marrëdhënies së Tij të pathyeshme me Atë që e ka dërguar. Shpëtimtari shpall: “Unë duhet t’i kryej veprat e Atij që më ka dërguar.” (Gjoni 9:4) “Por Ai që më ka dërguar është i vërtetë dhe gjërat që kam dëgjuar nga Ai, ia them botës.” (Gjoni 8:26) “Unë nuk jam vetëm, por jam unë dhe Ati që më dërgoi.” (Gjoni 8:16) “Ushqimi im është të bëj vullnetin e Atij që më dërgoi dhe të kryej veprën e Tij.” (Gjoni 4:34)

Në referencën e parë rreth Birit i dërguar nga Perëndia, Jezusi shpall shumë qartë që Ai u dërgua për të shpëtuar botën. (Shih Gjoni 3:17) Njerëzit e humbur dhe të dënuar nuk mund të akuzojnë Perëndinë, sepse ndëshkimi i tyre do të jetë rezultati i pashmangshëm i refuzimit të vazhdueshëm dhe të vetëdijshëm të shpëtimit të ofruar nga Krishti. Biri i dërguar nga Perëndia nuk gjykon por shpëton. Shpëtimi është i sigurtë dhe falas për çdokush që beson dhe pranon Jezus Krishtin si Zot dhe Shpëtimtar. Biri i dërguar nga Perëndia erdhi “që, kushdo që beson në Të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme.” (Gjoni 3:16)

*Lutja ime sot: “O Zot, sa i mrekullueshëm është Jezusi, Shpëtimtari i dërguar! Unë e pranoj Atë si Zot e Shpëtimtar. Eja dhe ndryshoje zemrën time që të bëhem si Ai. Amen.”*

1 Dhjetor

## **DRITA E MADHE**

**“Populli që dergjej në errësirë ka parë një dritë të madhe, dhe përmbi ata që dergjeshin në krahinë dhe në hijen e vdekjes, doli drita.” (Mateu 4:16)**

Jezus Krishti në Bibël shpesh herë simbolizohet me dritën. Si “Drita e Madhe”, Jezusi është në qendër të Ungjillit të përjetshëm. Jezusi jep dritë dhe jetë, sepse Ai është

burimi i dritës dhe jetës. Që nga rënie në mëkat, njerëzimi ka jetuar në errësirën e mëkatit dhe në “hijen e vdekjes”. Por ku u mbush koha, erdhi Jezusi, “Drita e Madhe” për të larguar errësirën dhe për të shpëtuar njerëzimin.

Që nga ajo ditë kur engjëjt të shndritshëm shpallën ardhjen e Krishtit, bota është ndriçuar nga drita jetëdhënëse e Dritës së Madhe. Ata që dikur ishin shtypur nga tirania e princit të errësirës, tani mund të gëzohen dritën transformuese e Jezusit. Drita gjithmonë ka qenë simboli i pranisë hyjnore. (Shih Zanafilla 1:3) Në fillimin e shërbesës së Tij, Jezusi shpalli haptas që Ai është Drita e botës. (Shih Gjoni 8:12; 9:5) Ky është mesazhi i rëndësishëm në Ungjillin e çdo besimtar: ka ardhur Drita e Madhe, dhe ata të cilët do pranojnë këtë Dritë, do ecin në Të, dhe do marrin jetën e përjetshme.

“Ne si dritat më të vogëla, duhet të ndjekim Dritën e Madhe. Jezusi është Drita e Madhe i cili e ndez çdo njeri që vjen në këtë botë. Mbarë Qielli është i interesuar në konfliktin që po ndodh në këtë botë – konfliktin midis së vërtetës dhe mashtrimit, midis dritës dhe errësirës. Burimi i Madh i dritës ndriçon vazhdimisht dhe ata, të cilët do kapin rrezet e dritës së Tij dhe do t’ia përcjellin të tjerëve, do të bëhet dritësjellës në këtë botë të errët.” (“Australasian Union Conference Record, 6 maj, 1907)

*Lutja ime sot: “O Zot, ndihmomë në këtë botë të errët të eci në dritën shpëtuese të Dritës së Madhe. Amen.”*

2 Dhjetor

## TRASHËGIMLËNËSI

**“Sepse atje ku ka një testament do të ketë me doemos edhe vdekjen e trashëgimlënësit. Sepse testamenti është i vlefshëm vetëm pas vdekjes, sepse nuk ka kurrfarë fuqie deri sa trashëgimlënësi ende rron.” (Hebrenjve 9:16, 17)**

Pali, duke shpjeguar punën pajtuese e Krishtit dhe shërbesën e Tij në shenjteroren Qiellore, e krahason Shpëtimtarin me një trashëgimlënës. Në ç’mënyrë i ngjan Krishti një trashëgimlënës i cili ka bërë një testament?

Fjala “trashëgimlënës” në Bibël gjendet vetëm dy herë. (Shih Heb.9:16, 17) Ajo përdoret nga Pali në shpjegimin e tij të gjerë rreth punës pajtuese e Krishtit dhe shërbesës së Tij ndërmjetësuese e Dhiatës së Re. Në fjalën greke fjala “dhiata” gjithashtu përkthehet si “testament”. (Shih Heb.7:22) Apostulli Pal i kujton besimtarëve që falë sakrificës së Krishtit, ne tani kemi “një trashëgim të paprishshëm, të panjollë dhe të pafishkur, që është ruajtur në qiejt për ju.” (1 Pjet. 1:4, 5) Përveç kësaj, ne kemi një siguri që Fryma e Shenjtë është garancia e trashëgimisë sonë. (Shih Ef.1:13, 14)

Pali tregon që trashëgimia jonë në Krisht, u fuqizua kur Trashëgimlënësi vdiq në kryq. Ashtu si një testament është i vlefshëm vetëm pas vdekjes së trashëgimlënësit, edhe trashëgimia e të krishterit u bë i vlefshëm atë ditë kur vdiq Krishti. Neve, njerëzit të shpëtuar, Zoti Krisht na ka lënë trashëgiminë e përjetshme dhe na ka siguruar vend në Qiell. “Krishti vdiq për të paguar shpengimin tonë. Ai u ringjall për të na shfajësuar dhe do

rrroj përjetë për të na mbrojtur. Jeta dhe vdekja e Jezusit i jep shpëtimin çdo bir dhe bijë e Perëndisë që beson. Me anë të vdekjes së Krishtit ne jemi pajtuar me Perëninë; në qoftë se jeta e Tij ndërthurret me jetën tonë, ne jemi shpëtuar ... Ne kemi një dokument për të marrë një trashëgimi të përjetshme, një tapi për jetën e cila i ngjan jetës së Perëndisë.” (“Signs of the Times”, 17 qershor, 1913)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj për trashëgiminë e përjetshme që më ke siguruar në Qiell. Amen.”*

3 Dhjetor

### SHOKU BESNIK

**“Sjellja juaj të jetë pa lakmi paraje dhe kënaquni me atë që keni, sepse vetë Perëndia ka thënë: “Nuk do të të lë, nuk do të të braktis.”” (Hebrenjve 13:5)**

Fjala e fundit të Jezusit për apostujt para se të ngjitej në Qiell, ishte premtimi që Ai vazhdimisht do të jetë me ta. Ai tha: “Dhe ja, unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës.” (Mateu 28:20) Këto fjale vijnë nga Ai që nuk ka thyer kurrë asnjë premtim. Ne gjithmonë mund të kemi besim te premtimi i Krishtit që Ai do jetë pranë nesh duke na mbështetur ne. Pavarësisht nga ajo ku jemi në rrugën tonë – a ecim nëpër ujë apo zjarr, në begati a varfëri, në ditë të mira apo të zeza, në majë të suksesit apo në deshtime, premtimi i Jezusit gjithmonë mbetet i vlefshëm: “Nuk do të të lë, nuk do të të braktis.” (Heb.13:5)

Krishti ishte së bashku me tre djem besnikë në zjarrin përvëlues. Mbreti Nebukadnezari, kur i pa ato gjallë duke ecur lirisht nëpër flaka, thirri me habi: “Ja, unë po shoh katër burra të palidhur, që ecin në mes të zjarrit, pa pësuar asnjë dëm; dhe pamja e të katërtit i përngjan asaj të një biri të Perëndisë” (Dan.3:25) Madje në zjarr mund të mbështetemi te premtimi hirplotë i Jezusit: “Nuk do të të lë, nuk do të të braktis.” (Heb.13:5) Edhe Pali dhe Silas në burg përjetuan praninë e Krishtit. (Shih Veprat 16:25-34) Nuk ka çudi të madhe që ata ishin në gjendje të këndonin këngë lavdie për Zotin në qelinë e tyre.

Vetëm kur Krishti është së bashku me ne, mund të këndojmë gjatë dhimbjes dhe sprovave. “Duke ndier praninë e Jezusit, do jesh i gëzuar dhe plot shpresë, kurajo dhe hare. ... Mos e le kurrë, kurrë Jezusin! As Ai nuk të braktis kurrë. Në kryqin e Golgothës Ai ka provuar se sa e thellë është dashuria e Tij për ne. ... Ai thotë: “Nuk do të të lë, nuk do të të braktis.”” (“Our High Calling”, fq. 147)

*Lutja ime sot: “O Zot, faleminderit që je me mua si në ditë të mira po ashtu në të zeza. Amen.”*

## BALSAM NË GALAAD

**“A nuk ka vallë ndonjë balsam në Galaad, a nuk ka atje ndonjë mjek? Pse, pra, nuk po i vjen shërimi bijës së popullit tim?” (Jeremia 8:22)**

Jeremia e krahason Jezusin me balsamin e Galaadit, rreshajas erëmirë, e cila ishte e famshme për vetitë e saj shëruese. Ato merreshin nga një pemë e vogël me gjelbërim të përjetshëm, e cila është e përhapur në maloret e Jordanisë lindore. (Shih SDA Bible Commentary, vëll.4, fq.349) Gjatë kohës së Dhiatës së Vjetër, ky balsam përdorej shumë në mjekësi, si edhe u eksportua në vende të tjera. (Shih Zan.37:25; Ezek.27:17) Galaadi u bë i famshëm falë sasisë dhe cilësisë së balsamit shërues. Besohet që Galaadi ishte i famshëm edhe për mjekët e tij.

I mërzitur me ligësinë e vazhdueshme të popullit të Izraelit, profeti Jeremia klithi: “A nuk ka vallë ndonjë balsam në Galaad, a nuk ka atje ndonjë mjek? Pse, pra, nuk po i vjen shërimi bijës së popullit tim?” (Jeremia 8:22) Ja çfarë e hutonte profetin: Nëse *ka* balsam në Galaad, dhe nëse *ka* ndonjë mjek atje, pse nuk janë shëruar plagët e popullit tim? Përgjigjja e mundshme ndaj kësaj pyetje të Jeremias mund të jetë kjo: Ka balsam në Galaad, atje ka edhe një mjek të ditur i cili mund të rekomandoj ilaç shërues dhe mbikqyr kurën. Por populli i Izraelit nuk përjetoi shërimin, jo për shkakun që nuk kishte ilaç në disponim, por sepse refuzuan t’i përdorin ato siç i kishte udhëzuar Mjeku i Madh.

Në kohët e rrëzikshme të fundit kur është përhapur laodikeizmi kronik, populli i Perëndisë ende dëgjon lajmin e mirë. *Ka* balsam në Galaad, *ka* një Mjek atje, i cili mund të shërojë shpirtrat tanë të sëmurë nga mëkati.

Ja një këshill e mirë: “Secili prej nesh duhet t’i besojë shqetësimet tona Jezusit, t’i tregojmë të gjitha vështirësitë tona që Ai mund të derdhi balsamin e Galaadit në plagët tona dhe të na japi shpirtit ton të shtypur vajin e gëzimit. Ne mund të paraqisim Atij të gjitha nevojat tona, mund të kërkojmë fuqinë fizike, kthjellësinë e mendjes dhe paqen shpirtërore.” (“Review and Herald”, 3 maj, 1892)

*Lutja ime sot: “O Zot, të lutem shëroje shpirtin tim të sëmurë nga mëkati me Balsamin e Galaadit. Amen.”*

## JEZUSI QETËSUES

**“sepse e kishin parë të gjithë dhe ishin trembur; por Ai menjëherë filloi të flasë me ta dhe tha: “Merrni zemër, jam unë, mos kini frikë!”” (Marku 6:50)**

Disa orë pas mrekullisë e shumëzimit të bukës dhe peshqëve, dishepujt luftuan për jetët e tyre në stuhinë në mes të detit e Galilesë. Befas në mes të stuhisë u shfaq

Jezusi duke ecur mbi ujë. Të rraskapitur nga stuhia dhe duke mos njohur në errësirë Zotin e tyre, dishepujt u frikësuan. Ata kujtuan që po shihnin një fantazëm. Të paralizuar nga tmerri, ata klithin për ndihmë.

(“Sons and Daughters of God”, fq.281)

*Lutja ime sot: “O Zot, të lavdëroj që falë Teje mund të jetojë në Dritën e jetës, pa mëkat dhe me siguri për jetën e përjetshme. Amen.”*

6 Dhjetor

### JEZUSI I DASHUR

**“Jezusi ... u tha atyre: “I lini fëmijët e vegjël të vijnë tek unë dhe mos i pengoni, sepse e tyre është mbretëria e Perëndisë.” (Marku 10:14)**

Apostulli

(“Beteja e Madhe”, fq.638)

*Lutja ime sot: “O Zot, gëzohem shumë që Ti do jesh drita e qytetit të shenjtë. Të lutem vazhdo të punosh me zemrën time që të eci gjithmonë në dritën Tënde. Amen.”*

7 Dhjetor

### BIRI I BINDUR

**“Edhe pse ishte Bir, mësoi të jetë i bindur nga ato që pësoi.” (Hebrenjve 5:8)**

Pali, pasi ka

(“Signs of the Times”, 14 shkurt, 1900)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj për shpëtimin dhe jetën e përjetshme të cilën mund të marrë me siguri falë Krishtit, Shërbenjësit e shenjtërores qiellore. Amen.”*

8 Dhjetor

### BUKA JETËDHËNËSE

**“Kjo është buka që zbreti nga qielli; nuk është si mana që hëngrën etërit tuaj dhe vdiqën; kush ha këtë bukë do të jetojë përjetë.” (Gjoni 6:58)**

Jezusi shpall me siguri që Ai “është buka që zbriti nga qielli” dhe që “kush ha këtë bukë do të jetojë përjetë.” (Gjoni 6:58)

Kjo shpallje e thellë ku Jezusi krahasohet me bukë, sjell dimensione të reja në jetën tonë të besimit. Ne ushqehemi nga buka për të marrë fuqi dhe për të siguruar jetë. Kurse Krishti, buka nga Qielli, na jep jetë, na mban gjallë dhe na dhuron jetën e përjetshme. Buka jetëdhënëse na siguron jetën e cila është e përjetshme dhe cilësore.

Ashtu si ne hamë bukë përditë, kështu duhet të ushqehemi për ditë edhe nga Buka që zbriti nga Qielli. Ushqyerja nga buka jetëdhënëse duhet të bëhet zakoni ynë. Krishti është dhurata nga Zoti për të gjithë që e pranojnë me besim. Kushti i jetës së përjetshme është marrdëhënie e vazhdueshme dhe e shëndetshme me Jezusin, Zotin dhe Shpëtimtarin tonë. Ashtu si kemi nevojë për ushqim për një jetë të shëndetshme, kemi nevojë për Krishtin që të mbajtur veten gjallë dhe të shëndetshëm shpirtërisht.

Ja lajmi i mirë rreth bukës jetëdhënëse: duke ushyer veten me këtë Bukë që tani dhe këtu, jeta e përjetshme bëhet realiteti dhe siguria, jo vetëm shpresa e së ardhmes. Jeta në Krisht është një jetë cilësore, të cilën shijojmë që tani dhe këtu duke u përgatitur për jetën e përjetshme në një botë të rikrijuar dhe të përsosur. Ellen White komenton: “Ata, që e shohin Krishtin në karakterin e Tij të vërtetë dhe e marrin në zemër, kanë jetën e përjetshme. Nëpërmjet Frymës, Krishti banon në ne dhe Fryma e Perëndisë, e marrë në zemër me besim, është fillimi i jetës së përjetshme.” (“Biografia e Dashurisë”, fq. 318)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të ushqehem për ditë me Bukën jetëdhënëse që të kem jetën e përjetshme. Amen.”*

9 Dhjetor

## DËSHMITARI I SË VËRTETËS

**“Për këtë unë kam lindur dhe për këtë kam ardhur në botë; që të dëshmoj për të vërtetën.” (Gjoni 18:37)**

Si përgjigje ndaj pyetjes provokative të Pilatit, Jezusi shpalli: “Për këtë unë kam lindur dhe për këtë kam ardhur në botë; që të dëshmoj për të vërtetën.” (Gjoni 18:37)

Krishti gjatë jetës së Tij në tokë, dha një provë të vërtetë dhe të padiskutueshme rreth Zotit, vetvetes, njeriut dhe planit të shpëtimit. “Ai erdhi për të zbuluar karakterin e Atit Qiellor kështu që njerëzit mund të adhurojnë Atë në frymë dhe në të vërtetë.” (“Lift Him Up”, fq.166) Prania fizike e Jezusit dëshmoi rreth së vërtetës. Gjithçka që Ai bënte ose thoshte në tokë, dëshmoi rreth së vërtetës në plotësinë e saj. Jezusi para farisenjve dhe akuzuesve të Tij mbrojti qartë dëshminë e Tij duke shpallur: “Edhe pse dëshmoj për vetvete, dëshmimi im është i vërtetë, sepse unë e di nga kam ardhur e ku po shkoj.” (Gjoni 8:14)

Dëshmia më e përkryer e Jezusit rreth së vërtetës ishte ajo te kryqi. Vdekja e Tij në kryq ishte zbulesa më e lartë e karakterit të Perëndisë dhe mbretërisë së Tij. Krishti si

Dëshmitari i vërtetë ka vërtetuar të gjitha shpalljet e Ungjillit. Falë Tij, ne kemi një siguri të vërtetë rreth shpëtimit nga mëkatet, paqes me Zotin, jetës së përjetshme dhe ripërtëritjes të të gjitha gjërave. Ne e dimë dhe e pranojmë realitetin e tërë premtimeve të Zotit, sepse dëshmia e Jezusit është e besueshme. “Krishti pohoi që Fjala e Tij përmban çelësin i cili do të hap sekretin atyre që do jenë gati për ta pranuar atë. Atje ka fuqi tërheqëse dhe ky është sekreti i përhapjes së mbretërisë së Tij të së vërtetës. Ai dëshiroi që Pilati të kuptonte që natyra mëkatore ripërtëritet vetëm me anë të pranimit e së Vërtetës.” (“Signs of the Times, 24 janar, 1900)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti erdhe për të dëshmuar për të Vërtetën. Meqënëse Ti je i besueshëm, jam i/e sigurt rreth shpëtimit tim. Amen.”*

10 Dhjetor

## ZOTI I TË KORRAVE

**“ Lutjuni, pra, Zotit të të korrave, të dërgojë punëtorë në të korrat e Tij.” (Mateu 9:38)**

Te Gjoni 4:35-38 Jezusi flet rreth korrjes duke simbolizuar me të, mbledhjen në Mbretërinë e Perëndisë e atyreve që kanë ndjekur Ungjillin e shpallur. Jezusi përdori simbolizmin e korrjes duke e lidhur atë me përgjigjen pozitive e shumë samaritanëve në Sihar kur një grua i thërriste duke thënë: “Ejani të shikoni një njeri që më ka thënë gjithçka kam bërë; vallë mos është ky Krishti?” (Gjoni 4:29)

Gjatë mesazhit të Tij habitës, Jezusi nxiti dishepujt e Tij: “Ngrini sytë tuaj dhe shikoni fushat që tashmë zbardhojnë për korrjen.” (Gjoni 4:35) Shtyrja për të korrur ka pasoja shumë të dëmshme. Tani, ndërsa ende na shkëlqen dielli i hirit të Perëndisë dhe është dita, korrësit duhet të veprojnë sepse “vjen nata kur askush nuk mund të veprojë.” (Gjoni 9:4)

Në mesazhin e lamtumirës, Jezusi dha porosinë e madhe e cila përfshin tërë njerëzimin: “Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë.” (Mateu 28:19) Urdhëri i dhënë dishepujve të predikojnë, mësojnë, shërojnë, pagëzojnë dhe shpallin lajmin i mirë dhe të përgatisin “të gjithë popujt” për mbretërinë e Perëndisë është gjithashtu për kishën e sotshme. Besimtarët sot duhet të veprojnë po me atë zell që kishte Krishti kur foli për korrjen.

Korrja po afrohet fundit dhe Jezusi do vij shpejt. Tani është koha më e përshtatshme për të drejtuar, me anë të fuqisë së Frymës së Shenjtë, njerëzit e çdo kombi, race dhe shtrese te Jezusi i cili shpejt do vij në lavdi. Ja mesazhi për besimtarët e kohëve të fundit: “Zoti nga hiri i Tij i mahnitshëm ka premtuar një dhuratë të veçantë kishës afër përfundimit të korrjes, për ta përgatitur për ardhjen e Birit të Tij. Si shiu i fundit para korrjes, do të derdhet Fryma e Shenjtë me bollëk. Pikërisht këtë duhet të kërkojnë besimtarët në lutje Zotit të të korrës.” (“The Acts of the Apostles”, fq.55)

*Lutja ime sot: “O Zoti i të korrës, më jep Frymën e Shenjtë dhe më fuqizo për të mbledhur ... nga kjo botë mëkatare. Amen.”*

11 Dhjetor

## **ZOTI NË QIELL**

**“Dhe ju, zotërinj, bëni po kështu ndaj tyre, duke i lënë kërcënimet, duke ditur që i tyre dhe juaji Zot është në qiell dhe se tek ai nuk ka asnjë anësi.” (Efesianëve 6:9)**

Ky portreti i Jezusit gjendet në tekstin ku Pali i adresohet skllëvërit dhe zotërinjve të tyre. Qartë, kisha e hershme kishte disa pronarë të konvertuar të cilët jetonin me kuptimin e tyre shpirtërore dhe përgjegjësi para Zotit. Duke adresuar të krishterë skllëvër dhe të krishterë zotërinj, Pali jep disa këshilla dhe udhëzime. Meqenëse zotërinjtë dhe po ashtu skllëvërit ishin pjesët e trupit të Krishtit, Pali i inkurajonte të respektojnë njëri-tjetrin, të tregohen dashamirës dhe me takt të krishterë. Ai fton zotërinjtë të mos kërcënojnë, të mos tregohen të ashpër ose mizor ndaj skllëvërit të tyre për t'i detyruar të binden, sepse këto veprime nuk vjen nga Fryma e Krishtit, Zotit tonë në Qiell.

Të krishterëve-zotërinj kujtohet që të gjithë njerëz, qoftë skllëvër, qoftë të lirë, janë të nënshtruar Zotit në Qiell. Më pas Pali jep një këshill zotërinjve. Ai thekson që një ditë Zoti në Qiell do të kërkojë atyre llogari se si i kanë trajtuar skllëvërit e tyre. Në ditën e gjykimit Zoti do të veprojë në mënyrë absolutisht objektive, pa favorizëm, me drejtësi si ndaj zotërinjve, po ashtu ndaj shërbëtorëve. Zotit në Qiell nuk i lë përshtypje pozita ose shkalla shoqërore. Pavarësisht nga dallimit tonë sipas statusit shoqëror ose material, ne të gjithë jemi të përgjegjshëm para Zotit më të lartë – Jezus Krishtit, i cili është Zoti mbi të gjithë. “Zoti në Qiell ju ka dhënë minjerën e së vërtetës, dhe ju keni për të nxjerrë në dritë të gjithë thesaret e saj. Duhet të gjeni këto xhevahire jo vetëm për të parë bukurinë e tyre, jo vetëm për të treguar rreth tyre, por për të zbuluar në ditën e përditshme fuqinë transformuese të së vërtetës.” (“Review and Herald”, 21 janar, 1890)

*Lutja ime sot: “O Zot im në Qiell, të lutem më ndihmo të jem plotësisht besnik ndaj Teje. Të përkas vetëm Ty. Amen.”*

12 Dhjetor

## **“BURRI QË MË KA PARAPRIRË”**

**“Mbas meje vjen një burrë që më ka paraprirë, sepse ishte përpara meje!” (Gjoni 1:30)**

Nga të gjithë portretet e Jezusit nga Gjon Pagëzori, ky portret veçanërisht dallohet nga të tjerët. Gjoni gjithmonë ka shfrytëzuar shansin të lartësojë dhe të përlëvdojë Krishtin si Mesian i premtuar. Ai kurrë nuk e dyshoi superioritetin dhe lavdinë e

Birit të Perëndisë. Një herë Gjoni tha rreth Jezusit: “Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatin e botës!” (Gjoni 1:29) Në një tjetër tekst Gjoni adreson Jezusin si dikë që ka ardhur nga lartë dhe i cili është superior mbi të gjithë. (Shih Gjoni 3:28-31) Me një përlulesi të sinqertë Gjoni pranoi që Jezus Krishti është “më i fortë se unë, dhe unë nuk jam i denjë as të mbaj sandalet e tij.” (Mateu 3:11) Gjoni pohoi rreth Krishtit: “Ai duhet të rritet dhe unë të zvogëlohem.” (Gjoni 3:30)

Ndoshta titulli më shprehës i Gjonit për Jezusin është: “burrë që më ka paraprirë”. Për Gjon Pagëztorin, profetin dhe predikuesin e madh, Jezusi nuk ishte një njeri i thjeshtë. Edhe pse ai pa në Jezus njeriun me kuptimin më të plotë të fjalës, ai e pa në Jezusin Burrin që e kishte paraprirë – superior dhe i pashoq. Kurrë më parë nuk kishte jetuar një njeri si Jezusi. Ai ishte Perëndi-njeri, superior dhe më i lartë mbi të gjithë.

Jezusi paraprin të gjithë edhe falë ekzistencës së Tij që nga koha e përjetësisë, falë mishërimit të Tij, jetës së papërsëritshme, pajtimin e mrekullueshëm të njerëzve me Zotin, triumfit të ringjalljes dhe punës së Tij ndërmjetësuese në Qiell. Jezusi paraprin të gjithë në gjithçka. Ashtu do jetë edhe në amshim. “Gjoni duke parë Jezusin para tij, shpalli: “Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatin e botës! Ky është ai për të cilin unë thashë: “Mbas meje vjen një burrë që më ka paraprirë, sepse ishte përpara meje!”.” (“Review and Herald”, 7 janar, 1890)

*Lutja ime sot: “O Zot, edhe unë si Gjon Pagëztori dua të të lartësojë. Ti je i pari dhe i fundit. Ti je gjithçka. Amen.”*

13 Dhjetor

### **“FJALA U BË MISH”**

**"Dhe Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne; dhe ne soditëm lavdinë e Tij, si lavdia e të vetëmlindurit prej Atit, plot hir e të vërtetë." (Gjoni 1:14)**

Shprehja “Fjala u bë mish” është një nga temat më të përhapur, më të njohur dhe më të diskutuar rreth Jezusit.

Ardhja e Tij në mish ishte baza e planit të shpëtimit. Shkrimet e Shenjta vazhdimisht e theksojnë këtë të vërtetë. (Shih Luka 1:35; Gal.4:4; Fil.2:6-7, etj.) Ky në fakt është zemra e planit të shpëtimit. Problemi i mëkatit nuk do të kishte zgjidhje pa mishërimin e Jezusit.

Kur u mbush koha, Jezusi erdhi në këtë tokë. Ai “u bë mish dhe banoi ndër ne”. (Gjoni 1:14) Ai lindi “i ngjashëm me njerëzit” (Fil. 2:7) Edhe pse Jezusi u bë qenie njerëzore me kuptimin e plotë të fjalës, tek ai banoi trupërisht gjithë plotësia e Hyjnisë. (Shih Kol. 2:9) Te Jezusi në një mënyrë të mistershme u bashkuan dy natyra – hyjnore dhe njerëzore. Hyjnorja u mbulua me njerëzoren, megjithatë nuk u bë njerëzore. Të dy natyra u bashkuan dhe u bë të pandarë, në të njëjtën kohë duke mbetur të ndryshëm.

Jezusi si Perëndi i veshur me një trup njerëzor, mund të na ndihmojë dhe të na forcojë në çastet e dhimbjeve dhe tundimeve. (Shih Heb.2:17) Ai mund të na tregojë shembullin e një jete fitimtare mbi mëkatin. Ai vuajti dhe vdiq për të na siguruar

shpëtimin. Krishti, Fjala e përjetshme, u bë Emanuel – Zoti është me ne (shih Mat.1:23). Edhe në përjetësi Ai do jetë një me ne. “Studime rreth Krishtit i mishëruar, rreth sakrificës së Tij pajtuese dhe punës së Tij ndërmjetësuese, do të nxis mendjen e studiuesve sa të ekzistojë koha. Duke parë Qiellin me vite të panumërueshme, Ai do thërrasi: “I madh është sekreti i perëndishmërisë!” (“Maranatha”, fq.365)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti u bërë një me mua për të më shpëtuar. Të falenderoj për forcën që më jep fakti që erdhe në mishin njerëzor, më kupton dhe më mbron sot! Më ndihmo të jetojë si Ti - një jetë fitimtare. Amen.”*

14 Dhjetor

## UJI I JETËS

**“Ai që ka etje, le të vijë; dhe ai që do, le të marrë si dhuratë ujin e jetës.” (Zbulesa 22:17)**

Në fund të librit të Zbulesës Gjoni pikturon portretin efundit të Zotit dhe Shpëtimtarit të plotfuqishëm. Gjoni na tregon Jezusin duke përdorur krahasimin figurativ të njohur të ujit të jetës.

Kjo është oferta e fundit e shpëtimit për të gjithë. Kjo thirrje është për çdo njeri. Ajo është si thirrja para natës për të nxituar njerëzit të pajtohen me Zotin që të kenë paqe me Të. Çdokush që dëshiron të ketë jetën e përjetshme, bekime dhe gëzim, është i ftuar që të vijë dhe pi ujin e shpëtimit falas. Profeti Gjon nuk guxoi të përfundojë librin e tij pa bërë një thirrje të fundit për njerëzit që të pranojnë Krishtin, ujin e jetës. I vetmi kusht i ftesës është etja. Uji është falas dhe i jep jetë çdokujt që ka etje.

Humbja e përjetshme do të jetë pasoja e refuzim haptas, kur njeriu ka refuzuar këtë ofertë hirplotë për të marrë shpëtimin e dhuruar. Ende dëgjohet thirrja e Ungjillit: “Eja ashtu siç je. Eja pa para. Mëkatari duhet të ketë vetëm etje shpirtërore. Eja të uji i jetës!” (Shih Isaia 55:1-3) Vetë Alfa dhe Omega të fton: “Atij që ka etje unë do t’i jap si dhuratë nga burimi i ujit të jetës.” (Zbulesa 21:6)

Para se të mbyllet perdja e dramës së njerëzimit, Fryma e Shenjtë së bashku me nusen e Krishtit, pra kishën, fton: “Eja! Përkulu, pi dhe jeto përjetë!” Krishti, uji i jetës, jepet falas çdokujt. “Krishti na ofron neve, mëkatarë të etur, ujin e jetës, të cilin mund të pimë falas. Nëse përgjigjemi ndaj ftesës së Tij, Krishti do banoj në ne si burimi uji që gufon për jetë të përjetshme.” (“God’s Amazing Grace”, fq. 305)

*Lutja ime sot: “O Zot, ja po vij te Ti ashtu siç jam. Të lutem shuaje etjen time me Krishtin, ujin e jetës. Amen.”*

15 Dhjetor

## DHËNDRI

### **“Sepse Krijuesi yt është Dhëndri yt; emri i Tij është Zoti i ushtrive.” (Isaia 54:5a)**

Simboli i Krishtit si dhëndër ilustron më mirë nga të gjithë marrëdhënien e ngushtë që ka Ai me besimtarët e Tij. Motivi i një çift të martuar – burrë dhe grua – përdoret disa herë në Shkrimet e Shenjta për të ilustruar lidhjen e pathyeshme midis Krishtit dhe kishën e Tij.

Tre profetë të Dhiatës së Vjetër – Isaia, Osea dhe Ezekieli – kanë përshkruar dashurinë e madhe të Zotit nëpërmjet ilustrimit të një bashkëshorti jashtëzakonisht besnik. Profetët tregojnë që Perëndia është vetëmohues dhe fal çdo gjë, si edhe që Ai dëshiron të ripërtërijë marrëdhënien e thyer me popullin e Tij. Populli i Izraelit u sollë si një grua tradhëtare. Duke adhuruar perëndi të reme, ata e prishën marrëdhënien me Perëndinë. Dëshira e profetit Osea të pranojë sërish gruan e tij tradhëtare dhe të kthejë atë në statusin e mëparshëm, na zbulon gadishmërinë e Krishtit të fali popullin e Tij dhe të kthejë asaj mirëdashjen hyjnore dhe bekime. Edhe pse Izraeli kishte braktisur “Dhëndrin”, Shpëtimtari premtoi ta pranojë sërish dhe të bëhet sërish Dhëndri i popullit të Tij.

Apostulli Gjon në vegimin e tij apokaliptik shikon kishën në fund të Betejës së madhe midis Zotit dhe Satanit. Ajo nuk është më bashkëshortja kapriçoze të Laodikeut me faje dhe të meta, por “nuse e stolisur për burrin e vet.” (Zbulesa 21:2) Ashtu si një nuse përgatitet dhe zbukurohet për të takuar dhëndrin e saj, edhe kisha do përgatitet për të takuar Dhëndrin e saj i cili ka dhënë jetën e Tij për të. Jezusi do gëzohet shumë duke parë kishën përpara vetes e lavdishme, pa njolla a rrudha a ndonjë gjë të tillë, por e shenjtë dhe e paqortueshme. (Shih Efesianëve 5:27) Bibla përdor martesën për të ilustruar lidhjen e dashur dhe të shenjtë midis Krishtit dhe njerëzit të shpëtuar, të cilët Ai ka shpenguar me gjakun e Tij në Golgotë. “Mos ki frikë!” thotë Ai. “Sepse krijuesi yt është dhëndri yt; emri i tij është Zoti i ushtrive.” (“Thoughts From the Mount of Blessing” fq.64)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti ke premtuar të më falësh si një burrë i dashur dhe me mëshirën Tënde të më shpëtosh. Të falenderoj për këtë dashuri pa kushte dhe të pamerituar. Amen.”*

16 Dhjetor

### **I SHENJTI I IZRAELIT**

### **“Çliruesi yt është i Shenjti i Izraelit, i quajtur Perëndi i tërë tokës.” (Isaia 54:5b)**

Titulli “i Shenjti i Izraelit” në Bibël përmendet 30 herë. 25 prej tyre janë te libri i profetit Isaia. Qartë, ky ishte titulli më i preferuar e Isaia për Mesian e ardhshëm, Jezus

Krishtin. I Shenjti i Izraelit është quajtur gjithashtu Mbret (shih Psalmi 89:18), Krijues (shih Isaia 43:15) dhe Perëndi (shih Isaia 54:5). Ai nuk është Zoti i një komb të caktuar por i tërë dheut, i tërë njerëzimit.

Përhapja e ungjillit nëpër mbarë botën ndodh nën drejtimit i hirshëm të Zotit dhe falë Krishtit – Shpëtimtarit të tërë njerëzimit. Falë fuqisë së Tij shpëtuese tërë toka do të mbushet me lavdinë e Perëndisë. (Shih Isaia 6:3) Duke përmbushur urdhërin e Perëndisë, Ungjilli ka për të hyrë në çdo komb, për të prekur çdo kulturë, për të thirrur çdo racë, çdo gjuhë, çdo fis dhe grup njerëzish mbi tokë. (Shih Isaia 54:2, 3; Mateu 28:19, 20) Edhe profeti Habakuk profetizoi që “dheu do të mbushet me diturinë e lavdisë të Zotit, ashtu si ujërat mbushin detin.” (Habakuku 2:14)

Marshimi përfundimtar i triumfit do të jetë nisja e mbretërisë së lavdisë, kur Zoti, i Shenjti i Izraelit, do të sundojë në drejtësi si “Perëndi i tërë tokës”. (Isaia 54:5) Atëherë Krijuesi, Shpëtimtari dhe Mbreti ynë do të dhurojë gëzimin dhe paqen e përhershme, që besimtarët kanë pritur nëpër shekuj të tërë. Ellen G.White pohon: “Fuqia e Tij janë pa kufi. I Shenjti i Izraelit i cili emërton ushtritë qiellore, i cili mban yje nëpër orbita të tyre, të mbron edhe ty në mënyrë të veçantë.” (“Spalding and Magan Collection”, fq.84)

*Lutja ime sot: “O Zot, unë dorëzohem plotësisht drejtimit Tënd. Ji mbreti i shenjtë i jetës sime. Amen.”*

17 Dhjetor

### **AI ME RROBAT E NGJYROSURA ME BOJË TË KUQE FLAKË**

**“Kush është ai që vjen nga Edomi, nga Botsrahu, me rrobat e ngjyrosura me bojë të kuqe flakë? Ky, i veshur shkëlqyeshëm, që ecën në madhësinë e forcës së tij?” (Isaia 63:1)**

Ç’portret i mrekullueshëm simbolik i Jezusit! Ai ilustron fitoren që kreu Jezusi në kryq. Në fjalët e habitshme Isaia profetizon rreth fitores vendimtare mbi çdo llojë opozite në fund të betejës së madhe. Edhe pse Jezusi ka humbur shumë gjak, Ai del nga beteja si fitimtar, i fuqishëm për të shpëtuar.

Ky ilustrim – burrë me rrobat e ngjyrosura me bojë të kuqe flakë – përshkruan me saktësi Krishtin duke kaluar vuajtjet e Gjetsemanisë dhe sprovat e Golgothës. I përçmuar, i akuzuar pa faj dhe i braktisur, Jezusi “pranoi pagëzimin me gjak, që nëpërmjet Tij miliona, që janë duke vdekur të marrin jetën e përhershme.” (“Biografia e Dashurisë”, fq. 574) Ai që vjen nga Edomi, nga Botsrahu, me rrobat e ngjyrosura me bojë të kuqe flakë, është “Qengji i Perëndisë i cili heq mëkatin e botës.” (Gjoni 1:29)

Tani Jezusi nuk është më veshur me rroba të gjakosura, Ai nuk ka më plagë me gjak; Ai është i bekuar, i lartësuar dhe i përlëvduar. Ai ka veshur rrobat e nderit, Ai flet me drejtësi dhe është i fuqishëm për të shpëtuar. (Shih Isaia 63:1)

Jezusi është ulur në lavdi si Gjykatësi i mbarë botës, Ndërmjetësi i të gjithë besimtarëve të vërtetë, dhe Mbreti i shumëpritur i mbarë Universit. Në fund të dramës

së shpëtimit, Ai që ka rroba të kuqe flakë, do shfaqet në shkëlqimin e lavdisë së Tij me rroba të bardha. (Shih Zbulesa 1:13-17) Ellen White komenton: “Nuk mund të ketë asnjë dyshim rreth stabilitetit të qeverisjes së Tij [Zotit]. Vetë Biri i Perëndisë është caktuar për të përfunduar punën dhe për të mposhtur përfundimisht princin e errësirës dhe aleatët e tij.” (“The Youth Instructor”, 15 prill, 1897)

*Lutja ime sot: “O Zot, mezi po pres ardhjen Tënde triumfale në lavdi, sepse Ti je i fuqishëm për të shpëtuar! Amen.”*

18 Dhjetor

## **ZOTI MADHËSHTOR**

**“Por aty Zoti në madhësinë e Tij do të jetë për ne një vend lumenjsh dhe rrjedhash të gjera uji.” (Isaia 33:21)**

Fjala “madhështor” ose “i lavdishëm” përmendet në Bibël më shumë se dyzet herë. Ajo përdoret për të ilustruar natyrën, karakterin dhe rrugët e Zotit, të zbuluar në Jezus Krisht. Perëndia është quajtur vazhdimisht “Zoti madhështor”. Pali thotë që trupi i Krishtit është i lavdishëm. (Filipianëve 3:21) Ungjilli është quajtur “ungjilli i lavdisë së Krishtit”. (2 Korintasve 4:4) Fuqia e Krishtit është “pushteti i lavdisë së Tij”. (Kolosianëve 1:11) Te letra e Titit 2:13 lexojmë rreth ardhjes së Krishtit që jemi “duke pritur shpresën e bekuar dhe të shfaqurit e lavdisë të të madhit Perëndi dhe të Shpëtimtarit tonë Jezus Krisht.” Pra, gjithçka është e lavdishme dhe madhështore në Shpëtimtarin tonë. Emri, karakteri dhe veprimet e Tij janë madhështorë. Çdo vepër i krijimit dhe shpëtimit që ka bërë Krishti është plot lavdi.

Apostulli Gjon në një mënyrë të veçantë na pikturon Krishtin, i cili është i lavdishëm në karakter, veprat e Tij madhështore, betejë dhe sundim. (Shih Zbulesa 19:1-16) Fitorja e Krishtit në kryq ishte madhështore. Caktimi i Krishtit si Ndërmjetësin tonë te dora e djathtë e Perëndisë, ishte plot lavdi. Tani jemi duke pritur ngjarjen më të madhe të shekujve: “të shfaqurit e lavdisë të të madhit Perëndi dhe të Shpëtimtarit tonë Jezus Krisht.” (Titit 2:13)

Zoti ynë madhështor tani po punon për të përgatitur banesa në Mbretërinë e Tij të lavdishme për ata që e duan dhe presin me mall Shpëtimtarin e tyre. (Shih Gjoni 14:1-3) Premtimi i Zotit për Izraelin e lashtë do të përmbushet në Izraelin shpirtëror kur ata do të shohim Krishtin në lavdinë e Tij. Atë ditë të gëzuar të shpëtuarit do të thërrasin: “Por aty Zoti në madhësinë e tij do të jetë për ne një vend lumenjsh dhe rrjedhash të gjera uji ... Me qenë se Zoti është gjykatësi ynë, Zoti është ligjvënësi ynë, Zoti është mbreti ynë; ai do të na shpëtojë.” (Isaia 33:21, 22)

*Lutja ime sot: “O Zoti im madhështor dhe i lavdishëm, të lavdëroj dhe të falenderoj për shpëtimin e mrekullueshëm që më ke dhuruar. Amen.”*

**MBRETI I BUKUR**

**“Sytë e tu do të sodisin bukurinë e mbretit tënd, do të shohin një vend që ndodhet shumë larg.” (Isaia 33:17)**

Profeti Isaia përshkruan me fjalë të zgjedhura bukurinë e tokës së premtuar. Ajo është një tokë lulëzuese ku ka shumë gjëra të mira si nga ana shpirtërore, po ashtu edhe nga ana materiale. Ajo është një tokë pjellore me korrije të begatë. (Shih Isa.30:23; 33:21) Bukuria e saj nuk është e ndotur, paqja në të nuk është shqetësuar. Ai vend nuk ka gjurma të sëmundjeve as të dhimbjeve. (Shih Isa.33:24) Kryeqyteti i tokës së re është e papërshkrueshme në bukurinë përrallore. (Shih Psalmi 48:2)

Por në ilustrimin e Isaia, çdo gjë tejkalon përshkrimin e Jezusit. Isaia jep kurajo besimtarëve: “Sytë e tu do të sodisin bukurinë e mbretit tënd.” (Isa.33:17) Gëzimi më i madh i tokës së re do të jetë prania e Mbretit tonë Jezus. Unë nuk do harrojë kurrë atë ditë kur takova mbretëreshën e Anglisë, Elizabet II. Isha shumë i emocionuar. Muaj të tërë flisja me shokët e mi vetëm për atë ditë.

Por sa më emocionuese do jetë ajo ditë kur do takojmë Mbretin Jezus ballë për ballë! Në fakt, ky është fitimi më i madh qiellor – të shikosh Shpëtimtarin në lavdinë dhe bukurinë e Tij. Falë hirit të Tij hyjnor, së shpejti “Sytë e tu do të sodisin bukurinë e Mbretit tënd, do të shohin një vend që ndodhet shumë larg.” (Isaia 33:17) Vendi që ndodhet shumë larg, me në fund do të bëhet realiteti ynë. Do gëzohemi për atë vend, por gëzimi më i madh do të jetë të takojmë dhe të shohim me sy Jezusin i cili na përgatiti këtë vend. Të shohim bukurinë e Tij do të jetë privilegji më i madh. “Atje ne do të jetojmë bijtë e Mbretit Qiellor, së bashku me të gjithë anëtarët e familjes mbretërore; atje ne do të shohim Mbretin në bukurinë e Tij dhe do të gëzohemi me pamjen e Tij të papërshkrueshme.” (“Heavenly Places”, fq.365)

*Lutja ime sot: “O Zot, mezi po pres atë ditë kur sytë e mi do sodisin Mbretin në bukurinë e Tij dhe do banoj me Të në tokën e premtuar! Eja, Zoti Jezus. Amen.”*

**QYTETI I FORTË**

**“Atë ditë do të këndohet kjo këngë në vendin e Judës: "Ne kemi një qytet të fortë; Perëndia ka vënë shpëtimin për mure dhe për bastione.” (Isaia 26:1)**

Kthimi i Krishtit në planetin tonë ilustron te Isaia 25, si dita e shkatërrimit vuajtjes, ligësisë dhe e keqberësve. Kurse për besimtarët ajo ditë do të sjell shpëtim.

Populli i Zotit në këtë botë të ligë, e ngrej në sytë lart për të parë ardhjen e Mbretit. Buzët e tyre shprehin ngazëllim: “Ja, ky është Perëndia ynë: tek Ai kemi shpresuar dhe Ai do të na shpëtojë.” (Isaia 25:9) Gjatë mirëpritjes e gëzueshme të Zotit, besimtarët do të urojnë Jezusin si qytetin e tyre të fortë. Krahësimi i Jezusit me “një qytet të fortë” (Isaia 26:1) kujton qytetin e Jerusalemit e cila mbeti e pamposhtur edhe pse Senakeribi sulmoi me gjithë forcat e tij. (Shih Isaia 36, 37)

Isaia profetizon që atë ditë të madhe dhe të frikshme të Zotit, ndjekësit e Jezusit do të këndojnë nga gëzim. Ata do këndojnë me shumë siguri: “Ne kemi një qytet të fortë.” Ky qyteti i fortë është vetë Krishti.

Falë Krishtit, qytetit të fortë, të shpëtuarit do të hyjnë në gëzim dhe bekime e tokës së premtuar. Të drejtët që zbatojnë Fjalën e Zotit, do të kenë një mirëpritje mbretërore. (Shih Isaia 26:2) Besnikët që kanë gjetur strehë në “Qytetin e fortë”, me në fund do të hyjnë në Qytetin e shenjtë. “Në atë qytet gjendet froni i Perëndisë prej së cilit rrjedh një lumë i mrekullueshëm dhe i pastër, i tejdukshëm si kristal. Bukuria e tij zbkuron qytetin e Zotit. Besimtarët do të kenë privilegj të pijnë ujin shërues të lumit të jetës.” (“The Youth’s Instructor”, 1 janar, 1852)

*Lutja ime sot: “O Zot, Ti je Qyteti im i fortë i shpëtimit. Kam shpresë për shpëtim vetëm te Ti. Amen.”*

21 Dhjetor

## AI QË ZHVESHI ARMIKUN

**“Dhe mbasi i zhveshi pushtetet dhe principatat, [Zoti] ua tregoi sheshit njerëzve, duke ngadhënjyer mbi ata në të.” (Kolosianëve 2:15)**

Në kohët e lashta mbreti fitimtar zhvishte ose çarmatoste ushtrinë e mundur, ie hiqte dekoratat e tyre, i zhvishte nga uniformat e tyre dhe i turpëronte publikisht duke i detyruar të marshonin përmes qytetit para turmës tallëse. Pali bën një paralele duke shpallur që Jezusi në kryq ka mundur satanin dhe forcat e tij, i ka zhveshur dhe ka shfaqur publikisht te sheshi. Kryqëzimi ishte kulmi i betejës midis së mirës dhe së keqes. F.F. Brus ka shkruar rreth kësaj: “Druri i turpit u bë pjedestali i fitimtarit.” (The New International Commentary on the New Testament, fq. 111)

Kalvari ishte Vaterloja e satanit (beteja e Vaterlos – Waterloo – ishte beteja fatale e humbjes së Napoleonit). Duke klithur: “U krye!” Krishti u zbulua si fitimtari i madh. “Nëpërmjet kryqit Jezus Krishti i zhveshi forcat e liga dhe e hodhi posht autoritetin e princit të kësaj bote, dhe i hoqi armët të cilët ata përdornin kundër besimtarëve të drejtë.” (SDA Bible Commentary, vëll.7, fq.205)

Edhe pse “tani nuk shohim ende që të gjitha janë nën pushtetin e tij” (Heb.2:8), kemi siguri: për shkakun që Krishti te kryqi mposhti dhe e zhveshi armikun, të gjithë krijesat do të çlirohet plotësisht nga barra e armikut dhe do të shijojë paqen dhe drejtësinë. Ellen White shkruan: “Ai [Jezusi] shkatërroi pushtetet dhe principatat dhe ua

tregoi sheshit njerëzve. Ai shkëputi zinxhirin e varrit dhe doli nga ajo për t'u ngritur në jetë, të cilin kishte lënë për shpëtimin tonë. “Kur ai u ngjit lart, ai e burgosi burgosjen dhe u dha dhurata njerëzve.” (Ef.4:8) (“Our High Calling”, fq.20)

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që më ke bërë edhe mua fitimtar sepse më shpëtove duke mposhtur dhe zhveshur forcat e liga. Amen.”*

22 Dhjetor

## AI QË FSHIN SHKELJET TONA

**“Unë, pikërisht unë, jam ai që për hir të vetvetes fshij shkeljet e tua dhe nuk do t'i mbaj mend mëkatet e tua.” (Isaia 43:25)**

Ne mund të jemi të sigurtë që Zoti na fal çfarëdollojë mëkatesh. Ai shpall në Bibël: “Unë, pikërisht unë, jam ai që për hir të vetvetes fshij shkeljet e tua dhe nuk do t'i mbaj mend mëkatet e tua.” (Isaia 43:25) Kjo fshirje e hirshme e mëkateve tona nuk është veç një akt juridik ku vihet viza listës së mëkateve tona. Ajo është një fuqi transformuese e cila e heq mëkatin me gjithë rrënjë nga jeta e besimtarit. Fshirja ilustron një nga mënyrat se si vepron Zoti me mëkatet tona të penduara dhe të rrëfyera. Fshirja e mëkateve është një akt plotësisht i kryer. Ajo do të thotë të heq, të shkatërrojë. Pikërisht atë bën Jezusi kur një mëkatar vjen me pendim dhe besim tek Ai. Zoti nuk e mban listën e mëkateve të falur. Ato fshihen dhe hiqen nga lista përgjithmonë.

Shpëtimtari ynë jo vetëm ka premtuar të fshij tërë mëkatet tona, por na jep edhe një tjetër siguri: “Unë nuk do t'i mbaj mend mëkatet e tua.” Tek perkthimi NIV e Biblës, është shtuar fjala “më”. Si vallë Zoti i gjithëdijshtëm nuk mund të mbaj më mend mëkatet tona? Përgjigjja është e thjeshtë. Në faljen e Tij shpëtuese, Ai zgjedh të mos na përmend më mëkatet tona sepse Jezusi ka marrë një përgjegjësi të plotë për shkeljet tona të rrëfyera. Meqenëse kemi rrëfyer mëkatet tona dhe e kemi heq dorë nga ato, Zoti na fal dhe na sheh sikur nuk kemi mëkatuar kurrë. (Shih Ezek. 18:20, 21)

Kur Jezusi fshin mëkatet tona, ia vlen të dëgjojmë paralajmërimin që Ai i tha gruas e kapur në flagrancë: “As unë nuk të dënoj; shko dhe mos mëkato më.” (Gjoni 8:11) Faljen e gjejmë te Zoti. Falë meritës së Jezusit, Zotit tonë të kryqëzuar dhe të ringjallur, ne pranohejmë plotësisht dhe falas. Profeti Isaia dëgjoji Zotin duke thënë të zgjedhurit e Tij: “Unë, pikërisht unë, jam ai që për hir të vetvetes fshij shkeljet e tua dhe nuk do t'i mbaj mend mëkatet e tua.”

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj që Ti i fshin të gjitha mëkatet e mia dhe më mban që të mos biem sërish në tundim. Amen.”*

## SHPALLËSI I MBRETËRISË

**“Por ai u tha atyre: “Më duhet ta shpall lajmin e mirë të mbretërisë së Perëndisë edhe në qytete të tjera, sepse për këtë jam dërguar.”” (Luka 4:43)**

Krishti predikoi shumë rreth Mbretërisë së Perëndisë. Kjo ishte tema kryesore e predikimeve të Tij. Në katër ungjijtë ai flet 89 herë rreth “Mbretërisë së Perëndisë” ose “Mbretërisë së Qiejve”. Edhe pse Jezusi kurrë nuk është përpjekur të përkufizojë se çfarë është “Mbretëria e Qiejve”, Ai predikoi dhe mësoi rreth asaj, tregoi rreth asaj dhe e zbatoi atë. Gjithashtu Jezusi inkurajoi ndjekësit e Tij të pranojnë Mbretërinë, të predikojnë rreth saj, të jetojnë për të, dhe të kërkojnë së pari nga të gjithë Mbretërinë e Perëndisë.

Mbretëria e Qiejve është e lidhur pathyeshmërisht me jetën e një besimtari. Ajo është e tashmja dhe e ardhmja e tij. Në ardhjen e Tij të parë, Jezusi erdhi për të themeluar Mbretërinë e hirit. Ajo është Mbretëria shpirtërore e cila “nuk vjen në mënyrë të dukshme” (Luka 17:20), por është një realitet i gjallë për ditë në zemrat e të shpëtuarve. Në Mbretërinë e hirit, Jezusi është Mbret tashme tani dhe këtu. Por Mbretëria e Perëndisë pritet edhe në të ardhmen. Ajo faza përfundimtare quhet Mbretëria e lavdisë dhe ajo do fillojë ditën “kur të vijë Biri i njeriut në lavdinë e tij, bashkë me të gjithë engjëjt e shenjtë” (Mateu 25:31) Kjo është shpresa bashkuese e kishës.

Pikërisht për këtë shkak Mbretëria e Perëndisë përmban Mbretërinë e hirit, të cilën përjetojmë që tani duke pranuar Krishtin si Mbret të jetës sonë, si edhe Mbretërinë e lavdisë në të cilën Krishti do sundojë si Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve. Nuk ka çudi se Predikuesi i Mbretërisë së Perëndisë dëshironte të fliste më shumë se çdo gjë pikërisht mbi këtë temë. Edhe ne jemi thirrur të shpallim lajmin e mirë rreth Mbretërisë së Perëndisë e cila do vijë së shpejti.

*Lutja ime sot: “O Zot, tani unë jam qytetari i Mbretërisë së hirit. Të lutem, më përgatit të bëhem edhe qytetari i Mbretërisë së lavdisë. Amen.”*

## NJERIU I LUTJES

**“Në ato ditë ndodhi që ai shkoi në mal për t’u lutur, dhe e kaloi natën duke iu lutur Perëndisë.” (Luka 6:12)**

Një nga portreteve më të dallueshëm të Jezusit në të katër ungjijtë është “Njeriu i lutjes”. Por nga autorët e tjerë, mjeku Luka ka për të thënë më shumë për Jezusin, Njeriun e lutjes.

Jeta e lutjes e Jezusit ishte e veçantë. Ajo kishte rëndësi të veçantë në jetën e Tij të përditshme. Jeta e lutjes së Jezusit ishte aq intensive sa shpesh herë Ai kaloi tërë natën në një vend të vetmuar duke biseduar me Perëndinë. Shpesh herë ndodhi që Jezusi filloi të flasi papritmas me Perëndinë. Lutja për Të ishte po aq e natyrshme si frymëmarrja ose trokitjet e zemrës. Nuk ka për t'u çuditur që Ai mësoi dishepujt e Tij “se duhet të lutemi vazhdimisht pa u lodhur”. (Luka 18:1)

Krishti gjithmonë lutej me gjithë zemër Zotit para një vendim të madh dhe vendimtar ose në një krizë gjatë shërbesës së Tij. Ai i përfocoi lutjet para udhëtimit të Tij të parë misionar në Galile. (Shih Marku 1:35) Edhe natën para se të zgjidhte dymbëdhjet apostuj, Ai kaloi në lutjet serioze. (Shih Luka 6:12, 13) Pas shpërfytyrimit, Jezusi së bashku me tre dishepuj bisedoi rreth vuajtjeve dhe vdekjes që Ai kishte për të kaluar, dhe iu lut Zotit për forcë që të kalojë me sukses. (Shih Luka 9:28-31) Edhe pas hyrjes triumfale në Jerusalem, Jezusi kaloi tërë natën në lutje. Orët të fundit para arrestimit dhe kryqëzimit, Shpëtimtari ynë në kopshtin e Gjetsemanisë bëri lutjen më të bukur të jetës së Tij. (Shih Mateu 26:36-44)

“Njerëzit ndonjëherë veçohen në një vend të mbyllur me Perëndinë. ... Ata qëndrojnë atje për një kohë të caktuar. Rezultati është vepra fisnike. Pastaj besimi i tyre pakësohet, lidhja me Zotin ndërpritet dhe vepra e jetës – demtohet. Kurse jeta e Jezusit ishte një jetë e besim të vazhdueshëm, të cilin mbajti një lidhje të pandërprerë me Atin Qiellor; shërbesa e Tij për tokën dhe për qiejt ishte e pandërprerë dhe e pashtirë.” (“Signs of the Times”, 3 shkurt, 1904)

*Lutja ime sot: “O Zot, më ndihmo të jetojë të njëjtë jetë lutjeje si jetoi Njeriu i lutjes. Po të lutem si dikur dishepujt e Tu: “Mësomë të lutem, Zot!” Amen.”*

25 Dhjetor

## NGUSHËLLUESI I DASHUR

**“Dhe vetë Zoti jonë Jezu Krisht dhe Perëndia Ati ynë, që na deshi dhe na dha me anë të hirit një ngushëllim të përjetshëm dhe një shpresë të mirë, ngushëlloftë zemrat tuaja dhe ju forcoftë në çdo fjalë e punë të mirë.” (2 Thesalonikasve 2:16, 17)**

Në këto fjale bekuese të Palit shfaqet shumë bukur dashuria e madhe e Krishtit dhe përkujdesja e Tij e përzemërt ndaj njerëzit të Tij.

Ne jemi të sigurtë në Ungjill sepse vetë Jezu Krishti me të Atin na ka dashur dhe na ka dhuruar ngushëllimin i përjetshëm dhe shpresën e mirë. Tri motivime të forta të mbahemi fort të Ungjilli është dashuria, ngushëllimi dhe shpresa. Në rrugën tonë të krishterë ne kemi shpresë të sigurtë që Jezusi na deshi, që ngushëllimi i Tij është i përjetshëm, dhe që shpresa e Tij nuk është një vegim i paqartë por një shpresë e vërtetë dhe e sigurtë. “Shpresa e mirë” është shpresa e shpëtimit, e cila do na japi trashëgiminë e përjetshme atë ditë kur Krishti do vijë në lavdi.

Fjalët greke të përkthyer si “na deshi” ka referenca të drejtpërdrejta me një ngjarje historike. Kjo shfaq “dashurinë e pashoq e Perëndisë i cili dha Birin e Tij si flijim për mëkatet tona, si edhe veprim vetëmohues së Shpëtimtarit duke dorëzuar vetën si kurban për ne. (Gjoni 3:16; Titit 2:14)” (The SDA Bible Commentary, vëll.7, fq.276)

Golgotha është zbulesa më e lartë të dashurisë dhe themeli i sigurtë i ngushëllimit dhe shpresës sonë të vërtetë. Jezus Krishti është Ngushëlluesi i dashur i njerëzve të shpëtuar. Ne mund të jemi të sigurtë që Jezusi do të plotësojë premtimin e shpresës së bekuar e cila djeg në zemrat tona, dhe do vijë në lavdi. “Ne jemi këtu shtegtarë dhe të huaj të cilët presin, shpresojnë dhe luten për shpresën e bekuar, për ardhjen e Zotit dhe Shpëtimtarit tonë Jezus Krisht në lavdi. Në qoftë se besojmë këtë dhe sjellim këtë shpresë në jetën praktike, ajo do na frymëzojë në veprim energjik, dashuri të zjarrtë për njëri-tjetrin dhe për një jetë të shenjtë dhe të mençur për lavdinë e Zotit.” (“Maranatha”, fq.15)

*Lutja ime sot: “O Zot, faleminderit që Ti më ke dashur dhe më ke dhënë ngushëllim të përjetshëm. Tani mund të bëjë ballë të nesërmen pa frikë. Amen.”*

26 Dhjetor

## NGUSHËLLUESI DHE FORCUESI

**“Dhe vetë Zoti jonë Jezu Krisht dhe Perëndia Ati ynë, ... ngushëlloftë zemrat tua dhe ju forcoftë në çdo fjalë e punë të mirë.” (2 Thesalonikasve 2:16, 17)**

Apostulli Pal zgjeron portretin e Krishtit me kërkesën e tij të qëndrojmë të fortë në Ungjill. Së pari, ai ilustron Jezusin i cili na ka dashur dhe na ka dhuruar ngushëllim të përjetshëm dhe shpresën e mirë. Pastaj ai e quan Jezusin Ngushëllues dhe Forcues. (Shih 2 Thes.2:16, 17)

Në shërbesën ndërmjetuese te shenjtërore qiellore, Krishti është “parakletos”. Kjo fjala greke përshkruan një person i cili është ngushëllues, ndihmues dhe mbrojtës i dikujt. (Shih 1 Gjoni 2:1) Krishti si “parakletos” na ngushëllon, inkurajon dhe forcon zemrat tona duke dhënë siguri që falë punës së Tij pajtuese, ne mund të kemi paqe me Perëndinë. Jezusi ngushëllon dhe forcon njerëzit e Tij edhe në udhëtimin e tyre të përditshëm për në Mbretërinë e Tij. Në mesazhin e Tij të lamtumirës, Jezusi premtoi dishepujve të Tij që Ai do të kërkojë Atin të dërgojë një Ngushëllues tjetër, të ngjashëm me Të. (Shih Gjoni 14:16) Ky Ngushëllues është Fryma e Shenjtë, i cili ngushëllon dhe ndihmon besimtarët në nevojat e tyre.

Ata që janë të rrënjosur në Ungjillin, menjëherë shfaqin këtë fakt në fjalë dhe vepra të hijshme. Pali ka theksuar gjithmonë që ne jemi “vepra e Tij [Zotit], e krijuar në Krishtin Jezus për veprat e mira.” (Ef.2:10) Ngushëlluesi dhe Forcuesi ynë i madh Qiellor është gjithmonë i disponueshëm. Ai është i gadshëm të forcojë zemrat tona në të vërtetën, duke na përgatitur për Shtëpinë Qiellore. “Nuk ka një ngushëllues si Krishti i

dashur dhe i sinqertë. Atij i vjen keq për dobësitë tona. Fryma e Tij prek zemrat tona. Kushtet mund të na ndajnë nga miqtë; mund të jemi ndarë me anë të një oqeani... Por asnjë lloj kushti, asnjë rrethanë nuk mund të na ndajë nga Ngushëlluesi ynë Qiellor.” (“That I May Know Him”, fq.171)

*Lutja ime sot: “O Zot Jezus, ngushëllomë dhe forcomë në hirin dhe të vërtetën Tënde. Eja në zemrën time, kështu që fjalët dhe veprat e mia të pasqyrojnë fuqinë Tënde të dashurisë. Amen.”*

27 Dhjetor

## EMRI I FALENDERIMIT

**“... duke e falënderuar vazhdimisht për çdo gjë Perëndinë dhe Atin, në emër të Zotit tonë Jezu Krisht.” (Efesianëve 5:20)**

E enjtja e katërt e Dhjetorit është Dita e Falenderimit, një nga festat më të mëdha në Shtete të Bashkuara të Amerikës. Dita e parë e Falenderimit u shpall tre vjet pas ardhjes të shtegtarëve nga Evropë në Plimat, Amerikë. Besimtarët e persekutuar në Evropë, zgjodhën këtë ditë për të falënderuar Zotin për mirësinë e Tij dhe për të kujtuar bekimet e mrekulueshme, sidomos lirinë të adhurojnë dhe t’i shërbejnë Atij.

Në fakt, për besimtarët çdo ditë është dita e falenderimit, gjatë së cilës falenderojmë Zotin për shpëtimin që na siguroi Jezusi. Në planin e shpëtimit çdo gjë është arsyeja e falenderimit. Pikërisht prandaj Pali inkurajon të krishterët të falenderojnë Perëndinë “në emër të Zotit tonë Jezu Krisht.” (Ef.5:20) Falenderimi ka kuptim vetëm kur ai shprehet në emër të Zotit Jezu Krisht.

Ashtu si bucelja është qendra e rrotës, po ashtu gjithçka përqëndrohet te Krishti në planin e Shpëtimit. Në emër të Tij ne marrim shpëtim (Veprat 4:12), shërim (Veprat 3:16) dhe shfajsim (1 Kor.6:11). Të krishterët lutën në emër të Krishtit (Gjoni 16:23). Ata pagëzohen në emër të Krishtit. (Veprat 2:38) Ai është emri mbi çdo emër. (Filip 2:9) Dhe ne kryejmë çdo gjë në emër të Zotit Jezu Krisht. (Kol 3:17) Ne nuk mund të përjashtojmë këtë emër të mrekullueshëm nga asnjë aspekt të shpëtimit tonë. Pikërisht prandaj ai është emri i falenderimit.

Në emër të Jezusit ne fesojmë shpëtimin tonë dhe falenderojmë Zotin për lajmin e mirë i cili shpall faljen dhe faktin që jemi pranuar nga Perëndia, si edhe falenderojmë për gëzimin e shpëtimit, miqësinë në familjen e Zotit dhe për bekimet që marrim kur pajtohemi dhe jemi në paqe me Zotin. Nuk ka aspak për t’u çuditur që të krishterët që kanë marrë gjithë këto bekime, festojnë çdo ditë si ditën e falenderimit “në emër të Zotit tonë Jezu Krisht.”

*Lutja ime sot: “O Zot, të falenderoj në emrin shpëtues të Jezus Krishtit për dashurinë Tënde në të cilën më shpëtove nga mëkati. Amen.”*

## GALILEASI

**“Tani Pjetri ndënji përjashta, në oborr dhe një shërbëtoe iu afrua duke thënë: “Edhe ti ishe me Jezusin, Galileasin.”” (Mateu 26:69)**

Meqenëse Krishti vazhdimisht mbajti miqësi me njerëzit nga Galileja, Ai mori titullin e famshëm “Galileasi”. Jezusi u rrit në Galile dhe pjesën më të madhe të jetës së Tij kaloi atje.

Galileja u bë vendi kryesor i veprave të Krishtit. Bibla rrëfen që Ai “shkonte kudo nëpër Galile, duke mësuar në sinagogat e tyre, duke predikuar ungjillin e mbretërisë dhe duke shëruar çdo sëmundje dhe çdo lëngatë në popull.” (Mateu 4:23) Ai kreu të paktën tre udhëtime të gjata misionare nëpër Galile. Një prej qyteteve të Galiles, Kapernaumi, u njoh si qyteti i Tij. (Mateu 9:1) Pikërisht nga kjo qendër Jezusi niste në udhëtimet e Tija misionare nëpër mbarë Galile. Kështu Ai u njoh si Galileasi.

Por – kush ishte ky Galileasi i famshëm? Ai është më shumë se një njeri i mirë dhe i famshëm. Ai është Biri i Perëndisë dhe Biri i Njeriut. Ai është Mesia, Shpëtimtari i botës. Ai është “Qengji i Perëndisë që heq mëkatin e botës”. (Gjoni 1:29) Ky Galileasi është Zoti i historisë dhe shpresa e botës. Ai është Mbreti i shumëpritur. Ju ftoj të pranoni Jezusin si Shpëtimtarin tuaj, dhe së bashku me znj. Morris e cila shkroi këngën “The Stranger of Galilee” (I huaji nga Galile): “ta duam përjetë të huajin nga Galileja”. Ellen G. White ka shkruar rreth këtij Galileasi: “Ata dëgjuan mësimet e Jezusit dhe dëshmuan zbulesën e fuqisë së Tij hyjnore, e cila u shfaq nëpërmjet mrekullirave që kreu Ai. Për ditë rritej besimi i këtyre njerëzve, që ky Galileasi i thjeshtë, vërtetë është Mesia i premtuar i cili do të ripërtërij shtetin e Izraelit.” (“Signs of the Times”, 8 janar, 1885)

*Lutja ime sot: “O Zot, jam i prekur nga fuqia e Galileasit të Madh. Dua të pranoj sërish këtë “të Huajin nga Galileja” si Zot dhe Shpëtimtar. Amen.”*

## ZOTI I CILI NA ZBULON VETEN

**“Dhe, duke zënë fill nga Moisiu dhe nga gjithë profetët, ai u shpjegoi atyre në të gjitha Shkrimet gjërat që i takonin atij.” (Luka 24:27)**

Në pasditen e vonë të ditës së ringjalljes së Jezusit, dy dishepuj të Tij të zhgënjyer me humbjen e Mjeshtrit të tyre, ishin rrugës për në Emaus. Rrugas ata ishin duke biseduar rreth ngjarjeve të trishtuara të fundjavës së kaluar. Pas pak atyre u bashkua një njeri i panjohur. Në mërzitjen dhe zhgënjimin e tyre ata nuk e njohën që Ai ishte Jezusi i ringjallur. Ata vetëm habiten nga pohimi i Tij që Ai nuk di gjë rreth asaj çfarë ka ndodhur në Jeruzalem.

Gjatë rrugës i panjohuri diskuton Shkrimet me të dy dishepujt dhe hap pas hapi e zbulon të vërtetën rreth vetes. Ai fillon me shpjegimin e profecive. Rruga dyorëshe për në Emaus mjafton për të filluar “nga Moisiu dhe nga gjithë profetët” dhe për të shpjeguar gjithçka që ishte shkruar rreth Tij. Pjesa tjetër e historisë është zbulesa emocionuese e të panjohurit. Pas shpjegimit bindës së Shkrimeve, Ai ftohet në shtëpinë e tyre dhe kryen bekimin dhe thyerjen tradicionale të bukës. (Shih Luka 24:30) Në duart e zgjatura për bekim dishepujt e panë shenjat e gozhdave. (Shih v.35) Më në fund të dy dishepujve “iu çelën sytë dhe e njohën.” (v.31)

Dishepujt u mbushën me lumturi, shpresë dhe një qëllim të re për jetën. Tani ata mund të tregonin këtë lajm të mirë edhe miqve të tyre: “Zoti u ringjall me të vërtetë dhe iu shfaq Simonit.” (v.34) Ky përjetim mund të bëhet edhe i yni nëse do lejojmë Fjalën e Zotit të digjet në zemrat tona. “Krishti u shpjegoi në të gjitha Shkrimet gjërat, që lidheshin me Të. ... Besimi i tyre duhet të mbështetet mbi to. Krishti nuk bëri asnjë mrekulli për t’i bindur, por detyra e Tij e parë ishte t’u shpjegonte Shkrimet. Ata e kishin parë vdekjen e Tij si shkatërrimin e gjithë shpresave të tyre. Tani Ai po u tregonte prej profetëve se kjo ishte prova më e fortë e besimit të tyre.” (“Biografia e Dashurisë”, fq.659-660)

*Lutja ime sot: “O Zot, dëshiroj që edhe zemra ime të digjej për të studiuar Shkrimet e Shenjta për të gjetur një zbulesë më të plotë të Jezus Krishtit. Amen.”*

30 Dhjetor

## **BIRI I DËRGUAR NGA PERËNDIA**

**“Sepse Perëndia nuk e dërgoi Birin e vet në botë që ta dënojë botën, por që bota të shpëtohet prej tij.” (Gjoni 3:17)**

Portreti i Jezusit si Biri i dërguar nga Perëndia, është i dallueshëm. Në Ungjillin sipas Gjoni ky titull përmendet mbi njëzet herë. Për herë të parë ne e gjejmë atë tek Gjoni 3:17 ku thuhet që Krishti u dërgua në botë jo për të gjykuar atë, por për ta shpëtuar.

Në këtë portret ku Krishti është ilustruar si Biri i dërguar nga Perëndia, Gjoni nuk na zbulon ndonjë lidhje teologjike midis Dërguesit dhe të Dërguarit, por thekson më shumë arsyen e dërgimit. Dërgimi i Jezusit nuk tregon superioritetin e Dërguesit ose nënshtrimin e të Dërguarit. Jezusi ka folur disa herë rreth marrëdhënies së Tij të pathyeshme me Atë që e ka dërguar. Shpëtimtari shpall: “Unë duhet t’i kryej veprat e Atij që më ka dërguar.” (Gjoni 9:4) “Por Ai që më ka dërguar është i vërtetë dhe gjërat që kam dëgjuar nga Ai, ia them botës.” (Gjoni 8:26) “Unë nuk jam vetëm, por jam unë dhe Ati që më dërgoi.” (Gjoni 8:16) “Ushqimi im është të bëj vullnetin e Atij që më dërgoi dhe të kryej veprën e Tij.” (Gjoni 4:34)

Në referencën e parë rreth Birit i dërguar nga Perëndia, Jezusi shpall shumë qartë që Ai u dërgua për të shpëtuar botën. (Shih Gjoni 3:17) Njerëzit e humbur dhe të dënuar

nuk mund të akuzojnë Perëndinë, sepse ndëshkimi i tyre do të jetë rezultati i pashmangshëm i refuzimit të vazhdueshëm dhe të vetëdijshtëm të shpëtimit të ofruar nga Krishti. Biri i dërguar nga Perëndia nuk gjykon por shpëton. Shpëtimi është i sigurtë dhe falas për çdokush që beson dhe pranon Jezus Krishtin si Zot dhe Shpëtimtar. Biri i dërguar nga Perëndia erdhi “që, kushdo që beson në Të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme.” (Gjoni 3:16)

*Lutja ime sot: “O Zot, sa i mrekullueshëm është Jezusi, Shpëtimtari i dërguar! Unë e pranoj Atë si Zot e Shpëtimtar. Eja dhe ndryshoje zemrën time që të bëhem si Ai. Amen.”*

31 Dhjetor

### **BIRI I DËRGUAR NGA PERËNDIA**

**“Sepse Perëndia nuk e dërgoi Birin e vet në botë që ta dënojë botën, por që bota të shpëtohet prej tij.” (Gjoni 3:17)**

Portreti i Jezusit si Biri i dërguar nga Perëndia, është i dallueshëm. Në Ungjillin sipas Gjoni ky titull përmendet mbi njëzet herë. Për herë të parë ne e gjejmë atë tek Gjoni 3:17 ku thuhet që Krishti u dërgua në botë jo për të gjykuar atë, por për ta shpëtuar.

Në këtë portret ku Krishti është ilustruar si Biri i dërguar nga Perëndia, Gjoni nuk na zbulon ndonjë lidhje teologjike midis Dërguesit dhe të Dërguarit, por thekson më shumë arsyen e dërgimit. Dërgimi i Jezusit nuk tregon superioritetin e Dërguesit ose nënshtrimin e të Dërguarit. Jezusi ka folur disa herë rreth marrëdhënies së Tij të pathyeshme me Atë që e ka dërguar. Shpëtimtari shpall: “Unë duhet t’i kryej veprat e Atij që më ka dërguar.” (Gjoni 9:4) “Por Ai që më ka dërguar është i vërtetë dhe gjërat që kam dëgjuar nga Ai, ia them botës.” (Gjoni 8:26) “Unë nuk jam vetëm, por jam unë dhe Ati që më dërgoi.” (Gjoni 8:16) “Ushqimi im është të bëj vullnetin e Atij që më dërgoi dhe të kryej veprën e Tij.” (Gjoni 4:34)

Në referencën e parë rreth Birit i dërguar nga Perëndia, Jezusi shpall shumë qartë që Ai u dërgua për të shpëtuar botën. (Shih Gjoni 3:17) Njerëzit e humbur dhe të dënuar nuk mund të akuzojnë Perëndinë, sepse ndëshkimi i tyre do të jetë rezultati i pashmangshëm i refuzimit të vazhdueshëm dhe të vetëdijshtëm të shpëtimit të ofruar nga Krishti. Biri i dërguar nga Perëndia nuk gjykon por shpëton. Shpëtimi është i sigurtë dhe falas për çdokush që beson dhe pranon Jezus Krishtin si Zot dhe Shpëtimtar. Biri i dërguar nga Perëndia erdhi “që, kushdo që beson në Të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme.” (Gjoni 3:16)

*Lutja ime sot: “O Zot, sa i mrekullueshëm është Jezusi, Shpëtimtari i dërguar! Unë e pranoj Atë si Zot e Shpëtimtar. Eja dhe ndryshoje zemrën time që të bëhem si Ai. Amen.”*

